

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

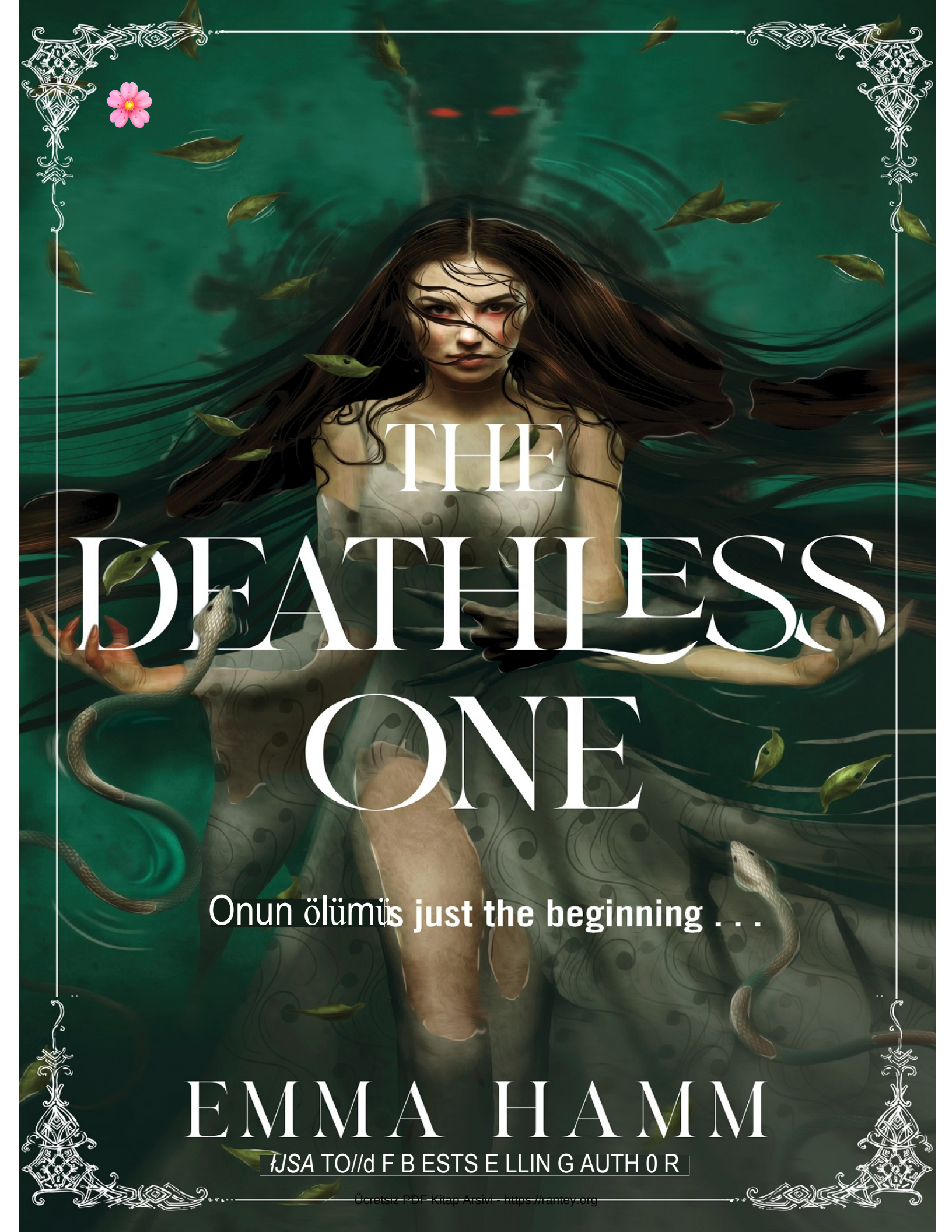
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE DEATHLESS ONE

Onun ölümü just the beginning ...

EMMA HAMM

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE DEATHtEAA

EMMA HAMM

GALERİ KİTAPLARI

NEW YORK AMSTERDAM/ANTWERP LONDRA
TORONTO SYDNEY/MELBOURNE YENİ DELHİ

*Yakılan cadıların soyundan gelen tüm kadınlar için.
Onlar cadı değildi, onlar kadındı.
Ve bu öfke hiçbirimizin unutmadığı bir şey.*

1

"Tanrılar bir bahar sabahı öldüler. Hepsi; hepsi birden. Kuzeydeki rahibelerden güneydeki cadılara kadar herkes bunu hissedebiliyordu. Bakire'ye tapanlar acı içinde haykırdı. Hâlâ Tanrı Kral'a tapan az sayıdaki kişi ise dehşet içinde dizlerinin üzerine çöktü...."

Majesteleri Jessamine Harmsworth uzun bir hayal kırıklığı nefesi verdi ve çiğneyerek ucunu kopardığı kalemi dudaklarının arasından aldı. "Bütün bunları biliyorum. Tanrıların ne zaman öldüğünü biliyorum ama bilmediğim şey cadıların vebaya nasıl sebep oldukları."

Gözleri satıcının ona gizlice verdiği kitabın üzerinde gezindi, boncuk gözleri büyük bir suç işliyormuş gibi sağa sola bakıyordu. Bir bakıma öyleydi de. Kara büyü kitapları tüm krallıkta yasaktı. Yine de kızın kimseye söylemesi konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Bir prensesin kara büyü kitabına sahip olmaması gerekiyordu.

"Gerçekten, bunun yardımcı olacağını mı düşündü?" Rafındaki tahnit edilmiş kedi iskeletine hüzünlü bir bakış attı. Boş, ruhsuz gözler ona bakıyordu. "Cevap vermeyeceksin."

Kelimeleri tekrar gözden geçirerek, krallığı boyunca yayılmaya devam eden hastalığın kaynağını aradı. Uzun zamandır büyü cadıların yaptığı söyleniyordu. Jessamine tanrılar öldükten sonra birinin krallığını bu şekilde cezalandıracağına inanmakta güçlük çekiyordu, bu yüzden cevaplar aradı. Hangi tanrı onlara böyle bir güç vermişti? Tüm güçlerini veba salgını yaratmak için kullandıktan sonra cadıların hâlâ bir gücü var mıydı? Krallığında var olmuş en güçlü yaratıklar hakkında kafasında o kadar çok soru vardı ki.

Belki de onların iyiliği için bir umut olduğuna inanmaması gerekiyordu ama kimse cadıların bir şey yaptığını *kanıtlanamamıştı*. Öyle olsa bile, tüm suç onların omuzlarına yüklenmişti ve bu nedenle kimse cadılardan sorunu çözmeye yardım etmelerini istememişti.

Gerçi onlardan pek kalmamıştı. Büyük büyük büyükbabası, tanrılar öldükten sonraki günlerde neredeyse hepsini yok etmişti.

Ne yazık ki başka hiç kimse veba için bir tedavi bulamamıştı. Bilginleri ve şifacıları vebanın yayılmasını yavaşlatmışlardı ama onu iyileştirmeye yaklaşamamışlardı.

Daha fazla okumak için ayaklarını masasına uzatmıştı ki, kemiklerin çıtırdadığı korkunç bir ses ve tek bir anlama gelebilecek ıslak bir şırıltı ile bölündü. Kraliyet muhafızlarının başı çizmesinin altındaki kanları silerken yüzünü buruşturdu ve yıpranmış deriyi kapısına sürttü. Koyu lacivert üniformasının altın düğmeleri ışıktan parlıyor ve kalçasına bağlı kılıcıyla şingirdiyordu. Zavallı şeyi ezerek yok etmişti ama en azından intihar etmemişti.

Laboratuvarında bulduğu huzurlu teselliye mahvetmesine aldırılmıyordu. Sadece burada, yakıcı Rames'in sessiz baloncukları ve tıslamaları arasında kendini kendisi gibi hissediyordu. Duvarlarını her türlü tuhaf şey kaplıyordu, çoğunlukla

kavanozlarda böcekler ve böcekler, ama birkaç güzel örnek de var. Bir erkeğin sağ ayak parmağı gibi, çalışma masasının üzerinde tutuyordu.

Ama bugün, kucağında duran ve kapısında duran adamdan başka herkesten sakladığı kara büyü kitabını karıştırmakla bile kurtarılamazdı.

Ne de olsa gelinlik giymiş bir gelin adayı büyücülükle ilgili araştırma yapmamalıydı.

"Ölmüş mü?" diye sordu.

"Siz ne düşünüyorsunuz prenses?" Adam en azından ses tonundan dolayı yüzünü buruşturdu. Ama onunla bu şekilde konuşabilen tek kişi oydu.

Ne de olsa Callum Quen çocukluğundan beri onunla birlikteydi. Ona binmeyi öğrettiği attan düştükten sonra yaralarını öpen de o olmuştu. Annesi danışmanlarıyla geç saatlere kadar toplantı yaptığında onu geceleri yatıran oydu. Ve o çok küçükken saçlarını nasıl tarayacağını bilen tek kişiydi, çünkü uzun siyah bukleler çok kolay karışıyordu. Bir babayla büyümemişti. Callum'la büyümüştü. O her zaman iyi bir ikame olmuştu.

Adamın yüzündeki tiksintiyi görebiliyordu. Belli ki o gün bir fareyi ezmek istememişti ama insan asla çok dikkatli olamazdı. Veba onun evlenmesini umursamıyordu ve kimse nasıl yayıldığını bilmiyordu. Belki de sebebi farelerdi. Belki de insanların soluduğu havanın içindeydi. Gittiği her yere bulaşıyor, binlerce insanını öldürürken çoğunlukla başkentinin dışında kalıyordu.

Burası artık onun başkenti olmayacaktı. Evleniyordu ve annesi mürekkep kurur kurumaz tahttan feragat edecekti. Böylece Inverholm'un gerçek hükümdarı olarak sadece müstakbel kocası kalacaktı. Artık hem onun hem de kendi krallığının kralı olacaktı.

"Ne okuyorsun ki sen?" Callum hâlâ çizmesinin altına bakarak sordu.

"Sisin içinden çıkan oldukça tuhaf bir seyyar satıcıdan aldığım bir tarih kitabı. Vebanın tarihinin bu sayfalarda yattığını iddia etti."

"Ve?"

İçini çekti, sayfaların yıpranmış kenarlarını karıştırdı. "Sadece tanrıların ölümü hakkında daha fazla şey."

Callum, "Adillerin salonlarında kalsınlar," diye mırıldandı. "Onları tekrar görmek güzel olurdu."

"Gençken ibadet ediyordun, değil mi?" Tanrılar gitmiş olsalar bile, hâlâ geride kalanlar vardı. Hala saygılarını sunarlarsa, belki tanrıların bunu hissedebileceğine inananlar.

"Savaşçı Oğul. Hâlâ duyuyorum. İşlerin zorlaştığı günlerde bizi hâlâ duyabildiğini düşünmek hoşuma gidiyor." Callum kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Duyduğuma göre müstakbel kocan da -halkı izlerken- ona tapıyormuş. Kutsamaları tanrıyı geri getirecek kadar cömert olmalıydı. Belki de başarısızlığı, onların artık bizim için gerçekten kayıp olduğu anlamına geliyordur."

Bunun midesini neden bu kadar bulandırdığından emin değildi. Orenda Piskoposu Leon'un uygun bir kral olduğu söyleniyordu ve krallığına göz kulak olacağına yemin etmişti. Annesi, yirmi iki yıl boyunca kraliyet saraylarında muadil olarak büyüdükten sonra adamın kızına neden evlenme teklif ettiğini sorgulasa bile, o tüm şüphelere bir cevap vermişti.

Taş duvarda asılı boy aynasına dönerek kendi kendine bu düşünceleri aklından atmasını söyledi. Artık büyü yok. Artık büyücülük yoktu. Sadece düşün vardı.

ReReksiyonu çok güzel görünüyordu. Halkının beklediği prenses gibi görünüyordu.

Beyaz elbise oldukça iyiydi. Belinde kıvrılıyor, dantelden bir şelale oluşturarak Roor'a kadar iniyordu. Elbisenin korsajı mütevazıydı ama yine de solgun boynunun uzun ve zarif çizgisini ortaya çıkarıyordu. Uzun çan kolları kollarını örtüyordu, birkaç çürük sakladığı için bu küçük bir nimetti ve yüzyıllardır ailesinde olan bir elmas dizisi boğazının dibinde duruyordu. Hizmetçi, beline kadar uzanan siyah saçlarını başının tepesinde örgülerden oluşan bir taç haline getirmeyi başarmıştı ve bu taç siyah buklelerin arasına yerleştirilmişti.

Ama perili gözleri tüm görüntüyü mahvetti. Çok büyüktü. Çok siyah. Etrafı koyu gölgelerle çevriliydi çünkü altı ay önce bu anlaşma imzalandığından beri gözünü bile kırpmamıştı. Hayatı bir kâğıt parçasına kazınmıştı ve bir çiftlik hayvanı gibi alınıp satılması kimsenin umurunda değildi.

Omuzlarını dikleştirdi ve tepkisine ters ters baktı. O Inverholm'un prensesiydi. Krallığını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapardı.

Jessamine kendini toparlayacaktı, bu tam oturana kadar elbiseyle uğraşmak anlamına gelse bile.

"Prenses!" Callum ileri atıldı ve Jessamine korkuyla donakaldı.

Ama sonra adam ellerini işaret etti ve kız brülörden çıkan külün bir kısmının parmaklarına bulaştığını fark etti. Bir dokunuşla gelinliğinin her yerinde koyu lekeler bırakabilirdi.

"Ah," diye fısıldadı. Ellerini yakındaki bir beze silerken elleri titriyordu. "Teşekkür ederim."

Ellerini arkasında kavuşturmadan önce başını salladı. "Düğünü balkondan izleyeceğim. İyi şanslar."

Korktuğu kapı çok geçmeden çalındı ve kendisini bekleyen kraliyet görevlilerini karanlık koridorlarda takip etti. Ziyarete gelen komşular için şatolarının büyük bir kısmının yeniden açılması gerekiyordu. Bu kanat, evinin geri kalanını aydınlatan balina yağı lambalarıyla bile döşenmemişti. Yeni aydınlatma, normal odalarını bu düşmanca kanadın oluk oluk yanan meşalelerinden çok daha davetkâr kılıyordu. Tavanlardan sızan siyah is, başının üstündeki katlardan damlayarak duvarları boyayan yılların mum dumanına karışıyordu.

Annesi koridorun sonunda onu bekliyordu. Inverholm Kraliçesi Rhiannon hangi gün olursa olsun göz kamaştırıcıydı. Ama kızının düğününün olduğu gün, annesi mükemmeldi.

Gri saçları yüzünün etrafında dikkatlice kıvrılmış, sırtına kadar karmaşık düğümlerle örülmüştü. Masmavi elbisesi, yarımada krallığını çevreleyen denizin derinlikleriyle aynı renkteydi. Boynundan bileğine ve bileklerine kadar her uzvunu değerli taşlar süslüyordu. Kulakları daha fazla elmasla parıldıyordu ama yüzündeki taş gibi ifade ışıltılı kıyafetiyle uyuşmuyordu.

Jessamine alçak sesle eğildi. "Anne."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Kraliçenin sesi salonda yankılandı ve solmadan önce yüzlerce kez geri döndü. "Yine de bu krallığı kurtarabiliriz."

İkisi de bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Veba onları dizlerinden kesmişti. Kimse çalışmıyordu ve çalışanlar da hastalanıyordu. Krallıkta

Vebayı tedavi edecek para ya da araç yoktu ve eğer kontrol altına alınmazsa yakında Inverholm'de hiç kimse kalmayacaktı.

"Onunla evlenmek istiyorum." Güçlü ve dik duruyordu, yalanının ağırlığını taşıyan omuzları genişti. "Evimi kurtarmak istiyorum."

Annesinin gözleri onun içini gördü ve Jessamine'in kalbi yalanın artık aralarında durduğunu bilerek acıdı. Ama içlerinden biri bir şeyler yapmak zorundaydı. Ve annesi bu sorunu çözmeyi çoktan denemiş ve başaramamıştı.

Bu onların son ve tek seçeneğiydi.

Kraliçe başını salladı ve Jessamine'in tutması için kolunu uzattı. Birlikte karanlıktan aşağı indiler ve bir kalabalığın beklediği avluyu aydınlatan parlak güneş ışığına çıktılar.

Leon Bishop küçük bir maiyet getirmişti. Birkaç dük ve düşesin hepsi krallığının geleneksel siyah kıyafetlerini giymişti. Diğerleri de -korumalar, hizmetçiler ve uşaklar- koyu tonlar içindeydiler, ancak bastırılmış beyaz yakalarıyla dikkat çekiyorlardı. Cenazesine gelen konuklar gibi görünüyorlardı ve o siyah renkten hiç bu kadar nefret etmemişti.

Onun halkı, lacivert ve mavinin diğer tonlarını giyerek onunkilerin arasına karıştı. Çoğu soyluydu ve krallıkların birleşmesinden önce iyi bir söz söylemeyi umuyorlardı. Hepsi de batmakta olan bir gemiden kaçan fareler gibi kendilerini kurtarmasını umdukları şeye doğru koşuyordu.

Bakışları içe dönerken hepsinin görüntüsü önünde dalgalandı. Görüşü bulanıklaştı ve kalabalık, tıpkı gelinliğinin kollarının altında saklı olanlar gibi, krallığına yayılan siyah ve mavi lekelerden oluşan bir çürüğe dönüştü.

Leon sunakta bekliyordu, zengin renklere bürünmüş yakışıklı bir altın adam. Saraylılarına giydirdiği gölgeli tonların aksine, altın ipliklerle süslenmiş soluk krem rengi bir takım elbise giymişti; arkasındaki denizle çerçevelenmiş, fetheden bir zenginliğin resmiydi. Giriş kapıları artık kapalıydı, aile armasının mührü kilitli olmalarını sağlıyordu; dev kuzgunları kanatlarını tüm kapının üzerine yaymıştı. Avlu, kalenin duvarsız tek bölümü olan suyun üzerinde uzanan bir balkona dönüşmüştü. Dik bir uçurum, şehre açılan kanala doğru iniyordu.

Etrafındaki herkesi görmezden geldi ve onun yerine krallığına baktı. Evi denizin üzerinde yükseliyordu ve her şey oradan yayılıyordu. Su Bölgesi, birbirlerine sıkıca kenetlenmiş yüksek, on beş katlı evleriyle kıyı şeridine sıkışmıştı. Şehrin tüm suyu önce kanalizasyona, oradan da kirletilmek üzere üretim tesislerine pompalanıyordu. Solunda duman sütunları püskürten Fabrika Bölgesi uzanıyordu. Tüccarlar Inverholm'un derinliklerine seyahat etmek zorunda kalmasınlar diye sınırın yanında ince bir şekilde yayılmış olan Tüccar Bölgesi. Hem Eğlence Bölgesi hem de soyluların evleri, kale kapılarına giden devasa merdiven boşluğuna doğru sıkışmıştı.

Leon elbette kendi rahibini tedarik etmişti ve bu da annesini kalabalığın önüne kadar onunla birlikte yürümek zorunda bırakmıştı. Rahip evlilik ve tanrılar hakkında saçma sapan şeyler söylerken seyirciler yerlerine oturdu.

Büyücülük kitabından bir fısıltı duydu. Hiçbir tanrı onların birlikteliğini kutsamazdı. Hepsi yıllar önce ölmüştü ve yas tutan halkının yankılanan çığlıkları zihninde hayaletler gibi dolaşıyordu.

Leon onun ellerini tuttu, buz gibi parmakları kızınkilere dolandı. Sıktığında gözlerinin içine baktı ve onun yakışıklı olup olmadığını merak etti. Oh, yeterince yakışıklıydı. Orenda'dan gelen soylular her yıl hasat festivali için ziyaret ettiklerinde herkes böyle söylerdi. Altın rengi saçları sık sık gözlerinin önüne düşerdi ve birçok soylu kadının onun için bu güzel saçları geriye doğru taradığını görmüştü. Mavi gözleri o kadar solgundu ki bazı ışıklarda neredeyse beyaz görünüyordu. Köşeli yüz hatları, geniş omuzları: her açıdan yakışıklı bir adamdı.

Sadece onu istemiyordu. Hiç istememişti. Ne gençken, ne de şimdi.

Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı ve kız onun zalim yanını her zaman görmüştü. Ve şimdi, onu ona kurban ettikten sonra, bunu daha da net görebiliyordu. Orenda muhafızlarının geri kalanıyla birlikte iki gece önce gelmişti. O sert doğayı tekrar görmesi sadece birkaç saatini almıştı.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu sessizce, sesi rahibin vızıltısından zar zor duyuluyordu.

Jessamine'in nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Hayır, heyecanlı değildi. Bu gece onunla yatağa girme fikrinden nefret ediyordu, özellikle de

ne bekleyeceğini biliyordu. Öpüşme. Dokunmak. Çok az erkeğin kendisine dokunduğu yorganın altında oyalanmak ve gerçekten de dokunmalarını istemiyordu. Erkekler çok... sıkıcıydı. Cadılığı araştırırken beceriksiz öpücüklerden ve beceriksiz ellerden çok daha fazla heyecan duyuyordu.

"Öyleyim," diye cevap verdi. Sesi nefes nefese bir fısıltıydı. Sadece bir prensesin çıkarabileceği hoş bir sestti. Tüm hayatını tam da bu sesi geliştirmek için harcamıştı.

"Ve tüm bu saçmalıklardan vazgeçtin mi?" Adam ona biraz fazla sert baktı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Parmakları onunkileri neredeyse acı verecek kadar sıktı. "Yüksek mevkilerde arkadaşlarım var, hatırladın mı? Sihirle uğraştığına dair küçük bir söylenti kulağıma geldi."

"Büyü mü? Vebayı durdurmanın yollarını araştırıyorum." Jessamine ellerini onunkilerden ayırmak istedi ama kalabalıkta dedikodu çıkmasını istemiyordu.

Ama o kim olduğunu sanıyordu ki? O Inverholm'un veliaht prensesiydi! Eğer büyücülüğe ya da kara büyüye başvurmak isteseydi, başvururdu. Halkını kurtarmak için gereken buysa...

Ön kapılarda bir kargaşa patlak verdi. Yüksek sesler, bağırışlar, bir kutlama günü için fazla kolay sarf edilen öfkeli sözler. Neler oluyordu?

Leon daha da sert sıkmadan önce bakışlarını sadece o yöne çevirdi. Bileğindeki kemikler acıdan bembeyaz kesildi ve susturmak için dişlerini sıkmadan önce küçük bir nefes verdi.

"Jessamine," diye tısladı. "Hâlâ kara büyü araştırıyor musun?"

Yalan söyleyebilirdi. Ona hiçbir büyü kitabına dokunmayan iyi bir prenses olduğunu söyleyebilirdi. Hayatı boyunca. Asla.

Ama şatoya taşınmayı planlıyordu ve sonunda onun çalışma odasını bulacaktı. Hiçbir prensesin dokunmaması gereken numuneler ve eşyalarla dolu cam kavanozları görecekti. Kanlı kalpler. Siyah sızıntı. Enfekte olanlardan kazıntılar ve hatta ölümlerden birkaç parmak. Hepsisi kara büyüde kullanılan eşyalar. Büyüleri kendisi denemiş değildi ama araştırıyordu.

Her ihtimale karşı. Ya işe yararsa?

Ya cevabı başka kimse görmediyse ama o gördüyse? Danışmanları cadı meclislerinin hâlâ ne yapabileceğinden çok korkuyorlardı. Cadılarla konuşmayı hiç denemediler. Onlar

aptal önyargıları içinde oturmaktan ve diğer görüşleri dikkate almayı reddetmekten başka bir şey yapmayı reddetti.

Bu yüzden omuzlarını dikleştirdi ve onun gözlerinin içine baktı. "Öyleyim."

Ön kapılar patlayarak açıldı. İnsanlar öfkeli ve isyankâr bir şekilde kapılardan içeri daldı ve... oh.

Oh hayır.

Enfekte olmuşlardı. Yirmi kadın ve erkek, gözleri yuvalarında şişmiş, açıkta kalan kollarında ve boyunlarında siyah sivilceler belirmişti. Bu mesafeden bile birçoğunun çibanlarının patladığını görebiliyordu. Dokundukları herkese ya da Ruid'in yayılmasına yetecek kadar yaklaşan herkese bulaştıracaklardı. Bu aşamada sürüler halinde hareket ediyorlardı. Krallığının sokaklarında dolaşırken bazen kelimenin tam anlamıyla diğer enfekte olmuşlarla birlikte hareket ediyorlardı.

Muhafızlar peşlerinden koştu, tüfekler hazırda ve mızraklar enfekte olanları uzak tutmak için uzatılmıştı.

"Hepsini öldürün!" Leon bağırdı ve yarı yarıya davetsiz misafirlere doğru döndü. "Her zamanki gibi yakalayın onları!" diye bağırdı, çoktan dönmüş ve eteklerini kaldırarak

kavgaya karıştı. Enfekte olanları gruplara ayırıyor ve onları diğerlerinden ayrı tutuyorlardı, her ihtimale karşı onları kurtarmak için hâlâ bir şans vardı. "Onlar benim halkım Leon. Bu kararı sen veremezsin."

"Ama benim var." Ona doğru uzandı, kolundan tutup geri çekti. Birkaç gece önce aynı şekilde yerleştirdiği çürükler yine çılglık atıyordu. "Buraya gel prenses."

"Bırak beni!"

Kadın debelendi ama adam gitmesine izin vermedi. Onu sunağın önüne çekti ve başındaki tacı düşürecek kadar sert bir şekilde salladı. "Prensес kara büyü yaptığını itiraf ediyor!" diye bağırırken yere çarparak basamaklardan aşağı yuvarlandı ve taşların üzerine düştü. Hepimiz gerçeği biliyoruz.

-Bu vebayı cadılar yaydı! Ve müstakbel kraliçeniz sevdiklerinizi öldürmeye çalışan bu insanlara sempati duyuyor. Her iki krallığımızın da iyiliği için, Harmsworth ailesinin rehberliği olmadan bu kaleye ve Inverholm halkına sahip çıkıyorum."

Önündeki soylular donup kaldı. Annesi korkudan irileşmiş gözlerle ona bakıyordu. Ve Jessamine bunun hayal ettiğinden çok daha kötü olduğunu anladı.

Bu, halkı için bir adamla evlenmek değildi. Onu mihrapta dizlerinin üzerine çöktürürken hayatı için savaşıyordu. Her şey çok hızlı oldu. Muhafızları yaklaştı, kılıçlar çekildi, tüfekler havaya kaldırıldı, güneş ışığı soylulara doğrultulmuş metallerin kenarlarında parlıyordu. Gök gürültüsünün sesini duyamıyordu ama sonra bunun kendi kalp atışları olduğunu fark etti.

Halkı enfeksiyonluları içeri almıştı. Dikkatlerini dağıtmak için halkının arkasına dizilmişler, çok sevdiği insanların canını almaya hazırlanıyorlardı. Enfekte olanlar çoktan ölmüştü, Leon'un adamları tarafından öldürülmüşlerdi ama ailesinin muhafızlarının çoğu da öyle. Cesetler yere saçılmıştı, kanları bozulmamış yeşil-beyaz mermer kaldırım taşlarına karşı şok edici bir kırmızıydı.

Leon'un adamlarından biri öne çıktı, üniformasının siyahı o kadar koyuydu ki mürekkep gibi görünüyordu. Elini göğsüne vurdu ve "Kral çok yaşa!" diye bağırdı.

Diğerleri de bu sözleri yankıladı ve Leon, bunu tek başına yapacak kadar zeki olmadığını bildiği halde, sanki bunu tek başına yapmış gibi bir fatih gibi onun üzerinde durdu. Bunun arkasında başka biri vardı. Bu düşünce kalbini öylesine yakıyordu ki, bir damga gibiydi; ruhunu dağlayan gerçeğin bir önsezisi.

Kendi soylularından birkaçı bu sözleri tekrarlardı, gözleri kısılmıştı ve ona bakmayı bile reddediyorlardı. Cümleyi yankılamayanlar ilk düşenler oldu.

Tüfeklerin üstündeki kılıçların ve bıçakların keskin uçları Reş'e saplanırken ağzı açık kaldı. Dantelleri, kadifeleri ve ipekleri delip geçtiler, göğüslerden ve karınlardan fişkırdılar. Parlak kırmızı parlıyorlardı.

Onların çığlıklarını ya da yalvarışlarını duyamıyordu. Kalbinin ısrarlı atışından başka bir şey duyamıyordu, *Jessamine, kalk. Ayağa kalk. Dizlerinin üzerinde sana bakarken ölmelerine izin verme.*

Nefesi ciğerlerinde titreyerek kendini ayağa kalkmaya zorladı. Elbisesinin altındaki süslü dantel yırtılmış, dizine kadar uzanan bir delik açılmıştı. Annesinin bakışlarıyla karşılaştığında yırtık beyaz kenar bir cenaze kefeni gibi sarkıyordu.

Güzel annesi. Babasının ölümünden sonra yirmi iki yıl boyunca bu krallığı tek başına yönetmiş olan sevgili, korkusuz, inatçı annesi. Jessamine onu hiç tanımamıştı ama tanımasına da gerek yoktu. Annesi yeterliydi. Şimdi alaycı, siyah giysili bir kılıç ustası onu yakalamış, kılıcını diğer eline geçirmişti.

"Teşekkür ederim," dedi Leon, Jessamine'in arkasından yaklaşp bir kolunu omuzlarına dolayarak. Jessamine'yi göğsüne bastırdı, gardiyan annesini ayakta tutmaya çalışırken kolu Jessamine'yi donup kalmaya zorlayan bir hapishaneydi. "Senin krallığın benimkini kurtarmak için mükemmel bir yol olacak. Gördüğünüz gibi kabus gibi salgınınız diğer krallıklara da yayılıyor. Bu yüzden hastalık bulaşan herkesi buraya atacağım ve siz de birbirinizi öldürebilirsiniz. Burası ölümler ve ölmek üzere olanlar için bir çöplük olacak."

"Burası benim evim," diye cevap verdi Jessamine, sesi kalındı. "Onu benden alamazsın."

Kulağına derin bir nefes çekti ve sonra uzun ve yavaş bir iç çekti. "Oh, prenses. Çoktan aldım bile."

Muhafızlardan biri bıçağını annesinin boğazına doğru kaydırđı. Yaradan parlak kırmızı bir püskürme fişkırdı ve elbisesinin masmavi denizine gömüldü. Annesinin gözlerindeki sert ifade hiç değişmedi. Çenesi sıkıldı, parmakları eteğinin kumaşını sıyırdı ama neredeyse hiç tepki vermedi. Her şeye rağmen Inverholm kraliçesi asla geri adım atmadı. Ölümü eski bir dost gibi karşıladı ve zarafet ve güzellikle öldü.

Eski muhafızlardan herhangi biri, onlardan vazgeçmiş olan ve hâlâ hayatta olan soylular ve soylu kadınlar, kraliçelerinin sebepsiz yere öldüğü anı hatırlayacaklardı. Gözleri hep birlikte Jessamine'e döndü.

Jessamine kendini tuttu, korkmuş görünmeyi, hatta o korkunun bir zerresini bile hissetmeyi reddetti. Leon hâlâ onu tutuyordu, kolu omuzlarındaydı, bedeniyle yarattığı hapishane hâlâ güçlüydü.

"Enfeksiyonluların seni almasına izin vermeli miyim?" diye sordu, sesi arkasından gürleyerek. "Seni ortak sorunumuza yem mi etmeliyim?"

Kız onun kollarında titredi ama cevap vermedi.

Leon dudak büktü. "Hayır, sanırım senin ortalıkta dolaşmandansa bunu kalıcı olarak 1 katına çıkarsam daha iyi olur. Ne de olsa tahtta oturacaksam, senin gibi bir

iddiamı tehdit eden herhangi biri."

Boğazına dayanan bıçağın soğuk baskısı onu korkutmalıydı. Ama o, halkından birine dokunmuş her hainin yüzünü ezberlerken, kendi bakışlarındaki çelik parıltısıyla ölümünü kabul etti.

"Hoşça kalın, Leydi Jessamine," diye mırıldandı Leon onun kulağına. Bıçağı kadının boğazına sapladı ve tüm vücuduna acı dolu bir kaleydoskop gönderdi. Ve kollarının bir hareketiyle onu uçurumun kenarından denize yuvarladı.

2

Varlığı sadece buz ve acıdan ibaretti.

Yüzyıllar boyunca.

Anılar zihninde canlandı. Yüz yıl boyunca bir duvara zincirlendikten sonra bileklerini ısırarak acı demir. Tek bir damla likör için Resh'ini kesen bıçakların tenine vuran sıcak acısı. Yüzlerce cadının onu kullanırken, yok ederken, organlarını söküp geride kalanları çiğneyerek dünyaya duydukları nefreti arındırırken attıkları tıslayan kahkahalar.

O kaçınılmazdı. Her şeyin sonuydu. Ve yine de onu yok ettiler, gittikçe kararan parçalar halinde.

Yaşayan âleme dair pek bir şey hatırlayamıyordu. Sadece yeşil çimen kokusunun bir zamanlar zihnini sakinleştirdiğini hatırlıyordu. Parmaklarını dantel gibi beyaz yaprakların arasında gezdirirken civanperçeminin tüy kadar hafif dokunuşunu hatırlıyordu. Ve bir kuzgunun gözlerinin içine bakıp ona tüm tanrıların öldüğünü hatırlatan ışıltılı karanlığını hatırladı.

Kendisi hariç hepsinin.

Bu doğrudu. İnsanlar ona Ölümsüz Kişi diyordu. Her şeyin sonundan kaçan kişi. Büyünün ve yaşamın sonundan.

Tüm tanrıların öldüğünü iddia ediyorlardı. Ama biri hâlâ hayattaydı. Karanlığın içinde, gölgelerde oyalanan, bekleyen... *bekleyen*...

Ne için, hatırlayamıyordu.

Bu sonsuz gecede sürüklendi, vücudu yıldızsız gökyüzü kadar mürekkep karası bir gölde çalkalanıyor, gözleri başının üzerindeki hiçlik kütlesine bakıyordu. Eskiden yıldızlar yok muydu? Onu her zaman büyülemiş olan küçük ışık zerreciklerini hatırladığını düşündü. Eğer güneş gelip hepsini silip süpürmeseydi, bir tarlada uzanıp aylarca onları izleyebilirdi. O zaman bile, sadece bakışlarında kalan parlak noktaların tadını çıkarmak için güneşe bakmayı umursamazdı.

Bu doğrudu. Yıldızlar vardı. Ve bir güneş. Başının arkasını gıdıklayan otlar ve kollarında zıplayıp duran küçük çekirgeler.

Ta ki biri elinde bir bıçakla gelip, onun gibi ölümsüz bir tanrı için sadece tek bir iyi son olduğunu hatırlatana kadar.

Kurban.

Acı.

Daha karanlık anılar onu tekrar yutmakla tehdit ederek çamura batırdı. Mürekkepli sıvının içinden karanlık eller yükseldi, yüzüne bastırdı ve çenesini deşti. Başını acı anılara, zihninde asitli ve çürümüş olanlara doğru çevirmeye çalıştılar.

Ama o alanda sadece birkaç dakika daha geçirmek istiyordu. Güneşin benekli yapraklar üzerinde hareket ettiği ve bir esintinin tenindeki teri serinlettiği.

Oh, harikaydı ve dünya çok nazikti, ta ki cadılar onu bulup her şeyi boka çevirene kadar.

Dişlerini hırıltıyla göstererek mürekkebi yırttı. Eller onu geri çekmeye, ruhunun derinliklerine işleyen anıların içinde debelenmesini sağlamaya çalıştı. Onlara izin vermeyecekti. Bu sefer izin vermeyecekti. Her zaman zihninden çaldıkları daha yumuşak anları hatırlamaya bu kadar yakınken olmazdı.

Hayır, bugün karanlıkta oyalanmayacaktı.

Mürekkep gibi karanlıktan sıyrılarak ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Onu bağlayan karanlık keskin bir kenara dönüştü, sırtına saplandı ve tüm anılarını ona geri üfledi.

Bir tanrı olarak geçirdiği yıllar. Öğrenmek, yaşamak ve ne isterse almakla geçen bitmek bilmeyen bir hayat. Ta ki cadılar onu sahiplenene kadar, ta ki o da onları sahiplenene kadar. Onlar için bir şehir, bir güç ve büyü diyarı yaratmıştı. Eğer o olmasaydı, bunların hepsi 1ne olurdu...

Mürekkep, önünde duran ayaklara dönüştü. Biçimli baldırlara ve kıvrımlı kalçalara uzanan narin ayak bilekleri.

Eğer o olmasaydı.

Topuklarının üzerinde geriye yaslanan Ölümsüz Olan, her şeyi değiştiren tek cadıya baktı. Kalbinin içini gören ve onu bir tanrı olarak değil, bir insan olarak gören kişiye.

Eğildi, yüzünün şekilsiz kütlesi siyah çamurla yuvarlanıyor, koyu renk saçlarının uzun bukleleri omzunun üzerinden kayıyordu. Eli çenesini kavradı, onu karanlık anılara geri dönmeye zorlamaya çalıştı.

"Sana tapmamızı istedin," diye fısıldadı. "Ve ben de yaptım. Ah, Ölümsüz Olan, sen bana aşık olana kadar ayaklarına kapandım. Peki sonra ne yaptın?"

"Seni öldürdüm," diye fısıldadı.

Belki pratikte değil ama anlam olarak. Onlara sırtını dönmüştü ve cadılar da kırılan şeyi onarmak için yapmaları gerekeni yapmışlardı.

Yıllar önce neyin kırıldığını hatırlamıyordu. Ama onu en son ne zaman kutsadıklarını hatırlıyordu. Bu cadı onu kollarının arasına almış, unutulana kadar öpmüş ve sonra bir sunağın üzerine yatırmıştı.

Anılar onu titretiyordu. "Hayır," diye fısıldadı. "*Beni sen öldürdün.*"

"Ben yaptım." Karanlık eğildi ve buz gibi dudaklarını adamın yanağına bastırdı. "Senin ölü kalman gerekiyordu, vaftiz yavrusu. Gücünü aldık, hepsini. Seni buraya sürgün ettik ve ölü kalman gerekiyordu."

Evet, olan buydu. Cadılar onun tüm gücünü almışlardı ve sonra onların göz kırparak yok olduklarını hissetmişti. Teker teker. Ve sonra, onun gibi bir tanrı için hayati önem taşıyan, tapınanlardan çok daha fazlası olan güzel mezarıcılar ölmüştü. Bir hediye. Hiçbir zaman güçlü bir bağ kuramadığı gerçek dünyaya bir çapa. Her mezarıcı onunla birlikte kendini feda etmiş ve böylece yeniden dirilme yeteneği de onlarla birlikte ölmüştü. O zamandan beri burada kapana kısılmıştı.

Neredeyse var olmayan bir cadılar meclisinin parçalanmış kalıntılarından başka hiçbir bağlantı kalmayana kadar hepsi göz kırpmıştı. Ve sonra onu yüzyıllar boyunca intihar etmesi için yalnız bırakmışlardı. Sürgün yeterince güçlü bir kelime değildi. Ama yaşamla ölüm arasındaki bu diyar onun cezalandırılması için yaratılmış olsa da, yine de onundu.

Bir güç dalgasıyla ayağa kalktı. Bir zamanlar sevdiği kadının şekli, onu boğmakla tehdit eden karanlığa geri düşerek varoluştan yuvarlandı.

Ellerinin botlarına yapışmasını görmezden gelerek bulanık havuzdan uzaklaştı ve buranın kontrol edebileceği bir yer olduğunu hatırladı. Bu sefer ne kadar zamandır kayıptı? Kim olduğunu unutacak kadar o mürekkepli çukurun dibine mi saplanmıştı?

Bu ilk kez olmuyordu. Sonuncusu bile olmayacaktı. Ama bir şey onu uyandırmıştı.

Bir süre dolaştı. Ama karanlıkta yürümek bir külttü. Bu yüzden ellerini başının üzerine kaldırdı ve bileklerini büktü, zayıf bir ışık ayak bileği derinliğindeki karanlık suyun sonsuz girdaplarını aydınlatana kadar bileğini döndürdü.

"Evet," diye mırıldandı. "Bu iş görür."

Uzakta, onu uyandıran şeyi görebiliyordu. Bir yumru. Diyarını ziyaret eden bir tanrı olamayacak kadar küçüktü. Kendine başka tanrı kalmadığını hatırlattı. Ve hiçbirisi onun diyarına gelmemişti, hayattayken bile.

Suya doğru yürüdü, koyu renk botları suyu inciklerine sıçratıyordu. Bu kadar ilgilenmemeliydi. Kayda değer olamayacak kadar küçüktü, muhtemelen onu o uykuya geri çekmek için başka bir numaraydı. Pek çok kişinin istediği gibi onu kontrol etmek için. Yine de kalbi ona bunun önemli olduğunu söylüyordu. O da gitti.

Bulduğu şey dilinden kelimeleri, ciğerlerinden havayı çaldı.

Bir kadın suyun içinde yatıyordu. Koyu dalgalar yanaklarına vuruyor ve çukur gözlerini parlayan mürekkepten küçük havuzlarla dolduruyordu. Koyu renk saçları etrafını saran suyla neredeyse aynı renkte dalgalanıyordu. İçi boş omuzlarından sarkan beyaz bir elbise, yırtık danteller ve kanlı kumaşlar, normalde hoş olan formuna yapışıyordu.

Tek bir tutam siyah saç, tüm kanı çekildikten sonra Reş'in lezzetli ayrılığı gibi boynunda uzanıyordu ve onun burada ne aradığını merak etti. Neden diğerlerinden çok onun diyarına gelmişti ki?

Kadının yanına çömelip onu incelerken ellerini dizlerinin üzerine bıraktı. Bu doğru değildi. Bununla ilgili bir şey beyninin arkasında, kavanozdaki solucanlar gibi kıpırdanıyordu. O burada olmamalıydı. Ölüler için bir diyar vardı ve oraya gitmesi gerekiyordu. Neden sonunda-

Bir anı kafasına balyoz gibi indi. Ve hatırladı. Oh, her şeyi hatırladı

Dizlerinin üzerine düştü, siyah su pantolonunu ıslattı. Kolları başının üzerinde bağlı, iple bükülmüş ve sonra kemiğine kadar yanan erimiş gümüşe batırılmış halde diz çökmüş bir anının içindeydi. Etrafı yere kazınmış yazılar ve çoktan oluk oluk akmaya başlamış siyah mumlarla çevriliydi. Bir süredir oradaydı.

Etrafında bir erkeğe ait olamayacak kadar hafif ayak sesleri duyuldu. Sonra kadın önünde yuvarlandı, köşeli gölgeler ve koyu renk saçları onu hayalet bir 1güre benzetiyordu. Belki de öyleydi. Belki de bu anıdan geriye kalan tek şey oydu.

"Ölümsüz Olan," diye mırıldandı, sesi yüzyıllar boyunca akıp gitmiş ve zamanla donuklaşmıştı. "Başka biri daha gelecek. Kahin bunu gördü. Seni ölümden geri çağırabilecek bir başkası. Çalınan tüm güçlerini geri verebilecek biri ve sonra her şey sana bağlı. Ya bu dünyayı yok edeceksin ya da ona hükmedeceksin."

Hüznü hatırladı. Mürekkepten yapılmış kadının onun bir şey yapmasını engellediğini bildiği için göğsünde hissettiği acıyı... bir şey. Büyük bir şey.

"Bana ihanet ettin," derken buldu kendini şişmiş dudaklarının arasından.

"Kız kardeşlerimi ve meclisimi kurtarmak zorundayım. Senden vazgeçmek zorundayım," diye cevap verdi. Kanamaya başlamadan önce ağzı yarıldı. Gözlerinden, dudaklarından, burnundan. Kulaklarından bile kırmızı sıvı fışkırıyordu.

"Cadı," diye hırladı.

Sevdiğini sandığı, onu diğerlerinden üstün tutması gereken kadın, başının üzerinde bir kılıç kaldırdı. "Ölümsüz Olan."

Kadın bıçağı indirdi ve anı onu bu ana geri döndürdü. Bu kadınla birlikte. Önünde narin ellerini mürekkebe dayamış bir şekilde yatan bu kadın, elini tutan eski bir dost gibi parmaklarının arasından kıvrılıyordu.

Bu delilikti. İki yüz yıldan uzun bir süredir bir mezarcı doğmamıştı, eğer zaman ondan uzaklaşırsa bu süre daha da fazlaydı. Ve eğer o bir mezarcı olsaydı, onu asla isteyerek çağırmazdı. Onun dünyasına ve diğerlerine bela olurdu. Kendi türü onu öldürmeye çalışmıştı. Sonra da onu tuzağa düşürmüşlerdi.

Tek bir nefesiyle, tek bir el hareketiyle hepsini yok edebilirdi.

O neden buradaydı?

Ama düşünceleri dağınıktı. Dudaklarının gül kırmızısı kıvrımını ve biraz fazla kalın kaşlarının garip koyu çizgilerini düşünmek zordu. Uykusunda çok ciddiye.

Parmaklarını kızın boğazındaki saç tutamının üzerinde gezdirdi ve bunun uyku değil ölüm olduğunu anladı. Solgun Resh'inin üzerindeki derin kılıç kesiği şiddetle yapılmıştı ve etrafında titreşen kırmızı iplikleri kolayca görebiliyordu. Kadın öldürülmüştü.

Eğer kurtuluş istiyorsa, önce onu kurtarması gerekiyordu.

"Ama senin gibi bir ruhu kurtarmak o kadar kolay değil, küçük kâbus," diye mırıldandı. "Ölmeye bu kadar istekli olamazsın."

Elini göğsünün ortasına bastırarak ruhunu çıkardı. Hafif, geçici bir şey bulmayı umuyordu ama onun yerine karanlıkla karşılaşınca şaşırdı.

"Çok daha sert bir ruh için narin bir kılıf," dedi. "Ne kadar ilgi çekici. Şimdi bakalım ne tür bir canavara dönüşmek istiyorsun?"

Ruhunu bir top haline getirerek karanlığa fırlattı ve yüzlerce parçaya ayrılışını izledi, kalbine değer verdiği anılar. O

aralarında yürüdü, bir aynanın parçalanmış kenarları gibi parçalara baktı. Annesi. Laboratuvarı. Bir büyü kitabı. Kuyruğunu o kadar hızlı sallayan bir köpek ki, sık sık uzantısını duvarlara ve kapı çerçevelerine çarpıyordu. Kötülüğü tanımak için dünyayı yeterince görmemiş bir kızın aptalca anıları.

Peki bu ruh nasıl bu kadar kararmıştı?

Sonra, evlenmeyi kabul etmeden çok önce teninde çürükler bırakan bir adamla olan düğününe geldi. Bir krallığın kaybı. Bir annenin kaybı. "Merak uyandırıcı," diye geçirdi içinden, olabilecek geleceklere bakmak için anılarının parçalarının arasından geçerken. Bazıları boştu, hiçbir şey göstermiyordu. hiç. Belki ölümü ya da onu reddeden bir öbür dünya.

Ama sonra aradığı geleceği gördü. Siyah camdan yapılmış karanlık bir tacı olan bir kadın. Kana bulanmış bir taht. Ölümlüleri bir zamanlar sahip oldukları şeylerin ağlayan kabuklarına dönüştüren bir vebaya yakalanmış erkekler ve kadınlar. Acı dolu, trajik bir gelecekti bu. Ama başka bir gelecek daha vardı. Benzer bir taç, benzer bir taht ve kolçakların üzerinde iki el. İki farklı insanın iki eli.

O parçayı havadan kopararak biraz daha dikkatle baktı. Narin, soluk parmakları halkalarla kaplıydı ve bir adamın elini tutuyordu. Söylemesi zordu ama kendi eli olduğunu anladı. Kan denizine yavaşça batan bir tahtın üzerinde oturuyorlardı.

Mükemmeldi.

"Ah," dedi. "Demek sen de bir mezarcısın."

Bu geleceği ona geri götürdü, sonra onun cansız bedeninin üzerinde durdu ve seçimlerini düşündü. Gitmesine izin verebilirdi. Ruhunu kolayca tekrar bir araya getirebilir ve bedenine gömülmesine izin verebilirdi. Öbür dünyaya, onun diyarından çıkıp başka bir diyara sürüklenecek ve orada ölümlere katılacaktı. Belki de bir zamanlar harika biri olabileceğini asla bilemeyecekti.

Ya da onu kullanabilir, kendisini buradan kurtarabilir, gerçek planının ne olduğunu bilmemesi için onu manipüle edebilirdi. İşi bittiğinde, nihayet evine döndüğünde, onu geri gönderemeyeceğinden emin olacaktı. Ve böylece onun geleceğinin bir olasılık haline gelebileceğini asla bilemeyeceği parçasını sakladı ve ruhunun geri kalanının kendi aleminin derinliklerine gömülmesine izin verdi. Eller mürekkep gibi karanlıktan uzandı, her biri onun bir parçasını kavradı ve karanlığın içinde kayboldu.

karanlık. Belki bir gün o parçaları geri isteyecekti. Belki bir gün onlar için savaşmasına izin verecekti.

Ama istediğini elde edene kadar değil.

Tekrar üzerine çömelerek suyu yavaşça gözlerinden uzaklaştırdı. Sıvı, siyah gözyaşları gibi şakaklarından aşağı dökülüyordu. Bu zavallı yaratığa acıması gerekirken, tek hissedebildiği ani bir rahatlama duygusuydu. Onun yanına gelmeyi başarmıştı. Ona ihanet eden cadı yalan söylemiyordu. Çok yakında, nihayet özgür olacağı bir gün gelecekti.

Geleceğini cebine koydu, sonra başparmaklarını gözlerine bastırdı ve onun dilinde bilinmeyen ya da henüz konuşulmayan eski bir kelime üfledi.

"Hayat" anlamına geliyordu.

Kız, sanki üzerine yıldırım düşmüş gibi adamın ellerine doğru eğildi. Geniş, dehşet dolu gözler ona bakıyordu, o kadar karanlık gözlerdi ki neredeyse içlerinde bir ruh olmadığını görebiliyordu. Belki de çılgılık atmak için ağzını açtı, ama adam kanlı dudaklarının üzerine tek bir parmak koydu.

"Çılgılık atmak yok," dedi. "Dinleyeceksin."

Kadın başını salladı, belli ki konuşamayacak kadar dehşete düşmüştü.

"Sen öldün. Ve bunu birkaç dakika içinde hatırlamayacaksın. Ama ben düşündüğün kişiyim. Ruhun bana, Ölümsüz Olan'a geldi ve eğer istersen onunla ziyafet çekebilirim. Ya da sana hayatını geri verebilirim, böylece bir gün daha savaşabilirsin."

Çenesini kızın ağzından çekti ve yara izli ucunu dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Kadın bu kez korkmadan adamın bakışlarını karşıladı, içine bir sertlik yerleşmişti. "Savaşmak istiyorum. Krallığımı geri istiyorum."

"İntikam tehlikeli bir oyundur, küçük kâbus."

Yine de ona dik dik baktı. Artık gözlerinde korku yoktu. Umut bile yoktu. Sadece öfke ve hiddet. "Bana yaptıklarının cezasını çekmesini istiyorum. Sevdiği herkesin ölümünü izlemenin ve sonra beni elinde bir bıçakla başında dikilirken görmenin nasıl bir his olduğunu bilmesini istiyorum."

"Sana bunu vereceğim." Ne kadar vahşi bir yaratık bulmuştu. Elini kızın çenesinde gezdirdi. "Ama kendini bana vereceksin. Öyle bir zaman gelecek ki

Sana ihtiyacım var ve hayır diyemeyeceksin. Senden istediğim şey hoşuna gitmeyecek."

"Her şeyi," diye tükürdü sesinde şaşırtıcı bir sıcaklıkla. "Her şeyi yaparım."

"Ve böylece bir şansın olacak." Daha önce hiç böyle bir ruhla karşılaşmamıştı.

Öfke. Ona böyle bir gücü neyin verdiğini anlamak için sabırsızlanıyordu. "Ama krallığını yakıp yıktığını ve benim adıma yeniden inşa ettiğini görmek istiyorum."

Hiç tereddüt etmeden dişlerini birbirine geçirdi ve "Yapacağım," diye cevap verdi.

3

Karanlığın içinde yuvarlandı, ölümün derinliklerinde ve adını bilmediği arada bir yerde yuvarlandı. Hava soğuktu. Acı soğuk ve hissedecek neyi kaldıysa onu ısıırıyordu.

Annesi ölmüştü. Ailesi gitmişti. Krallığı, onun için savaşmasına bile fırsat verilmeden elinden alınmıştı. Savaşmak istiyordu! Onu elinden almaya cüret eden herkesi yok etmek istiyordu.

Jessamine bir şans istiyordu. Tek istediğı buydu.

O karanlığın içinde bir ses duydu. Gözlerinin altındaki siyah kaymış ve tepesinde gölgeli ve belirsiz bir 1gure durmuştu. Ne olduğunu anlayamadı.

İnce bir belin, geniş omuzların ve dağınık saçların silüetinden başka bir şey yoktu. Bir el ona doğru uzandı, kalın ve geniş parmaklı, yaralı uçları yüzünün üzerinde dans ediyordu.

"Ve böylece bir şansın olacak," diye mırıldandı ses, alçak sesle ve gürleyerek. "Ama ben senin krallığını yakıp yıktığını ve benim adıma yeniden inşa ettiğini görmek istiyorum."

Çaresizlik, öfke ve korku içinde, "Yapacağım" diye cevap verdiğini duydu.

Nasıl bir çılgınlık onu ele geçirmişti? Bu karanlık yerde onu hangi canavarın ziyaret ettiğini bilmiyordu. Bu anlaşmanın neler getirebileceği hakkında da hiçbir fikri yoktu. Ama *onu* hissetti.

Çekiyordu. Çekiştiriyordu. İçindeki her şey gitmesi, karanlığın derinliklerine gidip dinlenmesi gerektiğini haykırırken gitmesine izin vermiyordu. Ama o buna izin vermedi. Ve son bir sert çekişle, aniden her şeyi hissetti. Soğuğu. Acı sızıyı. Acıyı.

Oh, acı.

Asırlar gibi geldi ama yavaş yavaş vücudunun tekrar farkına vardı. Her şeyin ne kadar acı verdiğini. Her santimi binlerce güneşin sıcaklığıyla yanıyordu ve boğazı...

"Bu... canlı mı?" diye sordu birisi, sesi ağır aksanlıydı.

"Evet, sanırım yaşıyor. Seğirdiğini gördün mü?"

Sert bir şey yan tarafını dürttü. Bir ayakkabı mı? Hayır, vebalı olabilecek birine bir ayakkabıyla bile dokunmak çok tehlikeli olurdu. Büyük ihtimalle onu bir sopayla dürtmüşlerdi.

Düşük bir iniltiyle, kaburgalarının kasılmasına neden olan acıdan uzaklaştı. Ağrıyordu ve ihtiyacı olan son şey, tüm vücudunu saran binlerce yaraya bir yenisinin daha eklenmesiydi.

İlk ses homurdandı. "Oh, yaşıyor, tamam. Özür dilerim, muhtemelen enfekte olduğunu öğrendikten sonra uçurumun kenarına atılmış. Ne yazık. Güzel vücut falan."

"Ben-" Sesi kendi sesi gibi çıkmıyordu. Paslı ve pürüzlüydü, sanki saatlerdir çılgılık atıyormuş gibiydi. "Enfekte değilim."

"Konuşabiliyor!" dedi ikinci ses, birincisinden kesinlikle daha tizdi. Kadın sesi olduğunu sanmıyordu, daha çok bir çocuğa aitti. "Enfekte olanların konuşabildiğini bilmiyordum."

"Onları daha önce duymadın mı? Mırıldanıyorlardı, sürekli o korkunç inleme seslerini çıkarıyorlardı?"

"Onları gördüğümde hiç bu kadar uzun süre durmamıştım." Çocuk, ki bu bir çocuk olmalıydı, tükürür gibi bir ses çıkardı.

Jessamine ıslak tomarın başının arkasına çarptığını hissettiğinde ikisinden de uzaklaştı. Ayağa kalkarken tüm vücudu çatırdadı ya da belki de vücudu değil, üzerini örten şeydi. Siyah çamur, ardında lekeler bırakan karanlık bir hapishane gibi teninin ve kıyafetlerinin her yerinde sertleşmişti. Çamur ufalanıyor, o hareket ettikçe tozlu desenlere dönüşüyordu. Gözlerini kazıdı, sonunda gözlerini açana kadar parçaları kopardı ve iki l gure'a kara gözlerle baktı.

Haklıydı: Muhtemelen bir çocuk ve babası. Birbirlerine çok benziyorlardı, derileri güneşte geçirdikleri uzun yıllar yüzünden kösele gibiydi. Giysileri yırtık ve güve yemişti, farklı renklerde yamalıydı. Çocuğun yanağında siyah bir leke vardı. Onu kaplayan maddeyle aynı diye düşündü.

Onun hareketiyle ikisi de geri çekildi ve adam elindeki sopayı düşürdü. İşaret parmağı ve başparmağıyla bir daire çizerek bir hareket yaptı, diğer parmaklarını dikleştirdi ve kötülükten korunmak için elini gözüne götürdü. "Hiç böyle siyah gözler görmemiştım."

Etrafına bakmaya çalıştı ama o kadar karanlıktı ki çok uzağı göremiyordu. Duvarlarda küçük yeşil ışıklar parlıyordu. Bir çeşit tüneldeydiler. İki yanında yürüme yolları olan sığ bir su kanalı tüneli kesiyordu. Çamurun içindeydi, acı deniz suyunun yanı sıra kim bilir neyle kaplanmıştı. Boyuna kadar çamur ve çöp içindeydi, krallığında sadece bir yerde olabilirdi. Kanalizasyonlar denize dökülüyordu ve aynı şekilde deniz de kanalizasyonlara geri püskürüyordu. İki kişi, birkaç yeri çoktan paslanmış olan ızgaralı yürüme yolunun üzerinde duruyordu.

Jessamine metal ızgaraya uzandı ama babasının eli cebine girince durakladı. Bir silah mı? Herhalde adam ona silah çekmezdi!

Çocuk soluk soluğa kaldı ve aynı hareketi yaptı. "Ölümsüz Olan ona dokundu."

"Kimse bana dokunmadı," diye hırladı, titreyerek dengesini sağlamaya çalışıyordu. Onun yolundan çekilmeleri gerekiyordu. Kaleye geri dönmek zorundaydı. Halkı

Ona ihtiyaçları vardı ve Leon'un ne planladığı hakkında hiçbir fikirleri yoktu. O- Hayır, bu çok tehlikeli olurdu. Leon muhtemelen tüm adamlarını çoktan oraya göndermişti. Kime güvenebilirdi ki?

Soylulardan hiçbir annesinin yanında durmamıştı, en azından hâlâ hayatta olanlar. Muhafızlar muhtemelen değışmişti. Oradaki kilit oyuncuların çoğunu tanıdığından değil ama kraliçeye ve dolayısıyla ona sadık kalan birileri olmalıydı.

Nereye gidebilirdi ki? Artık hiçbir yer güvenli değildi.

Kendisinden çoktan uzaklaşmış olan ve rahatsız oldukları her hallerinden belli olan iki lğure'a bakarak onların bir seçenek olmadığına karar verdi. Ona yardım etmezlerdi. Onun hasta ya da lanetli olduğunu düşünüyorlardı.

"Ne?" diye sordu ocuk ve ne hakkında konuştuklarını hatırlayamadı. "Ölümsüz Olan'ı hiç duymadın mı?"

Ah, doğru.

"Duydum." Sağa sola bakmamaya çalışıyordu, vücudu yorgunluktan titriyordu. "O gerçek değil. Ve eğer gerçek olsaydı bile, diğer tanrılarla birlikte ölmüş olurdu." İkisi birbirine baktı ve kahkahayı patlattı. Yine de ses mutlu değildi. Neşesiz ve zalimceydi ve kız gözlerini dikip ona bakana kadar durmadılar.

onlara daha da sert.

Adam en azından eline öksürme nezaketini gösterdi ama boğazını keser gibi bir hareket yapan oğluydu. "Size zaten dokunuldu hanımefendi. Siz ona inanmıyor olabilirsiniz ama o size kesinlikle inanıyor."

Eli tekrar boğazına gitti ve işte oradaydı. Beklediği gibi kabuk bağlamış bir yara değil, kalın bir yara izi ipi. Bu mümkün değildi. Ne kadar zamandır baygındı? Bu durumda, boğazının kesilmesinden nasıl kurtulmuştu? Düşmekten? Denize çılgınca yuvarlanmaktan ve vücudunun krallığının kanalizasyonlarına akıtılmasından?

"Bir ayna," diye mırıldandı, parmaklarını adama doğru şaklatarak. "Eminim içinizden birinin cep aynası vardır?"

"Bana enfeksiyon bulaştıracaksın,"

diye homurdandı. "Tekrar

soruyorum, enfeksiyon kapmış gibi

mi görünüyorum?"

"Nasıl anlaşılır ki? Her tarafın çamur içinde."

"Ve eminim başka birçok şeyle." Kollarını iki yana sallayarak bir kez daha çamurdan kurtulmaya çalıştı. "Ben hasta değilim. Çamura bulandım ve bir şekilde bir cinayet girişiminden kurtuldum ve tek istediğim bir duş ve rahat bir yatak."

Yaşlı adam başını kaşdı ve kadın iki böceğin adamın omzuna yuvarlandığını gördüğüne yemin etti. "Eğer sana bulaşmadıysa, sanırım seni buradan çıkarmaya yardım edebiliriz. Gerçi uzun bir yürüyüş olacak."

Bu noktada, lağım olmayan bir yerde uyuyabilmek için kilometrelerce yürüyebilirdi. "Gerçekten umurumda değil."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama birazdan şikâyet etmeye başlayacaksın. Bu sözümü unutma." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve oğluna başıyla selam verdi. Çocuk sanki bir şey bekliyormuş gibi elini uzattı.

Ödeme mi? Gerçekten mi?

Şok içinde onlara baktı. "Yardımaınıza ihtiyacı olduğu belli olan bir kadını kanalizasyonda tek başına bıraktınız ve size ödeme yapmamı mı bekliyorsunuz?"

"Evet," dedi yaşlı adam.

"Ne-" Jessamine gururunu bir kenara itti. Eğer gereken buysa, gereken de buydu. Buna bir armağandan başka bir şey olarak bakmayacaktı. Nereye düştüğünü bilmiyordu. Eve nasıl döneceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve yalnızdı. Minnettar olacak ve nazik davranacaktı. Yapabileceği tek şey buydu.

Çamuru parmağındaki nişan yüzüğünden uzaklaştırırken dişlerini sıktıysa, bu sadece hayal kırıklığıydı. Yüzüğünün bir pazarda satıldığını öğrenmesinin Leon için iyi bir şey olacağını düşündü. Birinin yüzüğü onun cesedinden aldığını düşünmesine izin verecekti.

"Sahip olduğum tek şey bu." Yüzüğü çocuğun eline bıraktı. "Bir servet değerinde.

Sat gitsin. Umurumda değil."

Elması bir o yana bir bu yana çevirerek yeşil ışığın parlak elmasın içinden süzülmesini sağladı. "Gerçek gibi görünüyor."

"Gerçek."

Ağzına götürdü ve sertçe ısırıldı. Ciyaklaması üzerine babası kafasına bir şaplak attı. "O kadar da değil."

"Gerçek gibi de," diye homurdandı çocuk, yüzüğü cebine sokarken başını ovuşturdu.

Babası ona biraz fazla sert baktı. Bu büyüklükte bir elmas yüzüğü olan bir kadının kanalizasyon sistemine düşmesi pek olası değildi. Kadın omuzlarını dikleştirdi ve gözlerini babasına dikti. İstedığı kadar bakabilirdi ama onun gerçekte kim olduğunu asla tahmin edemezdi.

"Peki, sana ne diyeceğiz o zaman?" diye sordu adam.

Gözleri ondan hiç ayrılmıyor, çamurların arasından görünen küçük parçalarını görebiliyorsa, muhtemelen çok kirli gri bir elbisenin üzerinde dans ediyordu. Saçları olduğu yerde donup kalmıştı ama tacın saç tellerini kopardığı kafa derisindeki ağrılı noktaları hissedebiliyordu. Berbat görünüyordu ve bunu biliyordu. Neyse ki bu onun lehine işleyecekti.

"Alyssa," diye mırıldanarak yardım etmeleri için elini uzattı. Bu isim yıllar önce vefat eden yaşlı bir kadına, ilk mürebbiyesine aitti. "Benim adım Alyssa."

"Anders ve Pike." Yaşlı adam önce kendisini sonra da oğlunu işaret etti. "Biz sadece seni dışarı çıkarıyoruz, genç kız. Hepsi bu."

"Tek ihtiyacım olan bu."

Adam kızın uzattığı elini tuttu ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu çamurdan çıkardı. Elleri ve dizleri üzerinde yürüme yoluna indi, ızgaradan altındaki loş bulanıklığa bakıyordu. İkisi de ayağa kalkmasına yardım etmek istemedi.

Sanki loş yeşil ışık görmeleri için yeterliymiş gibi ondan yüz çevirip karanlığa doğru yürüdüler. Gözlerinin önünde tuttuğu kendi elini zar zor görebiliyordu. Ama eli duvarda, nefesi ciğerlerinde titreyerek onları takip etmeye çalıştı.

Onlara ve kendine yalan söylemişti. Jessamine'in kanalizasyondan çıkmak için yardımdan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kalacak güvenli bir yere, onu Leon'un adamlarına satmayacak ve dinleyecek birine ihtiyacı vardı. Ya birkaç gündür uyuyorsa? Dizleri, burada garip bir şeyler olduğunu düşünmesine neden olacak kadar titriyordu. Bırakın su filtreleme sistemi sayesinde yaşamayı, düşüşten bile sağ çıkamamalıydı.

Sertçe yutkunurken, bu insanlara bunların hiçbirini söyleyemeyeceğini fark etti. Onu kanalizasyonun dışına mı yoksa karanlığın derinliklerine mi götürdüklerini bile bilmiyordu. Ya güvenilir değillerse?

Birden Anders'in sürekli omzunun üzerinden arkasına baktığını fark etti. Pike cebindeki yüzüğe dokunmaya devam ediyor, ona bakarken yüzüğü parmaklarının arasında yuvarlıyordu. Nedense kumaşın sürekli dalgalanması midesini bulandırıyor.

Ne düşünüyorlardı? Onu soymanın kolay olacağını mı? Ona ihanet mi edeceklerdi?

Diğer herkes gibi.

Kalp atışları hızlanırken ciğerlerindeki hava dondu. Yine yanlış insanlara güvenmiş olmanın verdiği dehşetin ötesini düşünemiyordu. Ama kime güvenebilirdi ki? Bu lanet krallıktaki herkes onu bir çırpıda Leon'a teslim edecek gibiydi. Birisi o adamı kaleye sokmuştu. Biri onunla birlikte çalışıyor olmalıydı, çünkü sarayını kendi başına bu kadar kolay soymuş olması mümkün değildi.

Kraliçeyi öldürmek muhafızları ayaklandırmalıydı. Birileri Leon'a karşı savaşmalıydı. Birinin bir kraliyet mensubunun canını almaya çalışması ihtimaline karşı planlar yapılmıştı. Annesi bunun *sebepsiz* yere olmasına izin vermezdi.

Hiç hava kalmamıştı. Kanalizasyonda intihar ediyordu ve bu insanlar ne isterlerse yapacak, sonra da cesedini denize geri atacaklardı.

Karanlık bir ses zihnine fısıldadı. Hışırdayan kadife ve sürünen yılanların sesine benzeyen bir ses. *Krallığını yakıp yıktığını ve benim adıma yeniden inşa ettiğini görmek istiyorum.*

Bir anlaşma yapmıştı.

Buna sadık kalmaya niyetliydi.

Önünden geçtikleri ilk merdiven onun için bir fırsattı. İki adam da ona bakmadı. Aslında, merdiven görünmeden çok önce kanalı geçmişler, diğer tarafa geçmek için çamurda debeleniyorlardı. Merdiveni ondan mı saklıyorlardı? Belki de. Enfekte olanların inleme seslerinin tünelde yankılandığını duyduğuna yemin ediyordu ve başka birinin daha onu kandırmasına izin vermeyi reddetti.

"Ey!" Anders onun ters yöne doğru fırladığını fark ettiği anda bağırdı.

Su bu kez beline kadar gelmişti, içinden geçmek daha zordu. Ama damarlarında dolaşan adrenalin onu güçlendiriyor ve ileriye doğru itiyordu. Jessamine kendini diğer tarafa çekti ve merdivene doğru hamle yaptı.

O kadar hızlı tırmandı ki diğerlerinin henüz karşıya geçmemiş olabileceğini düşündü. Başının üstündeki havalandırma deliğinin halkasını kavrayıp daire şeklinde döndürdükten sonra sertçe ittiğinde ondan geriye kalan tek şey belli belirsiz bir siyah çamur parçacığıydı. Açıklık ışıkla doldu, gözlerini yaktı ve dünyayı parıltılara boğdu ama umurunda değildi. Artık özgürdü.

Jessamine yuvarlanarak sokağa çıktı ve son anda arkasındaki havalandırmayı kapatmak için döndü. Görmeyi beklediği iki kişi yerine tek gördüğü merdivenin dibinde duran karanlık bir adamdı.

Göğsündeki korkmuş, çırpınan kalp onu zihninden önce tanıdı. O karanlık gölgeyi, geniş omuzları ve basamaklara tutunan kalın bilekleri tanıyordu. Ama bu kez gözlerini görebiliyordu. Başka bir şey göremiyordu. Sadece kendisinininkilere derin derin bakan o siyah, ruhsuz gözleri.

Ona bakmak unutulmaya bakmak gibiydi.

Sonra tekrar duydu. Kulaklarında atan ve diğer tüm sesleri bastıran kendi kalbinin gürültüsü, bir yırtıcıya baktığı konusunda uyarıyordu. Ölümün kendisine bakıyordu ve *gitmesi* gerekiyordu. *Jessamine, neden hareket etmiyorsun?*

Nefes nefese ağır kapağı kapattı ve öyle sert kilitleti ki kemiklerinin birbirine geçtiğini hissetti. Girişten geri kaçarken, sırtı arkasındaki binanın taş duvarına çarpma kadar durmadı.

Bir ara sokakta olduğunu fark etti. Solunda deniz vardı, dalgalar altlarındaki taşa vuruyordu. Sağında, erkekler ve kadınlar 1sh ile dolu tezgahlar kuruyordu. Kokular onu boğuyordu. Okyanus, 1sh, kan. Çok fazla kan vardı.

Jessamine ellerini kaldırdı ve bir nehrin içinde oturduğunu fark etti. Kırmızı Ruid, sokağın her iki yanındaki 1sh tezgâhlarından akıntılar halinde iniyordu. Avuç içleri, yarasından kan fişkırان annesinin elbisesi gibi kıpkırmızıya boyanmıştı. Avuç içleri gibi kırmızı.

boynundaki kanamayı durdurdu ve taş gibi hissettirecek kadar sert dalgalara çarpmadan önce ölmemesi için dua etti.

Soğuk su başından aşağı döküldü ve tüm vücudunu buz gibi deniz suyuyla ıslattı. Çırpınarak ayağa kalktı, damlacıkları silkeledi ve acıdan gözlerini kırptırdı.

Önünde yuvarlak bir kadın duruyordu, elinde artık boş olan bir kova tutuyordu. "Çok tatlısın, canım. Sadece sana yardım ediyorum."

Yardım etmek mi? Kafasından aşağı bir kova kirli su dökerek mi?

Jessamine nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Yüksek binalar başının üzerinde beliriyor, taşların arasındaki boşluktan güneş ışığının soluk şeridini zar zor görebilene kadar yaklaşıyor, daha da batıyordu. Onu canlı canlı gömeceklerdi. Tekrar ölecekti ve *bir anlaşma yapmıştı*.

Kadından ve çobanların kahkahalarından tökezleyerek uzaklaştı. bir sonraki ara sokağı buldu ve orada kayboldu. Çılgınca sola, sağa, düze dönüyordu, hangi yol onu insanlardan gittikçe daha uzağa götürüyorsa.

Ta ki iki boş kasanın arasında küçük bir kuytu bulup kendini oraya sıkıştırana kadar. Titriyordu, dehşete düşmüştü ve tamamen yalnızdı.

4

Onun geleceğini aklından çıkaramıyordu. Çünkü kızın geleceği onun geleceğiydi ve ayrılmaz bir şekilde birbirlerine bağlıydılar. Onu yetiştirebilecek bir cadıydı. Onu sonunda çok özlediği yaşayanlar diyarına geri getirebilecek bir cadıydı.

Ne zaman?

Bilmiyordu.

Yüzlerce yıldır bir mezarcı doğmamıştı. Onun türü, ona kendini yetiştirme ve intikamını alma fırsatı vermek istemediğinden, bir daha doğmayacaklarından emin olmuştu. Onun gibi cadılar nadirdi,

ve her mezhepten cadı neredeyse yok edilmişti. Ama onu serbest bırakmadan önce öğrenmesi gerekiyordu.

Ölümsüz Olan sadece kendi karanlık ve uyku âleminde kontrolü elinde tutuyordu. Yaşayan âlem, cadılar onu sabitlemeden ulaşamayacağı bir yerde kalıyordu. Ama o ve bu kız birbirlerine bağlı değillerdi. Kızın onu ne zaman arayacağını bilmesine imkân yoktu ama mezarcılar her zaman ararlardı. Bir tanrıyla bağlantıları olmadan kaybolmuşlardı ve geriye kalan tek şey oydu.

Mezarcılar yıllar önce kendilerini kurban etmişlerdi ama bir tanrıya tapınmanın ve o tanrının lütfunun kutsamasını bilmenin ne demek olduğunu hatırlayan pek çok insan hâlâ vardı. Cadılar kalmıştı, hatta bazıları hâlâ ona bağlıydı. Saklanıyor olsalar da onları bulabilirdi. Onların dünyasını görmenin, hâlâ kadim yolda yürüyenlere ulaşmanın yolları vardı.

Önünde, ayak parmaklarına damlayan mürekkepli yağdan yapılmış bir ayna yaratmak düşündüğünden çok daha kolaydı. Ölümsüz Olan bu hüznü yerde o kadar uzun yıllar geçirmişti ki, doğuştan gelen gücünü unutmuştu. Bir tanrının cadıları beklemesine gerek yoktu. Onun büyüleri kemiklerinin derinliklerinden geliyordu. Evet, bu eski anılar onu yutmakla tehdit ediyordu ama onu kontrol etmiyorlardı. Tamamen değil. Henüz değil.

Elindeki soğuk aynanın kenarlarını kavrayarak onun dünyasına baktı. Küçük kâbusunu arıyordu. Kendisi için doğmuş olan, amacını yerine getirmesi ve intikamını tatmin etmesi için yeni bir hayat verdiği kadını. Ama bulduğu şey onu hayal kırıklığına uğrattı. Şatosuna geri dönüp katilinin başına yıkım yağdırmamıştı. Hayır, sokaklara inmiş, en ufak bir hareketten ürken bir yılan gibi gölgelerin arasında sürünüyordu.

Neden? O güçlüydü. Onu canlılar alemine ve gerçekliğe bağlayabilecek güçteydi. Yakında o da ona bağlanacaktı. Eminim bunu hissetmiştir. Bakışlarının şimdi onunkini yansıttığını görmüş olmalıydı, perili ve gece kadar siyah. Bunun yerine, gölgeden gölgeye kaçıyor, perili geniş gözlerle varillerin arkasına saklanıyordu.

Bu... onu rahatsız etti.

Birkaç gün boyunca onun hareketlerini izleyene kadar nedenini hatırlamıyordu. Onun bir satıcıdan yiyecek çaldığını görmüş, satıcı da elinde bir bıçakla onu kovalamıştı.

Elini. Eteğine takılıp çamur birikintisine düştü ve adam alaycı bir tavırla ekmeği geri alıp onu orada bıraktı. Suyun içinde titreyerek yatıyordu, kafası kaldırım taşlarına çarptığı için kanıyordu.

Çok kirliydi. Kenarları yırtık pırtıktı. Açıkça yardıma ihtiyacı vardı ama yine de kimse ona el uzatmamıştı. Burası cadılarının inşa etmesine yardım ettiği şehir değildi.

Onun zamanında cadılar güçlüydü. Tanrılığının ilk günlerinde bu şekilde hor görülmüşlerdi, ta ki o onlara elini uzatana kadar. Onları güçlü kılmıştı. Tehlikeli. Onlara bakan herkesi dehşete düşürmüştü.

Hiç kimse bir cadıya, bu insanın ona reddettiği şekilde davranmaya cesaret edemezdi. Bir cadıya acıyarak bakmaya ya da onu evlerine kabul etmemeye cesaret edemezlerdi.

Küçük kabusu tekrar hışırdadı, saklanmak için uzaklaşmadan önce korkuyla dondu. Sonra onları gördü. Girdiği ara sokağın sonunda duran figürler. Daha fazlasını görmesi gerekiyordu. Farkındalığını esneterek, zihnini o sokağa, pencere camlarındaki karanlığa ve ayaklarının altındaki su birikintilerinin mürekkep karasına doğru gönderdi. Sonra hatırladı.

Bir veba. Bu diyarın gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir hastalık. Bu insanlar sokaklarda donmuş bir şekilde duruyor, kollarını nasıl tutacaklarını hatırlamıyormuş gibi garip bir şekilde yanlarına doğru büküyorlardı. Vücutlarının her yerinde patlayan sivilceler, giysilerindeki yırtıklardan ortaya çıkıyordu. Çeneleri düşük, sanki bir sonraki avlarını dinler gibi hareketsiz duruyorlardı. Tek bir dürtüleri vardı: Bulaşacakları bir sonraki kişiyi bulmak.

Yani, son cadıları başarısız olmuştu. Kendi tanrılarını öldürmüş, gelecekteki tüm güçlerinden vazgeçmiş olsalar da, yüzyıllardır onları avlayan ve onlardan korkan krallığı kurtaramamışlardı. Sonunda fedakârlık onlara hiçbir şey kazandırmamıştı.

Cadılar meclisi.

Öldürdükleri ve böylece dünyalarını mutlak bir deliliğe mahkûm ettikleri ölü tanrıya hâlâ tapan çok az kişi vardı. Ama onları hissedebiliyordu, yaşıyorlardı, nefes alıyorlardı, pratik yapıyorlardı. Tek yapması gereken uzanmaktı.

Ara sokaktaki korkmuş, donmuş geyiğine son bir kez baktıktan sonra dikkatini onu uyandırabilecek olan cadıya çevirdi. Kendi yolunu bulacaktı, bundan emindi. Her ne kadar dehşete düşmüş ve herkesin onu terk ettiğini düşünüyor olsa da, gerçeği biliyordu.

Leydi Jessamine Harmsworth yakında hayalini kurduğu en güçlü patrona sahip olacaktı. Ve birlikte, yoluna çıkan herkesi yerle bir edeceklerdi.

Güçlerinin gerilmesine izin verdi ve hâlâ kendisiyle bağı olan herkese ulaştı. Bu zayıf, ince ipliği takip ettiğinde, son cadılar meclisinin evlerini yaptığı yerde sona ermesi onu şaşırttı.

Hatırladığı kadarıyla cadılar denizin kenarında lüks bir malikânede yaşıyorlardı. Geçmiş zamanlardan kalma tanrıların oymalarıyla dolu güzel odalar hatırlıyordu. Ölü bir tanrının her heykeli, savaşın eski çatlaklarını ve yaralarını, çiçek açtıklarında parlak renklere bürünen güzellik ve yaşamla dolduran Çardaklar ile süslenmişti. Mermer ve lüks taşlardan yapılmış görkemli evinde şiirsel olduğunu düşünmüştü.

O ev artık ayakta değildi.

Mezarcı henüz ona tapmıyor olsa da, ona bir hediye vermişti. Gücünü esnetirken, yaşayan âlemle olan bağlantısının güçlendiğini hissedebiliyordu. Daha gerçek. Artık tamamen bu karanlık yere bağlı değildi. Kendi gölgesini soyup yaşayanlar âlemine gönderdikten sonra bir ağacın gölgesinde oyalandı ve terk edilmiş bir ev gördü. Malikâne zaman tarafından tüketilmişti. Binanın bir tarafı, cadıların onun yardımını olmadan kaybettikleri bir savaşta patlatılarak açılmıştı. Kargalar tepesinde dönüyor, akbabalar da sinirlerini bozan bir sesle onlara katılıyordu. Bulabildiği her karanlık ve loş köşeden geçerek içeri girdi.

Bir zamanlar göz kamaştıran mermer Roor'un kırık fayanslarını yosunlar kaplamıştı. Çürüyen pencere kenarlarında otlar bitmiş, kırılan camlardan içeri dallar ve dal parçaları dökülmüştü. Avizeler hâlâ neredeyse her odanın tepesinde asılı duruyordu ama artık toz ve örümcek ağlarıyla kaplıydılar. Perdeler çoktan çürümüş, her pencerenin yanında küçük yığınlar haline gelmişti. Yıllardır güneş görmemiş odalardan geçerken, Roor'un üzerindeki ayna parçaları, şekline zar zor benzeyen karanlığı yansıtıyordu.

En son öldüğünden beri ne kadar zaman geçmişti? Meclisiyle ilgilenmeyeli ne kadar olmuştu?

Pencerenin altındaki yığınlardan biri kıpırdadı ve bir kadın aniden önünde belirirken odak noktası haline geldi. Kadın uzun boylu ve kendinden emin bir şekilde duruyordu.

Bir cadının nasıl olması gerektiğinin sadece bir hayaleti.

"Hangi iblis bir cadının evini rahatsız eder?" diye sordu, sesi kullanışsızlıktan çatallaşmıştı. "Burada hoş karşılanmıyorsun, karanlık ruh."

"Bir tanrıyı kovmaya kalkışma," diye hırladı. Verdiği yanıt karşısında duyduğu öfke alışılmadı. Uzun zamandır duygularını hissetmemişti. Hâlâ hissedebildiğinin farkında bile değildi. "Kime hizmet ediyorsun?"

"Kimseye hizmet etmiyorum."

İleri atıldı, mürekkep ve yağdan yapılmış bir el kadının boğazını kavradı. Oh, ona dokunabiliyordu. İlginçti. Yüzyıllardır canlılar âleminden kimseye dokunmamıştı ve bedeni olmadan, çağrılmadan gücü çok sınırlıydı. Bu formdayken kendi cadılarından yalnızca birine dokunabiliyordu ve bu gerçekten de önemsiz görünüyordu.

Onu yüzüstü suratına yaklaştırarak başını eğdi ve hırladı: "Hizmet ettiğin tek bir tanrı var, cadı."

"Bütün tanrılar öldü." diye mırıldandı.

"Ben ölmedim."

Onu serbest bıraktı ve zayıflamış ciğerlerini doldurmak için soluk soluğa Roor'a düşmesine izin verdi.

Adamın siyah el izi boynunda kaldı. Hâlâ ona hizmet ediyordu.

Önünde diz çökmüş olan son meclis üyesini inceledi. Koyu tenli bir kadındı, saçları düzgün örgüler halinde arkaya toplanmıştı. Sağlıklı görünüyordu. Ve ne kadar uzun süredir ortalıkta olmadığı düşünüldüğünde bu mümkün değildi.

"Hangi yıldayız?" diye sordu.

"Son tanrının ölümünden bu yana iki yüz yetmiş on beş yıl geçti," diye yanıtladı kadın ve kararlılıkla dolu gözlerle ona baktı. "Sen en son kurban edildikten sonra."

Adam onun önünde çömeldi ve çok şey gördüğünü bildiği o karanlık gözlere baktı. "Kanıtlarla."

Onun yılı kastetmediğini biliyordu. Ellerini kaldırdı, yüzyılların onları nasıl büküğünü göstermek için kollarından dışarı çıkardı. Buruşmuş, kendi içlerine kıvrılmış, inanılmayacak kadar kırıışmış, canlı bir yaratıktan çok bir mumyanın ellerine benziyorlardı. Ama onun görmek istediği şey bu değildi. Tüm cadılar büyüleri için bir bedel öderler.

Elbisesinin yakasını kavradı ve titreyerek düğmelerini açtı, ardından yarımaları yanlara doğru çekerek altındaki deriyi ortaya çıkardı. Köprücük kemiğinden sol göğsünün hemen altına kadar derisinde bir çatlak vardı, sanki bir taşın iki parçası birbirinden ayrılmış ve altındaki boşluğu ortaya çıkarmış gibi bir yırtık. Karanlık orada parıldıyor, gölgeler ona doğru uzanıyordu. Bu, onu ona bağlayan bir büyü tarafından bir arada tutulan, büyüünün son kuyusuydu.

Tekrar görmek çok güzeldi. Uzanarak gölgelerden birini yavaşça boynuna doladı ve kadının göğsünden çıkardı. Kızgın bir ses çıkardı, bakışlarında azımsanmayacak bir nefretle onu izliyordu.

"Geriye pek bir şey kalmadı," diye homurdandı. "Hepsini alırsan, bana hiçbir şey kalmayacak."

"Onu sana ilk etapta ben verdim," diye cevap verdi, gölgeyi kaldırarak yüzüne doğru uzanan filizi görebildi. Garip bir şekilde, yüz hatlarının karanlığının kara bir mengene gibi yarıldığını, sivri dişlerinin eski büyüünü yeme düşüncesiyle salya akıttığını hissedebiliyordu. "İstediğim zaman geri alabilirim."

"Burada olmanın bir sebebi var, Ölümsüz Olan."

"Buraya kesinlikle seni görmeye gelmedim." Sarmalı açık ağzının içine bıraktı, vücudunun derinliklerinde kıpırdadığını ve gücünün geri kalanına katıldığını hissetti. Kendi gücünün tadına bakmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, cadının lekesiyle arınmıştı ama bu büyü dilinde nektar yerine külden başka bir şey değildi. Bu formda Ravor yoktu, diriliş olmadan iyilik de olmazdı. "Yeniden doğacağım."

"Bir kehanet vardı ama kimse senin işaretinle doğmadı. Belki de kâhin yanlış söylemiştir."

"Senin adın ne cadı?" Ayağa kalktı ve ona da aynısını yapmasını işaret etti.

"Sybil, efendim."

"Benim için mezarcıyı bulacak ve onu buraya getireceksin." Dikkatini bu odadaki heykele çevirdi. Bu heykeli iyi tanıyordu. Önünde bir sunak duruyordu, üzerinde birçok cadının kız kardeşine adak adadığı bir sunak. Her ay kanamaları sırasında onun için bir tavuk keserler ve kara horozun kanının taşla sızmasını sağlarlardı.

Heykelinin boş gözleri onunla alay ediyordu. Zamanında bakire, anne ve kocakarı olmak üzere üç yüzlü bir tanrıçaydı. Bir araya geldiğinde, hem beslemeyi hem de yok etmeyi bilen ölümcül bir yaratık olmuştu. Bir kez bile

Korkunç kan ve şiddetle doğan doğasından uzaklaştı. Onu son bir kez görmek için neler vermezdi.

Parmaklarını alnına dokundurdu ve sonra ona doğru kaldırdı. "Kardeş. Çok Yüzlü Anne. Dünyamız sensiz daha kötü."

Dünyanın nazik ya da besleyici doğalarını bir kenara bırakmaya istekli kadınlara ihtiyacı vardı. Acılarının yükünü yeryüzü anlayana kadar savaştacak, çılgılık atacak ve kan akıtacak kadınlara ihtiyacı vardı.

Dikkatini yanında duran cadıya çevirdi. Kadın hâlâ belli belirsiz kararmış olan sunağı işaret etti. "Eski yöntemleri canlı tutuyorum."

"Bunu görebiliyorum."

"Bu kadını nasıl tanıyabilirim ki? Bildiğim kadarıyla daha doğmadı bile."

"Doğdu. Onu gördüm." Başını çevirip tavandan sarkan yosunlara baktı, sonra öfkeyle dişlerini birbirine geçirdi. "Sefalet içinde yaşıyorsun."

"Yaşıyorum." Adam ona baktığında Sybil omuz silkti. "Çok az cadı kaldı, Ölümsüz Olan. Eğer burada gizlice kalırsam, o zaman hayatta kalırım. Tek yapmak istediğim bu."

"Diğerlerine katılmaktan korkuyorsun." Bu bir soru değildi.

Başını salladı, bu hareket neredeyse onu devirecekti. Üzerindeki paçavralar hareketiyle birlikte dalgalandı. "Cadılar meclisine her zaman sadık değildim. Ve son kurbanında burada değildim, bu yüzden ölümünün sağladığı büyüü özümseyemedim. En zayıf olan bendim."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek onu inceledi. "Hayır, en zayıfı değil. Hayatta kalacak kadar cesur olan tek kişi sendin."

Onun yanından geçip malikânesinin iç derinliklerine doğru yürüdü; orada kendisi için hâlâ bir sunak olduğunu biliyordu. Duraklayarak vücudunu oluşturan mürekkep gibi karanlıktan bir miktar çekti. Acı vericiydi ama acıya alışkındı. Ruhunun gerçekten kaldığı diyarda, kendini parçaladığında her zaman olduğu gibi Reş'inin parçalandığını hissedebiliyordu. Sanki büyü ona geri dönmüştü.

Ama sonra o karanlık dallar, adamın ondan aldığından çok daha fazlası, göğsünün çatlağına battı. İçine derinlemesine gömüldüler ve bir an için onun dokunuşuna doğru eğildi, rahatlamadan önce derin bir acı nefesi çekti.

"İşte," diye mırıldandı. "Bunca yıllık sadakatinin karşılığını benden alacaksın."

"Ölümsüz Olan, yapamam-"

Göğsündeki oyuğa uzandı ve onu hemen susturdu. "Bu bir hediye değildi," diye hırladı. "Bu kadını benim için bulacaksın, bu siyah saçlı, batık gözlü kâbus gibi insanı bulup buraya getireceksin. Beni bu diyara geri çağırarak kutsamayı yapması için ona ihtiyacım var ve sonra sana arzu edebileceğin tüm gücü hediye edeceğim. Eğer bunu yapmazsan, seni parçalara ayırırım."

Ürpererek bileğini kavramak için ellerini uzattı. Ancak bedeni artık kolay kavranabilir değildi ve elleri gölge ve dumanla boğuşuyordu. Sybil bunun yerine acı dolu uzun bir nefes verdi ve başını salladı.

Bu kadim kocakarıyı hâlâ hayatta tutan tek şey olan büyüsünü bıraktı ama ellerini görünce durakladı. Ne olduğunu söylemeyi çok kolaylaştırıyorlardı, onun için yapması gerekenler düşünüldüğünde tehlikeli derecede kolay. Bu yüzden onları kendi ellerine aldı ve yavaşça büyüsünün buruşuk deriye sızmasına izin verdi.

Çekip gittiğinde, siyah cam kadar pürüzsüzdüler. Yüzyılların artriti ve acısıyla hâlâ kıvrılmış olsalar da, en azından yeniden genç görünüyorlardı.

Sybil şaşkınlıktan nefesi kesilmiş gibi bir ses çıkardı. "Efendim, yapamam... Yapmak zorunda değildiniz..."

Elini havada salladı ve odadan çıkmaya başladı. "Onu bul Sybil. Yoksa bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Cadının eşyalarını, muhtemelen kehanet kâsesini ve kurban etmek için her türlü yaratığı ve kanı toplamak için çabaladığını duydu. Belki de gölgelerde oyalanan ve önemini unutmuş olan bu kadını bulacaktı. Yakında kâbusuna ne kadar güçlü olduğunu hatırlatacaktı. Ama şimdilik, tüm cadıların taptığı sunağı bulana kadar eski evinden geriye kalan parçalar arasında dolaştı.

Tahtta oturan bir adamın taş oyması. Elleri kollarının üzerinde, bacaklarını güvenle açmış. Bir zamanlar yakışıklı olduğunu unutmuştu. Bir zamanlar gölgeler ve karanlıktan daha fazlası olduğunu.

Alemi onu kara anılara geri götürmeden önce orada, kendine bakarak ne kadar kaldığını bilmiyordu.

5

Uzun bir süre dolaştı.

Jessamine sokaklarda gizlice dolaşırken kaç gün geçtiğinden emin değıldi. Bulabildiğı her yiyeceğı çalıyordu, genellikle insanların evlerinin dışındaki çöp kutularından. Yemekler iyi değıldi. Onu birkaç kez hasta etmişti. Ama açlıktan daha iyiydi.

O öp kutularından birinden kıyafet de çaldı. Kalalarından sarkan, bol ve pislik kokan bir çift siyah pantolon. Ama Su Bölgesi'ndeki herkes pislik gibi kokuyordu ve insanlar ona daha az bakıyordu.

gelinliği giyyordu. Eteğini yırtmış ve yerde gevşek bir yığın halinde bırakmıştı, tek kumaş bir zamanlar kim olduğuna dair kalıcı bir hayaletti.

Ama şimdi elbisesinin yırtık parçaları dağılıyordu ve pantolonun kokusu mide bulantısını artırıyordu. Saçları 1x yapabileceği her şeyin ötesinde düğümlenmişti ve kendini... bir canavar gibi hissediyordu. İnsanlığından sıyrılmış. Onu tanıyabilecek kişilerden kaçınarak gölgelerin arasından süzöldü. Ama hiçbir yerde uzun süre kalamadı. Karanlığın içinden uzanan eller, kalın parmaklı eller, krallığını yakmasını isteyen fısıltılarla birlikte uzanıyordu ve ona hayatını verdiğini hatırlamıyor muydu?

Ölümsüz Olan gerçek değildi. Tanrıların hepsi ölmüştü. Uzun zaman önce öldürölmüşlerdi ve hiçbirini geri gelmeyecekti. Dönmeyeceklerdi.

O gerçek değildi. Sadece aklını kaçıırıyordu.

Kollarını beline sarmış, bir hayalet gibi Su Bölgesi'nde ilerliyordu. Sırılısklam, kirli, bir zamanlar olduğu kişi değildi.

Ta ki bir grup insanın konuşup güldüğünü duyana kadar. "Kraliçe öleli bir ay oldu, haberleri duydun mu? Yerine başkası geçti bile. Çok yaşa kral falan."

"Bize zam yapacak mı?"

"Muhtemelen hayır. Hepsi bizim burada, Su Bölgesi'nde yaşadığımızı unutuyor. Sadece deniz suyunu onlar için içilebilir sıvıya dönüştörüyoruz, gerekli falan değiliz." Konuşmacı iri yarı bir adamdı ve gülerken bira göbeği sallanıyordu. "Yine de çok yazık. Söylentilere göre prensesi de öldürmüş, oysa prenses çok sevimli bir kızmış. Annesiyle birlikte ziyarete geldiğinde hep gülümserdi. Onu son gördüğümüz zamanı hatırlıyor musun? Prensese ve annesi ziyaret ettikleri krallıktan tüm ürünleri getirmişlerdi. Onunla evlenmedi ama evlenmeliydi. Çilekler çok tatlıydı."

Çok hoş.

Her zaman gülümsüyordu.

O adamlardan kurtulurken boğazının arkasında bir sızlanma hissetti. Görünüşe göre öleli bir ay olmuştu. Leon'un krallığını çaldığından beri ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve halkı onu güzel olan olarak hatırlıyordu. Gülümseyen. Onlara umut vermesi gereken prensese. Hepsi çok fazlaydı.

Zihni ne yaptığını anlamadan çok önce ayakları onu denize götürdü. Orada durdu, güneş ışığı ayaklarına yapışan dalgaların üzerinde dans ederken gözlerini kamaştırıyordu. Burada kimse yoktu. Saat çok erkendi ve burası birinin yıkanacağı son yerdi. Sadece birkaç adım sağındaki lsh pazarından gelen akıntı suyu kırmızıya boyuyordu.

Ama bu su temizdi. Mavi ve parlıyordu, tıpkı annesinin gözleri gibi. Ve aniden, buna daha fazla dayanamadı. Kendine bile dayanamıyordu.

Jessamine soyunarak giysilerini çıkardı ve suya girerken önündeki dalgalara fırlattı. Buz gibi soğğun nefesini kesmesini, dalgaların yüzünü tokatlamasını ya da tuzun bir zamanlar güzel olan Resh'ini yaralayan sıyrık ve kesikleri acıtmasını umursamadan kendini suya bıraktı. Hepsi *onundu*. Acı, buz, nefes almak için çaresizlik. Hepsi onundu.

Dalgalardan çıktığında daha kendindeydi. Her şey daha netti. zihninde. Tuz teninde sertleşmeye başlamış olsa bile temizdi.

Burası onun krallığıydı ve hiçbir erkek onu savaşmadan tahtından indiremezdi. Çok uzun zamandır kendisinin bir gölgesiydi. Ama önce, yardım etmesi için kime güvenebileceğini bulmalıydı. Annesi bunu isterdi. Annesi cesur ve dirençli olurdu.

Kıyafetlerini kuruması için yakındaki bir kayanın üzerine bıraktı ve kuma otururken üzerinde sadece birkaç kumaş parçası vardı. Gelinliğinden yırttığı göğüslerinin etrafındaki bant ve çok fazla gün üst üste giydiği ince külotu, ama bir süre daha idare etmeleri gerekecekti.

Bir sopa. Bir sopaya ihtiyacı vardı.

Kendi kendine mırıldanarak kumda çizim yapmasına yardımcı olacak bir şey buldu ve önündeki şemayı çizmeye başladı.

Önce kendisini ve annesini koydu, ölümlerini işaretlemek için ikisi için çizdiği sembollerden bir çizgi çizdi. Leon'u temsil etmesi için bir dizi boynuz çizdi ve geri kalanlar için de başka semboller bulacaktı. İhtiyacı olan son şey, birinin omzunun üzerinden bakıp kuma oldukça önemli isimler çizdiğini fark etmesiydi.

İlk olarak, bağları neydi? Soyluların çoğu Leon'u tanıyordu elbette ama Baron Edgerton'ın Orenda'da bir ailesi vardı. Her yıl onları ziyaret ediyordu ve Leon onları son kez birlikte gördüğünde baronla oldukça samimiydi. Ama

Tabii bir de kuzeni Leydi Fortuna vardı. Gündüzleri soylu bir kadın, geceleri ise bir tiyatro sahibi olan Fortuna, gösterilerine düzenli olarak ülkenin en zenginlerini - Leon da dahil- davet ediyordu. Düğün için Leon'dan önemli miktarda rüşvet almış olmaları gereken Lord ve Leydi Prescott'tan bahsetmiyorum bile. İkisi de hayatlarında hiç yemek yapmamış olmalarına rağmen yemekleri onlar sağlamıştı.

Kadın homurdandı. Yaptıkları her yemek muhtemelen zehirliydi. Enfeksiyonlular düğündeki herkesin dikkatini dağıtmadıysa, Leon'un muhtemelen başka bir planı vardı. Ne yazık ki kimse onu yiyecek kadar uzun süre hayatta kalamamıştı.

Çizimini bitirdiğinde, her şey oldukça kasvetli görünüyordu. Bu yüzden güvenilebileceği başka insanların isimlerine yöneldi. Annesinin muhafız şefi Callum Quen. Kadının adını unutmuş olsa da şatonun baş bahçıvanı. Çocukluğundan beri onunla birlikte olan iki hizmetçi ve öğleden sonraları annesine her zaman tatlı bir şeyler getiren Benji adında tek bir uşak.

Gerçekten de çok az şey vardı.

Bahçıvan muhtemelen ölmüştü. Dürüst olmak gerekirse Callum da öyle. Eğer onun hayatta olabileceğine dair en ufak bir fikri olsaydı, hemen ona koşardı. Tabii hâlâ kalede değilse. Böyle bir pervasızlık yüzünden kafası kesilirdi.

Ordunun başı darbe sırasında hiçbir şey yapmamıştı, bu yüzden sadece onun da ailesine karşı çalıştığını varsayabilirdi. Kraliyet danışmanlarından herhangi biri riskli olabilirdi. Tüm krallıkta ona yardım edebilecek en ufak bir üst düzey kimse bile yoktu. Düğününde Leon'a karşı çıkanların başına gelenlerden sonra? Kimse bu riski göze almazdı.

Jessamine koluna konan ve muhtemelen çoktan oraya yapışmış olan tuzu yalayan bir Ry'ı itti. Solgun teni daha da kötü görünüyordu, kum, tuz ve temizlemediği çamurdan arınmıştı. Umutsuzdu.

Bu imkânsız gibi geliyordu. Leon'la evlenmeyi hiç istememişti ve evlense bile eninde sonunda kraliçe olacaktı. Tahtın annesinin ölümünden sonra onun olması gerekiyordu, ki bunun yıllarca gerçekleşmemesi gerekiyordu. Adına hiçbir şey olmadan burada oturup herkesin onun öldüğünü düşünüp düşünmediğini merak etmemeliydi.

Doğru cevap neydi? Bir şey doğru seçim olmalıydı, ama bunun yerine tek hissedebildiği şey... kaybolmaktı.

Dalgalara bakmak yardımcı oldu. Karnındaki açlık sancılarını dindirdi ama neredeyse sürekli susuzluğu denizin tadının o kadar da kötü olmadığını fısıldıyordu. Belki sadece birkaç lokma. Eğer hastalanırsa, her şey biraz daha çabuk biterdi. Bu güzel olmaz mıydı?

Onu görmeden çok önce dalgaların içinde hareket eden gölgeleri görmüştü. Orada, yüzeyin altında durmuş, onu izliyordu. Sanki nefes almaya ihtiyacı yokmuş gibi. Sanki ruhsuz bakışları onun içini, kimsenin görmesini istemediği en karanlık yanlarını görüyordu.

"Jessamine," diye fısıldadı sesi karanlığın içinde yankılanarak. "Benden daha fazlasını iste."

Ondan daha fazlasını istemek mi? Ona zaten hayatını vermişti. Şimdi içinde durduğu sularda çürümesi gerekirken onu kurtarmıştı. Bir dalga yüzüne çarptı ve kırıldı, beyaz köpük onu bir kez daha görüş alanından çıkardı.

Ruhunun bir parçası onun kim olduğunu bildiğini, birbirlerine bağlı olduklarını, kan ve kutsamadan oluşan bir dokumayla örüldüklerini fısıldadı. Onu kurtarmıştı ama hâlâ ölüydü. Onu çağırmamıştı ya da özenle hazırlanmış bir sunağa bir kurban bırakmamıştı. Kara büyüünün bir bedeli vardı elbette ve onun yardımının bedeli diğerlerinden daha fazlaydı.

Ama bunu o istememişti.

Ona ikinci bir şans vermişti ve şimdi bunu kendi rızasıyla ödeyeceğini umuyordu. Kendisine borçlu olunmayan bir bedel istiyordu.

Bu düşünceden güç alarak ayağa kalktı ve kalçalarındaki kumların tozunu aldı. "Sana borçlu değilim. Bana yapmamı söylediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim."

Bir dalga diğerlerinden daha yükseğe yuvarlandı ve buz parçalarına dönüşen köpüklerle ayak parmaklarını yaladı. "Seni ben kurtardım." Adamın sesi zihninde dalgalanıyordu. "Soğuk, cansız bedenini derinlerden aldım ve seni buraya getirdim. Senden çalınan krallığına."

"Senden yardım istemedim," diye cevap verdi, sesi belki biraz muzafferdi. "Bunu ben istemedim."

"Ama sen istedin." Ve ah, o kadife ses kulaklarında senfonilerin en güzeli gibi yumuşadı. "Hatırlamıyor musun?"

"Hayır," diye başladı ama sonra hatırladı. Bir anda, mürekkep ve karanlıktan oluşan o korkunç âlemdaki tüm anları hatırladı. Ona söyleyeceklerini hatırlamayacağını söyleyen o derin, kadifemsi sesi hatırladı.

Yine de ondan yardım istemesini *söylemişti!* Kuralları çiğnemek zorunda mıydı? Onu bu kararı vermeye zorlamıştı ve o sadece... o sadece...

Tam olarak istediği şeydi.

Dizleri jöleye döndü ve neredeyse tekrar kumun üzerine oturacaktı. Adil davranmıyordu ama neden yapsındı ki? Ölümsüz Olan hiçbir zaman adil bir tanrı olmamıştı ve diğerlerinden daha uzun yaşaması şok ediciydi.

Yoksa öyle miydi? Ne de olsa adı neden hâlâ burada olduğunu açıklıyordu. Ve neden ona eziyet etmeye karar verdiğini.

Onu, denizi ve hayatının dönüştüğü tüm saçmalıkları işaret etti. "Benden yapmamı istediğin şeyi yapmayacağım."

Krallığını yok etmeyecekti. Ve onu onun adına yeniden inşa etmeyecekti.

Bir dalga daha yükseldi, onun boyundan daha yüksekti. Adamın görüntüsü, hayattan daha büyük, içindeki tüm canlıları tüketen bir karanlık sütunu olarak belirdi. O geceydi ve kadının onu yenmek için yeterli güneş ışığı yoktu.

"Hayır," diye fısıldadı tekrar, bir adım daha geri çekilerek. "Bunu yapmayacağım."

"Sana hayatını verdim," diye tısladı, dalga inanılmaz derecede hareketsiz duruyordu. "Onu geri alabilirim."

Ona doğru yuvarlandı, denizin tüm gücü onu kesinlikle derinliklere sürükleyecek korkunç bir dalgaya dönüştü. Adamın tehdidini gerçekleştireceğinden ve onu köpekbalıklarını beslemesi için dışarı atacağından emin olarak kendini hazırladı.

Ama dalga kafasına çarpmadı. Onun yerine, sadece ayak parmaklarına çarptı. Tıpkı diğerleri gibi.

Gözlerini kırıştırarak açtığında denizin durulduğunu gördü. Sakin ve durgundu, küçük dalgalanmalarda parıldayan güneş ışığı elmasları vardı. Pürüzsüz. Onu emirlerini yerine getirmeye ikna etmeye çalışan ölümsüz bir tanrı yoktu.

"Affedersiniz?"

Ses, kaburgalarına saplanan bir bıçak gibi düşüncelerini böldü. Beceriksizce 1'lerini kaldırarak dalgalara doğru tökezledi ve korkusundan tekrar dışarı sıçradı.

o tanrının ona ne yapacağını. Bu durum, onu ürküten kişi ile gerçekten korktuğu kişi arasında gidip gelmesine neden oldu.

Bir kolu deniz yosunu ve deniz kabuklarıyla dolu güzel bir hasır sepete asılı bir kadın orada duruyordu. Koyu renk saçları aynı derecede koyu renk olan yüzünden geriye doğru toplanmıştı ama koyu renk gözleri Jessamine'i eğlenerek izliyordu. "Korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim."

Jessamine ellerini indirdi, yüzü utançla çarpılıyordu. Hayatında hiç kimseye vurmamıştı. Birincileriyle ne yapacağını sanıyordu ki?

Gerçi bu yeni gelen çok da umursuyor gibi görünmüyordu. Sepeti diğer kalçasına kaydırıp ve Jessamine'in kendini toplamasını izledi. Kendisine bu toprakların prensesi, tahtın yasal varisi olduğunu hatırlatması biraz zaman aldı ve... Şey. Birine nasıl saygılı davranılacağını biliyordu.

"Özür dilerim." Jessamine boğazını temizledi, omuzlarını düzeltmeye ve düzgün bir duruş kazanmaya çalıştı. "Zor birkaç gün geçirdim. Dürüst olmak gerekirse haftalar."

"Öyle görünüyor." Kadın başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Temizlenmek istersen evim hemen şurada. Fazla odam yok ama yedek bir karyola ve iyi bir kase et suyu için yeterli yerim var."

Bu kadın da kanalizasyondaki adamlar gibi mi olacaktı? Bir kez daha canını kurtarmak için kaçmak zorunda mı kalacaktı?

Jessamine omzunun üzerinden soğuk, acı denize baktı ve üzerine bir yorgunluk dalgası çöktü. Çok yorulmuştu. Kaçmaktan, saklanmaktan, köşede gizlenen gölgeden korkmaktan yorulmuştu.

Bir kez olsun birine güvenmek istiyordu.

Zorlukla yutkunarak başını salladı. "Alyssa. Benim adım Alyssa."

"Sybil," diye cevap verdi esmer kadın ve sonra kumsalda ilerlemeye başladı. "Kendini nasıl bir belanın içinde bulduğunu paylaşmak ister misin?"

Kadın paylaşmadı. Jessamine kıyıdaki küçük kulübeye varıncaya kadar onun peşinden gitti. Kulübenin dış ahşabı yaşlılıktan griye dönmüş, kenarlarında denizkestaneleri ve tahtaların üzerinde ölü midyeler dolaşıyordu. Kapının tek menteşesi sarkıyordu ama Sybil o kadar da endişeli görünmüyordu. İnleyen metal tavana aldırmadan kapıyı açtı ve Jessamine'e önden gitmesini işaret etti.

Gölgelerin içine. Karanlığa. Zaten başını kaldıramayacağı kadar çok belaya soktuğu yere.

Dişlerini sıkarak önündeki tek kişilik odaya doğru yürüdü.

Oldukça... rahattı, diye düşündü. Başının üzerinde küçük demetler halinde otlar asılıydı. Köşedeki tek kişilik karyola, sevildiği ve iyi bakıldığı belli olan kırkyama bir yorganla örtülüydü. Yan taraftaki küçük masa daha fazla deniz yosunu ve Jessamine'in tanımadığı ama deniz canlılarına benzeyen şeylerle dolu kavanozlarla kaplıydı.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi ve gölgelerin arasından temizlenmesi gereken yere baktı. Bir banyo ya da en azından bir kova taze yağmur suyu bulacağını düşünmüştü. Ama burada pek bir şey yoktu.

Sybil onun arkasından içeri girdi ve elindekileri masanın üzerine bıraktı.

"Bir şey değil. Ölümsüz Olan'ın dokunduğu herkes cadılar arasında iyiliği hak eder." Sanki Roor altından çekilip gitmiş gibi hissetti. Jessamine aniden yeniden nefes alamaz oldu. Boğazını tırmalamak istedi ama uzun ipin ucuna dokunduğunda tek hissedebildiği o lanet yara iziydi. Etrafında bir ip vardı. Her nefeste gerilen boynu.

"Otur," dedi Sybil, kolundan tutup onu karyolaya yatırmaya zorlayarak. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Öyle değil mi?" diye fısıldadı. Jessamine yalvaran gözlerle cadıya baktı, çünkü bu kadın kesinlikle kadim büyüü biliyordu. "Neyle pazarlık yaptığımı bilmiyorum. Kütüphanemde ondan bahseden bir kitap vardı, ama öyle bir dille yazılmıştı ki sanki ölmüş gibiydi. Bütün tanrılar öldü. Öyle değil mi?"

"Onun adı çok şey anlatıyor. Ölümsüz Olan. Onun da öldüğüne gerçekten inandın mı?" Sybil bir şekilde bir tabure ortaya çıkardı -masanın altında mı saklanıyordu acaba? Dizlerinin üzerine çökmüş olan kadın, birkaç dakika öncesine göre daha kocakarı gibi görünüyordu.

Parmaklarını birbirine geçiren cadı onu inceliyor, her kıpırdanışını ve hareketini izliyordu. Ama Sybil'in gözleri her seferinde kadının boğazındaki yara izine takılıyordu.

"Ne?" Jessamine sordu. "Nedir o?" "Daha görmedin mi?"

"Aynayı nereden bulabilirdim ki? Su Bölgesi, ayna kullananlara karşı pek nazik değil..." Hiçbir şeyi olmayan insanlar. Koruması gereken ama o hepsinin üzerindeki şatosunda lüks içinde yaşarken hayatta olduklarını bile fark etmediği insanlar.

Cadı elini cebine attı ve küçük bir ayna çıkardı. Önündeki düğmeye basarak aynayı açtı, sonra da Jessamine'e doğru çevirdi. Ve işte oradaydı. Boynunun etrafını saran kalın, korkunç yara izi. Sadece birkaç hafta önce öldürüldüğünü düşünürsek bu imkânsızdı. Yine de boynundaki yara izi daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Yara gümüş rengindeydi ve o baktıkça sanki içinde bir şey varmış gibi derisinin altında hareket ediyor, kıvranıyor gibiydi.

Nefes nefese aynayı itti ve ciğerlerine dolmayı reddeden nefesini yakalamaya çalıştı. "Nedir bu? Neden böyle görünüyor?"

"Sana dokunuldu."

"Dokunuldu mu?" Jessamine diğer kadına baktı ve onun da neden paniklemediğini merak etti. Boynunun etrafındaki yara izi *hareket ediyordu*. "Ne tarafından dokunulmuş?"

"Kim tarafından." Sybil Jessamine'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve sıktı. "Ölümsüz Olan'ı tanıyorsun. Onunla tanıştın, değil mi? O ruhsuz gözlere baktın ve onların ötesindeki unutuluşu gördün. O başlangıç ve sondur. Ölmeyen tek tanrı ve o çok uzun zamandır yok."

Kelimeler okuduklarını yankılıyordu. *Fanatikler*, diye fısıldadı zihni. Takipçilerinin onu diriltmek için her şeyi göze alacağından korkuyordu. Onu tam gücüne geri getirmek istiyorlardı ve eğer bunu yaparsa... eğer onlara bu gücü verirse...

Sybil bir kez daha parmaklarını sıktı. "Onu görmek ister misin?"

"Kimi?" Jessamine fısıldadı ama cevabı zaten biliyordu. "Ölümsüz Olan. Seni görmek için ölüyordu."

6

Günlerdir bekliyordu. Ve beklemekten nefret ediyordu. Cadıların malikânesinin enkazında oyalanmaktan, buraya ait değilmiş gibi gölgelerin arasında gizlenmekten. Sanki tüm bu monoliti kendi takipçileri için inşa etmemiş gibi.

Onun yerine, kimsenin istemediği bir tanrıydı, emirlerini yerine getirmesi için kadim bir cadıya güvenirken geride kalmaya zorlanan istenmeyen bir ziyaretçiydi. Cadılar her şeyden önce birbirleriyle bir araya gelirlerdi. Jessamine'in güvenini kazanmak istiyorsa, dirilişine yol açacak yalan ağını örmesi için ona başka birini vermeliydi. Sybil'in diğerini evine getirmesi gerekiyordu. O da

Mezarcı ile birlikte bu malikaneye girecek ve kadını onu ölümden diriltmeye ikna edecekti. Basit bir plandı.

Ama cadılara güvenmiyordu. Belki de birine güvenmek zorunda kalmayalı çok uzun zaman olmuştu. Karanlık âleminde ne kadar uzun süre yalnız kalırsa, sessizlik onlara güvenilemeyeceğini o kadar çok hatırlatıyordu.

Şu anda bile, malikânenin derinliklerinde durmuş, son bin yılda başka herhangi bir yerden daha fazla kanını görmüş olan on fit uzunluğundaki Fare sunağına bakıyordu. Bakışlarını kararmış ve lekelenmiş taştan ayıramıyordu, anıları zihninde çalkalanıyordu. Sayılamayacak kadar çok. Acı içinde, tek başına öldüğü ve kimsenin umursamadığı onca zaman.

Onunla bağ kurduğunu iddia eden cadı bile diğerlerinden farklı değildi. Yıllar önce ona, bunca yıllık hayatında ilk kez birinin *onu* sevebileceği umudunu veren cadı. Her şeye rağmen ona çok şey vaat etmiş olan cadı.

Kalbi katılaştı ve elleri 1'e doğru kıvrıldı. Bu sefer olmayacaktı. Tekrar yumuşak olmayacaktı, çünkü bir cadı her zaman kendini seçerdi.

Başının üzerinde bir şey kıpırdadı - henüz ayak sesi değildi ama yaklaşan cadıların enerjisi. Roor'a doğru baktı ve her şeyin değişeceği anın bu olduğuna inanmak için kendini zorladı. Kimsenin onun gözüne girmeye çalışmasına izin vermeyecekti. O karanlıktı. O sondu.

Böylece gölgelerin arasından geçip eskiden misafir odası olan yere girdiğinde, iki kadının sendeleyerek evine girmesini izlemekle yetindi.

Küçük mezarcı diğer cadıya bir cankurtaran halatı gibi tutunmuştu. Belki de kendi başına yürüyemeyecek kadar güçsüzdü ama bunun sadece yorgunluktan kaynaklandığından şüpheleniyordu. Ne de olsa onu boğmakla tehdit ettiği düşünülürse, zor bir gün geçirmişti.

Henüz yapabileceğinden değil. Sadece zihni yerine bedenine dokunabilmesi için önce bir bağ kurmaları gerekiyordu. Şu anda ona tapmıyordu ama eninde sonunda tapacaktı. Ruhani bir bağlılık olmasa bile duygusal bir bağlılık iş görürdü ama birisini kendisinden hoşlanması için ikna etme yeteneğini kaybetmişti. İki yüz yıllık izolasyon bir insana bunu yapabiliirdi.

Onu her gördüğünde dehşete kapılıyordu ve bu onun çok hoşuna gidiyordu. Onun kara gözlerinin korkuyla açıldığını ve sonunun geldiğini düşündüğünde alt dudağının titrediğini görmek.

Ama onun isyanından da aynı derecede zevk almıştı. Onu alt ettiğini düşündüğünde bakışlarındaki zaferi görünce içinde bir şey neşeyle kıvrılmıştı. Sanki onu kandırmak için deneyebileceği her yolu düşünmemişti. Küçük şey belli ki daha önce hiç bir tanrıyla uğraşmamıştı.

Gölge köşesinden sendeleyerek geçtiler, ikisi de bir sütunun arkasında duran karanlık şekli fark etmedi.

Sybil çoktan söylenmeye başlamıştı, diğer kadını azarlarken sesi kışlara kadar ulaşıyordu. "Bu kadar zayıf olamazsın, Alyssa. Eğer seni böyle yakalarsa, bundan sadece faydalanır."

"Bunu biliyorum," diye hırıldadı mezarıcı. "Sadece bir geceye ihtiyacım var. Sadece sıcak bir yatağa ihtiyacım var."

"Bende onlardan yok. Kraliyet muhafızları buraya son geldiklerinde hepsini yaktılar." Sybil onu bir paçavra yığına doğru kaldırdı ama diğer kadını dinlenmesi için yatırırken nazikti. "Eski günlerdeki gibi cadıların buraya sığınmadığından emin olmak için ara sıra gelirler. Ne yazık ki bunu son yaptıklarında, eskiden işleyen bir salon olan yerde sarhoş olurken bulabildikleri her şeyi yaktılar."

"Özür dilerim," diye fısıldadı mezarıcı. "Bunun için çok üzgünüm."

Sybil omzunu okşadı ve onu paçavraların üzerine yatırdı. "Bu senin hatan değil canım."

Acıma dolu sözlerle zihni parçalandı. Bu onun hatasıydı, değil mi? Anılarından, küçük mezarcının prenses olduğunu biliyordu. Baskınları durdurabilecek az sayıdaki kişiden biriydi ve neden oldukları yıkımdan en az baskın emrini veren güçler kadar sorumluydu.

Küçük kâbusu uykuya dalarken, diğer cadıyı malikânenin içinde takip etti. Sybil kendini çürümeye yüz tutmuş mobilyalar ve toprak yığınlarıyla dolu bir odada buldu. Eski bir sandığın parçalarını karıştırırken nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu, ta ki arkasını dönüp neredeyse ona çarpana kadar.

Kendini toparlamadan önce dudaklarından kısık bir nefes yankılandı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Hiç ayrılmadım."

"Ah." "Neden kaldın?" diye soracak kadar kendini toparladığında nefesi kesilmişti.

Çünkü ona güvenmiyordu. Kimseye güvenmiyordu. Özellikle de onu hayatından uzak tutmak ve kontrolü altına almak için tehlikeli şeyler yapabilecek bir cadıya.

Ama bunların hiçbirini söyleyemezdi. Sadece onu zayıf göstereceği için değil, aynı zamanda düşündüğünden çok daha fazla güce sahip olduğunu fark edeceği için.

Sybil'e biraz daha yaklaştı, içindeki karanlık siyah bir sessizlik balonunun içinde durana kadar ikisinin de etrafında genişledi. "Sana verdiği isim Alyssa mı?"

Sybil kekeleyerek, "Ben de tam onun mezar... mezarıcı olup olmadığını anlamak için eşyalarımı topluyordum," dedi.

"Oh, öyle. Onu bulmakla iyi iş çıkardın." Gözleri kapandı, zihni o karanlık göle geri döndü, ta ki hâlâ içinde hapsettiği ruhun içinden geçene kadar. Cadıya anlattıklarından daha fazlası vardı onda.

"Yalnız bırakılmamalı," diye cevap verdi Sybil. Gıcırdayan dişlerinin arasından çıkan gergin sözcüklerdi bunlar. "Ona tam olarak güvenmiyorum."

"Hayır, güvenmemelisin. Yalan söylüyor." İşte oradaydı, birkaç dakikalığına unutmıştu. Annesinin anısı ve onun konuşması. "Jessamine."

"Affedersiniz?"

"Onun adı Jessamine, Alyssa değil. Görüldüğü gibi biri değil." Bu prensesin her ikisini de kontrol etmeye çalıştığını fark ettiğinde, sihir öfkesiyle birlikte etrafında titreşti, formunda yuvarlandı. Onu ve cadısını. "O ölen prenses."

Sybil'in bedeni arkasındaki bir pencere tarafından çerçevelenmişti. Çerçeve kirle kaplıydı ve dışarıda asılı duran sarmaşıklar koyu teninde elmas gölgeler bırakıyordu. Gözleri şokla irileşti, altlarında gölgeler oluştu. "Prenses o mu? Ölen prenses mi?"

"Az önce söylediğim bu değil miydi?"

"Bu mümkün değil. Bir mezarıcı aradığımızı söylemiştin ve o küçük gemi kazazedesi ruh da sadece başka bir cadı. Boynunda senin işaretini gördüm."

Adam sessiz kaldı ve kadın bunun ne anlama geldiğini anlayana kadar ona baktı.

"Ölmüş müydü?" Sybil fısıldadı, yüzü bir şekilde solmuştu. "Onu geri mi getirdin? Bunun ona ne yapmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Bir ruh birden fazla kez ölmek için yaratılmamıştır. Onun ruhunu parçalara ayırabilirdin, onu kendi parçalarına ayırabilirdin ve... ve... Bir mezarıcı mı? Ölümsüz Olan, eğer o gerçekten bir mezarıcıysa, o zaman onu geri getirmek hayatın kendisine meydan okumaktır."

Sessiz kalarak, bir elini kendi boğazına götürürken tüm gölgelerin bedenine geri çekilmesine izin verdi. Sybil'in bir paçavra yığınının üzerinde uyuyan kızın daha önce hiçbir cadının olmadığı kadar kendisine ait olduğunu anlaması için yapması gereken tek şey buydu. Onu geri getirmenin tehlikelerini biliyordu ama Jessamine'in boynundaki işaret onun işaretiydi. Yeniden dirilmek için yapması gerekeni yapmıştı ve şimdi ondan istediğini alacaktı.

Sybil sendeleyerek odadan çıkarken, "Tamam," dedi. "Ben onu uyandırırım." "Bırak uyusun."

"Ne?" Döndü. "Bana söyleyen sendin-"

"Gerçeği bilmeden bu işe girmeyesin diye." Çünkü nasıl bir kaos yaratabileceğini görmek istiyordu. Bu cadı bir prensesle karşı karşıya olduğunu bilmeliydi. Evine özenle soktuğu çamur, tuz ve gözyaşı yığını Sybil'in yaşadığı hayattan sorumluydu. "O masum değil ve sen de ona bağlanmamalısın."

Sybil'in kaşları çatıldı ve ilk kez Rinching olmadan onun gözlerinin içine baktı. "Ya yanılıyorsan?"

Cadısı koridorda kayboldu, kolları Jessamine'in aradığı cadı olduğunu kanıtlamak için gereken aletlerle doluydu. Cevabın ne olacağını zaten biliyordu.

Yanılmasına imkân yoktu. Onun kendisini çağırmasını bekleyecekti çünkü Sybil şimdi acele etmezdi. Cadısının şimdi Leydi Jessamine'i kullanmak için iyi bir nedeni vardı. Bırak Sybil'in zihninde kaynasın. Yakında o cadı daha fazla güç isteyecekti ve bu da onu elde etmek için mükemmel bir yoldu. Ceplerine girecek bir mezarıcı hem ona hem de meclisine önemli ölçüde daha fazla güç verecekti.

O yüzden bekleyecekti.

Jessamine uyurken gölgelerden onu izledi. Uykusuzca. Kolay kolay dinlenmiyordu ve kâbusların kendisini rahatsız ettiği gibi onu da rahatsız etmesine şaşırmamıştı. Yine de sonunda paçavralarının arasından doğrulup gözlerini ovuşturdu.

Yaptığı ilk şey Sybil'i aramak oldu. Ayağa kalktı ve etrafına saçılmış eşyalara bakmaya bile çalışmadı. Eski perdelerden oluşan yığınlar, kemiklerle dolu kutular, hatta köşede büyülerde kullanıldığı bilinen bir mantar yığını bile vardı ama Jessamine hiçbir şeye bakmadı. Jessamine'in en azından birkaç şeyi karıştırıp nerede olduğunu anlamaya çalışacağı bir an olacağını düşünmüştü. Ama öyle olmadı.

Diğer cadı bir kapı aralığından görünene kadar Sybil'in adını haykırarak koridorlarda dolaştı.

"Uyanıksın," dedi Sybil. "Ve bana yalan söylüyordun."

Jessamine kıpkırmızı kesildi. "Sen bunu anlamadan önce kendimi açıklamak için daha fazla zamanım olur diye düşünmüştüm."

"Ölümsüz Olan her şeyi görür." Belki Sybil'in ona karşı nazik davranacağını düşünmüştü ama onun yerine cadının sesi sertleşti. "Şimdi onu çağırma zamanı."

"Ya istemiyorsam?" Jessamine'in solgun yüzü komik bir şekilde bembeyaz oldu.

"Eğer beni yanında istiyorsan, yalan söylememeliydin." Sybil eliyle bir işaret yaptı. "Şimdi gel. Senin için her şeyi ayarladım. Tek yapman gereken büyüü gerçekleştirmek."

"Ben cadı değilim."

Jessamine kapıdan içeri girerken Sybil, "Sen bir cadı olarak doğdun," diye düzeltti. "Ayrıca, büyü yapmak yemek pişirmek kadar kolay."

Homurdanmak istedi ama içlerinden birinin onu duymasından korktu. Hayatında hiçbir cadının büyü yapmanın kolay olduğunu iddia ettiğini duymamıştı. Kolay değildi. Titizlikle uyulması gereken kurallar vardı. Fırıncılıkta olabilecek en kötü şey yanmış ekmektir. Büyülerde ise yanmış Reş'ti.

Onları sessiz bir odaya kadar takip etti, burada huzur tüm bedenine yayılıyordu. Görünüşe göre sakinleştirici bir büyü, daha önce gelen yüzlerce cadı tarafından duvara kazınmıştı. Sybil bile parmağını, üzerinde binlerce dokunuşun izi olan yıpranmış bir taşın üzerinde gezdirmek için durakladı.

Burası daha az bilinen bir sunak odasıydı, muhtemelen eğitim için kullanılıyordu. Burada tanrı heykeli yoktu. Sadece önünde diz çökmek için bir yastık bulunan küçük bir sunak vardı. Sybil dört mum yerleştirmişti, hepsi de siyahtı. Tuz, küçük bir kâse su, bir kibrit ve bir de çan vardı. Ne kadar tuhaf. Eskiden onu kolayca çağıran eski bir büyüydü ama şimdi biri onu kullansa bile umurunda olmazdı.

Ama formalitelere uyması gerektiğini düşündü. Çağırma işleminde büyü, niyet kadar önemli değildi.

Özgürlüğünün tadını neredeyse alabiliyordu. Bedeninde güçlendiğini, parmak uçlarına kadar uzandığını ve formunu zorladığını hissedebiliyordu. Yakında özgür olacaktı. Bundan sonra hiçbir cadiya zincirlenmeyecekti, çünkü bu küçük güzel mezarcının boynunu kıracaktı.

"Ne yapacağım ben?" Jessamine sordu. Bir hayalet gibi odaya girdi. Vücudundaki tüm kemikler belirgin bir şekilde göze çarpıyor, gölgeler boğazının ve köprücük kemiğinin etrafında hoş oyuklar oluşturuyordu. O soluk ten, altında oluşan morlukları görene kadar ay ışığıyla öpülmüş gibiydi. Zorlukların benekli bir ifadesi.

"Kitabı oku," dedi Sybil kesik bir ses tonuyla. "Onu senin için sunağın üzerine koydum.

Söylenenin dışında bir şey yapmazsan işin biter." "Kalmıyor musun?"

"Aman Tanrım, hayır." Sybil çoktan kapıdan çıkmış, bir eliyle kapı kolunu tutarken diğer eliyle de başını sallıyordu. "Fiziksel bir formu olmadan da yeterince korkunç biri. Onunla Resh'te karşılaşmak gibi bir niyetim yok. İyi şanslar Leydi Jessamine. Buna ihtiyacınız olacak."

Ve cadı kapıyı tavandan toz yağdıracak kadar sert bir şekilde çarptı. Sonra bir kilidin kendine özgü dönüş sesi geldi.

Jessamine sunağa döndüğünde titriyordu. Gergin olduğu zamanlarda elini sık sık boğazına götürmesi dikkatinden kaçmamıştı. Sanki Resh'inin altında kıpırdayan işaretinin iğrenç uzunluğunu hissediyordu. Bunun onu rahatsız ettiğini umuyordu.

Ama sonra sık sık yaptığı gibi onu şaşırttı. Sunağa doğru yürüdü, yavaşça yastığın üzerine dizlerinin üzerine çöktü ve sonra başını eğip fısıldamaya başladı. Kadının görüntüsü odanın tek penceresinde yankılandı; diz çökmüş dua eden ve ihtiyaç ilahileri söyleyen bir yalvarıcı.

Ne dediğini duyabilmek için birkaç adım daha yaklaşmak zorunda kaldı, en karanlık gece gökyüzü gibi onun üzerinde belirliyordu.

"-Eğer beni dinlediyseniz, lütfen. Yapılacak doğru şeyin bu olup olmadığını bilmem gerek."

Dua mı ediyordu? Kime dua ediyordu?

Sırf nasıl tepki vereceğini görmek için neredeyse kulağına gülüyordu ama sonra mihrabın üzerinde mum ışığında uzanan bir gölge olduğunu gördü. Bunu kullanabilirdi. Tek yapması gereken gücünün tek bir Rex'i ve sonra... evet. Şimdi sunağın üzerinde, onun tam önünde oturuyordu. Bacaklarını iki yana açmış, uzun zamandır uyumamış bir kadının gözlerinin altındaki derin oluklara bakıyordu.

Ellerini dua etmek için birleştirmede, bunun yerine eğilip kirli avuçlarına dayanarak yere bastırdı.

Kiminle konuşuyordu?

Bilmemeye dayanamıyordu. Böylece Ölümsüz Olan gölgelerin arasından uzandı, siyah eli şekilsizdi ve onu korkutmak için elinden geleni yaptı. Ona dokunamazdı, onun meclisinde olmadan olmazdı. Ama ona en kötü rüyalarının dışında bir şey gösterebilirdi.

Ama o kolay kolay korkmazdı, onun kâbusu değildi. Durdu ve sonra ona baktı, boş gözleri doğrudan onun karanlığına bakıyordu. "Fiziksel bir şekle sahip olmanı isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Sanki başından beri onun burada olduğunu biliyormuş gibi. Sanki onun kendisini hissettiği gibi o da onu hissetmişti.

Göğsünde bir hışırtı duydu. Bir esintinin ittiği kuru yaprakların hışırtısı onu kadına daha da yaklaştırmakla tehdit ediyordu. "Tek yapman gereken beni çağırmak ve ben de kontrolü ele alacağım."

"Kontrolü ele almanı istemiyorum. Sadece benim olanı istiyorum."

"Sen bana bir şekil vermeden senin önünde bile olamam. Benim gücüme ihtiyacın var, Jessamine."

Önündeki kitaba uzandı ve sayfalarını karıştırdı. Her birinin sesini duydu, tıpkı fırsatını kesen bir makas gibi. "Ne yapıyorsun?" diye hırladı.

"Başka bir yolu olmalı. Bu kitabı biliyorum. Daha önce görmüştüm, bir seyyar satıcıdan satın aldığımda." İsteddiği sayfayı buldu ve sonra büyü malzemelerinin yerini değiştirmeye başladı.

Kibritten tamamen kurtuldu, sonra tuzu yapıştırmak için kirli parmaklarını yaladı. Adam onu durdurması gerektiğini anlamadan önce mumlardan birini o tuz ve kendi tükürüğüyle kapladı. Durdurmak zorundaydı. Bu doğru değildi. Onu çağırması gerekiyordu, daha fazla bekletmesi değil.

"Sana bir borç olduğunu söylemiştim-"

"Ve bunun karşılığını vereceğim," diye tısladı elleri ve dizleri üzerinde sürünerek attığı kibriti bulmaya çalışmadan önce. "Ama önce senden cevaplar istiyorum, Ölümsüz Olan ve onları alana kadar bu planda bir adım daha ileri gitmeyeceğim."

7

Hayatı boyunca ona ne yapması gerektiği söylenmişti. Başkaları ne derse onu yapmalıydı, çünkü onlar en iyisini bilirdi. Herkesin kendisiyle ilgileneceğine güvenmeliydi, çünkü kendisi için çalışanlar da dahil olmak üzere krallıktaki herkes tarafından seviliyordu. Kibar, dengeli ve nazik olmalıydı, çünkü prensesler böyle olmalıydı.

Ne saçmalık ama.

İnsanlara güvenmek onu nereye götürmüştü? Boğazında bir bıçağa, bir tanrıya olan borcuna ve adına hiçbir şeye.

Bu yüzden, ne yapmak istediğini düşünürken somurttuğu belli olan önündeki tanrıyı mazur görün. Bu büyü kitabını daha önce okumuştı ve hangi büyüü yapmak istediğini biliyordu. Kimse ona ne yapacağını söyleyemezdi. Artık söyleyemezdi. Burası onun krallığıydı, onun sorumluluğundaydı ve sunakta oturan tanrıya kesinlikle güvenmiyordu.

Çünkü Sybil ona Jessamine demişti. Ve sadece karşısındaki bu pislik onun gerçek adını biliyordu.

"Belli ki ona kim olduğumu söylemişsin," diye mırıldandı kitabı Roor'un üzerine koyup sayfaları düzeltirken. "Bunu takdir etmiyorum."

Adam gölgelerin arasına çekilmişti, ya artık ona cevap verecek durumda değildi ya da bu oyunu oynamak istemediğine karar vermişti. Hangisi olursa olsun, sessizliği yeterli bir cevaptı.

Tuz kaplı siyah mum. Elinde kibrit. Tek yapması gereken siyah mumu bir sunağın dibine yerleştirmektir ve bunun su ce olacağını varsaydı. Sonra da zihnini temizlerken mumu yakması gerekiyordu. Bu büyü Sybil'in onun için hazırladığından çok farklıydı. Diğerinde büyüye başlamadan önce söylenmesi gereken sözler, tamamlanması gereken bir ritüel ve bir kurallar listesi vardı.

Ama bu? Zihnini tanrıyla konuşmak dışındaki tüm niyetlerden arındırmasını ve sonra da adını söylemesini söylüyordu. Ruhu sadece irade yoluyla çağırmak onları çağırırdı.

Tabii ki bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Jessamine mumu yaktı, gözlerini kapadı ve zihnini ona ulaşmaya zorladı. Onunla konuşmak istiyordu. Sorularına cevap vermesini istiyordu ve o da cevap *verecekti*.

Başka bir seçenek yoktu.

Uzun bir nefes vererek, "Ölümsüz Olan" diye nefes aldı.

İhtiyacının her zerresini içine akıttı ve bol miktarda vardı. O kadar fazlaydı ki, adeta onunla dolup taşıyordu ve sonra...

Nefesini tutarak sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca etrafı izledi. Sonra gözlerinden birini açtı ve tekrar kapatmadan önce etrafına bakındı. Belki de biraz daha fazla istemesi gerekiyordu. Nefesine odaklanarak bir kez daha denedi. "Ölümsüz Olan."

"Bunu izlemek neredeyse
üzücü." Ah, işte oradaydı.

Kaşlarını çatarak sunağa baktı ve adamın hâlâ sunağın üzerinde oturduğunu fark etti. Ya da en azından görebildiği kadarıyla oturuyordu. Her zaman olduğu gibi, bir insan silüetinden başka bir şey gibi görünmüyordu, kendini bir bedenden ayırmış ve eti başka bir yere bırakmış bir gölge.

"Seni çağırmamı isteyen sendin," diye mırıldandı ellerini dikkatle kucağında kavuşturarak. "Ben sadece senin istediğini yapıyorum."

"Bu beni çağırma değil, cadı," diye tısladı ve gölgeler onun etrafında dalgalandı. Cadı baktıkça bunun sadece gölgeler olmadığını fark etti. Sanki biri bir gölge çizmek için karakalem kullanmış gibiydi. Etrafında izler vardı, pürüzlü kenarlar ve kaba lekeler onu neredeyse bir tablo gibi gösteriyordu.

"Öyle değil mi?" diye sordu, sonra da sanki bu onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi gülümsedi. "Buradasın. Benimle konuşuyorsun."

Sesi onu taklit ederek alaycı bir tona dönüştü. "Buradaydım. Seninle konuşuyordum."

Çenesi duyulabilir bir tıkırtıyla kapandı. Dişlerini sıkarak mırıldandı: "Bana hakaret etmeden ziyade konuşmayı biraz daha kontrol etmek istemiştin."

"Bu büyüün tek amacı tanrılarla iletişim kurmaktır. Bir koruyucuyla konuşmak için kullanılır, kullanana herhangi bir güç vermek için değil." İç çekti. "Bir koruyucu, sevgili mezarıcı, güç için doğrudan taptığın bir tanrıdır. Bilmiyorsan söyleyeyim."

"Patronun ne olduğunu biliyorum," diye tersledi. "Mesele de buydu zaten. Sen bana yalan söylemeden seninle konuşmaya çalışıyorum."

Onun alçak hırıltısı karşısında kollarındaki tüm tüyler diken diken oldu. Zihninin bir kısmı ona kendisinin küçük bir fare, onunsa kocaman bir kedi olduğunu fısıldıyordu. Yanlış bir şey söylerse, yanlış bir yöne hareket ederse, çenesini ona geçirecek ve hepsi bu kadar olacaktı. Ama sonra kendine bu korkuların doğru olmadığını hatırlattı. Bu büyüye göre, bu karşılaşmanın kontrolü ondaydı. Bu ona daha önce sahip olduğundan biraz daha fazla güç veriyordu.

Gözlerini ona dikerek Rinch'i reddetti ya da herhangi bir korku göstermedi. "Neden seni çağırmamı istiyorsun?"

"Ben yüzyıllardır ölüyüm, cadı. Bunun dışında bir nedene ihtiyacım var mı? Yeniden gerçek olmayı arzuluyorum. Yaşamayı arzuluyorum."

Bunun yeterince mantıklı olduğunu düşündü. "Neden bana 'cadı' deyip duruyorsun?" "Çünkü sen bir cadısın."

"Ben cadı değilim," diye cevap verdi. Jessamine ellerini kucağında birbirine kenetlemiş, ne kadar sert titrediklerini ona göstermemeye çalışıyordu. "Cadılıkla ilgili pek çok kitap okudum ve hayatımın büyük bölümünde canavarın doğasını inceledim. Büyüleyici bir peri masalı ama ben cadı değilim."

"Daha doğru olmak gerekirse, sen bir mezarcısın." Sunağın üzerinden atladı ve yavaşça onun etrafında dönmeye başladı. "Mezarcı ne demek biliyor musun?"

"Hayır."

"Bu özel bir tür cadı. Benim aradığım türden. Eskiden sizin türünüzden sayısız cadı vardı, doğuştan cadı olan ve doğrudan bir hamiyle bağlantı kurabilen. Eskiden emrime amade yirmi mezarcı vardı." Adamın soğuk nefesi kızın boynunun dibindeki terin üzerinde gezindi. "Şimdi sadece sen varsın."

"Ne büyük hayal kırıklığı." "Hiçbir fikrin yok."

Yine de pek mantıklı değildi. Jessamine hayatında hiç büyü yapmamıştı. Peki cadılar işaret göstermez miydi? Büyülü... olaylar daha çok küçükken etraflarında başlardı, değil mi? Her iki durumda da, onun olmasını istediği kişi olamazdı. Olabilse bile onun mezarcısı olmak istediğinden emin değildi.

Ölümsüz Olan onun arkasında daireler çiziyor, karanlık şekli pencerenin yansımada dalgalanıyor ve biçim değiştiriyordu. "Kesinlikle hayal kırıklığı yaratan bir cadısın ama şekillendirilebilirsin. İstedğim şekle sokulabilirsin."

Kadının içindeki her şey onun sözleri karşısında sıkıştı ve sonra dudaklarından fırladı. "Hayır!"

Sözcük yankılandı. Eğer adamın bir yüzü olsaydı, dizlerinin üzerinde ona bakarken yüz hatlarında şaşkınlık görebileceğini düşündü. "Hayır mı?" diye tekrarladı, sesi tamamen şok olmuştu. "Ne demek hayır?"

"Yani bana şekil vermeyeceksin. Büyüyü seninle konuşmak için yaptım, tersi için değil. Bir daha hiç kimse beni istediği gibi şekillendiremeyecek." Kadın

Elleri 1'e kıvrılmış bir şekilde ona baktı. "Kimse bana kim ya da ne olduğumu söylemeyecek. Bir tanrı bile."

"Ah, işte hayatı için pazarlık yapan vahşi yaratık. Yardımsever bir tanrı olarak sana geri verdiğim bir hayat." Etrafında dönmeye devam etti, sonra önünde çömeldi, dikenlerle kaplı iri bir canavar. "Şimdi bana neden bundan sonra atacağın her adımı kontrol etmeyeceğimi düşündüğünü tekrar söyle."

Damarlarında güven duygusu kabardı. Çenesini yukarı kaldırdı ve adamın tekrar ayağa kalkıp arkasında dolaşmasını izledi. Büyük bir yırtıcı kuş gibi tekrar etrafında dönüyordu. "Çünkü seni sadece konuşman için çağırdım, Ölümsüz Olan. Bana dokunamazsın, tıpkı ben sana fiziksel bir form verene kadar beni kontrol edemeyeceğin gibi."

Yine onun soğuk varlığının üzerine eğildiğini, sözlerinin fısıltısının kulağını ürperttiğini hissetti. "Bundan o kadar emin misin?"

Hayalet gibi bir el arkadan boğazını sarınca donup kaldı.

Hayır, hayalet gibi değildi. Gerçek bir eldi. Uzun, kalın parmaklar, yaralı uçlar adam elini sıktıkça kadının nabzına değiyordu. Tanrılar adına, neredeyse tüm boğazını çevreleyebilirdi ve parmakları ona değebilirdi. Bu adam ne kadar büyüktü?

"Bana dokunamaman gerekiyor," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

"Mezarcılar tanrılarıyla bağlantılıdır. Herhangi bir tanrıya, gerçekten. Tek ihtiyacınız olan derin bir his. Bazen kontrol edemediğiniz bir duygu." Yine kulağına fısıldayan sesi, damarlarına buzdan dalgalar gönderiyordu. O derin hırıltı arzu ile mırıldanıyor gibiydi. "Nefret yeterince güçlü bir duygu. Nefretle çalışabilirim. İkimiz için de daha zevkli bir şey olsaydı seni eğlendirebilirdim."

"Bu gerçek değil," diye mırıldandı.

Eli sıkılaştı. Gerçek bir tehdit yoktu, sadece boynuna dolanan parmaklarını ve onu kaldırırken uyguladığı hafif baskıyı hissediyordu. Omurgası güçlü bir bedene çarptı, kasların ve sıcaklığın hissi kesinlikle günahkâr bir şekilde ona baskı yaptı.

Korkması gerekirdi. Adamın pençesinde kıvrınmalı ve Leon gibi çürükler bırakacağı için ona kendisini bırakmasını söylemeliydi. Ama böyle hissetmiyordu.

Tek odaklanabildiği şey boğazını saran el, o parmakların onu nasıl da dikkatle tuttuğuydu. Sonra diğer eli karnının üzerinde kayarak, dokunuşuyla karnının çukurlaştığı yerde dururken nefesini tutabildi. Sözleri buz gibiydi ama dokunuşu onu yakıyordu.

Adamın eli aniden kızın boğazına dolandı ve çakıllı sesi, "Bana bunun sana gerçek gelmediğini söyle. İstersen seni baştan çıkarabilirim. Düşüncelerine ulaşabilir ve en derin arzularını canlandırabilirim. Hayata döndüğümde sana hizmet etmemi istersen, bunu yaparım. Hiç bir tanrının sana tapmasını istedin mi Jessamine?"

Bunun neye benzeyebileceğine dair görüntüler zihninde canlandı. Neredeyse onun için diz çökmesini istiyordu. Sihirle dolup taşan biri üzerinde bu kadar güce sahip olmak nasıl bir his olurdu?

Bu gerçek değildi, dedi kendi kendine. Bu bir illüzyondur. Çünkü o burada değildi. Yaptığı büyüye inanmak zorundaydı, bu yüzden ne kadar sıkarsa sıkınsın, ne kadar nefesini tutması gerekiyormuş gibi hissederse hissetsin, bu gerçekten olmuyordu.

"Burada değilsin," diye hırıldadı. "Bunların hepsi... kafamın içinde."

"Öyle mi?" Dudakları kulağının deniz kabuğuna değdiğinde ve sesi gürlediğinde vücudundaki her kas kasıldı ve o garip sıcaklık içini kavurdu. "O zaman belki de bu rüya bir kâbusa dönüşmeden önce ne kadar ileri gidebileceğimi görmeliyiz."

Ona izin vermeli miydi? Karnının üzerindeki eli tekrar hareketlendi, parmakları kalçalarından birine değene kadar aşağıya iniyor, serçe parmağı diğerinin üzerinde geziniyordu. Adam ondan çok daha *iriydi*. Neredeyse onu yuttuğu o ana kadar bunu fark etmemişti. Onu sarmıştı. Onu, "*Bunu istiyorsun*" diye fısıldayan bu karanlığın derinliklerine sürüklemişti.

Kendini güçlü hissetmek istemişti, değil mi? Bir tanrıyı kendi iradesine boyun eğdirmek bunu yapabiliirdi. Bir tanrının ona hizmet etmesini sağlamak, ona tam olarak ne istediğini ve nereye dokunmasını istediğini söylemek.

Tek yapması gereken başını sallamaktı. Tek yapması gereken ona bunu bildirmektir ve o hınzır parmakların bacaklarının arasından kayacağını biliyordu. Ona dokunacak, onu ıslatacak ve daha önce hiçbir erkeğin başaramadığı o zevke ulaştırmasını bekleyecekti. Ama kesinlikle bir tanrı...

Aklına delilik tohumları ekmişti çünkü bu o değildi. Daha önce hiç böyle şeyler düşünmemiştir. Nefes nefese kendini onun elinden kurtardı. Ondan, onun yapacaklarından uzaklaşmak zorundaydı...

Onu nasıl hissettirdiğinden.

İsyân eden duygular kafasını alt üst etti ve içini dışına çıkardı. Onun kendisinden ne istediğini ya da kendisinin ondan ne istediğini bilmiyordu. Tuhaf sıcaklık gitmesine izin vermiyordu, mumu devirip ondan kaçmaya çalıştığında bile.

Sırtını sunağa o kadar sert çarptı ki, adam ona doğru yürürken bile sunak inledi ve tabanı üzerinde kaydı. "Sen gerçek değilsin. Tüm bunlar senin yarattığın bir illüzyon," diye mırıldandı.

Ölümsüz Olan onun önünde durdu ve hırlamadan önce gözlerinin onun inanılmaz uzunluktaki formunu takip etmesini bekledi, "Sen ve ben bağlıyız, Jessamine. Bunu unuttun mu? Sana hayat verdim. Hiçbir büyü beni senden uzak tutamaz. Bunu sen bile kontrol edemezsin."

Ama sonra kırılan pencereden bir rüzgâr esti ve formu rüzgârın kuyruğunda kayboldu.

Karanlık odada, yan yatmış bir mum ve işe yaramamış bir büyüün dağılmış kalıntılarıyla tek başına kalmıştı. Ya da belki de çok iyi çalışmıştı.

Ayağa kalktı, kendini silkeledi ve tüm bunların sebebi sayfalarıymış gibi büyü kitabını kapattı. Kendini soyulmuş ve içi boşalmış hissederek titreyen parmaklarını saçlarında gezdirdi. Bu da neydi böyle? Onu nasıl böyle hissettirmişti?

Büyü kitabını dikkatlice toplayıp göğsüne bastırdı ve kapıya doğru ilerledi. Kapıyı çaldı, Ölümsüz Olan'ı serbest bırakmaya karar verene kadar geceyi burada geçirmek zorunda kalmayacağı umuduyla tereddüt ediyordu.

"Sybil?" diye seslendi. "Lütfen artık dışarı çıkabilir miyim?"

Diğer taraftan gelen sessizlik midesini bulandırdı. Plan bu muydu? Onu buraya kilitleyip, sonunda teslim olacağı umuduyla aç mı bırakacaklardı?

İşkence, hayatta kalabileceğini düşündüğü bir şey değildi. Güçlü olmasına rağmen, yakın zamana kadar hayatında hiç intihar etmemişti ve... bunu sona erdirmek

intihar etmek çok cazipti. Sırf Sybil ona uyuyabileceği güvenli bir yer vaat ettiği için nazik bir yabancıya ne kadar kolay güvenmişti.

Belki de burada yalnızdı. Yapmasını istedikleri şeyi yapana kadar burası onun hapishanesi ve mezarı olacaktı.

İç çekerek alnını kapıya dayadı. "Ne yaptığımı bilmiyorum," diye fısıldadı, kelimeleri ona yardım edebilecek her şeye gönderdi. "Ben artık bir prenses değilim. Artık bir kız değilim. Bir cadı değilim. Ben hiçbir şeyim ve hiç kimseyim ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Kilit tıkırdadı ve kapı yavaşça açıldı, başını da beraberinde sürükleyerek ilerideki koridora doğru sendeleyerek ilerlemek zorunda kaldı. Gözleri önce Roor'un duvarlarla birleştiği yerdeki yosunlara takıldı, zümrüt yeşili ve minik beyaz Rowers'larla noktalı. Sonra bakışlarını kapının diğer tarafındaki, karanlık yüz hatları endişeyle buruşmuş kadına çevirdi.

Sybil kolunu uzatarak Jessamine'e önden yürümesini işaret etti. "Bir cadı asla yalnız değildir."

Jessamine inanamayarak homurdanarak koridorda sendeledi. "Buna inanmak çok zor. Neden hiç yalnız kalmıyor? Diğer cadılar her zaman onunla birlikte olacakları için mi?"

"Hayır. Çünkü her cadının bir koruyucusu vardır ve bu koruyucu her zaman onların yanındadır. Onları güçlendirir. Bu bir yük olduğu kadar bir armağandır da."

Son kelimedeki ağırlığı duydu. Dönerek Sybil ile göz göze geldi ve diğer kadının gözlerinin boğazına doğru kaymasını izledi.

"Ne?" Jessamine kendini sorarken buldu. "Yara izini daha da mı kötüleştirdi?" "Hayır," diye mırıldandı Sybil. "Ama geride bıraktığı şeyin mümkün olabileceğini düşünmemiştim, "Meclisimizin bir parçası olmadığınızı düşünürsek."

Şimdi ne olabilirdi ki? Bir elini kaldırdı ve boğazına dokundu, sanki dokunmak acı verecekmiş gibi oradaki yara izini nazikçe okşadı. Ama parmaklarını çektiğinde, parmaklarının siyahla lekелendiğini görünce şaşırdı.

Kömür gibi. Parmaklarını birbirine sürterek karanlığın parmaklarından parmaklarına bulaşmasına izin verdi. Demek gerçektir. Ona yalan söylememiştir.

Onunla birlikte odadaydı. Ölümsüz Olan ona dokunmuş, onu sıcak kaslarına doğru çekmiş ve sanki ona sahipmiş gibi boğazını sıkıyordu. Sanki ona istediği gibi dokunmaya hakkı varmış gibi ve o da...

Aldırmamış mıydın?

Hayır, kesinlikle böyle hissetmiyordu. Çok umursuyordu. Adamın kendisine dokunmuş olmasından hiç hoşlanmamıştı ve bu hikâyeye sadık kalıyordu. Boynunun etrafında siyah bir el izi olması gerektiğini bilmek ona belli bir heyecan verse bile.

Sybil onun elini tuttu ve Jessamine'in parmaklarını uzatarak hâlâ ona yapışmış olan maddeye baktı. "Büyü," diye mırıldandı. "Üzerinde büyülü bir kalıntı bırakmış."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum." Cadı şaşkın şaşkın bakarken gözlerini Jessamine'e dikti. "Orada ne oldu?"

Jessamine yaptıklarını hızlıca gözden geçirdi ve sanki bir fark yaratacakmış gibi kekeleyerek nedenini açıkladı. "Artık kimsenin bana ne yapacağını söylemesini istemiyorum. Hayatım boyunca bu şekilde yaşadım ve bir kez olsun kendi kararlarımı kendim vermek istiyorum."

Sıkıntılı ifade Sybil'in yüzünü hiç terk etmedi. "Sana daha fazla büyü öğretmemiz gerekiyor. Eğer patronun olarak böyle davranacaksa, o zaman kendini nasıl koruyacağını öğrenmelisin. Yüzyıllar önce tanıdığım mezarcılar isterlerse birden fazla hamiyle bağlantı kurabiliyorlardı ama bu tehlikeli bir seçim. Onunla ne kadar uzun süre birlikte olursan, bağın seni o kadar sıkı bağlayacaktır. Anlıyor musun?"

"Bir ilmik gibi mi?"

Sybil irkildi ama sonra başını salladı. "Bu kaderden kaçınmak isteyeceksiniz."

"O senin de patronun değil mi?"

Stil sessizliği yeterli bir cevaptı.

Jessamine elini Sybil'in avucunda çevirdi, şimdi şaşırtıcı bir güçle cadıya tutunuyordu. "Böyle bir tanrıya hizmet etmeye nasıl dayanabiliyorsun?"

Sybil yüzünü buruşturarak kendini kurtardı. "Hepimiz gücün tadına varmak için aptalca şeyler yaparız, değil mi?"

Jessamine bu ifadenin doğruluğu karşısında kendini huzursuz hissetti. Onlar uzaklaşırken o güç odasına bir kez daha baktı ve daha aptalca şeyler yapacağını biliyordu. Muhtemelen yakında.

Çünkü adamın gücünün tenindeki izi sadece daha fazla soru yaratmıştı.
Ve Jessamine cevaplar istiyordu.

8

Hiçbir şeyle dolu olmayan siyah bir manzarada dolaşırken hayalleri çarpık, çarpık ve yanılttı. Sadece mürekkep. Tek görebildiği kıvranan 1güçler, çamur ve bataklıktan yaratıklardı.

"Jessamine," diye seslendiler, uçları pençeli elleriyle ona doğru uzanıyorlardı.
"Jessamine, bize gel."

"Hayır," diye fısıldadı onlardan uzaklaşırken. Ama etekleri çamura saplanmıştı. Çamurun içine daha da batıyordu. "Beni yalnız bırakın."

"Jessamine, ona güvenemezsin."

Kime? Kime güvenmemesi gerekiyordu? Uyuyordu, değil mi? Hayal meyal Sybil'in ona verdiği yığınlardan birinin üzerine düştüğünü hatırlıyordu, rahat değildi ama en azından uyuyabiliyordu.

Evdeki yatağını özlemişti. Her zaman sesin olduğu şatosunu özlemişti. Gecenin son turunu tamamlayan hizmetçiler koridorlarda ilerliyordu. Devriye gezen muhafızları. Kapısının önünden geçen insanların yumuşak seslerini. Her zaman duyabileceği biri ya da bir şey vardı.

Ama gölgeler ve kötü tanrılarla dolu bu malikânede, sessizlik içinde yalnızdı. Onu takip eden karanlık dışında. Ona yardım edebileceklerini fısıldayan sesler, yanları boyunca ilerleyen ve arkalarında mürekkep lekeleri bırakan eller.

Onu dinlemesini istiyorlardı ama sözlerini nasıl yorumlayacağını bilmiyordu.

"Jessamine!" diye tekrar seslendiler, ona kızmaya başlamışlardı. "Bizi dinle." "Hayır!" diye bağırdı sonunda bacaklarından birini çamurdan çekip çıkarırken. Bu

O kadar yapışkan ve kalındı ki hareket etmek neredeyse imkânsızdı. "Seni dinlemek istemiyorum."

Karanlıktan bir duvar aniden önünde yükseldi ve ona doğru yükselen bir kadının yüzüne dönüştü. Ağzının açık ağzı beyaz bir ışıkla parlıyordu ama geri kalan her şey gece gibi siyahtı.

"Gravesinger," dedi kadın, Jessamine'i olduğu yerde dondurarak. "Söyleyeceklerimizi duyacaksın."

"Ben bir mezarcı değilim." Ama bu sözleri söylerken titriyordu. "Yanlış kişiyi yakaladınız."

"Bir mezarcı kendisinden önce gelenlerin yolundan gider. Bir mezarcı bir patron bulur ve onları kendi iradesine boyun eğdirir." Karanlık biraz daha yaklaştı ve kadının damlayan saçlarından Jessamine'in yanaklarına mürekkep damlaları düştü. "Onu kontrol edeceksin. Sen türümüzün son örneğisin. Onu parçalara ayıracaksın ve zamanı geldiğinde, daha önce hepimizin yaptığı gibi ondan alacaksın. Gücünü bekliyoruz kardeşim."

Ondan ne alacaktı? Ondan ne alacaktı? Ölümsüz Olan'la hiçbir şey yapmak istemiyordu; kendini ona daha da bağlamak aptallık olurdu. Sybil onu uyarmamış mıydı?

"Jessamine." Ses rüyanın ve karanlığın içinden geliyordu. Havadaki dumanın kokusunu alabiliyordu ve görünüşe göre önünde oyalanan diğer yaratıklar onun bu kokuyu almasını istemiyorlardı.

Karanlığın içinden eller uzandı, mürekkep damlayan siyah eller yüzünü kavradı ve onu karşısındaki kadına bakmaya zorladı.

"Ondan al," dedi yağdan yapılmış yaratık tekrar, sesi anlamla derinleşerek. "Onu yok et. Ve şimdiye kadar arzuladığın her şeye dönüşeceksin."

Ondan ne istediklerini anlamamıştı! O bir mezarcı ya da cadı değildi. Sadece büyü kitaplarını takip edebilirdi ve o zaman bile, nasıl gittiğine bakın! O an, önlerine serilmiş bir kanıttı. Ölümsüz Olan onunla istediğini yapmıştı, her ne kadar bu imkânsız olsa da. Ya o büyü kitabı yalan söylemişti ya da o bir cadı değildi.

Düşündükleri gibi biri değildi. Belki de annesi öyleydi. Belki de dışarıda ona benzeyen başka biri vardı, prenses olması gereken bir çocuk.

Daha fazla duman duyularına doluyor, gözlerini ve burnunu yakıyordu. Çok sıcak olduğu için düşünemiyordu bile. Belki de başka bir yerde yandığını düşündü. Neden bu kokuyu alabiliyordu? Neden her şey acıtıyordu?

"Unutma," dedi mürekkep kaybolmaya başlamadan önce. Kadının ağzından aniden kör edici beyaz bir ışık fışkırdı ve ardından diğer tüm kadınsı görüntülerden yayıldı, karanlığı yok etti ve geride sadece parlaklık bıraktı.

Duman bunaltıcı bir hal aldı ve Jessamine aniden doğruldu. Öksürerek bir elini ağzına götürdü ve kusmamak için kendini zor tuttu. Bu koku da neydi? Neredeydi o?

"Oh, güzel." Sybil'in sesi öksürüğünü bastırdı ama sadece birkaç dakikalığına. "Geri dönmüştün."

"Döndün mü?" diye mırıldandı öksürükler arasında.

"Bir süreliğine gitmiştin. İyi ki yanından geçerken ruhunun kaybolduğunu fark etmişim. Yoksa hiç dönmeyebilirdin."

Oda dumanla dolmuştu. Sybil onun yanına çömeldi, saçlarının sarmal bukleleri yüzünün önüne düşüyordu. O karanlık gözler doğrudan onun ruhunu görüyordu.

ve orada hâlâ varlığını sürdüren korku. Sybil başını sallayarak ayağa kalktı ve Jessamine'in odasının penceresine doğru ilerledi. Cam bölmelerden bazıları çoktan kırılmış olsa da pencereyi ardına kadar açtı.

Arkasında bir yığın ot ve Jessamine'in tanımlayamadığı, dumanı tüten bir demet kuru yeşillik bıraktı.

"Bana ne yapıyordun?" Jessamine sordu, sesi sanki başka birinden geliyor gibiydi.

"Bu okalıptüs ve ardıç, her ikisini de bulmak zor ve çok pahalı. Bir şey değil." Sybil tısladı. "Ataların seninle konuşmasını istemiyorsan onları cesaretlendirme! Sanki büyücülük hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ben kimseyi teşvik falan etmedim. Benimle... mezarcılar hakkında konuşuyorlardı ve ben... ben onlardan biri değilim."

Sybil sanki Jessamine şaka yapmış gibi kıkırdadı, ta ki Jessamine'e dönüp donakalana kadar. "Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi? Mezarcı olmadığına?"

"Cadıların hayatlarının erken dönemlerinde kendilerini gösterdiklerini biliyorum. Etrafımda hiç beklenmedik bir şey olmadı. Asla bir mumu havaya kaldırmadım. Hayvanlarla hiç konuşmadım ya da yemek pişirerek bir büyü yaratmadım." Jessamine'in elleri kucagında kıvrılırken titriyor, aniden kalbinin hızlanmasına ve terin şakaklarından aşağı süzülmesine neden olan korkuyu kontrol etmek için elinden geleni yapıyordu. "Cadıları bilirim. Hayatım boyunca sizin türünüzü araştırdım ve krallığımın hastalığının cevabını kitaplarınızda bulabilmek için dua ettim ama ben sizden biri değilim."

Belki de Sybil'in omuzlarının kendi üzerine kıvrılmasının nedeni sesindeki kayıptı. Jessamine, şimdiye kadar sahilde bulduğu şey karşısında hayal kırıklığına uğramış sert bir fanatikten başka bir şey olmayan bu cadıya biraz olsun acımış olabileceğini düşünmekten hoşlanıyordu.

Sybil iç geçirerek onunla birlikte paçavra yığınının üzerine yerleşti. "Bütün cadılar aynı değildir."

"Kitaplar öyle demiyor."

"Türümüz hakkında yazılmış kitaplardan hiçbir şey dinlemiyorum. Cadılar yüzyıllardır buradalar, kitap okuyan ya da yazan herkesten daha uzun süredir. İnanın bana, değeri olan her kitap yıllar önce atalarınız tarafından yakıldı. Hatta ondan da önce."

En azından bu, çalkalanan midesinin bir kısmını yatıştırdı. Sybil haklıydı. Kimse böyle kitapları ortalıkta bırakmazdı. Kimse cadıların yeniden güçlenmesini istemezdi.

"Kimse size ne olduğundan bahsetmiyor," diye mırıldandı. "Sadece krallığın iyiliği için gerekli olduğunu ve tüm tanrılar öldükten hemen sonra gerçekleştiğini söylüyorlar. Gerçeği biliyor musun?"

"Ah, bu üzücü bir hikâye. Atalarla konuşmaktan yeni uyandın ve bunu bilmek mi istiyorsun? Hemen bir kabusu geri döneceksin."

Bir tanrıdan çalması için ona yalvaran o mürekkep kaplı yaratıkları düşünmek istemiyordu. Onların gerçekten zihninde olduğunu düşünmek bile istemiyordu, bu yüzden evet, dikkatinin dağılmasını istedi.

"Lütfen?" diye sordu. "Cadılar ve büyücülük hakkında çok şey okudum ve eğer isterseniz halkınızın krallığa yardım edebileceğini biliyorum. Ve atalarım ne iddia ederse etsin, vebaya sizin neden olduğunuza inanmıyorum. Sanırım bu her zaman kafamı karıştıran bir şey olmuştur. Neden hiçbiriniz bu veba konusunda krallığa yardım etmiyorsunuz?"

Sybil derin bir nefes aldı. Koyu renk gözleri Jessamine'inkileri aradı ve orada bir anlık bir tanıma oldu. Cadının onun içini ve o rüyada gördüklerini gördüğü bir an.

Belki de bu bir rüya değildi ve bu Jessamine'i bir kâbustan daha fazla dehşete düşürmüştü.

Sybil homurdandı. "İyi. Tanrıların öldüğünü biliyor musun?" "Efsanelere göre bir bahar günü."

"Efsaneye göre ölmek istemiyorlardı. Tanrılar da bizim gibiymiş. Sadece insanlar. Ama sonunda bizim tapınmamızın onları daha fazla bir şeye dönüştürdüğünü ve ölümlülere kıyasla çok güçlü olduklarını keşfettiler, eğer onlara bu gücü verecek kadar aptal olsaydık. Onlardan oluşan bir aileydi, ya da belki de kendilerine sadece aile diyen insanlardı. Savaşçı Oğul. Kalpsiz Bakire. Ölümsüz Olan. Tanrı Kral. Aklımızın hayal edebileceğinden çok daha güçlü yaratıklar için isimler uzayıp gidiyor.

"Sonunda kendi takipçilerini kazandılar. Kalpsiz Bakire ve avcı kadınları. Savaşçı Oğul ve onun güç için dua eden ve çılgına dönen pervasız askerleri. Ölümsüz Olan ve onun cadıları." Sybil

Çenesine bir parmak vurdu, kaşları çatıldı. "Bir de Bilge Kocakarı vardı. Rahibeler ona tapardı. Görkemli cadılar, ama kendilerini her zaman daha yüksek bir standartta tutarlardı. Tüm tanrılar kutsama karşılığında güç verirdi. Bu bir döngüydü. Biz onlara kurban verdik, onlar güçlendiler ve bu gücün bir kısmını bizimle paylaştılar."

Jessamine Sybil'in ses tonundaki alaycılığa homurdandı. "Onlardan sanki oradaymışsın gibi bahsediyorsun."

"Oradaydım."

Cadıya birkaç dakika gözlerini kırıştırdı, şaşkınlıktan çenesi açık kaldı. "Ne demek oradaydım?"

"Büyü güçten daha fazlasını verir." Sybil devam etmeden önce ellerini kollarının içine sokarak yumuşak bir hareket yaptı. "Her neyse, bazı insanlar kendilerinininkinin diğerlerinden daha güçlü olduğunu düşünmeden bu kadar çok tanrıya tapınmak zordu. Her grup diğerinden nefret ediyor gibiydi. Güçlü büyü kullanıcılarından oluşan her mezhep bir diğerinden daha faydalı olduğunu iddia ediyordu. Büyü, onu kullanan bu kadar çok insan ve onu veren bu kadar çok tanrı yüzünden kaynadı ve sonra veba ortaya çıktı. Nereden geldiğini bilmiyorduk, sadece hızla yayıldığını biliyorduk. Herkesin nasıl 1 katına çıkacağı konusunda kendi fikirleri vardı. Bilginler, şifacılar, hiçbiri ardından gelen felakete dokunamadı.

"En fazla güce sahip olanlar cadılardı. Ölümsüz Olan her zaman en güçlü kanal olmuştur. Bize kendinden diğerlerinden daha çok şey verdi."

Jessamine'in zihninde o karanlık yaratıkların hayaleti olan kelimeler fısıldadı. *Ondan al. Ondan kopar.* Geleceğini onun Resh'inden koparmak ve asla olmayı hayal etmediği bir şeye dönüşmek.

Jessamine bu düşüncelerden sıyrıldı. "Yani takipçiler birbirlerine vebanın 1 katı olmak istedikleri için mi saldırdılar? Bize hep vebanın tanrılar öldükten sonra ortaya çıktığı söylendi."

"Bu bizim yarattığımız bir yalan. İlk önce veba oldu ve hala kimse nereden geldiğini bilmiyor. Herkes kahraman olmak istedi ve sorunu çözmekten çok birbirlerine odaklandılar. Meclisim neyin gelmekte olduğunu gördü. Cadılar olarak yapmamız gerekeni, her zaman yaptığımız şeyi yaptık. Tanrımızı ve tüm mezarcılarımızı en fazla büyüü alabilmek için kurban ettik.

ve Ölümsüz Olan o zamandan beri kapana kısılmış durumda." Kaşları daha da çatıldı. "Vebayı tedavi edemedikten sonra herkes suçlayacak birini aradı. Sanatlarımıza kara büyü, karanlığın vücut bulmuş hali dediler. Krallıktaki tüm kötülüklerin sebebinin biz olduğumuzu iddia ettiler ve bizi avladılar. Diğer pek çok güçlü mezhep bir araya gelirken biz de yok edildik. Birkaçımız hayatta kaldı, her zaman yaptığımız gibi saklandık."

"Diğerlerine ne oldu?"

Sybil omuz silkti. "Tanrılar öldü. Bunun nasıl ve ne zaman olduğunu kimse bilmiyor, belki de sadece Ölümsüz Olan gerçeği biliyordur. Takipçileri, hamilerinin onlara verdiği tüm sihri kullandılar ve sonra geriye hiçbir şey kalmadı. Çılgınlar sadece insan oldular. Rahibeler, kutsamalar artık gerçekleşmediğinde değerlerini kaybettiler. Bilginler, Tanrı Kral tarafından kendilerine bahşedilen bilgiyi kaybettiler. Tanrılar olmadan biz bir hiçiz. Tapınanlardan geriye kalanlar birbirlerine saldırdı ve sonra neredeyse tüm büyü yok oldu. Şimdi gördüğünüz şeyle baş başa kaldık."

"Bir zamanlar olduğu gibi bir kabuk," diye fısıldadı. "Bunu duyduğuma çok üzuldüm."

"Bir zamanlar çok iyi tanıdığın bir Leviathan'ın iskeletinde yaşamak gibi. Her gün içinden geçtiğim çene ve dişlerinin korkusu hâlâ var." Sybil dizini sıvazladı ve sonra ayağa kalktı. "Ama bu sadece bir iskelet, canım. Korkman gereken her şey öldü."

Buz gibi bir dokunuş omurgasını dolaştı. "Sanırım ben de ölmüş olabilirim. Kendimden korkmalı mıyım?"

Bu sözler Sybil'in ürpermesine neden oldu. Jessamine, Sybil'in parmaklarının çekildiğini, kanalizasyondaki adamların yaptığı hareketin aynısının başladığını fark etti. İhtiyaç anında Ölümsüz Olan'ın lütfunu çağırmak için yapılan bir hareketti bu.

"Sana kendinden korkmanı mı söylesem bilemiyorum Jessamine. Yürüdüğün yol senin yolun. İnsanların senden korkmasını mı *istiyorsun*?"

Evet, diye fısıldadı içinden bir ses. *Korkuyorum*.

Ama o başını salladı. "Onların rüyalarındaki atalar olduğunu mu söylemiştin?" "Onlar genellikle ruhlarımızı bedenlerimizden çıkarıp Bizimle konuş, evet." Sybil gitmek için döndü ve kapı aralığında durup ona baktı. "Sen de onlardan korkmamalısın."

"Neden mürekkeple kaplıydılar?"

Jessamine o kıvrık ellerin aniden kapının ahşap çerçevesini nasıl kavradığını hayal bile edememişti. Nefes alışlarını ve Sybil'in gözlerinin şaşkınlıktan değil, korkudan nasıl açıldığını. "Mürekkeple mi kaplıydı?"

"Mürekkep damlıyordu. Tıpkı Ölümsüz Olan gibi." Kollarını kendine doladı ve açık pencereden içeri giren sert rüzgârda titredi. "Bana ona güvenmememi ve onu parçalara ayırmamı söylediler. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Sybil kapıya doğru sarktı, omurgası yuvarlandı ve kambur duruşu yaşlı bir kocakarıya daha çok benzedi. "Mezarcılar seninle konuştu."

"Hiç mezarcı kalmadığını söylemiştin."

"Hepsi kendilerini feda ettiler," diye mırıldandı. "Türlerinin sonuncusu, onu kilit altında tutmak için. Onun büyüünü alıp dünyamızı kurtarmak için. Cadılar meclisiyle birlikte, mezarcılar yaşayan son tanrıyı kutsadılar, gücünü aldılar ve vebayı iyileştirmek için kullanmaya çalıştılar. Ne yaptığımızı biliyorduk. Onu geri getirebilecek herkesi aynı anda kurban ederek, bu diyarın bir daha görebileceği tek büyüün bu olduğunu biliyorduk. En azından biz öyle sanıyorduk, ta ki sana kadar. Ama büyü başarısız oldu ve o zaman sihir alabileceğimiz kimse kalmadı."

"O zaman hepsi öldü mü?"

"Sen hariç."

Jessamine başını salladı. "O zaman benimle kim konuşuyordu?"

Perili gözler ona bakıyordu. "Büyük bir kadın hanedanından geriye kalanlar. Onlar Ölümsüz Olan'ın bağlı olduğu aradaki âlemde kalan son büyü kalıntıları. Sana bir uyarı ve belki de kendilerine ait bir kehanet vermek istediler."

"Yani ona zarar vermemi mi istiyorlar?"

"Hayır, Jessamine. Senin onların izinden gitmeni istiyorlar."

Sybil kapıdan çıkıp gittiğinde Jessamine'in aklında sadece sorular ve omurgasından aşağıya doğru inen buz gibi bir his kalmıştı. Kendisinden önce gelen insanlar onların izinden gitmesini istiyorlarsa, bu kendini feda etmesini istedikleri anlamına mı geliyordu?

Roor'u kaplayan paçavraların üzerine uzandı ve yardım edemedi ama istediklerinin hiç de bu olmadığını hissetti.

Ondan Ölümsüz Olan'dan bir şey almasını ve onun gücünü kullanmasını istediler. Ne yapmak için? Hiçbir fikri yoktu. O bir cadı değildi. Vebayı nasıl tedavi edeceğini bilmiyordu ve eğer istedikleri buysa... fena halde hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

9

Ölümsüz Olan onun odasının köşesinde oturmuş, parmaklarını dudaklarına bastırmıştı. Onu yaşayanlar âleminde her ziyaret edişinde büyüünün bir kısmı tükeniyordu. Ama öğreniyordu.

Kontrol etmesi gereken o sonsuz güç diyarından sihrini toplaması gerekiyordu. Onu yanında getirmeliydi çünkü burada o âlemle hiçbir bağlantısı yoktu. Eğer bir bedeni olsaydı, hem yaşayanlarla hem de ölülerle bağlantısı olurdu. Ancak şimdilik, sadece çok fazla güç depolayabilen spektral formuyla sınırlıydı. Gücü azalacak ve kendini daha önce var olduğu gölge âlemine geri çekilmiş bulacaktı.

Çileden çıkarıcıydı.

Ve onu görmek istemesi bile daha çileden çıkarıcıydı. O karanlık diyarda yapacak işleri vardı. Mahkûmiyetinden kurtulduğu an için planlar yapmalıydı. Artık uyanık ve farkında olmak için bir nedeni olduğuna göre, kaybettiği neredeyse her şeyi hatırlıyordu.

Jessamine istemeyerek de olsa bunun olmasını sağlamıştı. Jessamine onun içindeki şeytanı uyandırmıştı ve şimdi dünyayı yeniden ele geçirmek istiyordu. Cadıları kendisine yaptıklarından dolayı cezalandıracaktı, bunun için yeryüzünde kalan az sayıdaki canlı cadıları araması gerekse bile.

Bu seferki onu, sonunda intikamını alacağı bir yıkım çağına götürecekti ve bunun sonunda ona ne kadar zarar vereceğini bilmiyordu. Yine de, son birkaç gecedir onu izlediğini düşünürsek, bir şeyler biliyor olabileceğinden şüpheleniyordu.

Yıkılmış bir imparatorluğun enkazında bulduğu kayıp bir ruh gibi o paçavra yığınının üzerinde yatıyordu. Bacaklarını açmış, eteği solgun kalçalarına kadar yükselmişti. Kadını çok fazla göremese de, teninin görüntüsü göğsünde bir öfke yarattı.

Onu istiyordu ve bu bir sorundu. En son bir mezarcıyı istediğinde sonu onun için kötü olmuştu. Onun da aynı şekilde olacağını düşündüğü için kimse onu suçlayamazdı.

Eğer o da diğerleri gibiyse, çok geçmeden onu baştan çıkarmaya çalışacaktı. Adamın gardını düşürmeye çalışır, sonra da ona istediği her şeyi vermediğinde öfkelenirdi. Surat asmalar ve gözyaşları onun kabuğunun altına daha da girecekti. Onun gibi zavallı yaratıklar her zaman zayıf noktası olmuştu.

Bu yüzden onu yenmek zorundaydı. Önce onu baştan çıkarmalıydı. Onsuz bir hayat düşünemez hale gelene kadar onu parmağının altına almalıydı. Ancak o zaman onun üzerinde tam ve mutlak bir kontrole sahip olacaktı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sybil'in sessiz sesi, paçavra yığınının içinde kıvrılmış duran küçük kadına bakışını böldü.

"Ne yaptığımı biliyorsun," diye homurdandı.

Sybil kapı aralığında durmuş, odaya girmekten korkuyormuş gibi gölgelerin arasında oyalanıyordu. "Ama sen..."

"Patronlar beni istedikleri zaman çağırabilirler. Mezarcıları ise çağırmaya gerek kalmadan 1. yapabilirim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, cadı." Ona doğru baktı, bundan emindi

Başını çevirmediği ve hareketi görmediği sürece nereye baktığını anlayamadı. "Bedenimi geri alabilseydim çağrıya hiç ihtiyacım olmazdı. Senin onu ikna etmen gerektiği gibi."

"Nasıl olduğunu sormuyorum. Nedenini soruyorum." Sybil sessizce odaya girdi, elleri belindeki etekleri sıkıyordu. "Neden onunla buradasın?"

Buna verecek bir cevabı yoktu. Sadece kız buradaydı ve o da buradaydı. Yırtıcı bir kuş gibi odanın köşesinde oturmuş, uykusunda yaptığı ve onda üzerine atlama isteği uyandıran seğirmeleri bekliyordu.

Sybil uzun bir nefes alarak gözlerini tavana dikti ve adam onun kafasından geçenleri görebiliyordu. Kendine bir şey söylememesini tembihliyordu ama yine de ağzını açtı. "Rüyalarında diğer mezarcıları görüyor."

"Onun durumunda kâbuslar normaldir."

"Rüyalarında *senin* mezarcılarını görüyor. Ona bu kadar erken öğrenmesinin tehlikeli olacağı şeyler söylüyorlar." Ona doğru ani bir hareket yapınca, ondan bir adım uzaklaştı ve ekledi: "Ona senden almasını söylüyorlar. Senden koparmasını."

Bu bir sorundu. Onun bu hikâyenin başka bir sonu olduğunu düşünmesini istemiyordu. Sybil'in neden bunu duymasını istemediğinden emin değildi. Belki de bu cadı Jessamine'den önce onun gücünü elinden alacağını düşünüyordu.

Yanıliyordu ama hangi gerekçeye dayandığı umurunda değildi. Başını salladı ve dikkatini tekrar uyuyan kadına çevirdi. "Onlarla ben ilgileneneğim."

"Yapabilir misin?"

"Onlar benim krallığımda varlar, cadı. Arkalarında bıraktıkları enerjiyi yok edemem ama onları kontrol edebilirim ve edeceğim."

En azından o öyle düşünüyordu. Tıpkı onun onlara olduğu gibi onlar da ona bağlıydı. Onlar, geriye kalan tek mezarcının bu gücü istediği gibi kullanabilmesi için hayatlarını feda eden cadıların geride kalan kalıntılarıydı; onu bu pisliğin içine sürükleyenler de onlardı. Onların laneti onun için bir dikendi ama kontrol edemeyeceği bir şey değildi.

Zincirler iş görür. O âleme geri döndüğünde, zincirleri onların formlarına dolayacaktı. Onlar Jessamine'in bir daha asla göremeyeceği küçük bir alana hapsolana kadar tekrar tekrar.

Ve eğer hâlâ onu rahatsız ediyorlarsa, o zaman dillerini kesecekti.

Vahşi düşüncelerle vücudunda bir ürperti dalgalandı. O... öyle biri değildi. Cadılara karşı değil. Herhangi biriyle değil, gerçi bu konularda çok az deneyimi olduğunu tahmin ediyordu.

Ölümsüz Olan, kullanılan ve sonra atılan bir tanrıydı. Hayattaki işlevi buydu ve her zaman da öyle olmuştu.

Sybil hâlâ tereddüt ediyor, kafasında başka düşüncelerle kapının eşiğinde duruyordu.

"Ne oldu?" diye hırladı.

"Onun için yapabileceğin bir şey yok mu? Şimdilik? O sadece... O çok korkmuş durumda. Neye dönüşebileceğinden bu kadar korkan birine bir şeyler öğretmek zor."

İç çekti. "Cadıları rahatlatmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sen de bu yüzden buradasın."

"Yüzyıllardır etrafımızdasın ve hâlâ bizi nasıl daha iyi hissettireceğini bilmiyor musun?" Belli ki bu sözleri ağzından kaçırmak istememişti, çünkü bunları söylediği anda gözleri doldu ve çenesi açıldı. "Özür dilerim, Papa Hazretleri. Hiç düşünmemeliydim."

Gölge elini kaldırarak cadının özür dileyen konuşmasını durdurdu. "Korkmana gerek yok, cadı. Henüz senin için kullanabileceğim bir şey var."

Sybil başıyla onayladı ama çoktan geri çekilmeye başlamıştı. "Elimden geleni yapacağım."

"Boyun eğin yalvarıcılardan bıktım. Beni senin..." Kendisine ne diyeceğini bilmiyordu. O onun tanrısıydı ve ondan korkmalıydı. "Ben senin haminim, cadı. Aklından geçenleri korkmadan söyleyebilirsin."

Yine de çoktan odadan çıkmıştı. Onu bilinçsiz bir mezarıcı ve kafasında yüzlerce soruyla baş başa bırakarak.

Bir tür güce sahip olan inatçı cadıyı düşünmek daha akıllıca olsa da Sybil'e odaklanamıyordu. Bakışları sürekli Jessamine'in titreyen yüzüne dönüyordu. Kendisine kaç kez durmasını söylediye de, tekrar tekrar.

Hayatına giren bu küçük kâbusun nesi vardı? Onun tüm anılarına sahipti. Geçmişinin her adımını ve verdiği tüm kararları biliyordu. Ondan hiçbir şey saklı değildi. Onun kaç kere

Kendini tatmin etmek için odasına gizlice girmesi, komşu ileri gelenlerle yaptığı kaçamaklar ya da onlar onu tatmin etmediğinde hissettiği tiksinti değil.

Peki neden bu anıları düşünüyordu ki? Onun cinsel geçmişi umurunda değildi, tıpkı Sybil'inkini umursamadığı gibi. İkisi de cadıydı. İkisi de ellerine fırsat geçtiği anda onu sırtından bıçaklayacak yaratıklardı.

Yine de, Sybil uykusunda her titrediğinde, içinde bir şeyler daha da sıkılaşıyordu. Ne kadar çekiştirse de çözemediği bir düğüm.

Başını ellerinin arasına alarak, yaralı parmaklarını saç tellerinde gezdirdi. "Cadıyı rahatlat," diye nefes aldı.

Güç dışında onların türünü rahatlattığını bildiği pek bir şey yoktu. Zaten onu bu tür bir şey istemek için aramazlardı. Tek umursadıkları onun büyüğü ve onlara ne sağlayabileceğiydi. Bacakları olan her şeyi beceren kardeşi Savaşçı Oğul'un aksine, himayesinin doğası buydu. Doğru hatırlıyorsa, bacakları olmayan bazılarını da. Gerçi ailesiyle ilgili anıları hâlâ oldukça bulanıktı.

Nefesini üfleyerek ona bakmak için tekrar doğrulup oturdu. O kadar küçük bir şeydi ki. Belli ki kâbuslar onun için dehşet vericiydi ve bu korkuyu neyin hafifleteceğini bilmesine imkân yoktu.

Göğsünde alçak bir gümbürtü yuvarlandı, hırıltı derindi ve odada yankılandı. Garip bir şekilde, Jessamine bunu duyuyor gibiydi. Jessamine uykusunda bir an için rahatladı ve sonra tekrar seğirmeye başladı.

Sıcaklık. Gürleyen sesler. Çocukken başka nelerden hoşlanırdı?

Görünüşe bakılırsa kendi âleminde olmasa bile hâlâ anılarını gözden geçirebiliyordu. İlginçti. Küçük bir parçası onun şu anki düşüncelerini biraz daha keşfetmek istiyordu -kendisini mi düşünüyordu- ama ne zaman isterse onun tüm geçmişini inceleyebilirdi. Belki de daha fazlasını bilmek istemesi adil değildi.

Mükemmel şeyi bulana kadar onun ruhundaki anıları didik didik etti. Ve onu canlandırmak çok kolaydı.

Yanında dizlerinin üzerine çökerek ellerini onun üzerinde gezdirdi. Ağzından kelimeler döküldü, kadim dili güçle kürek çekiyor ve

Onu bu âlemde tutmak için sahip olduğu tüm yetersiz büyü kalıntılarını. Ama bunu yapması gerekiyordu.

Ellerinden duman gibi narin ama çelik gibi güçlü gölgeler koptu. Birbirlerinin etrafına dolanarak, neredeyse fiziksel bir görünüm kazanana kadar içeri çekildiler. Dişlerini göstererek, onları daha sıkı bir girdaba zorladı ve daha önce hiç olmadıkları yerde onlara hayat verdi. Tıpkı onun için yaptığı gibi.

Son bir güç kıvılcımıyla, neredeyse nefes alamayacak hale gelene kadar içindeki havayı çekip çıkararak büyüü bozdu. Soluk soluğa, Roor'a bir 1 ile kendini destekledi. Burada kalmak zorundaydı. Sadece ne yarattığını görmek için -ya da dürüst olmak gerekirse, onun tepkisini görmek için.

Jessamine kıpırdandı, gözlerini kırıştırarak açtı ve karnının yanındaki boşluğa kıvrılmış olan küçük gölge demetini gördü. Onun hediyesine sarılmıştı, dizleri onu kalp atışlarına bastırmak için yukarı çekilmişti.

"Ne?" diye fısıldadı, elleri kadife kadar yumuşak olduğundan emin olduğu kürkü taramak için aşağı iniyordu. "Nereden geldin sen?"

Tenine bastırılmış minik boşluk esnedi, parlak pembe bir dil ve jilet gibi keskin bir dizi diş ortaya çıktı. Kuyruğu belki formuna göre biraz fazla uzundu ve kesinlikle bu diyarda gördüğü en büyük yavru kedi idi, ama yine de bir kedi idi. Sivri kulakları onun sesini duyunca diken diken oldu.

Ayağa kalktı, ön patilerini uzattı ve uzun tırnaklarını paçavralara geçirdi. Kuyruğunu havaya kaldırarak göğsünü Roor'a dayadı ve kulaklarını geriye atarak omurgasını uzun uzun gerdi. Ama sonra Jessamine'in yüzüne doğru yaklaştı ve göğsünün yanında tekrar kıvrılmadan önce yumuşak tüylerini çenesine sürttü.

Ardından gelen ağır iç çekiş, yavru kedinin yorgun olduğunu açıkça gösteriyordu ve tüm bu yaygara neydi?

Gözleri, orada çömelmiş, elini hâlâ Roor'a dayamış, ikisinin üzerinde beliren adama dikildi.

"Bu sen miydin?" diye fısıldadı, sanki şimdi çok yüksek sesle mırıldayan yavru kedi yi rahatsız etmekten korkuyormuş gibi.

Adam ne diyeceğini bilemedi. Kızın gözlerinin yaşlarla dolması ve bakışlarındaki umut, ona bir şeyler hissettirdi.

Ölümsüz Olan o anda onun kızgın olmasını tercih ettiğine karar verdi. Küçümseyen bir ağzı olan alıngan bir cadıyla başa çıkmak

kadını görmek istemedi. Onu uykudan uyuşmuş, sıcacık ve kendi yarattıklarından birine sarılmış görmek istemiyordu. Dudaklarının kenarındaki o küçük gülümsemeyi ya da ona o kadar da korkunç değilmiş gibi bakmasını görmek istemiyordu. Belki de, sadece belki de, hakkında hep duyduğu kâbus gibi bir tanrı değildi.

Onun bu yumuşak hali çok cazipti ve ona bakıp her şeyin yalan olduğunu bilmek çok acı veriyordu.

Homurdanarak ayağa kalktı, böylece ona bakmak zorunda kalmayacaktı. "Her cadının bir tanıdığı ihtiyacı vardır, kâbus. Onu iyi kullan."

"Bir tanıdıkla ne yapabilirim ki?"

Omuz silkti, krallığının o her daim var olan çekiciliğini şimdiden hissediyordu. Çok fazla güç kullanmıştı ve şimdi kendini burada, onun yanında zor tutuyordu. "Ona bak. Ondan kurtul. Canavarla ne yapacağın umurumda değil."

Ama bu yalanı söylerken bile dili damağına yapıştı, çünkü yavru kediye yüzüne yaklaştırdı ve hâlâ tüylerinde kalan büyüün kokusunu içine çekti. "Teşekkür ederim."

Aptalca bir şey yapamadan ortadan kayboldu. Biraz daha kalmaya ve onunla birlikte o paçavraların üzerine sürünmeye karar vermeden önce. Bir yavru kedi şimdilik kâbuslarını uzak tutabilirdi.

Onları sonsuza dek kovacaktı.

Bulunduğu diyarın soğuk esintisi onu kapladı ve mürekkep hemen bacaklarına yapışırken derisine işledi. Mezarıcılardan geriye kalanlar onu burada tutmak istiyordu. Onu sonsuza dek hapsedmek, ölmekte olan bir krallığı kurtarmak için son bir çabayla gücünü çalmak için hayatlarını vermişlerdi. Ve başarısız olmuşlardı. Onun yerine, burada onunla sıkışıp kalmışlardı. Ne yaptıklarını bilerek.

Ruhlarına doğru döndü, karanlık sulardan zincirleri çağırırken bile karanlık pençeleri Ingers'ını itiyordu. Bu karmaşık ve istenmeyen düşünceler hakkında daha sonra düşünecekti. Şimdilik bağlaması gereken cadılar vardı.

10

Jessamine'in bundan sonra onu çağırmasının uzun sürmeyeceğini biliyordu. Doğuştan meraklı küçük bir şeydi. Onu bu terk edilmiş malikâneye getiren ve çürümeye yüz tutmuş bir cadıya güvenmesine neden olan da buydu.

Yakında onu tekrar çağıracaktı. Tek yapması gereken beklemektir. Neyse ki onu bekleyen bir eğlence vardı. Bu uzun zamanını aldı.

Önceki mezarcıların kalan tüm ruhlarını buldu. Özellikle mürekkebin içinde saklanmakta çok iyilerdi ama o da onları bulmakta çok iyiydi.

Zincirleri boyunlarına dolamak, onların cezalandırıldığını görme ihtiyacını ancak tatmin etmişti. Bu ruhlar çok zayıftı, eskiden oldukları şeyin sadece bir ipucuydular.

Onun istediği, dışarıda kalanı cezalandırmaktı. şimdiye kadar onu çağırmış olması gereken kişiye.

Bekledi ve sonra kendi diyarının karanlığına yenik düştü. Mürekkep onu sahiplendi, omuzlarından yakaladı ve kendi gücünün gölgelerine çekti. Burası kendini yenileyeceği yerdı. Gücünü bu şekilde toplayacaktı, tabii bunu yaparken onu boğmasaydı.

Sonra onu duydu. Fısıldayan ihtiyaç, onun aleminde ve onları birbirine bağlayan o küçük nefret ipliğinde kürek çekiyordu.

Bir an için bu yeni mezarcıdan ayrı kalmaya yemin ettiğini unuttu. Jessamine'in sesini duyduğunda yıllarca süren manipölasyon ve acının zihnini çığlık attırması gerektiğini unuttu. Bunun yerine tek duyduğu oradaki yumuşaklıktı. Yalvarış.

"Ölümsüz Olan." Sesi tüm anıların arasından süzölüyordu.

Yüzünü ay ışığına çevirir gibi sesin geldiği yöne çevirdi. Serin bir esinti. Vücudundaki ateşi yakıp yok eden soğuk bir öpücük. Fısıldanan güven vaadi ve belki de onu bu yerden çıkaracak bir bağlantı.

Bu tür hayaller asla gerçekleşmeyecek peri masallarıydı. O da diğerleri gibiydi, diye hatırlattı kendine. O bir cadıydı ve bir cadı sadece gücü bilirdi. şu anda bununla ilgilenmiyor olsa bile, eninde sonunda onu kullanacaktı. Gücün bağlantıdan daha önemli olduğu bir zaman gelecekti. Sonu hep böyle biterdi.

Ama o hâlâ istiyordu. Hâlâ hayal ediyordu.

Bir cadı onu çağırdığında buranın büyüğü bile onu tutamazdı. Bu yüzden bedenini kara çamurdan dışarı sürüklenirken buldu, çenesinden aşağı damlayan ve aynı derecede karanlık zemine sıçrayan obsidyen kanı öksürüyordu. Kaburgaları ağrıyordu. Eller onu uçuruma geri sürüklemeye çalışırken midesi acıya isyan etti ve arkasında karanlık çürükler bıraktı.

İstese bile uzak duramazdı. Jessamine'in sesi onu çekiyordu. Bedeninin derinliklerini çekiştirerek onu uyanıklık âlemine dönmeye zorluyordu. Berrak sudaki bir mürekkep damlası gibi, sunak odasının gölgelerinde kendini gösterdi.

Onunla buluşmak için aynı yeri seçmişti. Ağrısı olmasına ve yorgunluğu görüşüne sızmasına rağmen, bunun bir tasarım olduğunu biliyordu.

Jessamine fazlasıyla zekiydi. Bir zekâ savaşı nasıl seçeceğini biliyordu ve nedense yine bunu seçmişti. Onu fethetmek için mi? Bir anıyı gömmek için mi?

Hayır, diye karar verdi, sunağın önünde düzgün bir şekilde diz çökmüş olan kadına bakarak. Onu buraya bir kâbusu yenmesi için çağırmıştı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar ona ihanet ediyordu.

"Daha iyi uyuyor musun?" diye sordu, sesini belli etmemeye çalışarak. Ama kelimelerdeki boğuk çatırtıyı o bile duyabiliyordu.

Başını ona doğru çevirdi, yüzünde çoktan onaylamayan bir ifade belirmişti. "Ben de sana aynısını sorabilirim."

"Ben uyumam."

"Hmm." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sesin berbat geliyor."

"Ölü olmak insana bunu yapıyor."

"Kedi için teşekkür ederim," dedi. Ve işte yine oradaydı. Bakışları düşerken uzun kirpiklerini yanaklarına doğru çekiştiren o yumuşaklık. "Yardımcı oldu. Gerçekten bir kedi olduğundan emin olmasam bile."

Hayır. Bunu tekrar yaşayamazdı. Jessamine kuğu gibi boynunu ona göstermişti ve bu onun *ihtiyaç duymasına* neden olmuştu. Onu ısırarak, boğazını saran yara izinden daha fazla iz bırakmak istiyordu. O güzel teni elleriyle değil, ağzıyla yaptığı çürüklerle kaplanana kadar ezmek istiyordu.

Ölümsüz Olan'ın bu durumu kontrol etmesi gerekiyordu. Yere düşmeden önce sunağın üstüne oturdu ve bacaklarının arasında diz çökmüş olan kadına baktı. "Güzel resim," diye mırıldandı.

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

"Hayır."

Tsking, ellerinin üzerinde geriye yaslandı. Sunak bugün biraz daha gerçek gibiydi. Taşın dokusunu ve avuçlarına ne kadar soğuk geldiğini neredeyse hissedebiliyordu. Bu garipti. Bu formdayken genellikle hiçbir şey hissedemezdi.

Onun dışında.

Ona bir daha dokunmamak için parmaklarını taşın etrafına doladı. Ellerindeki yumuşak teninin anısını görmezden gelmek zordu. Ya da onun avuçlarına karşı yutkunuşunu, kalbinin onun yaralı parmak uçlarına karşı hızla atışını. Adamın kollarında o kadar kırılıyordu ki, yine de kendini kurtarmak için mücadele etmemişti. Aptal kız. Ama cesurdu, kabul etmeliydi.

Sanki ona bir şey borçluymuş gibi, tüm asil öfkesiyle ona baktı. "Ne?" diye sordu sonunda, ona şimdiden kızmıştı. "Ne istiyorsun? Şimdi mi?"

"Bu toplantıyı kontrol eden benim, sen değilsin." Burnunu yukarı kaldırdı, daha da prenses gibi görünüyordu. Bu, adamın onu tekrar mahvetmek istemesine neden oldu, sadece bu maskenin kırıldığını görmek için bile olsa.

Bunun daha kolay olacağını düşünmüştü. Ölümsüz Olan bir sonraki mezarcının nasıl biri olacağını hayal ederek uzun zaman geçirmişti. Tecrübelerine göre, cadıları kontrol etmek kolaydı. Hepsi aynı şeyi istiyordu: güç. Onunla oynamaktan zevk alırlardı ama sonunda, onu kurban etme zamanı gelene kadar hep o kazanırdı.

Bu seferki güçle pek ilgilenmiyor gibiydi. Aslında, onun ne istediğini henüz çözememişti. Tahtını geri almak dışında tabii. Ama bu yakın zamanda olmayacaktı.

Kız, değer verdiği herkes tarafından ihanete uğramıştı. Yakında bunu olabilecek en kötü şekilde anlayacaktı.

"O zaman toplantıyı kontrol edin." Elini havada salladı. "Şimdiye kadar tek duyduğum didişmeler ve çocukça laf atmalar. Benim bir tanrı olduğumu hatırlıyor musun? Meşgulüm."

"Sen ölü bir tanrısın. Ne yapman gerekebilir ki?"

"Sonsuz karanlığa bakıp ölmediğim zamanların hayalini kurmak," diye hırladı, öfkesi içinden geçerken öne doğru eğildi. "Ve o randevuya geç kaldım, cadı."

"Bana öyle demeyi kes." Jessamine ona bariz bir nefretle baktı. "Ben cadı değilim."

"Prenseler demeyi mi tercih edersin?"

"Sen böyle söyleyince olmuyor!" Neredeyse bağırarak söyleyecekti, ona o kadar kızmıştı ki yılların edep anlayışı pencereden dışarı fırladı.

Bu tatmin ediciydi. Kızın yanaklarının öfkeyle kızarması ve ne kadar kötü titrediklerini anlamaması için minik ellerini bir arada tutmaya çalışması hoşuna gitmişti.

Baştan çıkarıcı. Gerçekten de küçük, güzel bir şeydi ve öfkeli halinde bile onu dürtmek istiyordu. Onu daha da kızdırmak. Onu patlatmak için ne gerektiğini ve patladığında ne kadar görkemli olacağını görmek istiyordu.

Jessamine belki de ona bakmak zorunda kalmamak için ondan uzaklaştı. Onu göremezse, belki de çileden çıkması için daha az neden olurdu. "Bu senin için nasıl gidiyor?" diye sordu, izlemek için daha da öne eğilerek. sonra ne oldu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Belli ki duygularını kontrol altına almak için bana bakmıyorsun. Bunun senin için nasıl işe yaradığını bilmek istiyorum."

Başını tavana doğru eğerek kısa bir dua mırıldandı. Ona ters ters bakmadan önce hâlâ hangi tanrıya dua ettiğini merak etti.

Bir çenesini kaldırdı ve ona doğru sapladı. "Planın bu mu? Beni sonuna kadar kızdır ve sonunda seni neden çağırdığımı unutayım mı?"

Omuz silkti. "Belki de."

"Bu işe yaramayacak." Sunağın önünde aynı pozisyona geçmeden önce gözle görülür bir şekilde kendini topladı. Adamın bacaklarının arasına. Ellerini kucağında kavuşturdu. Çok güzeldi, yine de ona dönmeden önce çılgınca volta atarken serbest kalan birkaç düzensiz saç teli şimdi göze çarpıyordu.

Ah, ona ulaşmıştı. Şimdi tek yapmak istediği o saç tellerinden birkaçını daha gevşetmek, onun tamamen vahşi neye benzediğini görmektir.

Kendini durduramıyordu. Kendini yumuşak şeylerden mahrum etme yeteneğine hiç sahip olmamıştı. Ölümsüz Olan öne doğru eğildi ve kızın saçından bir tutamı parmaklarının arasına aldı. Dokusuna hayret etti. Parmak uçlarındaki nasırlara ve yara izlerine takılmıştı, tutarken koptuğunda bile hâlâ bir şekilde ipeksiydi. Çok kırılıyordu.

Tıpkı onun gibi.

"Geleceğimi bilmek istiyorum," dedi, sesi alçak bir törpü gibiydi. "Ve bana yardım edebilecek tek kişi sensin. Sybil ile konuştum. İkimiz de, eğer bu dünyada yaşayacaksam

İlerlemeye devam et ve tahtımı geri al, bana yardım edebilecek tek kişi sensin."

"Sen zaten benim yardımımı aldın. Sana hayat verdim ve şimdi onunla dilediğini yapacaksın."

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz." Saçlarını adamın elinden çekiştirerek dikkatini tekrar kendisine çekmeye zorladı. "Bana söylemediğin bir şey biliyorsun."

"Ne biliyor olabilirim ki?"

"Seni ve diğer tanrıları yıllarca araştırdım. Güçlerini, sana tapan insanları, bilmem gereken her şeyi anlatan sayısız kitap okudum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak dudağını ısırды ve isteksizce ekledi: "Ve hâlâ hiçbir şey bilmiyorum. O kitap birinin zihnine gizlice girebileceğinizi iddia ediyordu. Herhangi bir noktada ne gördüklerini görebiliyorsun. Anılarına girebilir ve orada onlar hakkında bilmeniz gereken her şeyi size söyleyen ayrıntılar bulabilirsiniz. Bu doğru mu?"

Yine omuz silkti, çünkü bunun onu rahatsız ettiğini biliyordu. "Belki de."

Ondan ne isteyebilirdi ki? Ona kolay bir cevap vermeyecekti. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsa, yalvarması gerekecekti. Onun için hiçbir şeyi kolaylaştırmayacaktı - bunu hak etmemişti.

En azından henüz.

"Bana bir kez olsun doğru dürüst bir cevap verebilirsin," diye hırladı. "Söyle bana, evet mi hayır mı? Geçmişimi görmem mümkün mü?"

"Anılarını görebiliyorum," diye düzeltti. "Ne gördüysen onu görebiliyorum. Hepsi bu kadar. Bu sana daha fazla cevap verecek mi? Bundan şüpheliyim. Şimdiden görmezden geldiğin ya da görmediğin çok şey olduğunu fark ettin ve bunun benimle bir ilgisi yok. Dikkatsizdin. Nedenini ya da kimin yaptığını anlamadan tüm krallığınız altınızdaki sökölüp alındı. Bunların hiçbirisi benim suçum değil."

"Evet, ama yardım edebilirsin."

"Sana neden yardım edeyim?" Sunaktan atladı ve onun önünde çömeldi. Kızın tenine bir kez daha dokunmaktan kendini alamadı, yüzünü kendisine bakması için kaldırırken çenesinin altından parmağını kaydırды. "Beni ikna et, kâbus."

Birkaç dakika tereddüt etti. Belki de ondan ne yapmasını istediğini tahmin ettiği için, belki de böyle bir tanrıya ne verebileceğini merak ettiği için

Kendisi.

Sonunda onun gözlerinin içine baktı. "Senin istediğin hiçbir şeyi veremem. Bu işin hilesi de bu, değil mi? Takas edebileceğim bir şey olduğunu düşünmemi istiyorsun. Ama yok."

"Benim için yapabileceğin bir şey var."

"Seni bu dünyaya getirmeyeceğim. Neden burada olmayı bu kadar çok istediğini bilmeden olmaz."

Başını yana savurarak öfkeyle ondan uzaklaştı. Kabaran duygular, sanki kız o boşluğa bir hançer sokmuş gibi kalbine saplandı. Kız çok şey istemişti. Ondan pazarlık yapmadan, özgürce bir şey vermesini istiyordu. O bunu yapmadı. O artık iyiliksever bir tanrı değildi. Ne cadılar için, ne de kız için.

"Hayatta olmayı özlediğimi söylemem yeterli değil mi?" Yılların ihmalıyla kirle kaplanmış çatlak pencere camının önünde durakladı. "Güneşin altında durmanın nasıl bir his olduğunu özlüyorum. Yerdeki yaprakların benekli gölgelerini görmeyi. Dilimde şarabın tadını ve 1re'nin sıcaklığını hissetmeyi."

"Bir kadının dokunuşunu özlemiyor musun?" diye sordu, sesi kuru ve beklenmedik derecede acımasızdı. "Ya da bir erkeğin, eğer ilgini çekiyorsa."

"Bunu neden özleyeyim ki?" Sözler acıydı ve adamın öfkeyle üzerine atılmadığı için şanslıydı. "Dokunmak benim gibi biri için çok zalimce. Kim ölümsüz bir tanrıya şefkatle dokunur ki, bu dokunuşların ardındaki niyet sonunda beni kurban etmekken? Beni bir pazarlık kozundan başka bir şey olarak görmeyenlerin dokunuşunu neden özleyeyim? Kontrol edebilecekleri güç için bir teklif mi? Hayır, kimsenin dokunuşunu özlemiyorum."

Hayali ağırlar kollarında, göğsünde ve sırtında dans ediyordu. Sakatlandığı, işkence gördüğü, eziyet edildiği tüm noktalar.

Kurban edildiği.

Onun hareket ettiğini anlamadan önce ayağa kalkma sesini duydu. Bir an sunağın önünde diz çökmüştü, bir an sonra da onun yanında duruyordu ama aralarında epeyce bir mesafe bıraktığını fark etti. Saygıdan mı yoksa korkudan mı, tahmin edemedi.

"Seni rahatsız eden hafızanın ne olduğunu bilmiyorum ama manipüle edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum." Derin bir nefes almadan önce yutkundu, boğazı çalışıyordu.

ve ileri atıldı. "Senden bana bir şey vermeni istemiyorum. Sadece daha önce fark etmediğim şeyleri fark edebilmem için anılarımda yürümeme yardımcı olmanı istiyorum. İlerlemeye devam etmeden önce neyi görmediğimi bilmem gerekiyor."

"Bunun için bana ihtiyacın yok."

"Ama bana yardım edersen çok daha hızlı olur." Ona dönmeden önce kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şu anda bir parçası olduğum bu dünyayı tam olarak anlamadan seni hayata geri döndüremem ve döndürmeyeceğim. Cadı olmamı mı istiyorsun? İyi o zaman. Cadı olacağım. Cadı olmak hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğreneceğim ve sonra seçimimi yapacağım. Tatmin oldun mu?"

"Cadı olmanı istemiyorum," diye tısladı. "Mezarcı olmanı istiyorum." "O zaman mezarcı olacağım."

Boktan bir pazarlıktı ve o da bunu biliyordu. Ama muhtemelen ona vereceği tek pazarlık buydu.

Ona baktı, sessiz kaldığı sürece bakışları altında kıvrınmasını izledi. Eğer kendini gerçekten bir mezarcı olmaya, büyü öğrenmeye ve burada Sybil'le zaman geçirmeye adarsa, bunun faydasını görme şansı vardı. Tüm cadıların bir hamisi vardır.

Bütün cadılar anlaşma yapardı.

Bu onu ona daha yakın tutuyordu, farkında olduğundan daha yakın. Küçük kâbusu muhtemelen bunun onun yardımını daha uzun süre alacağı anlamına geldiğini düşünüyordu ama kabul ettiği şey hiç de bu değildi. Kullandığı her büyü onun gücünden yararlanıyor, onları birbirlerine daha da yakınlaştırıyordu.

Bu yüzden başını salladı. "Pekâlâ. Anlaştık Jessamine."

Elini uzattı, sanki bu her şeyi daha özel kılacakmış gibi. Gözlerini devirerek uzattığı eli görmezden geldi ve onun yerine yüzüne uzandı. Ellerini gözlerinin üzerine koyarak, gücün parmaklarının arasından yuvarlanmasına ve oradaki kürelere yapışmasına izin verdi. Eski dilde bir kelime mırıldandı, onu anılarına geri dönmeye zorlayacak bir kelime, sonra ellerini geri çekti.

Koyu renk gözbebekleri beyazlara doğru yayıldı, örümcek ağı desenleri derisini yarıp yanaklarına ve alnına doğru uzandı. Titrek bir nefes verdi. "Artık elini hissedemiyorum."

"Çünkü sana dokunmuyorum, kâbus."

Titreyen ellerini gözlerine dokunmak için kaldırdı, alnının üzerinde kayarak küçük bir sıkıntı sesi çıkardı. "Gözlerim. Göremiyorum, Ölümsüz Olan. Gözlerime ne yaptın?"

Daha yakına eğildi ve cevap vermeden önce kulağına alçak bir hırıltı üfledi, "Onları görebilmen için aldım. Büyünün bedelsiz geleceğini mi sandın?"

İniltisi onu hazırlamadığı için kendini biraz kötü hissetmesine neden oldu. Neredeyse. Ellerini kadının omuzlarına doladı ve sıktı. "Şimdi, hatırla."

"Ben... Ben göremiyorum..."

"Jessamine." Adam onu hafifçe salladı, Jessamine tekrar ona odaklanmadan önce kafası bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Hatırla."

Sonra yanında o varken anılarına daldı.

11

Kız göremiyordu! O canavar ona ne yapmıştı?

Onun gibi yaratıklarla anlaşma yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Onun kendisini kandıracağını, kontrol etmeye çalışacağını ve tüm bunları mahvedecek bir şey yapacağını biliyordu. Ve kulağına her büyüün bir bedeli olduğunu fısıldadığında, bunu da bildiğini fark etti. Onu kandırmış olsa da, tüm bunlar onun suçuydu. Geçmişini görmesi karşılığında gözlerini alacağını bilseydi, başka bir şey düşünebilirdi.

Ama sonra onun omuzlarına dokunduğunu hissetti ve tüm dünya elinden kayıp gitti. Birdenbire geçmişini gözden geçirdi, uzun günler boyunca

Kendini toparlamaya çalışan sokaklar. Kanalizasyon. Düşüş. Düğün, laboratuvarında durduğu ve korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak ettiği an.

"Dur," diye mırıldandı, en azından anılarında hâlâ görebildiğini fark etti. "Dur, tam orada."

İşte oradaydı, laboratuvarında kendisinin ve kapıda duran Callum'un görüntüsü. Sanki kendi bedeninden yeni çıkmış ve odanın içinde vals yapabiliyormuş gibi kendi tarafında durdu.

Ürkütücü bir şekilde, diğer her şey donup kalmıştı. Callum'un ayağını fareye vurmak için yarıya kadar kaldırdığını görebiliyordu. Cam şişelerdeki baloncuklar boyunlarının yarısına kadar çıkmıştı ve gözlerini iyice kısarsa mumlardan ve artık Rickered olmayan Rames'ten yükselen dumanı bile görebiliyordu.

Aynı derecede tuhaf ve heyecan vericiydi. Etrafındaki her şey donmuşken zamanda geriye gitmişti. Kapıya doğru yürüdü, sonra Callum'un etrafından siyah bir koridora baktı. Sanki birisi hatırlayabildiği şeylerin bir dioramasını kurmuştu ve bunun ötesinde başka hiçbir şey yoktu.

"Ne kadar... garip," diye mırıldandı, odaya geri dönerken. "Bu benim hafızam mı?"

Kime sorduğunu bilmiyordu. Kesinlikle kitaplarının önünde duran gölgeli ligure değildi. Adamın kendisine bakıp bakmadığını bile anlayamıyordu, ama karanlık bir kıkırdama odayı doldurduğunda ve arkasını döndüğünde botlarının çıkardığı yumuşak sesle bakmadığını anladı.

"Yani bana gelmeden çok önce cadılığı araştırdığın doğru mu?" Yüzü sanki ona bakıyormuş gibi döndü ve kitaplarını işaret etti. "Bunlardan bazıları oldukça kötü."

Adam seks büyüsü üzerine özellikle sinsi bir büyü kitabını indirirken kadın öne atıldı. Kitabı elinden kapıp yerine koyarken ona ters ters baktı. "Yapışkan penislerini kendine sakla."

"Bunu neden yapayım ki? Bu kitaplardan bazılarını hiç hatırlamıyorsun." Koyu renkli gözleri, üzerinde sadece belli belirsiz bir isim izlenimi olan birkaç kitabın başlığının üzerinde gezindi. "Ama bunu çok net hatırlıyorsun."

Yanakları kıpkırmızı kesildi ve dişlerini sıkarak, "Lütfen anılarıma dönebilir miyiz?" diye cevap verdi.

"Anılarınızdayız. Eğer cinsel büyüyle ilgileniyorsan bana söylemeliydin." Adam daha yakına eğildi ve kız birden adamın güçlü bir narenciye ve nane koktuğunu fark etti. "Sana bu tür bir büyüyü öğretmek en çok ilgimi çeken şey olurdu."

Ellerini sertçe adamın göğsüne koydu ve avucunun altında kabaran kasları görmezden gelmeye çalışarak onu hızlıca itti. Gözlerini ondan alamasa da en azından bu, aralarında biraz daha boşluk yaratmıştı.

Kızın alışık olduğu gibi kaba bir karakalem taslağı değildi. En azından burada. Onda daha çok bir biçim vardı, beklediği gibi olmayan bir şekil. Uzun boyluydu, evet. Ama çok zayıftı.

"Bu alanda seni daha iyi görebiliyorum," diye mırıldandı, kaşlarını şaşkınlıkla çatarak. "Düşündüğümden daha küçüksün."

Adam ondan geri çekildi. "Erkeklerin duymaktan hoşlanacağı sözler değil bunlar."

"Hayır... Sadece ellerin. Gerçekten büyük ellerin var. Düşündüm de..." Omuz silktilti. "Daha büyük olacağını düşünmüştüm, hepsi bu."

"Hakaret mi etsem, yoksa şaşırsam mı bilemiyorum."

"Düşündüğümden daha küçük olduğuna mı?" Kapıya doğru yürümeye başladı. "Bunu nasıl istersen öyle algıla, Ölümsüz Olan."

"Küstahlığın hoşuma gitmiyor, kâbus."

Gülümsemesini bastırmaya çalışarak kapının önünde durdu ve ona el salladı. "Daha ileri gitmesi gerekiyor. Dügüne kadar."

Adamın bakışlarını başının arkasında hissedebiliyordu. Ama zaman yeniden akmaya başladı, onları koridorlarda kaydırıp itti ve aniden sunaktaydı, Leon ona dik dik bakarken önünde duruyordu.

"Dur," dedi, kalbi boğazına düğümlenmişti.

Bu anı biliyordu. Ne söylediğini duymasına gerek kalmadan Leon'un onun büyücülüğünü sorduğunu biliyordu. Sadece hâlâ kara büyü araştırması yapıp yapmadığını sormuştu ama aslında laboratuvarında hâlâ acayip şeyler olup olmadığını ve onun... onun...

Başka bir anı aniden bu anının önüne geçti. Leon onun pazularını o kadar sıkı kavramıştı ki etrafında koyu morluklardan oluşan bir halka oluşmuştu. O zaman da ona büyü hakkında sorular sormuştu. Cevabı öğrenmek istemişti ve kız ona söylemeyi reddedince onu öyle sert yakalamıştı ki kız haykırmıştı.

İşte o zaman adamın gözlerindeki tutkuyu görmüştü. Ona hiçbir zaman ilgisizlikten başka bir şeyle bakmamıştı, ama o anda kadının acısı arzusun içini yakmasına neden olmuştu.

"Jessamine." Ses Leon'unkiyle birleşmişti. Ama bu ses Leon'unkinden daha korkunçtu, değil mi?

Leon'un gözlerindeki arzuyu gördüğünde hissettiği korku vardı ama bir de tamamen farklı bir korku vardı. Varlığının içinden sürünerek gelen ve bir yırtıcının önünde durduğunu ve kaçması gerektiğini fısıldayan bir korku... kaç... kaç...

"Jessamine," dedi ses tekrar ve bu kez gözlerini kırıştırdığında karşısında karanlık bir 1gure gördü. Gözlerini yeterince kısarsa, onun gözlerini takan bir 1gure.

"Ne?" diye mırıldandı.

"Oh, iyi, seni kırmadım." Ondan bir adım geri çekildi ve onaylamadığı belli olan bir ifadeyle başını salladı. "Hatıralar hassas bir iştir, kâbus. Bensiz etrafta dolaşamazsın."

"Özür dilerim." Jessamine Leon'la arasına biraz mesafe koymaya çalışarak sendeleyerek ondan uzaklaştı. "Bunu yapmak istememiştim."

"Özürlerini benim için harcama. Onlar umurumda değil." Onun ardından bir adım attı, sanki... endişeliymiş gibi?

"Ben-"

"Yapma, kabus." Ona dokunmak istiyormuş gibi görünüyordu. Elleri yanlarında sallanıyor, ondan uzaklaşmadan önce açılıp kapanıyordu.

"Doğru," diye mırıldandı, kendi ellerini 1'ler halinde sıkarak. "Artık özür dilemek yok."

Jessamine cesaretinin parçalanmış yanlarını topladı ve kendine yakın tuttu. Burada hiçbir şey olamazdı. Leon onu tekrar öldüremezdi; hafızasında donup kalmıştı. O aptal saç tutamı alnına düşmüş halde önünde duruyordu. Çok uysal görünüyordu. Çok güvenli.

Ama onun yanında olmak güvenli değildi ve krallığının onun ayakları altında olmasından nefret ediyordu.

Yüzünde donup kalan ifadeden daha da çok nefret ediyordu. Ağzını sıkıştıran endişe ve alnını kırıştıran kararlılık. Onunla evlenecekti

Bu adam, bu canavar yakında onu öldürecek ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Hem neden onunla evlenecektin ki?" diye sordu Ölümsüz Olan, Leon'un görüntüsünün arkasında dolaşırken.

"Krallığın ihtiyacı olan şey buydu." "Öyle miydi? Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Ben bilmiyordum. Ama veba kontrolden çıkmaya başladı. Tüm çalışanlarımız ya hasta ya da dışarıda uzun süre kalırlarsa hastalanma riskleri var. Çalışarak hayatlarını riske atıyorlar, bu yüzden bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Onları krallığa para ve çözüm getireceğimize ikna etmeliydik."

"Gördüğüm kadarıyla sokaklarda hâlâ çok sayıda insan dolaşıyor."

Bu sözler zihninin kekeleyesine neden oldu. Adam haklıydı. Hasta insanlar da olsa sokaklar kasaba halkıyla dolup taşıyordu. Neden böyle olmuştu?

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır, tüm raporlar şehrin hiç çalışmadığı yönündeydi. Bu yüzden annem ilk etapta Orenda Krallığı ile anlaşma yaptı."

"Ve sen de bu raporlara güvendin?" Ölümsüz Olan Leon'un omzuna doğru eğildi, karanlığı diğer adamın üzerinde yükseliyordu. "Yoksa sana sadece işlerin kötü olduğu söylendi ve sen de inandın mı?"

Hiçbir fikri yoktu. Bu gerçek olsaydı bileceği gibi, koridordan aşağıya, annesinin oturduğu yere baktı. Kraliçe her zaman ne yapacağını bilirdi. Her zaman.

Ama bu sefer annesi cevap vermeyecekti. Annesi ölmüştü ve onun bu görüntüsü o kadar mükemmeldi ki, neredeyse birkaç dakikalığına hâlâ buradaymış gibi davranabilirdi. Varlığı yok olmamıştı. Çünkü henüz hiçbir şey olmamıştı. Bu hafızada değil.

Merdivenlerden aşağı bir adım attı, sonra olduğu yerde dondu kaldı. Tüm ruhu parçalara ayrılmış gibi hissederken yanağından tek bir damla yaş süzüldü. "O ne yapacağını bilirdi."

"Kim?" Ölümsüz Olan onu merdivenlerden aşağı kadar takip etmedi ama onun baktığı yere baktı. "Kraliçe mi?"

"O her zaman doğru kararı verirdi."

"Görünüşe göre bu sefer değil. Ne de olsa o öldü. Kızı öldü. Tüm krallığı kargaşaya sürüklendi ve her şeyi kurtarmak bana düştü." O

homurdandı. "Onca insan arasından."

"Ölü bir adamdan tavsiye alacak değilim."

"Ölü tanrı," diye düzeltti. "Ve bununla işin gerçekten bitti mi?"

Omzunun üzerinden bakınca onun Leon'u işaret ettiğini gördü. "Henüz değil. Ama bu sadece bir anı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Zamanda geriye gidip beni öldürdüğü gerçeğini değiştiremem."

"Ama-" Kelimeyi uzattı.

"Ama eninde sonunda onu ölü görmek niyetindeyim."

"Peki neden şimdi değil? Bu senin hatıran. Eğer onun gitmesini istiyorsan, gitmesini sağlayabilirim." Adam Leon'a doğru döndü ve Leon onun tüm şeklinin daha da karardığını gördüğüne yemin etti. Birdenbire, sanki tek bir ıstık kıvılcımı bile olmayan zifiri karanlığa bakar gibi oldu. "Onu öldürmemi istersen emri umursamam, cadı."

Göğsünde bir güç heyecanı yankılandı. Jessamine kaburgalarının arasındaki ani sızıya dokundu ama tepkiyi verenin kendisi olmadığını fark etti. Hayır, oydu. Ölümsüz Olan Leon'a zarar vermek istiyordu. Bu anda bile elinden geleni yapmak istiyordu.

Ve kendini biraz meraklanmış buldu. "Pekâlâ," derken buldu kendini. "Kurtul ondan."

"Memnuniyetle." Ölümsüz Olan aniden pençeli elini kaldırıp Leon'un göğsüne daldırmadan önce hırlamanın vahşi sesi avluda yankılandı.

Şok geçiren hafıza, ani saldırı karşısında sendeledi. Leon'un gözleri yuvalarından fırladı; önünde duran devasa karanlığa bakmadan önce gövdesine baktı. Kanla mürekkeplenmiş siyah bir el göğsünden çekilerek Leon'un dehşet dolu bakışlarının önünde durdu.

"Cinayet kokuyorsun," diye hırladı Ölümsüz Olan. "Saldırından kurtulan şeyi ikinci kez öldürmek o kadar kolay olmayacak."

Leon'un hafızasında aşağı yukarı çatlaklar oluştu, sanki çok yüksekten bir bardak düşürmüş gibi. Ölümsüz Olan'ın pençesinin en ufak dokunuşuyla paramparça oldu. Geriye kalan tek şey yerdeki soluk gri tozdu.

Ağzının açık kaldığını fark etti. Ama gerçekten de bir anıyı toza dönüştürmüştü.

"Olabilir..."

"Bunu gerçek dünyada hissedebilir miydi?" diye homurdandı  l ms z Olan, ona dönmeden önce elini bacağına sildi. "Muhtemelen. Muhtemelen benim görüntümü de gördü ama bunu bir kâbus ya da geçici bir panik atak olarak görmezden gelecektir. Yine de bu onun için iyi bir uyarıydı. O alıntı tahtta fazla rahat etmemeli."

Bir uyarı mı göndermişti? Onun için mi?

Göğsünde bir sıcaklık belirdi. "Teşekkür ederim." "Ne için?" diye hırladı.

"Bana göz kulak olduğu için."

Buna cevap vermedi ama onu çok rahatsız ettiğine dair bir his vardı içinde. Bu konuda çok tatmin edici bir şey vardı.

Kendinden memnun, dikkatini bir kez daha annesine çevirdi. Kraliçe mükemmeldi. Ama Jessamine onun alnının endişeyle kırıştığını ya da annesinin kuağındaki etekleri buruşturacak kadar sert tuttuğunu hatırlamıyordu.

Bunun olabileceğini düşünmüş müydü? Annesinin aklında bunun doğru bir seçim olmadığına dair bir endişe var mıydı?

Belki de  l ms z Olan'ın fark ettiği şeyin aynısını o da fark etmişti. Kandırılmışlardı ve hepsi bunun bedelini ödemek üzereydi.

"Hafızayı ileri al," diye fısıldadı. "Sadece birkaç dakika."

Jessamine kapılar açılırken, Leon ona bağırırken, annesi tüm o çılgınlığın ortasında oturup kılını bile kıpırdatmazken kaosun ortasında öylece duruyordu. Sanki diğer her şey hareket ederken onun hafızası donmuştu.

 l ms z Olan anıları bir kez daha durdururken, "Unutacağımdan korkuyorum," diye fısıldadı. "Bir gün onu hatırlamaya çalışacağım ve gülümsemesinin neye benzediğini bilemeyeceğim diye korkuyorum. Kahkahasının sesini ya da yaptığım bir şeyi onaylamadığında çıkardığı o küçük sesi bilemeyeceğim. Bir gün gri çizgisinin kafasının sağ tarafında mı yoksa sol tarafında mı olduğuunu hatırlayamayacağım. Belki gözlerinin tam tonunu bile hatırlamayacağım. Buz mavisi miydi? Yoksa gökyüzünün rengi miydi?"

Arkasında, ulaşamayacağı bir yerde gizlenen adamın varlığını hissetti. "Eee?" diye sordu. "Ne renk bunlar?"

Annesinin gözlerinin içine baktı ve cevap verirken yanaklarından ikiz yaşların süzüldüğünü hissetti. "Safir. En berrak günlerdeki sakin bir göl gibi. Tüm bunları öğrenmek ve hatırlamak için yıllarım olduğunu sanıyordum. Her ayrıntıyı hafızama kazımak için. Keşke sadece birkaç saniyem kaldığını bilseydim."

Uzaklaşmadan önce omzunun üzerinde gezinen bir elin garip hissi vardı.

Boğazını temizlemeden önce, "Duygulardan rahatsız oluyorum," diye homurdandı. "Ama kaybınız için üzgünüm."

Gözyaşlarını silerek başını salladı. "Ben de öyle."

Jessamine sessizlikte durdu, göğsünde hâlâ çarpan kalbinin sızısını hissediyordu. Onlarla birlikte olması gerekiyordu. Hepsiyle. Annesi, kraliçelerine sadık kalarak ölen soylular. Hepsi onu bekliyordu ama o burada, belki de onu istemeyen bir krallık için savaşıyordu.

"Onu kaçırdın," dedi Ölümsüz Olan, düşüncelerini yarıp geçerek. "İşte cevabın, kâbus."

Gözlerini kırıştırdı, sonra işaret eden kolunu takip ederek, enfekte olmuşların evine doğru ilerlemekte olduğu kapılara gitti. "Kim... Benji mi?"

Şapkalı ve ağzında bir sopa olan genç bir adam kapıyı açık tutuyordu. Dışlerinin arasında her zaman bir çeşit kazma vardı, sanki bu onun işiymiş gibi tahtayı kemiriyordu. Onu gözden kaçırmak kolaydı.

"Hayır," diye fısıldadı, kenarları bulanık olsa da anıya bir adım daha yaklaşarak. "O sadece bir uşak. Annem onu pazardan şeftalili turta almaya gönderirdi."

"Şeftalili turta mı?" diye tekrarladı Ölümsüz Olan. "Kulağa korkunç geliyor."

"Çok lezzetli," diye dalgınca düzeltti. "Benji neden kapıları açsın ki? Ona uyuyacak bir yer, bir ev, yiyecek ve para verdik. Bize karşı gelmesi için hiçbir neden yoktu."

"O zaman bu senin çözman gereken bir şey gibi görünüyor, kâbus. Size neden ihanet etti ve bunu yapmak için ne kadar ileri gitmeye hazırды?"

"Peki onu bize kim ihanet ettirdi?"

Hafıza titredi, eğildi ve sonra kırık bir cam ayna gibi parçalandı. Anılar kaybolmadan çok önce düştüğünü hissedebiliyordu ve

Jessamine ağırlıksızdı. Gerçeklik ve kendi zihni arasında yüzüyordu. Ama bu kez, vücudunun altında canlandığını hissettiğinde o kadar da korkmuyordu.

Bir, iki, üç kez gözlerini kırptı ve oda tekrar göründü.

Bu sefer yalnızdı. Yanına çömelecek ya da ona şüpheli şeyler hissettirecek bir tanrı yoktu.

Ama doğrulup avuçlarının içiyle gözlerini silerken, adamın gözlerini çaldığı yerden gelen siyah kömür tabakasına baktı. Ve onun da kendisi gibi yoksun hissedip hissetmediğini merak etmekten kendini alamadı.

12

Ne olduğunu bilmiyordu ama onun yanında olduğu sürece kendini daha gerçek hissediyordu.

Belki de gücünün bir kısmını ona aktarmanın getirdiğı büyü'nün bir parçasıydı. Kız bunu özömsüyordu, bu da adamın ondan bir kısmını geri çalabileceğı anlamına geliyordu. Bu da onun yaşayanlar âleminde daha uzun süre kalmasını ve kendini daha canlı hissetmesini sağlıyordu. En azından onu aradığı sürece. Ve eğer onun zaman anlayışı doğruysa, onu sık sık arıyordu.

Zaman, özellikle de karanlık diyarında bu kadar çok gün geçirdiğinde, takip etmesi çok zor bir kültü. Mürekkep ve anılar her zaman o kadar inandırıcıydı ki

günler değil, yıllar gibi geliyordu. Onun etrafında, ona daha yakın olmak için can atıyordu ve diğer mezarcılar da onun cazibesine kapılmak için fısıldıyordu.

Daha önce bir cadı ona güvenmesini sağlamıştı. Onun her hatasını affetmişti, çünkü kendini aşık sanmıştı. Onun için sadece bir canavar olmadığını uman aptalı oynarken sayısız kez uyarı işaretlerini görmezden gelmişti. Kendisini gören biri olabileceğini.

Ama mezarcılar onun kim olduğunu bile bilmediğini fısıldadılar. Nasıl bilebilirdi ki? Kendini keşfetmeye çalıştığı tek zaman, onu istediği şeye doğru yönlendiren bir cadının dikkatli gözleri altındaydı. İkisi için de kan ve güçle dolu bir son.

Kendini karanlık düşüncelerden bir kez daha kurtararak etrafındaki boşluğu araştırdı. Artık Jessamine'in sesini duymayı beklediğini fark etmişti. Günlerce hareketsiz durup onu dinleyeceğinden korkuyordu.

Bazen Sybil'den ders alırken bu âleme sadece sesi sızıyordu. Ya da belki de rüyalarıydı. Rüyalarında ona sesleniyordu ve o anlarda kendini onun zihnine yerleştirmemek için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu. Yine öldüğünü mü düşünüyordu? Yoksa başka nedenlerle mi onun için haykırıyordu?

Onun gibi bir yaratık için tehlikeli düşünceler. Özellikle de bunun nasıl sonlanacağını biliyorken.

Ama şimdi onu hiç duymuyordu. Bu yerde garip bir durgunluk vardı. Sanki mürekkep gibi karanlık bile nefesini tutmuş, bir değişiklik hissedeceği anı bekliyordu. Çünkü bir değişiklik olmalıydı, aksi takdirde bu kadar sıkı dinlemezdi. Kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetmezdi.

Bekledim.

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye mırıldandı kendi kendine. "Sanki seni çoktan evcil hayvanı haline getirmiş gibi seni çağırmasını bekliyorsun, tıpkı onu yaptığın kedi gibi. Kendin gidebilirsin."

Ama bunu da yapamazdı. Onun kuklası olmak, kendisine vereceği ilk emri nefesini tutarak beklemek istemiyordu. Diğer mezarcıların, diğer cadıların hepsi onu bir silah gibi kullanmaya çalışmıştı ve o da buna izin vermişti.

onları. Onların ilgisinin bir gramı için, bir damla gerçek sevgi için, dünyayı sona erdirebilirdi.

Kendi kendine, bu duyguların onunla hiçbir ilgisi olmadığını, her şeyin acı ya da terk edilmişlikten başka bir şey hissetmek için duyduğu çaresizlikle ilgili olduğunu söyledi.

Anılarında, daha şekilli göründüğünü söylediğinde, bunun tehlikeli bir şekilde doğru olduğunu fark etmişti. Daha sonra gözlerini ovuştururken onu gölgelerden izlediğinde bile, vücudunda daha fazla tanımlama, daha önce deneyimlemediği bir ağırlık hissi vardı.

Zihni ve zaman birbirine karışmıştı. Ona bu anıyı ne zaman göstermişti? Yıllar gibi gelmişti ama aslında sadece birkaç gün önceydi. Benji adını verdiği çocuğun anısı.

Zaman çizgisi düzleşti ve işte o zaman ayaklarının dibindeki mürekkep karanlığında bir yansımayı gördü. Kendi yansıması değildi bu, bir binanın kenarına yaslanmış, perili gözleri olan siyah saçlı bir kadındı.

Jessamine öne doğru fırlayıp gözden kaybolurken kaşlarını çatarak ayaklarına baktı.

"Bekle," diye mırıldandı, sulu havuzların içinden onu takip ederek.

Su birikintileri, diye fark etti, ayağı onunkiyle eşleşip suya öyle sert bastı ki kendi alanına da sıçradı. Kız koşuyor, yarışıyor, sokaklarda hızla ilerliyordu ve onun da onu takip etmekten başka çaresi yoktu.

Acıyla, bedeninin kendi izni olmadan hareket ettiğini hissetti. Onunla birlikte koşarken, karanlık etrafını sarmış, pencereleri karartılmış binaların belirsiz şekillerine dönüşmüştü. Siyah sokaklarda hızla koşarken, onun bir köşeyi döndüğünü ve kendi âleminin onunkini taklit ederek yoktan bir gerçeklik yarattığını izledi.

Bir süre koşular, ayakları su birikintilerinde eşleşiyordu. Ama sonra onu sağında, omzunun hemen altında görebildi. O gerçekten de bir şeydi.

"Neden koşuyorsun?" diye sordu, sesi alçak bir mırıltıydı.

Kadın irkildi ve aynadan ona baktı. "Burada ne işin var?" "Seni takip ediyorum."

"Şu anda beni takip etmene ihtiyacım yok."

"Bana neden kaçtığını söyle." Kızın neden böyle davrandığını anlamıyordu. Kaçması için çok fazla neden vardı ve neredeyse hepsi onun da olaya dahil olmasını gerektiriyordu.

"Onları göremiyor musun?" Yanakları yorgunluktan kıpkırmızıydı ve nefes alış veriş düzenisizdi. "Diğer her şeyi biliyor gibisin, bu yüzden peşimdeki lanet olası enfeksiyonluları görebileceğini varsaydım."

Arkalarına baktı ve çamurlu yaratıkların karanlıkta belirmesini izledi. Mürekkep damlalarını takip ediyor, uzun delilik dalları halinde Ingers'larından aşağı düşüyorlardı.

"Ah," diye mırıldandı. "Bu bir sorun."

"Bana mı söylüyorsun. Bir süredir onları kaybetmeye çalışıyordum." Sağa doğru eğildi, adamın görüş alanından çıktı, sonra tekrar görüş alanına girdi. "Onlar hakkında bir şey yapabilir misin?"

"Ben öldüm, kâbus. Unuttun mu?"

"Doğru." Bir prensese göre şaşırtıcı derecede müstehcen bir şekilde küfretti. "O zaman koşmaya devam etme zamanı."

"Tırmanabildiklerini sanmıyorum." Bu anının nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama başka bir hayata dair belli belirsiz bir kırıntı vardı. Bu yaratıkların yayılmasını engellemeye çalıştığı bir hayat. "Belki de daha yüksek bir yol bulmaya çalışmalısın."

"Doğru. Denemeye değer." Jessamine bir anlığına bir şey görmeden önce çevresini tarıyor gibiydi. "Bu işe yarayabilir."

Yanında, evindeki her şeyi kaplayan o sıvıdan daha fazla damlatan bir merdiven belirdi. Ama kendini merdiveni basamak basamak tırmanırken buldu, ta ki bir binanın en tepesine kadar. Zirveye çıktığında, sonsuzluğun sonunu görebiliyormuş gibi hissetti.

Ülkesi ulaşamayacağı kadar uzanıyordu. Orada hiçbir şey yoktu. Sadece her şeyden ne kadar uzakta olduğunu gösteren belli belirsiz bir ışık hissi veren bir ufuk. Çok uzakta. Hayal edebileceğinin ya da umut edebileceğinin çok ötesinde.

Onunla sonsuzluk arasında hiçbir şey kalmamıştı.

"Ne kadar uzağa gidiyor?" diye mırıldandı.

"Şehir mi?" Jessamine en azından hâlâ onunla birlikte görünüyordu.

"Bilmiyorum.

Göz alabildiğine uzanıyor gibi görünüyor."

"Bitiyor." Onun şehirden bahsetmiyordu. "Her şey biter. Yani bunun da bir sonu olmalı."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım."

Ölümsüz Olan içinde durduğu su birikintisine baktı ve onun yerine kendi yansımasını gördü. Artık şehrine bakmıyordu. Ona ve ötesindeki karanlığa bakıyordu. "Bunu sana söyleten ne?"

"Sadece bir önsezi." Kadın çömeldi ve adamın bedeni sanki *onun* gölgesiymiş gibi *onunkini* taklit etmek zorunda kaldı. Eli suya o kadar yakındı ki neredeyse dokunacaklardı.

"Burada ne yapıyorsun Jessamine?"

"Böyle görünerek hiçbir yere gidemem. Üstüme olmayan giysiler, düşen pantolonlar, bir gelinliğin üst yarısı olduğu belli olan bir korsaj. Sybil'in bana verecek bir şeyi yok ki. Sadece sırtındaki giysileri var." Bir elini hırıltılı saçlarına dokundurdu, sonra yüzünü buruşturdu. "Bir saç fırçası da fena olmazdı. Parmaklarım artık yetmiyor."

"Sybil'de bunların hepsi var."

"Aslında yok." Jessamine dişlerinin arasından bir nefes çekmeden önce bu düşünceden rahatsız olmuş görünüyordu. "Bu yüzden kendime daha iyi bir şey alacağım."

"Çalmayı mı planlıyorsun? Prenses, bunu yapabileceğini bilmiyordum."

"Benim param var," diye tısladı. "Ve bana ne zaman böyle seslensen, kulağa hakaret gibi geliyor."

Adam sırtıttı ve keşke prenses de bu sırtışı görebilseydi. Kesinlikle görebilecekmiş gibi ürperdi. "Asla bir iltifat olarak söylenmedi, kabul ediyorum."

Ayağa kalktı ve onu da dik durmaya zorladı. Belki de ona hakaret etmişti. Çatıdan çatıya uzanan inşaat kalasları üzerinde yürürken bir süre başka bir şey söylemedi, bazen geri geri giderek bir kalas bulup onu da beraberinde sürükledi. Roor'un tepesinde yaşayan herkes onun ne yaptığını bilirdi ama belki de bu şehrin insanları tehlikeye o kadar alışmıştı ki çatılarında fare gibi koşuşturan birini görmezden geliyorlardı.

Sonunda, bir merdivenle inebileceği bir çatıya ulaştı. Binanın yan tarafındaki merdivenler çok eski olmalıydı. Kendi âleminde bile ağırlığının altında sallandıklarını hissedebiliyordu.

Ama sonra kadın bir pencere açıp içeri süzüldü ve adam onu kaybetti.

Çevresini gösterecek hiçbir su birikintisi olmadığından, hayali binası öylece... çözüldü. Ellerini ceplerine soktu ve karanlık mürekkebin üzerinde çingiraklar gibi ilerledi.

yere geri döndü ve sonunda Roor boyunda bir ayna yarattı. Oval şeklindeki bu ayna, diğer taraftaki görüntüsünü ortaya çıkarıyor ve durduğu yaşam alanındaki aynayla eşleşiyordu.

Umutsuzca korsajını çıkarmaya çalışıyordu, arkasına uzanıp bağları şiddetle çekerken kolları zorlanıyordu. Ancak bağlar o kadar kirlenmiş ve düğümlenmişti ki, tek bir iplik gibi dikilmiş olabilirlerdi.

Orada öylece durmuş, dili tutulmuş bir halde kızın boynunun güzel hatlarını ve köprücük kemiklerinin çukurlarını izliyordu. Kız... çok güzeldi. Sağ omzunda küçük bir çil kümesi ve çenesinin altında küçük bir yara izi görebiliyordu. Her zaman mükemmel olmak için çabalamış bir prensesin küçük kusurları. Ona kaç kez bakarsa baksın, niyetinin bu olduğunu biliyordu. Araştırdığı her anı aynı şeyi söylüyordu. O bir örnek, mükemmellik timsali, hayata gelmiş bir tanrıçaydı.

Ve yine de, işte buradaydı. Çilleri ve yara iziyle.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu aynanın içinden, sesi belki biraz fazla kısıktı.

"Şu lanet şeyi çıkaramıyorum," diye fısıldadı. "Sesini alçalt. Birileri uyanabilir."

"Elbise mağazasında tepinmeyi bırakmazsan kesinlikle uyanacaklar." Odanın daha fazla detayını görmeye çalışarak etrafına baktı. "Eğer içinde durduğun şey buysa."

"Yardım *edebilir* misin ki? Seni ben çağırmadım ki." Etrafına bakındı ve sonra hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Burada siyah bir mum bile yok."

Ellerini esneterek kendi büyüünün sınırlarını test etti. İleri doğru adım atarak camın arkasına uzanabildiğini fark etti. Neredeyse dükkânın sıcaklığını hissedebiliyordu. Birisi kısa süre önce çıkmıştı. Eğer çıkmamış olsalardı ısı çoktan cereyanlı pencerelerden dışarı sızmış olurdu. Dükkân sahibi risk almayı seven biriye, ocakta hâlâ bir ateş olabilirdi.

"Ah," dedi, sonra ondan uzaklaştı ve eline doğru geri çekildi.

Bağları hissedebiliyordu. İpeksi iplikler şimdi bile dokunulduğunda yumuşacıktı. Gözlerini kapatarak parmaklarını korsenin kemikleri boyunca gezdirdi. En son ne zaman bir doku hissetmişti? Nemli ve soğuktan başka bir şey?

Kumaş onun teninden sıcaktı ve orada oylanmak istedi. Parmaklarının ucundaki yara izleri narin kumaşa takıldı ve kaba Reş'inin ince dokumaya sürtünmesinin sesini duyabildi.

Titriyordu. İle ile oynadığını biliyordu, çünkü eninde sonunda ona durmasını söyleyecekti. Yüzlerce yıldır hissetmediği bu duyguyu elinden alacaktı. Kendine acele etmesini söyledi ama sonra kızın düz, siyah saçlarının yumuşak kuyruğu elinin arkasını okşadı. Oradaki yara izlerinin üzerinde de dans etti ve ah... Çok güzeldi.

Parmaklarını pençe şeklinde kıvrarak bir büyü dalgasıyla korsesini vücudunda tutan her bir ipliği tek bir hamlede kesip attı.

Kızın keskin soluğunu duydu ve sonra işte oradaydı. Yaralı, şişmiş parmak uçlarına karşı, sırtının sıcaklığı. Kadife gibi. Omurgasının narin çıkıntılarını hissedebiliyordu. Sonra kadın eğildiğinde parmakları kaburgalarının piyano tuşlarında gezindi.

Vücudu en kısa dokunuşa bile bir doku, sıcaklık ve his senfonisi söylüyordu.

Gözlerini kırıştırdı ve gözlerini açarak önündeki kadının sırtının narin salınışına hayran kaldı. O kadar solgundu ki altındaki örümcek ağı gibi damarları görebiliyordu. Yeterince dikkatli bakarsa, kaburgalarının arasından kalbinin atışını görebileceğine yemin edebilirdi. Önünde fildişi ve ipekle boyanmış kırılğan küçük bir kuş duruyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, sesi biraz titrekti. "Bir saniye bakmasan olur mu?"

Ölümsüz Olan yutkunmaya çalıştı ve bir kez daha konuşmanın neredeyse imkânsız olduğunu fark etti. Boğazını temizleyerek bir adım uzaklaştı ve bakışlarını aynadan çevirdi. "Elbette."

Kadın gözden kayboldu ve adam yine kendini azarladı. Ona bir kadının dokunuşunu özlemediğini söylemişti ve özlemiyordu da. Ne kadar cazip ya da hoş olursa olsun, o dokunuşun nereye varacağını biliyordu. Evet, kadın çok narindi ve elbette bu onun tüm vücudunu ihtiyaçla sıkıştırıyordu. Ama eğer teslim olursa, onu kullanacak ve ondan istediği her şeyi alacaktı. Bir daha asla bir cadının eline düşmeyi reddetti.

Karanlık örtüsünü yıpranmış bir pelerin gibi etrafına çekerek, kumaşın hışırtısını duyduktan sonra aynaya döndü. Bu sefer aynı yüzü takınmıştı.

beklemeye başlamış olmalı. Bu dünyada hiçbir şeyi olmayan bir tanrı. Alay etmek, sınamak ve hatta belki de kızdırmak için yaratılmış bir yaratık.

Aynanın karşısına, kendisine büyük gelen yünlü beyaz gömleği ve aslında 1t olan yıpranmış deri pantolonuyla çıktı. Kollarıyla oynayarak ona baktı ve koyu renk saçlarından bir dalga gözlerinin önüne düştü. Bu belirsizliğe bakarken, kendine bir kez daha onun için burada olmadığını hatırlattı.

Kendisi için buradaydı.

"Çekilir misin?" diye sordu, açıkça sinirlenmişti.

"Hayır."

"Senin öteni göremiyorum."

"O zaman aynanız olmama izin verin." Onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra dudak büktü. "Gömlek berbat. Uzaktan bile yakışmıyor. Pantolon ise yeterince iyi."

"Pantolon çok dar ama gömlek rahat ve kullanışlı."

"Başka bir şey dene." Onun sahte bir gülümsemeyle dişlerini göstermesini izlemekten daha çok zevk aldığı bir şey yoktu. "Biraz daha kadınsı bir şey, eğer böyle bir şey önerebilirim."

"Yüzyıllardır görünüşünü değiştirmemiş bir adam moda tavsiyesi konusunda güvenebileceğim biri değil. Ayrıca, içinde hareket etmemi biraz daha kolaylaştıracak kıyafetler giymemi istemez misin? Elleri yaralı ve moda hakkında sadece tarihsel bilgisi olan bir adamdan tavsiye almak kötü bir fikir gibi görünüyor." Yine de gözden kayboldu ve şekline daha uygun, çok daha güzel bir gömlekle geri döndü. Bu gömlekte mavi rengin en ufak bir izi bile vardı.

Gözlerini kızın göğüslerinin nazik kabarıklığına ya da belinin kalçalarına doğru kıvrılışına takılmaması için zorlayarak başını salladı. "Sihrin her zaman bir bedeli vardır. Bunu birbirimizi son gördüğümüzde öğrenmedin mi?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Ellerimden."

Dondu kaldı, bir parmakları hâlâ karnının üzerindeki kumaşa bastırıyordu. "Ellerin mi? Yara izlerini mi kastediyorsun?"

"Bedelimi her zaman ödüyorum. Artık yara izlerinin farkına bile varmıyorum ve bu yüzden ellerimin oldukça ürkütücü görüldüğünü unutuyorum." Omuzları öyle gerilmişti ki

ağrıyorlardı. "Ve eminim ki onlar tarafından dokunulmak hoş bir his değildir."

"Oh, ben... Hayır," diye kekeledi sözlerini toparlamadan önce.

"Aldırmadım.

O kadar da kötü değiller."

Bu sözlerden bu kadar memnun olmamalıydı. Durumu ve ona karşı tepkisini kontrol etmeye çalışırken, önlerindeki duruma odaklanmadan önce gözleri odanın içinde gezindi. "Arkanı dön o zaman. Bakalım başka hangi kıyafetleri bulabiliriz."

"Neden yardım ediyorsun?"

"Çünkü senin güçlü olmanı istiyorum ve bunun için de kendin gibi hissetmelisin. Yapacak çok işimiz var ve senin dışarıda bir sokak faresi gibi görünmene ve hissetmene izin vermeyeceğim."

Gözleri irileşti. Dudağını ısırdı, ağzından kaçırmadan önce kelimeleri içinde tutmaya çalıştığı belliydi: "Kıyafetlerimi hep birileri seçti. Hayatım boyunca başkaları tarafından giydirildim."

Ölümsüz Olan arkasında bir sandalye yarattı, sonra oturdu ve ayak bileğini dizinin üzerine çaprazladı. Buyurgan bir el hareketi ve uzun bir iç çekişle, "Her şeyin bir ilki vardır, kâbus. Bütün mağazayı dene. Bütün gece vaktimiz var. Bakalım neyi beğeneceksin, ben de dilimi tutacağım."

Kadının sırtısındaki kızarıklık, adamın acı çeken ruhunda bir şeyleri hafifletmemeliydi ama hafifletti.

13

Malikâneye geri dönmek biraz tuhaf hissettirdi. O kapalı dükkânda Ölümsüz Olan'la bir an geçirmişti. O yansımada ondan daha fazlasını görebildiğine yemin etti. Bir pantolon paçasının ipucu vardı, kırışik kumaş o kadar kolalıydı ki neredeyse gerçek gibi görünmüyordu. Belki de kendini sabit tutarken ellerini dizlerinin üzerine koymuş, sadece ona dönmesini söylemek için bir çenesini kaldırmış ve böylece dışardan nasıl görüldüğünü görebilmişti.

Emredici sesi Jessamine'nin tüylerini diken diken etmişti. Jessamine, sanki onu bir büyüyle sarmalamış gibi, ona ne yapmasını söylerse onu yaptı. Ve ona yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmasını söylemedi.

Onun yerine, sevdiği şeyi seçmesini sağlamaya odaklanmıştı. O da öyle yaptı.

Kolları ona kendini iyi hissettiren giysilerle doluydu. Başka biri ona güzel görüldüğünü söylediği için değil, onların içinde kendisi gibi hissettiği için. Nefes almasını engelleyecek kadar çok boncuklu, acı veren elbiseler yoktu. Sadece belinden bağlayabildiği rahat gömlekler, aslında 1t olan yıpranmış pamuklu pantolonlar ve tam dizinde biten tek bir kahverengi elbise. Yumuşak, tereyağlı kumaşın içinde kendini hâlâ bir prenses gibi hissediyordu ama aynı zamanda hareket edebileceğini de hissediyordu.

Dönüş yolunda koşmak zorunda kalmayı bekliyordu. Dükkâna giderken o kadar çok virüs bulaşmıştı ki, canını kurtarmak için koşmak zorunda kalacağını tahmin etmişti. Ama eve dönerken sokaklarda kimse yoktu, sanki karanlık bir büyü önünden geçiyor, onu tehdit edebilecek her şeyden ve her şeyden uzaklaştırıyordu.

Böyle olmaması gerekiyordu, değil mi? Elini malikânenin kapısına dayayarak durakladı. Cadıların patronları olduğunu okumuştı ama böyle değillerdi, değil mi?

Başını sertçe kapıya vurarak düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Birincisi, o bir cadı değildi ve ikincisi, adam onu manipüle etmeye çalışıyordu. Ya da belki de sadece sıkılmıştı.

ReRection'da onun ötesinde görebildiği o gölgeli krallık kesinlikle sıkıcı bir yer gibi görünüyordu. Ondan başka pek bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Ve... sanırım bu onu biraz üzüyordu.

"Bir şeytana yazık," diye mırıldandı kapıyı nihayet açıp şatoya adımını atarken. "Sen aklını kaçırmışsın, Jessamine."

"Öyle mi?" Ses havayı bir bıçak gibi keserek Jessamine'in kişiliğine bağlı tüm iyi duyguları kopardı.

Yüzünü buruşturarak kapı aralığında donakaldı. "Sybil?"

"Bir süredir yoktun." Cadı pencereden zar zor giren yetersiz güneş ışığına doğru kaydı. "Ve görüyorum ki dışarıda... alışverişteymişsin?"

Haklısın. Bu konuşma ne olursa olsun gerçekleşecekti. Sybil'in eninde sonunda diğer kadından çaldığını öğreneceğini biliyordu ve böyle bir parayı bulmak kolay değildi. Ayrıca Sybil'in

Cadı olduğu açıkça belli olan bir kadına destek veren pek fazla yer olmadığının farkındaydı.

İç çekerek omuzlarını kamburlaştırdı ve kendini hayatının azarına hazırladı. "Eğer annemin neden öldüğünü ve tahtı nasıl geri alacağımı bulacaksam, o zaman rolümü oynamalıyım. Paçavralar içindeyken kimse beni ciddiye almaz."

"Yani onları çaldın mı?"

Bir kez daha irkildi. Jessamine omuzlarını dikleştirip kendini diğer kadının gözlerinin içine bakmaya zorlamadan önce, "Hayır," diye cevap verdi. "Parasını ben ödedim."

"Kimin parasıyla?"

"Senin paranla."

Sybil cevap vermedi. Sadece kaşlarını çatı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Bu tıpkı annesinin onu azarladığı zamanki gibiydi. Göğsündeki sızı sadece kendini ne kadar derinden unuttuğunu fark etmesini sağladı. Kendi acısının gerçekliği içinde debelenmek annesini daha fazla yaklaştırmıyordu. Şu anda annesinin ruhu hayal kırıklığı içinde ona bakıyormuş gibi hissediyordu.

Bu yüzden Jessamine böyle anlarda nasıl yapılacağını bildiği tek şeyi yaptı.

İtiraf etmek.

"Kıyafetleri almak için senden çalabileceğim bir şey olup olmadığını görmek için gizlice odana girdim. Başka birini malzeme eksikliğiyle bırakmak istemedim ve bunun muhtemelen onların iyiliğini senin iyiliğine tercih ettiğim anlamına geldiğini biliyorum. Ama görünüşe göre buradan hiç ayrılmadan hayatı kendin için kolaylaştırıyorsun. Ne kadar paranız var, planınız neydi bilmiyorum. Ve bunun yanlış bir şey olduğunun farkındayım. Özür dilerim. Yerine yenisini koymak için elimden geleni yapacağım, ancak tahtıma geri döndüğümde bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı bilin."

Hâlâ sessizlik. Sybil ona baktı, hesaplıyordu ve açıkça hayal kırıklığına uğramıştı, ama sonra... omuz silkti?

"Pekâlâ," dedi Sybil sonunda. "Ben de ne zaman bir cadı gibi davranmaya başlayacağımı merak ediyordum."

"I-" Jessamine'in boğazına daha fazla özür takıldı. Bununla ne demek istemişti?

"Haydi." Sybil döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. "Şimdiye kadar acıkmışsındır diye düşünmüştüm. Evet?"

"Sanırım." Karnı guruldadı. "Çok açım, evet. Şehre girerken epeyce enfekte vardı."

"Ama çıkarken yok muydu?"

Cadı gerçekten de pek bir şey kaçırmamıştı. "Hayır, dönüş yolunda hepsi yoluna devam etmiş gibiydi. Onlardan kaçmak zor değil, sadece... Şey, ben de çok daha fazlası olduğuna inandırıldım."

Bir düşününce, Sybil'in evini rahatsız eden herhangi bir enfeksiyonun nasıl olmadığını bilmiyordu. Herkes her zaman virüslülerin şehrin her yerinde kol gezdiğini söylemişti. Annesi, Jessamine'in her şey darmadağın olmadan önce uzunca bir süre kale arazisinden çıkmasına bile izin vermemişti.

Düşüncelerini minik bir miyavlama böldü, ardından patilerin gürültüsüyle bir kedi yavrusu köşeyi dönerek geldi. Küçük, siyah bir kasırga gibi duvardan duvara savrulduktan sonra tam önünde durdu.

Jessamine iri gözlerle onu izledi ama küçük yaratık sadece sırtını dikleştirip bacaklarına süründü.

"Beni özledin mi?" diye sordu, eğilip ufaklığı kucağına alarak. Hemen boynuna bastırdı. Etkileyici bir gümbürtü başladı, sesi bir kediden çok bir kaplana benziyordu.

Yosun kaplı koridorlardan mutfığa doğru ilerlerken Sybil homurdandı. "Sokakta mı buldun?"

"Bir tanıdık," diye düzeltti. Yavru kedi boynuna dolandı, omzunda dengede durduktan sonra bir tür canlı çalıntı gibi her ikisinin de üzerine uzandı. "Ölümsüz Olan tüm cadılarda olduğunu iddia etti."

"I..." Sybil başını salladı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bazılarında var, evet. Ancak bunlar bir hamiden gelen son derece nadir hediyelerdir. Siz bir tanesine sahip olduğunuz için şanslısınız."

Jessamine bunun ne anlama geldiğini düşünmemek için kendini zor tuttu. Tek bildiği bir kedisi olduğuydu ve sıcacık kedi yavrusu her adımda omzuna minik pençelerini geçirirken tüm korkularını hafifletmeye yardımcı oluyordu.

Boğazını temizleyen Sybil, Jessamine'e önünden mutfığa girmesini işaret etti. "Enfekte olanlar hakkında. Eminim ki danışmanlarınız bu konuda

Bu şehir onlarla kaynıyor. Enfekte olanlar bir sorun, beni yanlış anlamayın. Ama kafaları kolayca karışıyor ve sürü halinde olmadıkları sürece kimseyi çok fazla rahatsız etmiyorlar. O zaman bu çok daha büyük bir sorun haline geliyor."

"Sürü mü?"

"Ben onlara böyle diyorum. Etrafta dolaşan bir grup. Kaçmayı zorlaştırıyorlar." Sybil ortadaki adaya doğru adım atarken göz kırptı. "Büyünün bu kadar faydalı olmasının bir nedeni de bu. İşte buradayız, 1x şey için tek yolun ne olduğundan eminiz? Hepsini toplayıp başka bir yere göndermek mi? Büyü bu sorunların çoğunu çözebilir ama kimse onu kullanmamız gerektiğini kabul etmek istemiyor."

Yeni giysilerini Roor'un oldukça temiz bir yerine bırakan Jessamine eski mutfığa göz gezdirdi. Tüm binanın şimdiye kadar gördüğü en temiz bölümüydü. Tavandan özenle bağlanmış demetler halinde taze otlar sarkıyordu. Tezgâhlar artık Roor'a kadar canlı renklerle dökülen Rowering bitkileriyle doluydu. Ada çoğunlukla temizdi ve içinde taze toplanmış birkaç meyve ve sebze vardı. Arkadaki eski dökme demir soba daha iyi günler görmüştü ama pas ya da zamanın etkilerinden arınmıştı.

Her şey sıcak, otlu ve taze pişmiş ekmek kokuyordu. Buranın çok sevilen ve sık kullanılan bir oda olduğu belliydi.

Sybil onun yüzündeki ifadeye bakarak kıkırdadı. "Ne? Malikânedeki her odanın döküldüğünü mü sanıyordun?"

"Evet."

"Bir ocak cadısı mutfığı darmadağınırken ölü bulunmaz." Sybil adanın etrafında yürüdü ve bir tabak hazırlamaya başladı. Balmumuyla kaplı bir peyniri bezden çıkardı, küçük bir dilim kurutulmuş et çıkardı ve... Kavanozdaki reçel miydi o? "Oturun. Yine Ölümsüz Olan'la konuştuğunu görebiliyorum. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorsun."

"Nereden biliyorsun?" Jessamine adanın önündeki tabureye dikkatle oturdu, her ihtimale karşı eski, çürük tahta çökmeye karar vermişti.

"Kızarmış yanaklar, parlak gözler." Sybil tabağı önüne koydu, sonra tezgâhın altına uzandı ve bir şekilde yavru kediye attığı küçük bir 1sh'ı aldı. "Bu sefer boynunda kömür yok ama. Onu memnun etmiş olmalısın."

Sybil'in o tanrıyla konuştuktan sonra onu son iki kez bulduğunu düşünmek istemiyordu. Kömürün temizlenmesi sonsuza kadar sürdü. Derisine yapışan bir şey vardı.

Belki de bunun ona bağlı olan parçasıyla bir ilgisi vardı. Ona hayatını vermiş olması, ondan uzaklaşmasını kesinlikle zorlaştırmıştı, bu kesindi. Bunun iyi bir tahmin olduğunu düşündü.

Omuz silkerek yemeğe yumuldu. Kedicik arkadaşı omuzlarına sıçradı ve Reş'in parçasını kemirirken büyük patilerini kâsenin iki yanına koyarak uzandı. Sybil olağanüstü bir aşçıydı ve Jessamine bunu özel aşçılarla büyümüş bir kadın olarak düşünüyordu. Burada geçirdiği birkaç haftadan sonra Sybil ona ne verirse yiyip yutmayı öğrenmişti. Ve sokakta geçirdiği haftalar boyunca çürümüş yemeklerle boğuşmuş olsa da, yine de bir ustanın becerisini fark edebiliyordu. Ev yapımı ekmek, az miktarda ev yapımı peynir ve taze meyve ısırıklarından oluşan bu basit yemek bile gülünç derecede Lezzetliydi.

Ağzı dolu bir şekilde başını kaldırdığında Sybil'in yumuşak bir ifadeyle onu izlediğini gördü.

Cadının yüzünde daha önce görmediği bir ifade.

"Ne?" Jessamine sordu.

"Senin gibi yemekten zevk alan birini görmeyeli uzun zaman oldu."

"Ah, özür dilerim." Ağzını hızla koluna silen Jessamine dik oturmaya ve yemeği ağzına tıktırmayı bırakmaya çalıştı. "Birçok önemli davette oturan bir prenses olduğumu hayal etmek zor, eminim. Nasıl kibar olunacağını ve doğru şekilde yemek yeneceğini biliyorum."

"Yemek yemenin doğru bir yolu var mı?"

"Evet. Duruma göre hangi kapların kullanılmasının doğru olduğunu ve yemeği ne kadar yavaş yemem gerektiğini biliyorum. Kadınlar sadece küçük ısırıklar almalı ve ağızlarında asla kimseye cevap veremeyecekleri kadar çok yemek olmamalıdır." Hayatı boyunca kendisine öğretilen sözleri papağan gibi tekrarlardı. "Edep önemlidir. Bizi hayvanlardan ayıran şey budur."

Söz konusu hayvan sütle karnını doyurmuştu ve şimdi Jessamine'in tabağını mıncıklıyordu. Jessamine ufaklığın bir parça peynir çalmasına izin verdi, o da dağınık bir şekilde yedi. Patilerini, kürkünü ve yüzünü pullar kaplamıştı.

İçini çekerek çatalıyla uygun peynir parçasını aldı ve küçük bir miktarını dilinin üzerine yavaşça yerleştirdi. Yavaşça ve dikkatle çiğnedikten sonra yutkundu ve Sybil'e bakarak "Gördün mü? Mükemmel bir hanımefendi" dedi. Ama yemeğe özlemle bakarken, onu ağzına tıkmak ve karnını doyurmak istiyordu. Etrafta koşuşturarak geçirdiği bir gecenin ardından açlıktan ölüyordu ve yemekler gerçekten de çok lezzetliydi.

"Bir hanımefendinin açken yavaş yemesi gerektiğini bilmiyordum."

"Bizim de ne yediğimizi bilmemiz gerekiyor. Bu sadece bir öğün için değil, aynı zamanda sağlıklı olduğumuzdan emin olmak için de gerekli." Durakladı, midesi ağrılı bir şekilde guruldamasına neden olsa bile lokmalar arasında doğru miktarda zaman ayırdı.

Sybil adanın öbür ucuna uzandı ve elini Jessamine'inkinin üzerine koydu. "Belki buradayken sadece yemek yersin, aşkım. Bütün kuralları unut. Bir masada memurlarla, soylularla ya da politikacılarla oturmuyorsun. Benim mutfağımdasın ve açsın. Nasıl istersen öyle ye."

Başını sallayıp doyasıya yemeye başlamadan önce aldığı izin gözlerini yaşarttı. Nefes almak için bile zorlukla durdu, çiğnedi, yuttu ve bayılacakmış gibi hissetmeyene kadar her lezzetli lokmayı aceleyle yedi. Bitirdiğinde karnı şişmişti ve hayatında hiç bu kadar az umursamamıştı.

Rahat bir nefes alarak dirseklerini masaya dayadı ve yemek tabağının üzerine eğildi. "Daha önce bir oturuşta bu kadar çok yediğimi hatırlamıyorum."

"Güzel. Bunu hak ettin."

Burası çok sıcaktı. O kadar rahat ve o kadar... istediği her şey vardı ki. Geldiği yerde mutfaklar sınırlıydı ve o da bu kuralları çiğneyecek gibi değildi. Başının ne kadar belaya gireceğini bildiği halde.

Ama bunun gibi sıcak ocaklar hakkında kitaplar okumuştı. Diğer tarafta bir arkadaş, yemek ve insanları güldüren hikâyeler.

O sadece... buna nasıl sahip olacağını bilmiyordu. En azından henüz. Ama bu an ona, belki bir gün bunu yapabileceğini hayal ettirdi. Nasıl güleceğini bilecekti

Arkadaşlarıyla birlikte olmak ve onlara hoşlarına gidecek hikâyeler anlatmak için. Bir gün, hayatın nasıl bir şey olabileceğini deneyimlemek için köylü taklidi yapan bir prenses gibi hissetmeyecekti.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Sybil'e teşekkür edip, anlamadığı daha fazla büyü kitabı okuyacağı sunak odasına mı dönecekti? Bunu yapmak istemiyordu.

Konuşmak istiyordu. Kendisini çok korkutan bu kadınla sohbet etmek istiyordu. Sybil ise sanki Jessamine'in bir şey söylemesini, bir şey sormasını ya da bir şey yapmasını bekliyormuş gibi orada dikiliyordu, adada bir yumru gibi oturmak yerine, kendisinden bir tür beklentisi olmayan biriyle nasıl konuşacağını bilmediği için yuvarlanıyordu.

Ağzını açarak aklına gelen ilk şeyi ağzından kaçırdı. "Neden sihri bu kadar çok seviyorsun?"

Sybil gözlerini kırıştırdı. "Çünkü bana güç veriyor."

"Prensesken de gücüm vardı. O kadar da büyük değildi." Bir elini boynuna götürdü. "Beni öldürttü."

"Biz kadınız. Hepimizin bu evrenden çıkarabileceğimiz güce ihtiyacı var."

Güç Jessamine'e hayatında hiçbir şey kazandırmamıştı ama bunu düşündükçe aslında hiç gücü olup olmadığını daha çok merak ediyordu. "Sanırım ne demek istediğini anlamıyorum."

"Deliliğin eşliğinde olduğuna inanan kaç kadınla tanıştınız? Onlara sayısız kez oldukları her şeyi gömmeleri söylenmiştir. Duygularını. Umutlarını ve hayallerini. Öfkelerini. Hepsi o kadar derine itilmiş ki, saklamanın acısıyla düşünemiyor ya da nefes bile alamıyorlar. Ama biz öyle değiliz. Bir cadı değil. Bir cadı bize olmamamızı söyledikleri her şeydir. Biz kaos ve kanız. Islaklık ve öfkeyiz. Susturulmayacağımızı ya da unutulmayacağımızı haykırırız. Korktukları ve imrendikleri her şeyiz."

Jessamine her kelimeyle birlikte içinde bir şeylerin kilidinin açıldığını hissetti. Tabağına baktı ve uzun zaman önce anahtarlarını kaybetmiş kilitlerin nesillerdir etrafını sardığını fark etti. Tıpkı yemek yemesine izin verilen belirli bir yol olduğunu bilmek gibi. Tıpkı ne giyeceğini bilememek gibi.

Arkadaşım demek istediği biriyle aynı masada oturmaktan rahatsız olmak gibi, çünkü kendisinden olmayan biriyle nasıl konuşacağını bilmiyordu.

İstasyon.

"Haklısın," diye fısıldadı. "Sadece herkesin olmamı istediği kişi olmayı bilmiyorum."

"O zaman yapma." Sybil kendini adadan uzaklaştırdı ve yavru kediye kollarına almadan önce ona doğru hüzünlü bir gülümseme gönderdi. "Olmak istediğiniz kişi olun, Leydi Jessamine. Bunu anlamak bir ömür sürse bile. Ufaklığı odanızda yatıracağım. Bütün gün evi kasıp kavurdu. Bu arada, ona isim vermeyi düşünüyor musunuz?"

"Nyx," dedi Jessamine, içinde derinlerde bir şey neredeyse bu ismi haykırıyordu. "Onun adı Nyx."

"Lanet büyüü yap, Jessamine," diye hırladı. Uzun zamandır diyarını terk etmek için büyüünü topluyordu ve ona öğretmek bu kadar çaba gerektirmemeliydi. Yine de buradaydı, fiziksel olarak yanında olmadan ona öğretmeye çalışıyordu. Ve başarısız oluyordu.

Sybil'in öğretileri onu hiçbir yere götürmüyordu. Tek bir büyüü bile zar zor yapabiliyordu ve sonunda meseleyi kendi ellerine almaya karar vermişti. Eğer cadı ona öğretemiyorsa, Jessamine'in onu uçurumun kenarına itecek bir hamiye ihtiyacı vardı.

"Yapamam. İşe yaramıyor ve ikimiz de nedenini biliyoruz. Ben cadı değilim! Formülleri olan büyüleri takip edebilirim, kelimenin tam anlamıyla herkesin yapabileceği büyüleri. Ama

Gerçek büyüden gelenler mi? Onları yapamayacağımı biliyorsun."

"Yeterince çabalamıyorsun."

"Çok çabalıyorum! Ne zaman yapmaya çalışsam, zihnim..." Titreyen elini kaldırıp ağzına götürdü ve önündeki kâseyi hafifçe devirdi. Sıvı döküldü, artık büyüünün bozulduğu kesindi. "İmkânsızı bekliyorsun."

"Odaklan." Kendi âleminde volta atıyor, sunağın üzerine yerleştirdiği aynadan onu izliyordu. "Büyü kolay değildir Jessamine. Sana doğal olarak gelmemeli. Çalışmak, kendini adamak ve saatlerce acı çekmek gerekir."

"Bunu saatlerdir yapıyorum ve yoruldum."

"Yeterince yorgun değilsin," diye tersledi.

Belki de onu çok zorluyordu. Bir günden uzun süredir bunun üzerinde çalışıyordu ama bu en basit büyülerden biriydi! Bir ateş yakabilmeliydi ve aklına gelebilecek diğer tüm kolay büyüleri denemişlerdi. Bu, büyüünün gerçekleşmesi için zihnini doğru yöne çevirmeyi amaçlayan gülünç derecede basit bir büyüydü. En yeteneksiz cadılar bile bunu yapabiliirdi.

Sesini biraz yumuşatmaya çalıştı, böylece belki başının üstünde şaklayan bir kırbaç gibi çıkmayacaktı. "Bu çok kolay bir büyü Jessamine. Bunu yapabilmen gerekir."

"Sana defalarca söyledim, ben cadı değilim."

"Sen bir cadıydın," dedi dişlerinin arasından. "Sadece çok iyi bir cadı değilsin."

Jessamine kıpırdandı ve ona sert bir bakış fırlattıktan sonra, "O zaman kendine daha iyi bir tane bul," diye karşılık verdi.

"Jessamine-"

Onu dinlemek için durmadı. Aksine, kapıyı o kadar sert çarptı ki ayna geriye doğru sallandı ve Roor'un üzerine kaydı.

Kendini aynanın çerçevesine yaslayarak hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Neden bu kadar kült olmak zorundaydı? Ona büyü öğretiyordu, tıpkı söz verdiği gibi. Bu her cadı için asgari bir şeydi.

Sayısız cadı eğitmişti. Yüzlercesi, hepsi onun rehberliğinde her geçen gün daha da güçlenmişti. Güçlü bir yaratığa dönüşmeyen, sonra da daha fazlası için onu kurban etmeyen hiçbir cadı eğitmemişti.

inRueence. Onların dünyasındaki yeri buydu. O onlara öğretti, onlar onu öldürdü, döngü devam etti.

Neden kalıpları kırmak zorundaydı ki?

Kendini çok fazla sorguluyordu. İçinde demlenen büyüye hiç güveni yoktu. Sihir yaratma yeteneğinin her bir zerresi, kafasının içindeki bir ses yeterince iyi olmadığını söylediği için heba olmuştu.

Ya da belki de bundan korkuyordu. Cadı olmanın bir anlamı vardı ve eskiden iyi bir anlama geliyordu. Belki de bu unutulmuş, yasaklanmış, lanetli yerde geçirdiği onca hafta fikrini değiştirmişti.

Kendini aynanın çerçevesinden ve tavanın sınırlı görüntüsünden uzaklaştırarak karanlığa doğru ilerledi. Derisinin altında kaynayan güç, onunla kaldıkça daha da artıyordu. Bu enerjiyi dışarı atması an meselesiydi.

Kaynıyordu. Şimdiden bu âlemde bunu görebiliyordu. Kara mürekkep ona doğru uzandı, kollarını uzattı ve elektrik şokları kollarından aşağı akmaya başladı. Onu yakalarlarsa canı yanacaktı, bu yüzden belki de Jessamine'le yakınlaştıkça zincirlerinin daha da gevşeyip gevşemediğini görmenin zamanı gelmişti.

Kendisini bağlayan alemden kurtulup onun gölgelerine doğru süzüldü. Onsuz hiçbir şey hissetmiyordu. Ne bir esinti, ne soğuk bir dokunuş, ne de bir sıcaklık. Etrafında olanların sadece küçük bir kısmını seçebiliyordu. Sürekli gölgeler içinde yaşamak gibiydi, karanlık gözlerini örtüyordu, böylece sadece önemli olan şeyleri görebiliyordu - ve her şeyin çoğu önemli değildi.

Mezarcı vaktini boşa harcıyordu. Onu uyandırabilmek için tahtına geri götürmesi gerekiyordu. Ölümsüz Olan için önemli olan tek amaç buydu, çünkü mürekkep ve obsidyen taşı diyarında aklını kaybediyordu.

Çok uzun zaman olmuştu. Daha fazla dayanırsa her bir parçasının binlerce parçaya ayrılacağından korkuyordu. Bu parçalar hâlâ ona tapanların içine akacak ve sonra ondan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Tüm tanrılar sonunda ölmüş olacaktı. Ve sonra dünya sona erecekti.

Omuzlarında beklentilerin ve sorumluluğun ağırlığıyla, büyüsunü ve gücünü durduramadığı genç adama odakladı

düşünmeye başladı. Kapıları açık tutan ve içgüdüsel olarak yolculuklarının başlangıcının anahtarı olduğunu hissettiği çocuğu.

"Benji," diye fısıldadı, Jessamine'den sihir çektikçe onunla olan bağlantısı sıkılaşıyordu.

Onunla bu kadar kolay bağlantı kurabildiğini fark etmemiştir. Gücünün tadı dilinde kül gibi kalmıştı ama onu bu âlemde dayanak noktası olarak kullandığında Roral'in ağızda bıraktığı bir tat olduğuna yemin edebilirdi. Bu bağlantıyla burada biraz daha kalabilirdi ve her dakikayı o uşağa musallat olmak için kullanmaya niyetliydi.

Bu gücü kötüye kullanabilirdi. Hatta belki onu kendi tarafına çekebilir, dilediği her şeyi yapması için kukla gibi oynatabilirdi. Ama aralarındaki bağ hâlâ çiçek açıyordu ve bu eğlenceli bir oyundan çok bir ihlal gibi geliyordu.

Bunun yerine, zihnini sadece bu "Benji" hakkında daha fazla bilgi edinmek için kullandı.

Düşünceleri genç adam etrafında oldukça dağınıktı. Tıpkı kızın söylediği gibi, o bir uşaktı. Çoğunlukla şatonun en alt kısımlarında yaşayan biriydi ama daha zengin katlarda bulunduğu zamanlarda kendini işine oldukça adanmıştı.

Jessamine genç adamı düzenli olarak görüyordu ve gördüğü zamanlarda da her zaman kibar davranıyordu. Her işi doğru yapmak için zaman ayırırdı ve Jessamine onun için özel bir şey yaptığında eline sıkıştırdığı bozuk paraları her zaman severdi. Ama tabii ki yapmıştı. Çocuk kendine dinlenmek için güvenli bir yer bulmuş bir sokak çocuğundan biraz daha fazlasıydı.

Onun anılarını karıştırırken, aradığı anıyı buldu. Benji, krallığın oldukça kaba saba bir bölgesi olan Fabrika Bölgesi'nden olduğunu iddia etmişti. Ölümsüz Olan dikkatini şehrin o bölgesine çevirdi ve genç adama rastlayana kadar amaçsızca dolaşarak önemli miktarda zaman kaybetmeyi bekliyordu.

Orenda'nın Leon Piskoposu çocuğu kalede çalıştırmaya devam etmeyecekti, bu kesindi. Yeni kral, herkesi bıçakladığı gibi onu da bıçaklamak için gölgelerde kalan sürprizler olmadığından emin olmak için temiz bir temizlik isteyecekti. Öyleyse çocuğun eve gitmesine neden izin verilmişti?

Şaşırtıcı bir şekilde, ay ışığının aydınlattığı sokaklarda süzülürken, gölgeden gölgeye adım atarken ayaklarını zar zor hareket ettirirken, şehrin bu kısmında büyülü bir iz olduğunu fark etti. İlk başta, belki de başka bir güç hissettiğini düşündü.

Kaynak. Gerçi diğer kardeşlerinden hiçbirinin hayatta olmadığı ve yalvaranlara hediye vermediği düşünülürse bu imkânsızdı. Tanrıların ölümünden bu kadar uzun süre sonra bile, birilerinin büyü konusunda akıllı davranıp hâlâ bir miktar güce sahip olması mümkün müydü?

Ama hayır, yaklaştıkça büyüü daha iyi tanıdı. Bu *onun* büyüüyüdü. Şehrin bu kısmında bir yerlerde hâlâ varlığını sürdüren onun sihirli imzasıydı.

Ki bu hiç mantıklı değildi. Birisi bir vitrini açtığında, ışık sokağa yayıldı ve onun formu hayalet parçalara ayrıldı. Her biri aynı şeyi merak ediyordu. Fabrika Bölgesi'nde onun cadılar meclisinin bir bölümü hiç olmamıştı, o halde kendi büyüü gibi hissettiren şey neydi?

Tüm gölgeler dalgalı bir öfke kütlesinde bir araya geldi. Ondan büyü çalmaya kimin cüret ettiğini bilmiyordu ama bu gece hayatta kalamayacaklardı.

En azından niyet ettiği şey buydu. Hâlâ bedenine sahip değildi, bu yüzden yapabileceği en fazla şey kendisini çok gerçekmiş gibi gösteren bir illüzyondu. Tabii kendi meclisinden bir cadı değilse, ki öyle olmadığından neredeyse emindi. Kendi meclisinden kaçan ve tanrının kendisini çağırmadan büyüünü kullanmayı düşünen biri olsaydı daha kolay olurdu. Belki Sybil biliyordur.

Şimdiye kadar iyi bir cadı olmuştu. Bunu yapmalarından nefret ederdi. Onun iyi olmasını istemiyordu. Onun çıkarıcı olmasını ve dikkatini Jessamine'den kendine çekmeye çalışmasını istiyordu. Onun verdiği güce imrenmeliydi, çünkü onunla basit bir Rame büyüü bile yapamayan bir prensesin yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabilirdi. Belki de o yeniden doğana kadar pusuda bekliyordu. O zaman ondan kutsallığını isteyecekti.

Ve o kimdi ki onu reddedecekti?

Düşüncelerinin bu şekilde değişmesinden nefret ederek, bunun yerine büyüü imzanın izini sürmeye odaklandı. Garip bir şekilde, yamalı bir kulübede ya da cadıların saklanıyor olabileceği karanlık bir kulübede bile değildi. Yukarıdan geliyordu.

Kaşlarını çatarak binaların arasından yukarı baktı ve çok eski bir tabela gördü. Tek bir menteşeden sarkıyordu, bu yüzden "Baykuş Yuvası" kelimelerini okumak için başını yana çevirmesi gerekiyordu.

Terk edilmiş bir taverna mı? Kendilerini bir süreliğine unutmak isteyen insanların uğrak yeri gibi görünüyordu. Alt katı görebiliyordu

bar ve buluşma yeri olarak kullanılırken, üst kattaki pencerelerden bir zamanlar gece için kiralanabilecek odalar olduğu anlaşıyordu. Giderek daha çok eski meclis üyelerinden biri evlerini Kızıllaştırmış ve onun geri döndüğünden habersiz kalmış gibi görünmeye başlamıştı. Ama neden buraya gelmiş olabilirlerdi ki?

Gücünü kullanarak karanlıkta binanın yan tarafına doğru kayarak ilerledi ve bir pencereye yaklaştı. Cadılar meclisinin evinin aksine, bu binanın tüm cam bölmeleri hâlâ sağlamdı. İçeride her kim yaşıyorsa hırsızlara karşı çok dikkatli değildi ve bu kesinlikle onun lehine işledi, kanadı iterek açtı ve kendini içeri attı.

İçeri girdiğinde, gücü onu hayal kırıklığına uğrattı. Saklanabileceği pek çok gölge vardı ama neredeyse çok fazlaydı. O kadar karanlıktı ki, ileriye doğru uzanan, ona uzanan, onu bağlı olduğu diyara geri çekmeye çalışan ellerden başka bir şey seçemiyordu. Ama henüz o çılgınlığa dönmeye hazır değildi.

Önce, kendisinden çalan kişinin kim olduğunu bulacaktı.

Elleri savuşturarak karanlığın içine daldı, gözleri görmüyordu ve sendeliyordu. Bir adım ilerledi, sonra bir adım daha, karnında bir çekiştirme hissi duydu.

Lanet olası mezarıcı onu çağırıyordu.

Onu görmezden gelmekten nefret ediyordu. Birini, özellikle de bir mezarıcıyı bu haktan mahrum etmek çok fazla güç gerektiriyordu ve eğer dikkatli olmazsa, ona verdiği tüm yeni gücü tüketebilirdi.

Dişlerini hırıltıyla göstererek çekişin geldiği yöne doğru döndü ama yanında bir adamın durduğunu fark edince durdu.

Belki de tam olarak bir erkek değildi. Gençti, ancak bir yetişkindi. Saçları seyrek, koyu ve biraz fazla yağlıydı. Gözleri kafatasının içine çökmüştü, Ölümsüz Olan'ın yanından sendeleyerek geçip köşedeki karyolaya doğru ilerlerken gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Genç adam kendini karyolaya attı, bir kolunu gözlerinin üzerine koydu ve bir bacağına Roor'un üzerine sarkıttı.

Tüm vücudu aniden gevşedi ve Ölümsüz Olan bir an için ölüp ölmediğini merak etti. Ama hayır, göğsü hâlâ inip kalkıyordu.

Sonra bu genç adamın bir şekilde ondan büyü çaldığı korkusuna kapıldı. Bu aptal yaratık bir büyücüyü temizleyecek kadar bile iyi değildi.

Tanrı'nın botları, ölümsüz büyüü kullanmak şöyle dursun.

Hayır, bu pageboy değildi. İçinde zerre kadar güç yoktu, hayatta olduğunu düşündürecek kadar bile zavallı değildi. Ama onun üzerine eğilip yanına düşen gevşek bir kolun yavaşça ortaya çıkardığı yüz hatlarına bakarken, Jessamine'in aradığı salağın bu olduğunu fark etti.

"Benji," dedi, sesi eterden ulaşarak, çocuğun uykusunda homurdanmasına neden olacak kadar sertti. "Biz de seni arıyorduk, Benji."

Genç adamın gözleri yeniden açıldı ve o kadar hızlı doğruldu ki üzerinde beliren gölgemsi 1gücün içinden geçti. Ölümsüz Olan yüzünü buruşturarak dağılan parçalarını bir araya topladı ve tekrar Benji'nin önüne doğru ilerledi.

Benji zorlukla nefes aldı, etrafındaki karanlığa bakarken gözleri vahşi ve genişti. "Kim var orada?"

"Hiç kimse," diye kulağına nefes verdi Ölümsüz Olan. "Sadece kâbusların."

Yine, bir şekilde, sesi yaşayanlar âlemine geçti. Benji yatağından fırladı, karyoladan tökezleyerek uzaklaştı ve sonra karanlığa gömülmüş bir şeye takılıp düştü, Ölümsüz Olan ne olduğunu anlayamadı. Ama genç adam Roor'a inip ciğerlerine hava çekerken, Ölümsüz Olan onun ne kadar itebileceğini merak etti.

Jessamine ona fark ettiğinden daha fazla güç vermişti ve o henüz yeniden doğmamıştı bile. Yakında, bu kadar güce sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayacaktı. Yakında insanlar arasında bir tanrı olmanın nasıl bir şey olduğunu tam olarak hatırlayacaktı.

"Burada kimse yok," diye mırıldandı Benji. "Burada kimse yok, seni koca aptal. O mantarları almamalıydın."

"Muhtemelen hayır," diye cevap verdi Ölümsüz Olan, ancak bu kez genç adamın onu duymadığından emin oldu. "Mantarlar insana nadiren geleceğe dair bir öngörü verir ve çoğu zaman açıklığa kavuşturmaktan çok kafa karıştırır. Başka ne bekliyordun ki?"

Ama sonra Benji titreyerek ayağa kalktı ve yatağın ucuna doğru ilerledi. Orada duran bir sandığı açtı ve içindeki bir şeye baktı. "Ve seni asla almamalıydım. O zamandan beri peşimi kötü şanstın başka bir şey bırakmadı."

Şimdi meraklanan Ölümsüz, genç adamın arkasında dolaştı ve omzunun üzerinden baktı. Sandıkta gördüğü şey kanını dondurdu

ve kalbine onu diri diri yakmakla tehdit eden bir ateş gönderdi. Sonuçta büyü imza bir insandan gelmiyordu.

"O benim kitabım," diye hırladı. "Senin gibi bir sefil neden *benim büyü kitabıma* sahip?"

Kelimeleri öyle bir gürlledi ki, yaşayan âlemde tekrar çınladılar; bu formun büyü kitabını ele geçirip kendisiyle birlikte getirememesine duyduğu öfke ve hüsrarla doluydu. Benji, etrafına tozlar saçan bir gümbürtüyle kapağın düşmesine izin verdi. Öksüren genç adam tekrar döndü.

Ölümsüz Olan ona doğru hamle yaptı, tüm gölge ve büyü genç adamın içinden geçerken aynı zamanda zihnini de parçaladı. Kısa bir an için her bir anıyı, her korkuyu, her kâbusu, bu kapı sahibinin hissettiği her bir şeyi tadabildi. Ve ayrıntıları. Ölümsüz Olan bu çürüyen zihne attığı fırçadan o kadar çok ayrıntı toplamıştı ki.

"Kim var orada?" Ölümsüz Olan odadan kaybolurken Benji seslendi, karnındaki çekiştirici çağrıya cevap veriyordu. "Kimsin sen?"

"Ölüm," diye cevap verdi. "Ve senin için geliyorum, Benji Broadback."

15

Konuşmaya başlamıştı bile. "Bu Benji'ye gitmeliyiz."

Jessamine bunu biliyordu. O daha çok lanet olası bir mumu bile yakamazken onu istediği zaman ağırabilmesiyle ilgileniyordu. "Neden bu büyüyü yapabiliyorum ama başka herhangi bir şey için en basit büyüleri bile yapmakta zorlanıyorum?"

"Benji, cadı."

"Evet, onun bir sorun olduğunun ve bu ortak hedef doğrultusunda çalışmamız gerektiğinin farkındayım. Ben daha çok bu byn bana karşı neden savaştığıyla ilgileniyorum, çünkü benim aslında bir cadı olduğumu düşünüyor gibisiniz."

Ada taburesindeki tüneğinden başını kaldırdı ve onu her zamanki yerine çağırmadığını fark etmesini bekledi. Sunak odası güzeldi ama mutfakın daha güzel olduğunu düşünüyordu. Burada kendini daha güçlü hissediyordu, belki de Sybil ile yaptığı konuşma yüzünden. Artık kalede olmadığına göre istediği yerde olabilirdi. O anda kendini nasıl hissediyorsa öyle olmasına izin vardı ve şu anda mutfakta oturan bir kadın olmak istiyordu.

Adam sanki buranın sahibiymiş gibi odaya girdi ve kadın onun daha önce hiç görmediği kadar bedensel olduğunu fark etti. Giydiği pantolon kesinlikle pantolundu. Gece kadar siyah ve günah kadar karanlıktı ama pantolundu. Ve gölgeler omuzlarının etrafına biraz daha sıkı sarılmıştı. Adamın gerçekten de anormal derecede uzun boylu, zayıf ve güçlü, geniş omuzlu ve göze hoş gelen sivriltilmiş bir bele sahip olduğunu görebiliyordu.

Keşke yüzünü görebilseydi. Sanki onu rüyalarından çağırmış gibi, bir taslağın başlangıcıyla çevrelenmiş karanlık bir kütleden başka bir şey yoktu.

Çenesini kapalı l'ine dayayarak ona biraz daha dikkatle baktı ve "Sana şekil verdiğim için mi bir şeklin var?" diye sordu.

"Jessamine, bu teoriler için vaktimiz yok." "Sadece cevabı bilmek istiyorum."

"Bence eskiden ne olduğumu hatırladıkça yavaş yavaş formumu geri kazanıyor olmam çok daha muhtemel," diye cevap verdi. "Bu âlemde ne kadar uzun zaman geçirirsem, kendimi o kadar çok hatırlıyorum."

"Salonda senin bir heykelin var."

"Benim bir versiyonum olan bir heykel, eninde sonunda dirilecek olanın aynısı değil. Kim olacağımı ya da neye benzeyeceğimi asla bilemem." Adanın diğer tarafında durup ellerini yüzeye vururken sesi hüzünlüydü.

Kadın gürültüyle sıçradı ve adam bile şaşkınlıkla ellerine bakar gibi oldu. Kalın bir kil vazo devrildi, masanın üzerinden düştü ve Roor'un üzerine yuvarlandı. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Adam ona bakmadan önce başını salladı. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

"Seni çağıran bendim!"

Anlamsız, kibirli tanrı. Onu çağırmak için bir nedeni vardı ama şimdi bunu neden yaptığını dair hiçbir fikri yoktu. Bugün ilerlemek için tüm parçaları bir araya getirmeye çalışırken zihni o kadar dağınıktı ki. Giysileri vardı, artık ne yapacağına karar verebilirdi. Ve o haklıydı. Benji'yi bulmalı ve onu ailesine ihanet etmeye kimin ikna ettiğini, kaleyi ele geçirme planının arkasında kimin olduğunu söylemeye zorlamalıydılar.

"Benji'nin yanında kendimi rahat hissetmeden önce daha fazla büyü öğrenmem gerekiyor," dedi sonunda. "Sizi buraya çağırdım çünkü araştırmamızda faydalı olabileceğini düşündüğüm başka bir büyü kitabı buldum. Bazen bir mezarcının büyüünün engellenebileceği yazıyordu ve eğer engelin nerede olduğunu bulabilirsen-"

"Neden bu çocuğa gitmemizi engelliyorsun? Başımıza gelebileceklerden mi korkuyorsun?"

Göğsüne bir endişe dalgası yayıldı. "Hayır."

"Hem büyüünüzde hem de bunda süreci yavaşlatmaya çalıştığınızı görebiliyorum. Neden prenses?"

"Beni manipüle ediyormuşsunuz gibi hissettiren bir durumun içine körlemesine dalmayacağım. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, sadece şu anda sadece bana ve Sybil'e dokunabildiğini biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Ve masaya, öyle görünüyor. Her şey benim anlayış alanımın çok dışında, yanlış bir seçim yapmak istemiyorum."

Adam ona baktı, kadın da ona baktı ve onu engellemekle ne kadar hata ettiğini düşündü. Yaptığı her şeyde o kadar kendinden emin görünüyordu ki. O özgüvenin bir zerresinin kendisinde de olmasını diledi. Özellikle de başını yana eğdiğinde, gözlerini fiziksel bir dokunuş gibi üzerinde hissettiğine yemin edebilirdi.

Parmaklarını krem rengi eteğinin kenarına kıvrarak, adamın ne giydiğine bakıp bakmadığını anlamaya çalışmamasını söyledi. Aldıkları eteklerden biri değildi bu. O mağazadan çoğunlukla pantolon almıştı. Ama bu Sybil'inkilerden biriydi ve dizlerinin üzerinde birkaç renkli yama ve kalçasının üzerinde kumaşın yırtıldığı yerde büyük bir yama olsa bile oldukça güzeldi.

Ölümsüz Olan adanın etrafını dolaştı, onu kendine doğru çevirdi ve tam önündeki tabureye oturdu. Dizlerini kızın iki yanına koyarak oturdu, kızın bacaklarını kendi bacaklarının arasına sıkıştırdı ve kızın başka hiçbir yere bakamamasını sağladı.

onu. Birdenbire her yerde o vardı. Onun kokusu burnuna nane ve turunçgillerin keskin şokuyla gelirken, bakışları siyahla doldu.

Ama artık tamamen karanlık değildi, değil mi? Pantolonunun şimdiye kadar gördüğü en iyi pamuktan yapıldığını görebiliyordu. Hayal ettiği gibi deri değildi. İçindeki kolalı çizgilerle bile rahat görünüyorlardı. Gözlerini kısıp adamın içini görmeye çalıştığında deri bir çizmenin burnunu da görebildiğine yemin edebilirdi.

"Jessamine."

Keskin sesi ona bakmaktan vazgeçmesine neden olmadı. Onun şekline odaklanmak, kafasının içinde çalkalanan çalkantılı düşüncelere odaklanmaktan daha kolaydı. Mesela ona dokunmalıydı. Gerçek olup olmadığını anlamak için parmağını pantolonun içine sokabilirdi. Hayır, bunun yerine sadece ona bakacaktı. Öne doğru eğildiğinde kalçalarının nasıl kıvrıldığına ve sağ bacağının üzerinde duran bir elin belli belirsiz dış hatlarına.

"Kabus." Kelimeyi o kadar yumuşak söylemişti ki kız gözlerini sıkarak kapattı. "Benji her şeyin anahtarı."

"O hiçbir şeyin anahtarı değil. Tek yaptığı kapıyı açık tutmaktır. Ne zaman ve nerede olacağından daha fazlasını bildiğini düşündüren ne?"

"Sezgileri. Ve onda bana ait, geri almanı istediğim bir şey var." "Sende bir şey mi var?"

Sessizliği üzerine korku çiçek açtı.

Onun tatlı sözleri çok güzeldi ve kız onun kendisine yardım etmek için burada olduğuna inanmak istedi. Ama o Ölümsüz Olan'dı, kendinden başka kimseyi sevmeyen ya da düşünmeyen bir tanrıydı. Cadılarla anlaşmalar yapan ve karşılığında onları tüketen tehlikeli bir yaratıktı.

Bu yüzden kapalı gözlerinin arkasından fısıldadı. "Korkarım beni kontrol etmeye çalışıyorsun."

"Seni *kurtarmaya* çalışıyorum."

İki sıcak el dizlerinin üzerine indi. Eteğinin kumaşından ellerin sıcaklığını hissedebiliyordu ve yamalardan birinin dikişsiz olduğunu hemen fark etti. Bir kez daha adamın nasırlı parmak uçlarını teninde hissetti. Ama bu sefer, adam ona dokunduğunda yara izlerinin pedlere kazınmış semboller gibi hissettiğine yemin etti.

Tutuşunun ağırlığı söyleyebileceği herhangi bir kelimedenden daha rahatlatıcıydı. Jessamine'in dizlerini sıktı ve Jessamine'le ikisi de aynı anda soluk soluğa kaldılar. Jessamine onu hissedebiliyordu. Sadece onun hissini ya da dükkânda bağcıklarını çözdüğü zamanki garip sıcaklığı değil.

O gerçekten buradaydı. Ona bir can simidiymiş gibi tutunuyordu ve nasıl bırakacağını bilmiyordu.

"Yapmamalıyım-" Gırtlaktan gelen sözleri, kadının sözünü kesmesiyle kesildi. "İne."

"Bir değil, yapmamalıyım-"

"Sadece... Kıpırdamadan dur. Bir an için." Gözleri kapalı, onun hissini ezberlemeye çalıştı.

Elleri şişmiş olsa da geniş ve güçlüydü. Onun için ne kadar acı verici olduklarını hissedebiliyordu. Derisinde olmaması gereken bir yumuşaklık vardı, özellikle de parmaklarında. Adam elini kaydırırken eklemlerinin gıcırdadığını hissediyordu. Ama tüm bunlara rağmen, dokunuşunda bir güç hissi vardı. Güç için bu kadar fedakârlık yapmasaydı, bu ellerin çok güzel olacağından hiç şüphesi yoktu.

Parmakları uzundu. Avuç içleri geniş sayılmazdı ama zarıftı. Başka bir dünyada olsa bunlar bir piyanistin ya da bir sanatçının elleri olurdu. İnsanların onlara bakıp şeytani şeyler düşünmesine neden olan elleri olan bir adam.

"Gözlerimi kapalı tutarsam, neredeyse gerçekmişsin gibi hissediyorum," diye fısıldadı. "Sen de beni hissedebiliyor musun?"

"Hissedebiliyorum." İtiraf etmesine rağmen sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu. "Neden?"

"Neden ne?"

"Neden seni böyle hissedebiliyorum? Ben... Ben sana tapmıyorum. Sybil gibi değil. Onun senin sunağına adaklar bıraktığını gördüm, kumda bulduğu tüyler ürpertici ölü şeyler. Ben bunu yapmam."

Sertçe yutkunarak anlamak için bekledi. Belki de bunun bir kısmının onun iddia ettiği şey yüzünden olduğunu biliyordu. Bir mezarcı. Büyü kitabı olmayan bir cadı, çünkü görünüşe göre hiçbirisi bir şeyleri nasıl yaptığını yazmıyordu.

Sybil sözlü gelenek demişti. Mezarcıların herhangi bir kitap ya da büyü kitabında bir şey saklamalarına izin verilmezdi. Başkalarına nasıl yapmaları gerektiğini anlatmaları gerekiyordu.

Ölümsüz Olan'ı çağırdı ve büyük bir sorun ortaya çıktı. Ama Ölümsüz Olan kendini diriltmek için gereken büyüü biliyordu.

"Kabus," diye homurdandı. "Bunun cevabını bilseydim bu kadar şaşırmazdım, değil mi? Mezarıcılar patronlarıyla doğrudan bağlantılıdır ama ben hiç bu kadar uzun süre ölü kalmamıştım."

Jessamine gözlerini açmaya korkuyordu. Çünkü ya açarsa ve adam ortadan kaybolursa? Ya gözlerini açtığında bütün bunları hayal ettiğini fark ederse? Birdenbire paçavra yığınının üzerinde uyanıp tüm bunları zihninin uydurduğunu fark ederse bunun ne anlama geleceğinden bile emin değildi.

"Bana neden dokunabildiğini anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum." Bir klik sesi duydu, sanki adam biraz fazla sert yutkunmuş gibiydi. "Durmamı ister misin?"

Öyle olmalı. Bu kötü tanrının ona dokunma fikri, odadan dışarı fırlama isteği uyandırmalıydı. Ama bunun yerine tek odaklanabildiği şey, dizinin iç kısmında nazikçe hareket eden yaralı başparmağıydı. Oradaki narin deri sanki 1re üzerindeymiş gibi hissediyordu.

Ve aklından geçen bir düşünce, onun ellerini daha yukarı kaydırmasını istediğini fısıldadı. O nasırların daha da yumuşak, daha kaygan bir tene dokunmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu.

"Hayır," diye fısıldadı. "Ve bu beni korkutuyor."

Elleri kayboldu ve üzerine oturduğu tabure aniden düşerek Roor'a çarptı. İrkilerek gözlerini açtığında adamın odanın diğer tarafında durduğunu gördü ve neredeyse orada olduğunu fark etmedi.

Vücudunun tüm ayrıntıları yine kaybolmuştu. Kız ona baktıkça bükülen ve eğrilen dalgalı bir karanlık gölgeler külesiydi. Sanki bedeni üzerindeki tüm kontrolünü kaybetmişti ya da belki de onun kendisini görmesini istemiyordu.

Taburesinin dibine tutunarak olduğu yerde kaldı. Sözlerini geri alamazdı, almak da istemiyordu. Jessamine tüm hayatını yapmacık davranarak ve olmadığı bir şeymiş gibi davranarak geçirmişti.

Nasıl Rirt yapılacağını biliyordu. Kaşını nasıl çatacağını ve bir erkeği önünde nasıl diz çöktüreceğini biliyordu. Erkekleri manipüle edebiliyorsa bu iyi bir prensesin işaretiydi. Annesi onu onların dikkatini çekmesi için eğitmişti. Bolca

Ziyarete gelen politikacılar ve komşu ülkeler, kraliyet prensesiyle birkaç dakika geçirmenin şans olduğunu düşünür ve prenses de bunu layığıyla yerine getirirdi.

Ama ilk kez böyle bir şey söylemiş ve bunu gerçekten kastetmişti. Adamın ellerini dizlerinin üzerinde hissetmek umurunda değildi. Ona her dokunduğunda, vücudunun içinde vahşi ve kötücül bir şey kanatlarını açmış gibi hissediyordu. Derisinin altında uzanıyor, hayatında ilk kez uyanıyordu ve bundan hoşlandığını itiraf etmekten ölesiye korkuyordu.

Ona bakarak, bu cevabın onda neden böyle içgüdüsel bir tepki yarattığını merak etti. Ve bunun belki de iyi bir şey olmadığından korktu.

"Neden buraya Benji hakkında konuşmaya geldin?" diye sordu.

Yanıt verirken sesi alçak bir duygu gümbürtüsüydü. "Çocuğu kendim buldum. Baykuş Yuvası adında bir yerde kalıyor. Fabrika Bölgesi'nin neresinde olduğunu bilmiyorum ama ne kadar perişan olduğunu göz önüne alırsak kenar mahallelerde olduğunu tahmin ediyorum."

"Onu bulduğunuz için teşekkür ederim."

"Her ne kadar güvenilmez olduğumu düşünsen de, seni tekrar tahtında görmek zorundayım Jessamine." Adamın şekli değişti, genellikle kaybolmak üzereyken yaptıkları gibi gölgelerin içinde eridi, ama sonra onun tereddüt ettiğini gördü.

Gölgeleri odada oyalanıyordu. Ve bunun, onun bir sonraki adımını izlemek istemesinden kaynaklandığını düşünmüyordu.

"Söyleyecek başka bir şeyiniz var mı?"

"Elinde benim için çok önemli olan bir kitap var. Onu görmeye gittiğimizde, kitabı geri almamız gerekiyor."

Bir kitap mı? Kaşlarını çatarak tabureden atladı ve ona bir adım daha yaklaştı. "Bir büyü kitabı mı?"

"Ondan çok daha kötü bir şey."

"Bana daha net bir cevap vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır." Gölge tekrar bir araya gelmeden önce biraz uzaklaştı. "Onu gördüğünde anlayacaksın, kâbus. Ve sonra onu benim için geri almanı istiyorum."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde ellerini havaya kaldırdı ve tükürdü, "Bana bir neden söylemeyecek misin?"

"Çünkü ben öyle dedim." Hırıltılı sözcükler öncekinden daha keskindi, öfke ve delilikle yoğrulmuştu. "Ben senin patronun olabilirim Jessamine Harmsworth, ama beni kontrol etmediğini çok kolay unutuyorsun."

"Seni çağırمامda ısrar eden sensin, yoksa artık bunu istemiyor musun?" Bir öfke çılgılığı bir yarasa sürüsü gibi ona doğru püskürdü. Kendini onun öfkesinden korumak için kollarını kaldırdı, ancak gölgelerin serin bir rüzgar gibi üzerinden geçtiğini hissetti. kaybolurken rüzgar.

Kollarını indirmesi uzun zaman aldı. Onu Roor'un üzerine yuvarlanmakla tehdit eden titreyen dizlerinin üzerinde bir adım atması daha da uzun sürdü. Ama sendeleyerek adaya geri dönmeyi ve tekrar tabureye çökmeyi başardı.

"Baykuş Yuvası," diye mırıldandı eteğine bakmadan önce.

Orada iki kömür el izi vardı. Kumaşın her yerinde siyah lekeler vardı ve onları gördüğünde korkması gerekirdi. Ona her dokunduğunda kalıcı izler kalacağı korkusuyla titremesi gerekirdi ama bunun yerine...

İçindeki o kötü şey sevindi. Onun işaretini taşımaktan zevk alıyordu. Onun kendisine dokunduğunu ve kendisinin de onu hissettiğini bilmek hoşuna gidiyordu.

Ama içindeki şeyden korkuyordu. Çünkü artık uyandığına göre, onu tekrar uyuması için kolayca kandıramayacaktı.

16

Cadılar ve tanrıları hep birlikte Baykuş Yuvası'na doğru yola çıkmaya hazırlandılar. Ne yazık ki bu, Ölümsüz Olan'ın Jessamine'in omzuna tünemiş küçük bir el aynasına mahkûm olduğu anlamına geliyordu; böylece gücünü en çok ihtiyaç duyulduğu an için korumuş olacaktı. Aynaya baktığında, aynanın sapı Jessamine'in çantasına bağlıydı, Jessamine yürüdükçe aynanın görüntüsü de onunla birlikte sallanıyordu ve hemen midesi bulanıyordu.

Jessamine neden onu çağırmamıştı ki? İki kadın sonunda onu bunu yapmayacaklarına ikna edene kadar saatlerce tartışmışlardı. İkisi de ona herhangi bir fiziksel formda güvenmiyordu.

Onları suçlayamazdı ama hayal kırıklığına uğramanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Bu duyguyla ne yapacağından emin değildi. Bu onu rahatsız ediyor ve biraz da kaşındırıyordu. Tabii ki bu his için onları suçladı.

Cadılar.

"Hazır mısın?" Jessamine son kez sordu. Çantasını düzeltirken eli göründü.

Sanki kendisi de o kadar hazır değilmiş gibi sesinde bir gerginlik vardı. Daha birkaç saat önce tek başına gitmeye fazlasıyla hazırdı ama bu sefer üçünün birden gitmesi gerekiyordu.

Sybil'i ikna etmek için zaman harcaması gerekiyordu. Genelde soğukkanlı olan kadın malikaneden ayrılma fikri karşısında neredeyse panik atak geçirecekti. Onu son kez bir ayak işine gönderdiğinde, nasıl tepki verdiğini görmek için kalmamıştı.

Ölümsüz Olan, cadıların ölümlere nasıl taptığını hatırlatan çiçek açmış heykellere doğru budaklı bir çenesini işaret edene kadar onu itmeyi düşünmüştü. Ne demek istediği açıktı. Bu âlemde tanrılar bile ölmüştü ve bunun kendisi gibi bir ölümlü için ne anlama geldiğinden korkuyordu. Ölümlülerin ölümden korktuğunu o kadar kolay unutmuştu ki.

Bu yüzden malikanede kalırsa onu öldürmekle tehdit etmişti. Bu onu harekete geçirmişti.

"Saatler önce yola çıkmış olsaydık çoktan orada olurduk," diye homurdandı.

Görünüşe göre bu söylenecek yanlış bir şeydi.

Jessamine aynaya o kadar sert vurdu ki, darbenin yankısını kendi âleminde hissetti ve Sybil aynanın önüne geçerek ona uzun uzun baktı.

En azından cevap veren tecrübeli cadıydı, "Sen son öldüğünden beri zaman değişti, Ölümsüz Olan. Dilediğimiz zaman sokaklarda dolaşmak bizim için güvenli değil."

"Evet, evet. Sen hayatta kalan tek tanrıya bağlısın. Şüphesiz bu size bir çeşit koruma sağlıyor."

Gerçi o bile bunun şu anda en iyi ihtimalle zayıf bir koruma olduğunu biliyordu. Onu fiziksel bir forma sokabilecek tek kadının bunu yapmak istemediğine karar vermiş olması çok kötüydü. Çünkü eski bir tanrıyı diriltmeden ve krallığını kasıp kavurmasına izin vermeden önce ona güvenmesi gerekiyordu.

Muhtemelen zekice. Ama bu hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Uydurduğu sandalyesine geri yaslanarak, onun küçük aynasının kendi versiyonundan, onları denizden uzaklaştıran bir patikaya doğru ilerlemelerini izledi. Buraya son gelişinden bu yana pek bir şey değişmemişti. Açık sarı çimenler hâlâ hissedemediği bir esintiyle dalgalanıyordu. Ama ayaklarının altındaki taşların çıtırtısını duyabiliyor ve Jessamine ne kadar ilerlediklerini görmek için her döndüğünde okyanusu görebiliyordu.

Kızın hırıltılı nefesinin sesi ciğerlerini aynı hisle doldurdu, sanki kendini gerçekten zorlamanın nasıl bir his olduğunu hatırlamış gibiydi. Gerçi böyle hissetmeyeli yüzlerce yıl olmuştu. Belki de vücudu hatırlıyordu. Eğer izin verirse.

Sybil önlerinde yürüyordu, güçlü sırtı bir kez bile tereddüt etmemişti, ancak beklediğinden daha fazla taşın üzerinden tırmanmışlardı. Malikâneden bu yolu en son ne zaman kat etmişti? Ölmeden hemen önce olduğundan oldukça emindi ama anıları orada değildi. En azından eskisi gibi değildi.

Sonunda, seyrek çimler şehre yaklaştıkça yerini çamur çukurlarına bıraktı. Ve tam da Fabrika Bölgesi'nin eteklerinde durdular. Sybil ceketini biraz daha sıkı tutarak onların önünde duraksadı.

"Jessamine," dedi sessizce. "Yavaşça sağına doğru birkaç adım at. Diğer tarafa gitmemiz gerekecek."

Şimdi ne olacaktı? Bu hanımları daha fazla ne geciktirebilirdi?

Daha yakından bakmak için öne doğru eğildiğinde Jessamine de aynısını yaptı ve sorunun tam olarak ne olduğunu çok net bir şekilde görmesini sağladı.

Yolun ortasında bir adam duruyordu. Omuzları sanki kilometrelerce koşmuş gibi yutkunarak inip kalkıyordu. Ancak... ter içinde değildi, onun yerine vücudunu delik deşik eden püstüllerden Ruid sızıyordu. Sırık gibi, yağlı saçları boynuna ve yüzüne yapışmıştı ve giysileri yanlış kullanımdan dolayı yırtılmıştı.

Küçük bir bohça adamın önünde yere yığılmıştı, o kadar hafif titriyordu ki çocuk olduğunu anlamak neredeyse imkânsızdı. Korku olduğunu tahmin ediyordu. Korku küçük canavarı tam da en kötü yerinde dondurmıştı.

"Bu senin enfekte olduğun mu?" diye sordu eğlenerek. "Adam güçlkle yürüyebiliyor gibi görünüyor."

Onun sesini duyan virüslü kafasını onlara doğru çevirdi. Yüzü öylesine şişliklerle kaplıydı ki, onu daha önce tanıyan herhangi biri için tanınmaz hale gelmiş olmalıydı. Gözleri neredeyse şişmiş ve dudakları sürekli açık kaldığı için salyaları uzun bir şerit halinde çenesinden aşağı dökülüyordu.

Görölmeye değır korkunç bir manzaraydı, özellikle de adam onlara doğru bir adım attığında. Kasları gerilmiş, bacakları aniden az önce olduğundan çok daha güçlü görünmeye başlamıştı.

"Kaçın!" Sybil kollarını havaya kaldırmadan önce, "Kaçın!" dedi.

Kara büyü bileklerine dolandı ve ellerine doğru yayıldı. Nereden geldiğini biliyordu. Göğsünü yaran o büyü kuyusundan, malikâneye ilk gelişinde doldurduğu kuyudan. Sadece çaresiz cadılar oradan büyü çekerdi. Tüm büyülerinin kaynağı, kim olduklarının kaynağıydı.

"Sybil," diye uyardı Ry büyüünü serbest bırakmadan birkaç dakika önce.

Sybil söylediğinde Jessamine'in ters yöne koşması gerekirdi. Ama kaçmadı. Aptal prensesi enfekte adamın önündeki çocuğa doğru fırladı. Adam salyalarını akıtarak ve inleyerek Sybil'in yerdeki çocuktan sadece birkaç santim ötede yarattığı opak kalkana vuruyordu.

Adama bakmadı. Şimdi Jessamine'in kollarına sarılmış olan çocuğa da bakmadı. Hayır, gözlerini açmış ve yüzü etkileyici bir hırıltıyla buruşmuş halde gücü tutan cadiya baktı. İşte Sybil'in iddia ettiği kadar zayıf olduğunu düşünüyordu. Cadılar meclisinin en zayıfı olduğunu söylemişti.

Yine de onun gücünü kolayca kullandı. Elleriyle onu büktü, büyüünü bir kafese dönüştürürken o kalkanı yavaşça enfekte adamın etrafına sardı. "Sybil," dedi tekrar, sesi havada keskin bir çatlak oluştıuruyordu. "Çağır kendini patron."

"Buna ihtiyacım yok," dedi, sesi gayretle gerilmişti. "Bunu yapabilirim." "Çağır beni, cadi."

Jessamine'in sesi bir yaz esintisi kadar sessiz bir şekilde konuşmayı böldü. "Ölüysen hiçbir şey yapamazsın sanıyordum."

"İllüzyonun da bir faydası var, kâbus. Ama önce beni çağırması gerek. Hamisi olarak onu koruyabilirim."

Bunun için yaratılmıştı. İyi olduğu şey buydu. Cadılar onu buraya korunmak için getirirlerdi. Onlar için nasıl savaşıacağını biliyordu. Yaptığı tek şey buydu.

Ta ki onlar kendilerini korumaya karar verene kadar.

Çocuk Jessamine'in kollarında inledi, kolları ve bacakları Jessamine'in elinden kurtulup kaçana kadar dönüp durdu. Bir fare gibi küçük ve yırtık pırtık olan çocuk göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu.

"Bekle!" Jessamine bağırdı ama şu anda enfekte adamın tam önünde olduğunu fark edince donup kaldı.

"Bunu yapabilirim," diye homurdandı Sybil, kara büyü kapanırken ellerini bir çember haline getirdi. "Yapabilirim... Yapabilirim..."

Göğsünün içinden garip bir gümbürtü geldi, kapıya vuran bir birincinin sesi ve kapının altından gelen boş bir şeyin yankısı. Öfkeli bir haykırıyla ellerini savurdu ve aniden enfekte olmuş kişinin etrafındaki karanlık kafes daraldı. Jessamine görüntüden uzaklaştı, bu yüzden adama ne olduğunu göremedi ama patlamanın sesini biliyordu. Sybil adamı sanki ezilmesi gereken bir böcekmiş gibi tamamen yok etmişti. Jessamine nihayet dehşet verici manzaraya geri döndüğünde, Sybil'in

büyünün enfekte olmuş bedeni karanlık bir örtüyle kaplamasını engellemek için.

Zor nefes alan Sybil ıslak yığını işaret etti. "Gördün mü? Hiç sorun yok. Neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum."

"Şu anda bir büyüünün içinde hapsolmuş ölü adam dışında mı?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Oh, kimse fark etmez. Fark etseler bile ikimizden biri olduğunu bilmeyecekler. Artık büyülü imzaları takip etmenin kolay bir yolu yok, yanlarında bir cadı olmadan olmaz. Ve bizden çok az kişi kaldı!"

Kadının sesinde hiç de güven olduğunu düşünmüyordu. Sybil'in gururlu olduğunu bilirdi ama bu... sesi neredeyse gergin geliyordu. Ya da bitkin.

Daralmış bakışlarıyla cadının neredeyse kendi ayağına takılıp düşmeden önce doğrulmaya çalışmasını izledi. Zorlukla nefes alarak bir elini göğsüne bastırdı,

İşte o zaman anladı. Sadece bu saldırı yüzünden mi zayıflamıştı? Ne kadar az gücü kalmıştı?

"Ne tür bir büyüydü bu?" Jessamine nefes aldı.

"Eski bir büyü," diye yanıtladı diğer cadı ama bu tam olarak doğru değildi.

Sybil'in Jessamine'in cevabı öğrenmesini neden istemediğini biliyordu. Anlaşılan hâlâ birbirlerinden sır saklıyorlardı. Ama mezarcısının bunun ne tür bir büyü olduğunu bilmesini istiyordu. Bu onu kendi tarafına daha da çekecekti.

"Bu sadece bir haminin bir cadıya verebileceği bir sihirdi," diye homurdandı. "Tanrıların kendilerinden çalınan ya da hediye edilen ve sadece küçük miktarlarda kullanılabilen türden bir büyü. Şu ana kadar yaptığın büyüler her cadının yapabileceği büyüler. Ama az önce kullandığı güç yalnızca bir tanrıya gerçek anlamda tapınmaktan gelir."

Jessamine omzunun üzerinden aynaya baktı. "O zaman neden benden tapınmamı istemedin?"

"Ben 1ne," dedi Sybil, o bu soruya cevap vermeden önce elini kaldırarak. "Aynadan onaylamadığını görebiliyorum Ölümsüz Olan. Onu Baykuş Yuvası'na yeterince güvenli bir şekilde götüreceğim."

"Elinde kalan azıcık sihirle artık bir cadı sayılmazsın."

"Yeterince iyiyim," diye tıslayarak karşılık verdi.

Ama ikisi de tekrar yola doğru döndüklerinde donup kaldılar. Üç enfekte daha orada duruyordu. Bu kez iki erkek ve bir kadın, hepsi de yolun ortasında sanki bir şey bekliyorlarmış gibi duruyordu. Bir ses, bir koku, onları avlarının peşinden koşturacak herhangi bir şey, tıpkı Sybil'in öldürdüğü adam gibi.

Özellikle Sybil'in oldukça yetersiz olan büyü kaynağını çoktan tüketmiş olduğu düşünülürse, üçe karşı iki hiç de fevkalade bir oran değildi. Çağırılması ya da temelli geri dönme fırsatını kaybetmesi gerekiyordu. Enfekte olmuş bir cadıyı kullanamazdı.

Hırlayarak, 1. elini aynaya vurdu. "Çağır beni, lanet olası!"

Kelimeleri duyarken aynı anda göbeğindeki çekilmeyi de hissetti. Jessamine'in kullandığı çağırma büyüğü değil, sadece tapınan bir cadının kullanabileceği bir büyü. Bir diriliş değildi ama en azından onu

büyüsü tükenmeden önce birkaç dakikalığına yaşayanların dünyasına girdi. Bu, en karanlık zamanlarda sadece bir cadının yapabileceği gibi bir yardım çağrısıydı.

Bu onu tamamen kendine getirmiyordu ama cevap verebileceği bir çağrıydı.

Çekiştirme onu aynanın içinden çekip çıkardı, Sybil'in önünde bir kalkan gibi siyah bir sis toplandı. Hâlâ olması gerektiği kadar güçlü değildi ama bu biraz daha alışkın olduğu bir güçtü. Sybil'e olan doğrudan bağını ve çağrının ardındaki niyeti hissedebiliyordu. Daha fazla oyalanmayacaktı. onları kurtarmak için harcanan zaman. Daha fazla değil. Ne de daha az.

Görünüşe göre, kendi öğrencisi bile ona güvenmiyordu. Hiç bu kadar gurur duymamıştı.

Dönerek, çoktan sokakta onlara doğru koşmaya başlamış olan enfekte olmuşlarla yüzleşti. İğrenç yaratıklardı, hiçbir insanın asla sızdırmaması gereken her türlü iğrenç sıvıyı damlatıyorlardı. Ama yine de insandılar.

Yere çömelip avuçlarını hissedemediği seyrek çimenlere bastırdı ve büyüünün etrafını saran gölgelere işlemesine izin verdi. Çağrılan gölgeler, efendilerini memnun etmeye hazır köpek yavruları gibi ona doğru geldiler. Bağlı oldukları yerden çekildiler: ağaçlar, binalar, hatta Sybil ve Jessamine'in gölgeleri - hepsi onun çağrısına geldi.

Sonra onları yolun aşağısına gönderdi, hepsi bir araya gelerek çok daha kötü bir şey yarattı. Önce ona bir ayı şekli vermeye çalıştı. Çoğu insan böyle bir yaratıkla oynanmayacağını iyi bilirdi. Ama enfekte olmuşların içindeki heyecanı hissedebiliyordu. Bir ayı görüntüsü onları memnun etmişti. Onun Resh'ile ziyafet çekmek istiyorlardı ve bu mümkün değildi.

Korkmalarını istiyordu, zaten olduklarından daha fazla kana susamış olmalarını değil. Gücünü tekrar kullanarak etraflarında yollar yarattı. Jessamine'i takip ettiğinde kendi âleminde gördüğü gibi binalar. Ona o gece için sadece bir kadın olma izni verdiğinde.

İşte oradaydı. Gözlerinin önünde aniden beliren ara sokaklara bakarken yaratıkların içine bir şaşkınlık yerleşti.

"Gidin," dedi dişlerini sıkarak. "Sağda kal. Bu yol onların görüşüne kapalı."

"Ama nereye-" Jessamine ona ters ters baktığı anda konuşmayı kesti.

"Ben de seni. Kımılda. Şimdi!"

Daha fazla soru sormak için durmadılar. Her iki cadı da sessiz ama hızlı adımlarla ondan uzaklaştı. Sybil şu anda Jessamine'in arkasında kalsa da çok becerikliydiler. Gözlerini onlardan ayırmıyor, gerçek şehre ulaşana kadar yarattığı sahte şehirde ilerleyişlerini izliyordu.

Orada onları bekleyen daha fazla enfekte olup olmadığını bilemiyordu. Şu anda önündeki sorunla ilgilenmek zorundaydı.

Tüm gölgeleri enfekte olmuş üç kişinin başlarına indirerek kara büyü'nün vücutlarının her gözeneğine sızmasına izin verdi. Gözlerinden, kulaklarından, burunlarından geçerek ağızlarını daha da açarak boğazlarından aşağı akmasını sağladı. Yüzlerini yırtıyor, onun formlarına girmesini engellemeye çalışıyorlardı ama o ne olduklarını bilmek zorundaydı. Nasıl bu kadar hasta olduklarını.

Garip bir şekilde, vücutlarında hiçbir hastalık bulamadı. Ne bir bakteri ya da virüs, ne de sanki başka bir yaratık tarafından ele geçirilmişler gibi vücutlarında büyüyen bir tuhaflık. Bulduğu tek şey sihirdi. Kendisinininkiyle pek aynı değildi ama tanıdıktı. Başka bir tanrının tadına sahipti... ama bu imkânsızdı.

Gölgelerin yavaşça dağılmasına ve ev sahiplerine dönmesine izin verdi. Enfekte olanların her biri yere düştü, büyü'sü onları terk ederken bedenleri deRating oldu, ta ki yerdeki karanlık lekelerden başka bir şey kalmayana kadar. Doğrulurken boynunu kırdı ve "Büyülü bir hastalık" diye mırıldandı.

Tuhaf. Bu krallık kurulmadan çok öncesinden beri bunlardan bir tane bile görmemişti. Cadılar bazen bir büyü kontrolden çıktığında kazara böyle şeyler yaratırlardı. Ama artık bunu yapabilecek kadar güçlü cadılar yoktu. Bunu hiç şüphesiz biliyordu. Buna neden olan belirli bir büyücünün ya da tek bir kişinin bile Ravor'u yoktu.

Peki bu insanlara ne bulaşmıştı? Ya da ona göre doğru soru şuydu
Kim?

Baykuş Yuvası'na bakan Jessamine hiç bu kadar korkmadığını fark etti. Sokaklarda dolaşırken ve bir şeyler ararken bile. Uçurumun kenarından okyanusa doğru yuvarlandığında bile.

Çünkü eğer gördüklerine kendisi de inanıyorsa, o zaman tüm bunlar gerçektir, uzun bir ateş rüyası değildi ve ona en yakın insanlar gerçekten de ölümcül bir darbeye ona ihanet etmişlerdi. Gerçekle arasında duran tek şey, çocukluğundan beri hayatının bir parçası olan bu binanın tepesindeki genç adamdı.

Sadakatini kraliyet ailesinden ne uzaklaştırmış olabilirdi? Onu beslemişler, giydirmişler, kendini geliştirmesi için her fırsatı vermişlerdi.

Bunun yerine burada, sola doğru sert bir şekilde eğilmiş, her yöne uzanan rastgele çubuklardan oluşan garip bir şapkayla taçlandırılmış bu binada saklanmayı seçmişti. Bir noktada bunlar muhtemelen bir kubbe oluşturmuştu; hatta zarif bile olabilirdi. Ancak zaman ve bakımsızlık sonunda binayı harap etmişti. Kirişler çürümüş ve buranın orijinal güzelliği tanınmayacak kadar solmuştu.

Baykuş Yuvası tabelası tehlikeli bir şekilde de olsa hâlâ asılı duruyordu. Bir gün birinin üzerine düşüp düşmeyeceğini ve kimsenin umursayıp umursamayacağını merak ediyordu.

Sybil, "Ben burada kalacağım," diye mırıldandı; yüzü asılmıştı ve gözlerinin altındaki koyu renkli çukurlar gölgelenmişti. "Yapabileceğimden emin değilim... yapabilirim..."

Jessamine o zaman cadıya gerçekten baktı. Sybil'in yüzündeki solgunluk Jessamine'in sadece çok hasta olanlarda gördüğü bir şeydi. Karın kaslarının titremesi de, duvara yaslanma şekli de endişe vericiydi. Sybil'in omzu, her an üzerine devrilecekmiş gibi duran binaya karşı onu zar zor ayakta tutuyordu.

"Burada kal," diye cevap verdi Jessamine. "Bunu tek başıma yapabilirim."

Sybil'in arkasında karanlık bir kütle toplanmıştı, Jessamine'in eğitilmiş gözlerine artık çok tanıdık gelen bir şekildi bu. Cadı cüppesini açmak için uğraşırken Ölümsüz Olan kıpır kıpır bir gölgeyi formundan çıkarıp Sybil'e getirirken Jessamine arkasını döndü.

Ne yaptıklarını bildiği için midesi bulanıyordu. Sybil'in daha iyi hissetmesini istiyordu ama küçük ara sokakta yankılanan rahatlamış iç çekişten nefret ediyordu. Bu garip his neredeyse kıskançlık gibi geliyordu ki bu çok saçmaydı. O bir cadı değildi, Ölümsüz Olan'a da tapmıyordu. Sybil'in yaptığı gibi değil. Ondan cevaplardan başka bir şey istemiyordu.

Ayakkabılarını toprağa vurarak, onlar her ne yapıyorlarsa... bitirdiklerinde sessiz kalmaya çalıştı.

Bunun cadı olmanın bir parçası olduğunu kendine hatırlattı. Hışırdayan giysilerin sesini ya da beslenen bir cadının belli belirsiz iç çekişini duyması önemli değildi. Ritüelin bu kısmını bilmek istemiyordu çünkü kendisi buna asla katlanmak zorunda kalmayacaktı.

Kendini Ölümsüz Olan'a teslim etmemişti. Sadece büyü aktarımının ötesinde nedenlerle birbirlerine bağlıydılar.

Sonunda Sybil inledi ve şöyle dedi: "Burada birkaç büyü yapacağım. Onu içeride tutmak için bir hapsetme büyüsü ve bir de susturma büyüsü. İhtiyacınız olanı almanız için bu yeterli olacaktır."

Yeterli olur muydu? Jessamine bundan pek emin değildi. Çok fazla risk vardı ve Benji'nin ona olanları öylece anlatacağını sanmıyordu. En iyi ihtimalle, olayla hiçbir ilgisi olmadığını, hâlâ annesine şeker getiren aynı çocuk olduğunu kanıtlardı.

Ama Jessamine bunu ummaktan daha iyisini biliyordu. "Teşekkür ederim," dedi binaya girerken.

Ön kapıyı açtığında neredeyse menteşeleri düşecekti. Hemen küf ve çürümüş ahşap kokusuyla karşılaştı. Artık bir kabul salonu bile yoktu, ya da geriye pek bir şey kalmamıştı. Sadece bir zamanlar perde olabilecek yığınlar ve arkada bir zamanlar masa olduğundan şüphelendiğı bir tümsek vardı. Bir taverna olabilecek genel bir şekle sahipti ama kesinlikle artık değildi.

Merdivenler, eğer öyle denebilirse, binanın geri kalanı kadar ürkütücüydü. Duvara vidalanmış demir bir çubuğa tutunurken, eksik ahşap plakalar her adımı tehlikeli hale getiriyordu, ancak her an yerinden kopacakmış gibi hissediyordu. Binanın her gıcirtısı ve titremesi onu irkiltiyordu.

Ama sadece üç Roor vardı. Üç Roor'u idare edebilecek kadar cesurdu.

Jessamine bir zamanlar yemekhane olan yere açılan tepeye varıncaya kadar nefesini tuttu. Ya da bulunduğu yere bakılırsa, vicdansızların partilerini düzenledikleri bir yerdi. Neredeyse hiç çatı olmamasına ve eski ve parçalanmış kiremitlerden yapılmış Roor'un üzerine su damlamasına rağmen, buranın eskiden bir karşılama odası olduğunu görebiliyordu.

Kırık dökük parçaların üzerinden geçerken, çöp kokusunun saldırısına uğrayınca burnunu kapattı. Burada her ne varsa uzun zaman önce ölmüştü.

"Benji?" diye fısıldadı, kalbi korkuyla sıkışyordu.

Sonra kalın ve... ıslak bir şeye tekme attı.

Yüzünü buruşturarak gökyüzüne baktı ve birazdan karşılaşacağı şey için kendini hazırlamaya çalıştı. Gözlerini aşağıya doğru çevirdiğinde, bir zamanlar yaban domuzu olabilecek şeyi görünce rahat bir nefes aldı. Onu görmek midelerini bulandırır da en azından insan değildi. Kaburga kemikleri, birinin parçalarını temizlediği yerden dışarı çıkmıştı. Bunu her kim kesiyorsa artık yememeliydi. Et bozulalı çok olmuştu.

Hâlâ burnunu tutarak, ay ışığının tam olarak ulaşmadığı odanın derinliklerine doğru ilerledi. Yine de görüşü artık farklıydı. Vücudunda kürek çeken bir güç hissetti, gözlerinin arkasında yanıyordu, böylece karanlığın içinden bir kedi gibi görebiliyordu.

Ve işte o zaman onu buldu.

Benji, tanıdığı renklerde ipek ve kadifelerden oluşan bir yığının üzerinde yatıyordu. Derin bir mavi, canlı bir gök mavisi, sarayının imza renkleri ve o bunların üzerinde paçavra gibi yatıyordu.

Sonra ay ışığının pırıltısı etrafını saran diğer eşyalara vurdu. Mücevherler ve değerli taşlarla kaplı kolyeler. Soluk ışıpta parıldayan ve göz kırpan saf altından yapılmış kadehler. Homurdandı ve yuvarlandı, elinden bir yüzük düştü ve Roor'a çarptı. Tanıdık bir yüzüktü bu, safire oyulmuş bir yüzü vardı ve etrafı paha biçilmez elmaslarla çevriliydi.

Eğilerek annesinin mühür yüzüğünü sessizce aldı ve cebine koydu.

Gözyaşları gözlerini yakıyordu. Benji burada yatıyordu, hiç etkilenmemişti, etrafı onun eşyalarıyla çevriliydi. *Çalınan* eşyaları. Nesillerdir ailesinden geçen değerli eşyalar ve o, sanki bir çöpmüş gibi onların üzerinde yatıyordu.

Kadın adamın böğrüne şiddetli bir tekme indirdi. Adam ipek ve kadife yığınının üzerinde yuvarlandı, ayağa kalkıp onu uyandırmaya cüret eden kişiye ters ters bakmadan önce irkilmiş bir çığlık atarak Roor'a çarptı.

Yüzündeki kanın çekildiğini görmek bu kadar tatmin edici olmamalıydı. Solgun dudakları, yorgun gözleri ve titreyen elleriyle ona bakarken yanındaki bir şeyi kavırıyordu.

"Sen bir hayalet misin?" diye sordu, sesi titreyerek. "Daha da kötüsü," diye cevap verdi.

"Öldüm ve geri geldim, Benji."

Elindeki şeyle ona saldırdı. Adam bıçağı omzuna sapladığında nefes alacak zamanı olmadı ama garip bir şekilde acıyı hissetmedi. Ve bıçağı derisinden söküp çıkardığında kan yoktu. Sadece yaranın etrafını saran ve sonra pürüzsüz gümüş bir çizgiye dönüşen pürüzsüz siyah bir gölge vardı.

Kâğıdı bembeyaz kesilmiş ve titreyerek pencereye doğru fırladı. Jessamine ne yapmayı planladığından emin değildi, belki de kendini pencereden atıp yerin kendi suçluluğundan daha az sert olmasını umacaktı. Ama açık hava yerine Sybil'in inşa etmiş olması gereken bariyere çarptı. Görünmez ama taş kadar sert olan bariyer onu tekrar odanın içine fırlattı. Arkasının üzerine düştü ve kayarak karşı duvara çarpıp durdu.

Üzerine toz yağdı, küf sporları ve küf kırıntıları saçlarını kar gibi dondurdu.

Birkaç kez öksürdü, iç çekip rol yapmayı bırakmadan önce bir ciğerini kesmek ve ondan sempati kazanmak için çok uğraştı. "Yani tüm bunlardan bir şekilde kurtuldun mu?"

Rol yapmak ne kadar da çabuk düşmüştü.

Cebindeki annesinin yüzüğünü öyle bir sıktı ki avucunun derisini ısırdı. "Sana kim para verdi?"

"Ne için?"

"Şirin olma, Benji. İşin içinde önemli miktarda para olmasa bize bu şekilde ihanet etmeyeceğini biliyorum. Anlamadığım şey neden ve kim?"

"Ben hiçbir şey yapmadım, Bayan Jessamine." Adamın maskesini yavaş yavaş bir araya getirdiğini görebiliyordu. Tanıdığı kişiyi bir araya getirmiş ve parçaları kendi yüzünün üzerine yerleştirmişti.

Bunu izlemek rahatsız ediciydi ve tahmin edebileceğinden daha da yürek burkucuydu.

"Bunu bana yapma," diye fısıldadı. "Sana bir ev verdik, başını dinleyebileceğin güvenli bir yer. Karnını doyurduk, yeni giysiler verdik. Beni bir kardeş gibi gördüğünü söylemiştin. Şimdi bana kimin ölmemi istediğini söylemek zorundasın."

"Kocan. Seni uçurumdan atan oydu. Hepimiz senin öldüğünü düşündük." Dizlerinin üzerine çöktü, kocaman gözleriyle ona baktı.

tıpkı onunla ilk karşılaştığında olduğu gibi. "Lütfen, Bayan Jessamine, anlamalısınız. Size ya da annenize zarar verecek hiçbir şey yapmam."

Etrafına karanlık bir gölge çöktü. Adamın soğuk kollarının omuzlarını sardığını ve onu derin, mürekkep gibi bir bataklığın içine çektiğini hissedebiliyordu. "Ona inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu Ölümsüz Olan. "Elbette bu yalanlara inanmıyorsun."

"Bana yalan mı söylüyorsun?" diye sordu. Jessamine bile sözlerindeki acıyı duyabiliyordu.

Yapbozun bir parçası daha adamın yüz hatlarının üzerinde yerine oturdu ve Jessamine onun kendi duygularını kendisine karşı kullanmayı planladığını anladı. "Neden seni incitmek isteyeyim ki? Kendin söyledin. Bana her şeyini verdin."

"Hâlâ yalan söylüyor." Ölümsüz Olan yine fısıldadı. "O ne olduğunu biliyor. Onu kapıyı açarken gördün."

Koyu renk çeneleri kollarının etrafına dolandı, bu korkutucu olmalıydı. Ama onun öfkeyle titrediğini hissedebiliyordu, kendisine değil, karşısındaki adama. En son ne zaman biri onun adına öfkelenmişti? En son ne zaman birinin krallığı ya da onları yönetecek prensesi değil de onu koruduğunu hatırlayamıyordu. Sadece onu.

Ölümsüz Olan bu genç adamın kendisine zarar vermesini önemsiyordu. Bu da onun arkasındaki Tanrı'ya, diz çökmüş bu gençten çok daha fazla güvenmesini sağlıyordu.

"Bana bunu yaptırma," dedi sesi duygusallıkla karışarak. "Pişman olacağım bir şey yapmak istemiyorum."

Jessamine tanrıyla mı yoksa adamlarla mı konuştuğunu bilmiyordu. Belki de ikisiyle birden.

Ama Benji ona baktı ve maskesi düştü. "İstemediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsiniz Bayan Jessamine. Siz bir prensessiniz." Sesinde alaycılık ve derin bir küçümseme vardı.

Bu sözlerdeki yargıyı duyabiliyordu. Sanki bir prensesin bedeninde yeniden doğmak için yüce bir güçten yardım istemişti. Sanki bunun için çalışmasına gerek kalmadan herkesten bir adım öne geçmişti.

"Lütfen, bana ne olduğunu anlat."

Ölümsüz Olan onun kulağına hırladı. "Oyalanmayı bırak."

Adamın karanlık eli gözlerinin üzerinden geçti ve annesinin görüntüsünü gördü. Koridorda otururken nasıl göründüğünü hatırladı. Kızının, onun acısından zevk alacak bir adamla evlenmesini izlerken kraliçenin gözlerinde parlayan yaşları büyük bir kesinlikle görebiliyordu. Ve onunla birlikte bu anının içinde durduğunu, annesinin neye benzediğine ya da nasıl yaşadığına dair tek bir ayrıntıyı bile unutmaktan çok korktuğunu hatırlıyordu.

Elindeki yüzük kendi kanıyla kayganlaştı. Çok sert tutmuştu ve taş avucunu ısırmıştı.

Benji kıkırdadı ve bu ses kalbine saplanan bir bıçak gibiydi. "Sorgulamada hiç iyi değilsin prenses."

Birincisinin yerini bir başka titreşen anı aldı. Bu kez annesinin kalbinin tam üzerinde yakut bir kolye duruyordu. Ve sonra kanamaya başladı. Annesi gözlerinin önünde ölüyordu ve arka planda Benji duruyordu, yüzünde neşeli bir gülümsemeye kapıyı açık tutuyordu. Daha fazla dayanamadı.

Öne doğru atılarak iki elini adamın boynuna doladı ve onu sarstı. "Seni işe yaramaz piç. Bir şey biliyorsun ve bana söyleyeceksin!"

Sanki önünde bir şey paramparça olmuş gibiydi. O masum gözler bir tilkinin bakışlarına dönüştü. Kaşları aşağı çekildi ve titreyen dudakları uğursuz bir gülümsemeye dönüştü. "Sen ve annen bu krallığı asla benim anladığım gibi anlayamazsınız. Ben halkım için doğru olanı yaptım. Siz şımarık veletler bunu yapamazsınız, hepimizin başının üstünde bir kalede yaşıyorsunuz. Beni istediğin kadar tehdit edebilirsin prenses. Ama beni korkutamazsın."

Arkasındaki karanlık omurgasına baskı yaparak cesaretini artırdı ve ona güç verdi. "Prensес kelimesini hakaret olarak kullanıyor," diye mırıldandı Ölümsüz Olan. "Bu bir hakaret mi Jessamine?"

Hayır.

İkisinin arasında kürek çeken gücü hissedebiliyordu. Sanki Ölümsüz Olan'ın bir uzantısıydı. Sanki onun içindeydi, bedenini büyük planını gerçekleştirmek için kullanıyordu ve yine de bu onu korkutmuyordu. Çünkü onun istediğini istiyordu. İntikam. Korku. Bunu dilinde tatmak istiyordu çünkü bu genç adamın gerçek dehşetin nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyordu.

Sihir ellerinden döküldü, mürekkep adamın boğazında ve yanaklarında dolaştı. Dallar ağzını yırtıp açarken Benji'nin gözleri dehşetle açıldı ve kadın, boğazına dolan karanlığı yutmamak için umutsuzca çabalayan diline baktı.

Titreyerek tısladı: "O zaman anılarını söküp atacağım Benji. Bu krallık *benim*. Ve neye ihtiyacı olduğuna ben karar vereceğim."

Kolunu bir hamleyle çekip kopardı. Anıları doğrudan adamın içinden söküp aldı ve Fabrika Bölgesi'nin üzerinde asılı duran duman gibi adamın ağzından fişkırdılar. Onunla birlikte gelen iniltileri duymazdan geldi.

Bilmek zorundaydı.

Tüm hayatlarını değiştiren bu korkunç şeyi ona kimin yaptırdığını bilmek zorundaydı. Ve *nedenini* de bilmek zorundaydı.

"Tüket onu," dedi Ölümsüz Olan. "Onu bedenine çek. Onun anılarına sahip çık."

Tereddüt bile etmedi. Belki daha sonra, bu kadar tehlikeli olduğunu bildiği birini neden dinlediğini merak edecekti. Ama şimdi ona güveniyordu ve bu başlı başına bir sorundu.

Benji'nin anısını soluyarak, kaledeki ilk zamanlarından ölüm gününe kadar gördüğü her şeyi görebiliyordu. Benji'nin görüntüleri kendi anılarıyla birleşiyor, diğer parçalarla bağlantı kuruyor, ta ki Benji'ye kimin ödeme yaptığından emin olana kadar. Yıkımının mimarını bulmuştu.

Onu tüm hayatı boyunca tanıyan bir adam. Annesi için o kadar önemli bir adamdı ki sanki aileden biri gibiydi. Bir ihanet. Bir kalp kırıklığı.

"Hayır," diye nefesini tuttu, Benji'den uzaklaştı ve onu ailesinden çaldığı hazinenin üzerine bıraktı. "Hayır, yapamazdı..."

Pişmanlık görmeyi umarak Benji'ye baktı. Ama tek gördüğü ağzından sızan bir kan gölü ve yüzünde sonsuza dek donup kalmış boş bir bakıştı. Kalbi tekledi, kaburgalarına sertçe çarptı ve tek duyabildiği, bir zamanlar herkesin onurlu olduğunu düşünen bir organın unutulmaz feryadıydı.

"İstediğin buydu, değil mi?" dedi Ölümsüz Olan.

"Artık bilmiyorum." Kollarında tüyler diken diken oldu ve dişleri takırdadı. Ne yaptığına bakamadan sendeleyerek cesetten uzaklaştı. "Kimseyi incitmek istemedim."

"Bir krallığı geri alıyorsun Jessamine. İnsanların canı yanacak."

"Böyle hissedeceğimi düşünmemiştim... böyle." Elleri de titriyordu şimdi. Onlara bakmaktan ve bunu yaptığını fark etmekten başka doğru dürüst düşünemiyordu. Sihriyle.

Hayır, onun büyüsü değil. Onun büyüsü. Kendi amaçları için onu diriltten korkunç bir tanrıyla anlaşma yaptığı için ona verdiği sihir. Aklı başında değildi. Öyle olsaydı Benji'ye asla zarar vermezdi. Yapmazdı.

"Jessamine." Karanlık ses yumuşamıştı. O kadar sessizdi ki fısıldadığı ismi neredeyse duymuyordu. "Yatağının ayak ucundaki sandıkta duran kitabı al ve 1. Sybil'e git."

"Yürüyebilir miyim bilmiyorum."

"Y r yebilirsin      yürümek zorundasın. Y r , Jessamine."

Vücudunun kendi kendine hareket ettiğini fark etti. Dizleri güçsüz ve yalpalayarak ilerlemeye devam etti. Kitap tam da onun söylediği yerdeydi. Kapağının her yerinde gravürler olan siyah deri ciltli bir büyü kitabı. Onu kalbine doğru tuttu ve çürük merdivenlerden inerken göğsüne yasladı.

Bir yanı gıcırdayan sesleri ve yıkılmaya çok yakın bir binanın uyarı seslerini duydu ama bu kez korkunun zirve yaptığını hissetmedi. Tek hissedebildiği, onu tedirgin etmesi gereken bir uyuşukluk hissiydi.

Sybil onu merdivenlerin dibinde bekliyordu. Cadı ona bir kez baktı ve yüzü acıma duygusuyla buruştu. "Ah, tatlı şey. Gel buraya."

Bir cadının kolları altında güvende olan Jessamine kendini çok daha iyi hissettiğini itiraf etmekten utanıyordu. Kalbi ilk kış buzu gibi kırılğan ve ince olsa bile.

18

Belki de onu kırdığından endişeleniyordu. Yine de aralarındaki bağ biraz daha sıkı düğümlenmişti ve artık çağrılmayı beklemesine gerek yoktu. Kız her neredeyse, onu takip edebilirdi.

Benji'yle olanlardan sonra onu ilk kez görmeye çalıştığında, kapıyı yüzüne çarpmıştı. Şu anki evlerinin yıkık dökük yapısı düşünüldüğünde, bu sadece kapının doğrudan vücudunun gölgesinden Roor'un üzerine düşmesiyle sonuçlandı. Çıkışı işaret etmeden önce ona ters ters bakmıştı.

İkinci seferinde onu görmezden gelmiş, sanki orada hiç yokmuş gibi kasıtlı olarak doğrudan ona bakmıştı.

Bu noktada belki de onu çok fazla zorladığını fark etti. Bu gerçekten de aptalcaydı. Ona yapmak istemediği hiçbir şeyi yaptırmamıştı.

Çocuk zalim, kalpsiz ve tehlikeliydi. Bu Benji kraliyet hayatlarını kendi ellerine almış ve sonra onları o zayıf, terden sıırıslılam olmuş pençesinde ezmişti. Bu dolaylı bir saldırı bile değildi. Bu genç adam hastalıklı insanların kaleye girmesine ve önlerine çıkan herkesi öldürmesine izin vermişti. Jessamine'in annesinin ölmesinin sebebi oydu.

Onu incitmek *istemeliydi*. Ellerin kirlendiğinde intikamın tadı daha tatlı oluyordu; bunu nasıl göremedi?

Tüm ölü tanrılar adına, onun eylemlerinin sonucuydu.

Onunla neden konuşmadığı konusunda bu kadar üzgün olması da canını sıkıyordu. Kendisine hizmet eden cadıların ondan gerçekten *hoşlanıp hoşlanmadığını* hiç merak etmemişti. Büyü yapmak için onu sevmek gerekmiyordu, var olması için de gerekmiyordu.

Ama bu kızın ondan hoşlanmasını istiyordu. Neden, nasıl ya da onu önemsemesine neden olan şeyin ne olduğunu açıklayamıyordu ama istiyordu.

Belki de yaşlandıkça fazla yumuşuyordu.

Nefesini üfleyerek tekrar kızın odasının önünde durdu. Kapı kırık olduğu için odanın üzerine bir çarşaf asmış ve mesafeli durmuştu. Koridorlarda bir hayalet gibi dolaşan genç kadına Sybil bile ulaşamamıştı.

İçeri girip çıkan tek canlı, onun yarattığı kedi yavrusuydu. Aklının bir köşesinde yaratığa emirlerini yerine getirmesini söylemek vardı ama kafasını içeri uzattığında, onun göğsüne yaslanmış, tüm vücudunun takırdadığını görebileceği kadar yüksek sesle mırıldandığını görmüştü.

Ama o uyuyordu. Ve günlerdir uyumamıştı.

"Jessamine?" diye seslendi, garip bir talip gibi kapısının önünde durmuş, dikkatini çekmeyi umuyordu. "Konuşmaya hazır mısın?"

Perdenin diğer tarafında hiçbir kıpırtı yoktu.

"Neredeyse bir hafta oldu. Benji'den sonra bir miktar pişmanlık duyduğunu anlıyorum ama zamanımızın tükendiğinin farkında mısın? Anneni öldüren insanlar gözlerinin önünden kaçarken sen de-"

Cümlesini tamamlamaya fırsat bulamadı.

Perde hızla açıldı ve güneş ışığı içinden geçti. Büyüsü onun orada olduğunu fark etmeden önce birkaç saniyeliğine garip bedensel formunu paramparça etti. Bedeninin katılaştığını hissedebiliyordu, tüm o karanlık bir araya toplanıyor ve katı hissettiği tek bir bedene sürükleniyordu.

Gerçekten katı.

Onu yeryüzüne doğru çeken bir ağırlığı vardı. Vücudunda bir giysi, ayaklarında bir ayakkabı hissi vardı.

Tanrım, giysilerin dokusu dikkatini dağıtıyordu. Giydiğinde teninde bir ağırlık hissediyordu ve ayağındaki botlar ayak parmaklarının uçlarına rahatsız edici bir şekilde sıkışmasına neden oluyordu.

Çarşafı iki eliyle öyle sert kavradı ki, duvardan koparabileceğinden endişelendi. "Seninle konuşmuyorum."

Önce sola, sonra sağa baktı ve koridorda başka kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, "Şu anda benimle konuşuyorsun," dedi.

"İstemiyorum." Çarşafı bir kez daha şaklatarak kapattı.

Ama bu işe yaramayacaktı. Yüzyıllardır böyle hisler hissetmemişti ve onu gözden kaybettiği an, tüm bu hisleri yeniden kaybettiği andı. Onu bu noktaya getiren soğuk, duygusuz, acı varoluşuna geri dönmüştü ve kadın bunu ondan almaya nasıl cüret edebilirdi?

Nezaketi bir kenara bırakarak kızın odasına daldı ve onu, kızın tuhaf görünümlü bir yuva kurduğu karyolaya kadar takip etti. Battaniyeler biraz fazla yığılmıştı ve yatağın yanında sanki kabul edilebilir ya da temizmiş gibi duran birkaç tabak vardı. Kedisi bu yığının tepesinde oturuyordu, çökmekte olan bir krallıkta küçük bir kraliyet gibi. Minik bir topun içine kıvrılmadan önce ona göz kırptı. Belli ki, o da ona bulaşmak istemiyordu.

Hatta biraz kirli ve vahşi görünüyordu. Saçları günlerdir taranmamış gibiydi ve başının etrafında bir fare yuvası gibi dalgalanıyordu. Gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı ama zaten gözlerinin etrafında her zaman koyu halkalar olurdu. Onları oldukça güzel buluyordu. Bakışlarını dipsiz gösteren soluk bir mor.

Kız ona doğru döndü, o koyu renk gözleri adamın iliklerine kadar işleyen bir öfkeyle parlıyordu. "Bunu sen yaptın!"

"Ne yaptım, kabus mu?"

"Bana bunu sen yaptırdın. Büyünü içimde hissettim ve seni durduramadım."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Beni tam olarak neyden alıkoydun? Ben yapmadım demiyorum, ama yaratıcılığınla övünmek istemediğim kesin."

"Bana onu öldürttün." Kelimeleri şaklattı, dudaklarından çıkan ses bir kırbaç gibi şaklıyordu. "Bedenimin kontrolünü ele geçirdin ve bana benim için anlamı olan birini öldürttün."

Adam onu takip etmiyordu ve kadın da hiçbir anlam ifade etmiyordu. Başını sallayarak onu ikna etmeye çalıştı. "Bir uşak senin için bir şey ifade ediyor muydu? Sadece diğerleriyle yemek yemek istemediğinde güzel takılarını ve akşam yemeğini getirmek için iyi değil miydi?"

"O da bir insandı ve bu şekilde ölmeyi hak etmedi."

Ah, asıl sorunun nerede olduğunu gördü. Tsking, duvara sırtını dayayana kadar yaklaştı. Göğsü öfkeli hıçkırıklarla inip kalkıyor, bakışları şiddetle parlıyordu.

Öne doğru uzandı ve kızın saçlarından bir tutamı parmağına doladı. Çok güzeldi, bir yağ tabakası gibi parlıyordu. "Gerçekten de tek bir damla kan dökmeden krallığını geri alabileceğini mi sandın? Sırf sen parmaklarını şıklattın diye müstakbel kocanın birdenbire ne kadar çılgınca bir iş yaptığını anlayacağını mı sandın? Hayır, Jessamine. Ellerini kana bulayacaksın, çünkü savaş budur."

"Onlar benim halkım," diye hırladı, gözlerinde hâlâ o öfke parlıyordu. "Onlardan hiçbirini incitmek istemiyorum!"

"Annenin ölümüne sebep olan çocuk bile mi? Eğer istediğin buysa onun ölümünden ben de payımı alırım. Topuğumun altında ezilen bir fare kesinlikle geceleri uyumamı engellemeyecek, ama Jessamine, benden aldığın gücü ben kontrol etmiyorum. Bir parçan yaptığı şey yüzünden onun ölmesini istedi ve o yüzden öldü. Hepsi bu kadar. Arzularının sonuçları olduğunu anlamalısın. Özellikle de bunları yerine getirmek için büyü kullandığında."

O konuşurken gözleri büyüdü ve karşı çıkmak için mücadele etti. Kaşlarının arasında biriken küçük kırışıklıkları ve ağzının etrafında çizgiler oluşturan ani kaş çatmayı görebiliyordu. "Hayır," diye fısıldadı. "Bunu sen yaptın. Bunu yapmak zorundaydın, çünkü eğer yapmadıysan, o zaman ben... ben..."

"Birini mi öldürdün?" Kolunu kadının başının üzerine koyarak bakışlarındaki şok ve dehşete daha da yaklaştı. "Evet, bütün insanlar yapar. Belki bir sabah yaptıkları seçimin bir başkasının ölümüne yol açtığıнын farkında değiller, ama sizin küçük hayatlarınız bir başkasıyla takas edilen kartlardan oluşuyor. Yaşamak için dişinizle tırnağınızla mücadele ediyorsunuz ve bunu yapmak için başkalarının hayatlarını takas ediyorsunuz."

Uzun, güzel boğazı bir yutkunmayla çalıştı. "Ben bir canavar değilim." "Hayır. *Ama öyleyim.*"

Eğildi, onun kokusunu alabildiğine yemin etti. Bir mezarın üzerine bırakılmış zambakların kokusu. Belli belirsiz karanfil kokusu, azıcık boşluk ve yeni dönmüş toprak kokusu. Çok iyi hatırladığı ve çok sevdiği bir kokuydu, tabii bu varoluşta herhangi bir şeyi sevmesi mümkünse.

Ellerini onun göğsüne dayadı ve itti. Yine de çok güçlü değildi. Sıradan bir kadın onu hareket etmeye zorlayamazdı. Hele ki omzuna kadar ancak gelebilmişken ve köprücük kemiklerinin çıkıntılarını ve yanaklarının gölgelerini görebileceği kadar zayıfken.

Kendi başının çaresine bakmıyordu. Bu düşünce geç de olsa zihninde belirdi. Böyle görünmemeliydi. Bunu yapanın ölümü mü olduğundan, yoksa belki de her zaman böyle görüldüğünden emin değildi. İçi boş bir kadın, sadece doldurulmayı bekliyordu.

Göğsünde bir ateş patladı ve tüm vücuduna yayıldı. Birden onun kendisine tekrar dokunmasını istedi. Ellerinin göğsünün Sıçan düzlemlerinde kaydığını hissetmek istedi. Belki de parmakları omuzlarına saplanacaktı, hâlâ öfkeliydi ama bu duyguyu boşaltmak için başka bir yol arıyordu. Daha önce hiçbir cadı hakkında böyle hissetmemişti. Tadının neye benzediğini öğrenmesi gerekiyordu.

Mezar gibi kokuyorsa tadı da o kadar acı olur muydu?

Adam kıpırdamayınca, anlaşılan Jessamine bunu öfkesini boşaltmak için bir fırsat olarak değerlendirmişti. Eğlenerek Jessamine'in l'leriyle ona vuruşunu izledi. Tekrar tekrar, her vuruşta daha da öfkelenerek, bunun onu daha iyi hissettireceğini düşünmesine rağmen.

Belki de tepki vermemesinin bir faydası olmamıştı. Bu yüzden kızın l'leri ona her vurduğunda hafifçe irkildi.

"Bunu *sen* yaptın," diye tısladı her vuruşta. Sözlerini tekrarlarlarken gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Bunu yapmak zorundaydın, çünkü eğer yapmadıysan, o zaman ben

onu öldüren kişi. Ve sonra onu öldürdüğümü ve geri gelmeyeceğini bilerek yaşamak zorunda kalacağım."

Kadının kendisine vurmasına izin verdi. Asla itiraf etmese de, öfkeyle bile olsa birinin ona dokunması iyi hissettirmişti. Yüzyıllardır kendisine dokunulmamıştı ve o zaman bile bu genellikle şiddetle olmuştu. Ama her dokunuşu kabul ediyordu.

Vuruşları yavaşladıkça, hafifçe gevşer gibi oldu, kemikli omuzları kıvrıldı ve öfkeli nefesleri sakinleşti, sonunda alnı adamın göğsüne düştü.

"Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı. "Kendimi çok suçlu hissediyorum. Ve aynı zamanda gittiği için çok mutluyum. Biri artık hayatta olmadığı için nasıl mutlu olabilirim?"

Omuz silkti, başının göğsüne yaslandığını hissetti. "Bence en iyisi bu duygulara çok fazla bakmamak. O karanlığın derinliklerine dalmak kimseye iyi gelmez, benim kâbusum."

Sonra onu yine şaşırttı. Onu her zaman şaşırtırdı. Jessamine ağır bir iç çekişle kollarını onun beline doladı ve kendini ona iyice yaklaştırdı.

Kolları garip bir şekilde yanlarında asılı kaldı. Bu durumda ne yapması gerekiyordu? Az önce ona vuruyordu ve şimdi... ona tutunuyordu. Kollarını ona dolamalı mıydı? Bunu daha önce de yapan insanlar görmüşü ama hiçbirisi ona bu şekilde dokunmak istememişti. Bu durumda ne yapacağını bileceğini düşünmüşü ama kesinlikle bilmiyordu.

"Bu kadar çok düşünme," diye mırıldandı. "Sadece sarıl bana, lütfen."

Ellerini dikkatlice kaldırdı. Birini kızın omzuna koyduğunda doğru hissetti, diğerini ise başparmağı kaburgalarına dayanana ve elinin geri kalanı kalçasının üstünde durana kadar yavaşça sırtında kaydırdı. Evet, bu doğruydı. İki yapboz parçası gibi birbirlerine uyuyorlardı. Kadın iç çekti ve adam onun kollarında kemiksiz kaldığını hissetti.

İçinde bir şeyler klikledi. Pek de rahat olmadığı bir şey. Ama artık oradaydı, göğsünde küçük bir ışık parlıyordu. Dudaklarını yalayarak başını çevirdi ve hafifçe eğilerek yanağını onun başının üstüne koydu. Kadının ölüm zambağı kokusu onu sarmaladı ve kendini kucaklaşmaya bıraktığında omuzlarındaki ve omurgasındaki gerginliğin bir kısmı dışarı sızdı.

O...

Doğru, diye düşündü. Aklına gelen tek kelime buydu. Bu doğrudu. Bu an, onu ilk gördüğü andan beri kaderinde vardı.

"Bağırdığım için özür dilerim," dedi göğsüne doğru. "Kendi mücadelelerim için seni suçlamam adil değil. Eğer bu senin büyünse, en azından benim hatam değildir diye düşündüm."

"İstediğin şey için beni suçlayabilirsin, kâbus." Kavrayışı kızın etrafında sıkılaştı, onu biraz daha yakınına çekti ve onu kendisine ne kadar umutsuzca tuttuğunu hissetmemesini umdu.

Bunun hiçbir anlamı yoktu. Dokunmaya hasretti ve daha önce hiç bu kadar tatlı bir şekilde sarılmamıştı. Onu sadece yeni bir şey deneyimlemek için kullanıyordu, kollarında hissetmekten hoşlandığından değil.

"Hayır, her şey için seni suçlayamam. Sadece tüm bu olanlar yüzünden çok öfkeliyim ve bu öfkenin beni ele geçirmesinden endişe ediyorum."

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Adam başını kaldırdı ve kız ona bakana kadar aşağıya baktı. O iri gözler ne soracağından çok korkuyordu. "Bu tahtı istiyor musun?"

Gözlerini kırıştırdı, gözlerinin etrafındaki morluklar koyulaştı. "Tabii ki istiyorum."

Yine de aradığı cevap bu değildi. "Neden? Tahtı neden istiyorsun?"

"Çünkü bu benim doğuştan hakkım."

Alttan alta mırıldandı. "Bu, hayatında kendisine her şey verilmiş bir çocuğun cevabı. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Çünkü artık hayatta olmayan ve o tahta sahip olabilmem için her şeyini feda eden annemin anısını onurlandırmak istiyorum." Yalan söylediğinde her zaman yaptığı gibi gözleri yana kaydı.

"Şimdi de saf gibi konuşuyorsun. Hadi ama kabus, orada gerçek bir neden var ve ben bunu duymak istiyorum."

Onu bırakmak için metali büküyormuş gibi hissetse de onu serbest bıraktı. Ama bu önemliydi. Bunu duymasına ihtiyacı vardı. Bunu söylemesine ihtiyacı vardı.

Kolları birkaç dakika boyunca onun şeklinde asılı kaldı. Gözlerindeki öfke yeniden parlarken yanaklarında gözyaşlarının izleri parlıyordu. "Çünkü öldürüldüğümde bu yana geçen aylar içinde krallığımın gerçek durumunu gördüm. Vatandaşlarının en iyisini ve en kötüsünü gördüm ve artık biliyorum ki halkımızı hayal kırıklığına uğrattık. Benim

Annem ve bana hikâyenin tamamı anlatılmadı. Gerçeğin tamamını bilmediğimiz için başarısız olmaya mahkûmduk. Bir daha başarısız olmayacağım. Düğün günümüzde beni öldürebileceğini düşünen bir salak yüzünden her şeyi kaybetmek için çok fazla emek ve çaba harcadım. O tacı hak ediyorum."

"İşte burada," diye mırıldandı. "Şimdi bir kraliçe gibi konuştun."

Kadının vücudundaki aydınlanmayı görebiliyordu. Bu krallığı, tahtını ve aradaki her şeyi elinde tutmak için her şeyi yapardı çünkü bu onun krallığıydı.

Ve onu geri almasına yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

19

Önümüzdeki günlerde Jessamine o anı düşünmemeye çalışacaktı. Odasından sendeleyerek çıktı ve bir haftadır ilk kez kendini temizledi. O kadar sert fırçalaması gerekmişti ki cildi kıpkırmızı olmuştu ama işini bitirdiğinde kendini biraz daha kendinde hissetmişti.

Sybil yardımcı olmuştu. Jessamine'in mutfığa girdiğini görür görmez diğer cadı tam bir hasar kontrolüne girişti. Jessamine'in olduğu her yerde yiyecekler ortaya çıkıyor ve çok daha kolay hale gelmelerine rağmen büyü derslerine devam ediyorlardı.

Çoğunlukla Sybil sabahları Jessamine'e bitkilerin büyüğü özelliklerini ya da belirli büyülerin ne işe yaradığını okuması için bir kitap veriyordu.

Jessamine'in bir tanrıya sarılmasından sonra geçen bir hafta boyunca hiç büyü yapılmadı. Aklından ne geçiyordu acaba?

Şimdi bile, sırtını bir zamanlar rahibelerine bilgi vermesiyle tanınan kadim bir tanrıça olan Bilge Kocakarı'nın yıkılmış heykeline dayanmış otururken, o anıyı düşünebiliyordu. Hayatını ellerinde tutan adama sarılmasına sebep olan şey neydi? O, tüm krallığını kaosa sürüklemekten başka bir şey istemeyen tehlikeli bir tanrıydı ve o ona sarılmıştı!

Başını sallayarak, yanında taşımaya alıştığı kitaba değil, kucağındaki kitaba odaklanmaya çalıştı. Ölümsüz Olan'ın Benji'den almasını istediği siyah kitap, henüz keşfetmek istediğinden emin olmadığı bir meraktı. Açılmayan bir kitaptı.

O kadarını biliyordu. Baykuş Yuvası'ndan döndüklerinde Ölümsüz Olan'ı da kendisi kadar kızdırmayı umarak defalarca denemişti. Ama kitap açılmayı reddetti. Kilitli değildi. Onu kapalı tutan bir toka yoktu.

Sadece... açılmadı.

Bunun mekanik mi yoksa büyüğü bir tasarım mı olduğundan emin değildi. Tek bildiği, kapakların arasından yayılan karanlık bir güç tınısının onu kitabı açmaya ittiği ve bu yüzden onu hiç açamamanın çok sinir bozucu olduğuydu.

İçinden homurdanarak dramatik bir şekilde *içini* çekti ve kucağında açılan kitabı kapattı.

"Jessamine, odaklanmalısın," diye mırıldandı kendi kendine. "Böyle şeyler hakkında düşünemezsin."

"Peki seni rahatsız eden şeyler neler?" Ses onun arkasından geliyordu.

Jessamine onun aniden ortaya çıkmasına o kadar alışmıştı ki artık Onun sesini duyduğunda irkildi. Her türlü yerden geliyordu ve artık onun her zaman etrafında olmasını beklediğini sanıyordu.

Bu çok yorucuydu.

Arkasına baktığında Crone'un heykelinin yan tarafına yaslanmış karanlık bir gölge gördü. Elleri ceplerindeydi, ayak bilekleri birbirinin üzerinde çapraz duruyordu.

ve yanaklarının kızardığını hissetti.

"Bugün seni daha çok görebiliyorum," dedi.

"Şimdi görebiliyor musun?"

"O kadar da karakalem çizimi değilsin. Ceplerin bile var."

Heykelden aşağı atladı ve ona doğru yürüdü. Ölümsüz Olan, soğukkanlı görünmek için çok çabalayan bir adama benziyordu. Beklentiyle ona baktı.

"Eee?" dedi, sabırsızlığı sözlerini keskinleştirerek.

"Peki ne?"

"Ne kadarını görebiliyorsun?"

Gözlerini kırptırdı. Sanki adamın parçaları yer değiştirmişti. "Keskin bir çene," diye mırıldandı, gözleri bu yeni özellikleri sanki parmak uçlarıymış gibi izliyordu. "Yanaklarında ve çenende hafif bir kirli sakal izi var. Gerçi başka bir şey göremiyorum, sadece yüzünün dış kenarlarını."

Devam etmeli miydi?

İçinden bir ses şu anda 1re ile oynadığını fısıldıyordu. Tek istediği ona dokunmak ve o kirli sakalın dokusu olup olmadığını görmekken devam etmek tehlikeliydi.

Adam yutkundu ve kadın onun boğazının çalıştığını görebiliyordu. "Senin yanında olduğum sürece değişmeye devam etmem ne kadar ilginç."

"Neden?"

"Bilmiyorum, kâbus. Belki de beni diriltebilecek kişi sen olduğun içindir."

Dudaklarını yaladı ve sanki onlara bakıyormuş gibi hissetti, ama öyle olduğundan emin olmak için yüz hatlarını görebilmeyi diledi. "Ama henüz yapmadım."

"Hayır, ve bu daha da ilginç, değil mi? Ben gittikçe daha gerçek oluyorum ve sen burada bana her adımda meydan okuyorsun."

Ona bir adım daha yaklaştı, ayırık bacaklarının arasında durdu. Ödünç aldığı pantolonu aniden biraz fazla dar gelmişti. Ya da belki de tüm vücudu çok sıcaktı çünkü adam yine tam karşısındaydı. Tıpkı kollarını ona doladığı ve bir kasırganın ortasındaki tek kaya gibi ona sarıldığı zaman olduğu gibi.

Onun ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyordu. Her nefesin o geniş kaburgaları nasıl genişlettiğini ve kendisinininkinden çok daha büyük bir bedenin içinde ne kadar büyük bir gücün zar zor dizginlendiğini.

Tekrar biraz daha yaklaştı ve bir ışık huzmesi güçlü çenesi ve içindeki kaslar boyunca oynadı. Ama ilk kez formu parlaklıkta paramparça olmamıştı. "Jessamine," diye homurdandı.

"Evet mi?" Bu kelime kulağa hissettirdiği kadar nefes nefese mi gelmişti? "Sana toplamamı söylediğim kitap hâlâ sende.

Değil mi?"

Gözlerini kırıştırdı, adamın ne sorduğunu anlamadan önce kelimeler yerine oturmuştu. "Ah." Harekete geçerek kitabı beceriksizce raftan çıkardı.

çantasını yanına koydu. "Evet, evet, elbette. Hâlâ bende. Neden istediğini bilmiyorum. Açılmıyor."

"Benim için açılacak." Adam kitaba baktı ve kadın onun bakışlarındaki yoğunluğu neredeyse hissedebiliyordu. Sanki sıcak bir dokunuş ellerinden taşıp kitabın durduğu kucagında birikiyordu. "Ne de olsa benim."

Kitaba baktı ve her şey anlam kazandı. Elbette onun kitabıydı. Siyah sayfalar ve siyah cilt sadece Ölümsüz Olan'ın kendisine ait olabilirdi. Ona adanmış ya da belki de onun tarafından yazılmış bir kitap mıydı? Sayfaların içinde ne olduğunu tahmin etmesine imkân yoktu ama aniden sayfaların parmak uçlarına değdiğini gördü.

Kitabın kilidi açıldı. Bu kadar kolay. Sırf ona ters ters baktığı için inatçı olmayı bırakmıştı.

İlk sayfayı açtı, titizlikle tasarlanmış ışıklı sayfalara hafifçe dokundu. Şeytanlar her sayfa boyunca uzanıyordu, karanlık gölgelerle birleşen boynuzları ve kuyrukları olan kıvrımlı yaratıklar. Mürekkep lekelerinin sınırları, sahip olduğu gücü taklit etmeye çalışıyormuş gibi açıkça kasıtlıydı. Yazılar anlayamadığı bir dildeydi ama döngüler ve girdaplar hipnotize ediciydi. Ve sonra, onun dokunuşuyla tüm mürekkep kayboldu.

Sayfaları karıştırdı ve tamamen boşalana kadar kelimelerin kaybolmaya devam etmesini izledi. Artık bir grimoire değil, bir günlüktü. Küçük bir nefesle günlüğü kapattı ve kelimelerin geri geleceğini umarak tekrar açtı. Ama gelmediler. Gözleri kelimeleri okumaya başladığı anda yok olmaları amaçlanmış gibi yok olmuşlardı.

Kitabı kapattıktan sonra ters çevirdi ve parmaklarını, en başından beri dikkatini çeken arka yüzdeki mühür üzerinde gezdirdi. Tuhaf işaretleri ve sert çizgileri tanıdığı bir mühür değildi -Sybil ona cadı işaretleri üzerine sayısız kitap vermişti ama hiçbiri buna benzemiyordu.

Önemli olduğunu hissetti. "Sırtındaki bu işaret. Nedir o?"

Adam daha da yakına eğildi ve kız, adamın yüzünün gölgeli görüntüsünün önüne düşen bir tutam saçın neredeyse bir ipucu olduğuna yemin etti. "Bu bir mühür. İsmimi tasvir ediyor."

"Bir adın mı var?" diye sordu, sesi kuşkuluydu. "Neymiş o?"

"Benim bir adım var, Jessamine Harmsworth. Bunun pek çok yorumu, pek çok anlamı var. Ama bu diyarda ve bu zamanda, sanırım... Elric Hellebore."

Sonra ondan uzaklaştı ve tekrar görünene kadar heykelin etrafında döndü. Heykelin dibindeki topraktan bir şey almış ve ellerinin arasında ileri geri savuruyordu.

Sanki şimdi onu görmezden geliyordu.

"Neden bana daha önce söylemedin?"

"Bir tane olduğunu unutmuşum."

"Bu pek mümkün görünmüyor. Sen bir insansın, yani elbette bir ismin var. Ben sadece..." Başını tekrar salladı, bu fark ediş karşısında afallamıştı. "Tanrıların isimleri olduğunu sanmıyordum. Senin Ölümsüz Olan olduğunu ve her şeyin bittiğini sanıyordum."

Elini açtı ve avucunda zümrüt yeşili bir değerli taş olduğunu gördü. Bir noktada ortadan ikiye ayrılmıştı, zaman ya da belki de dikkatsiz bir çizme tarafından mahvedilmişti. Ama iki parçayı da nazikçe Kocakarı'nın gözlerine yerleştirdi. "Hepimiz bir zamanlar insandık. İnsanlar için öğrenmesi zor bir ders, çünkü sizin için biz hep tanrıydık. Ama öyle olmadığımız zamanlar da oldu."

"Neydiniz?" diye sordu.

"Ne olduğumuza dair bir isim olduğundan emin değilim. Tam olarak insan değildik, eğer sorduğunuz buysa. Şu anki halimize gelmek için yaptıklarımızdan hiçbir ölümlünün sağ çıkabileceğini sanmıyorum. Ama bir tanrı da değil."

"Oh." Tanrı olmadan önce ne olduklarını hiç düşünmemişti. "Kocakarı bile mi?"

"O bile. Bir zamanlar çok yakındık. Ama güç, açgözlülük ve delilik bir aileyi parçalayabilir."

Onun deneyimi böyle değildi. Annesi her zaman onun yanında olan tek kişi olmuştu. Ama sonra Benji'nin anılarında gördüklerini hatırladı ve belki de yanıldığını fark etti. Belki de ailesi içten dışa doğru parçalanmıştı.

Bu dünyada bir karanlık vardı. Bir tanesini bile göremediği bir karanlık ve bunu dürüstçe görebilen tek kişi de karşısındaki bu tehlikeli tanrıydı.

Kararını verdi ve ayağa kalktı. Heykelin tabanı düzensizdi, neredeyse her tarafında çatlaklar vardı. Ama onun önünde durdu, yüzünün gölgelerine baktı ve ona dokunmak istedi. Onun gerçek olduğunu hissetmek istiyordu.

Bu yüzden hiç düşünmedi. Sadece uzandı ve adamın çenesini avucunun içine aldı.

Kıllar avucunu çizdi ve boynunda bir yara izi hissettiğine yemin etti. Eğer yeterince yakından bakabilirse, onunkiyle eşleşen bir yara izi. Dokunuşuyla dişlerini birbirine geçiren adamın çenesindeki başka bir yara izinin dalgalanmasını parmaklarının altında hissetti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Elric Hellebore." Bunu söylemenin neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu; sadece birinin onun adını söylemesini istediğini biliyordu. Adının, dünyanın çoktan unuttuğu bir kitabın üzerindeki tuhaf işaretlerin ötesinde de var olduğunu bilmesini istiyordu.

Ve sonra sanki bir sis kalktı. Yüzünü gizleyen gölgelerin alttan yavaşça sıyrılışını izledi. Hiç düşünmeden başparmağını adamın ortaya çıkan dudaklarının üzerinde gezdirdi. Bir erkek için neredeyse fazla dolgundu ama şimdi dudakların garip bir şekilde çekici olan bir alaycılıkla nasıl kıvrıldığını görebiliyordu. Üst dudağını bir yara izi ikiye bölüyordu ve sonra gölgeler birçok kez kırılmış uzun, şahin gibi bir burnu ve her iki yanında birer yara izi olan siyah kaşlı koyu renk gözleri ortaya çıkardı. Kemik beyazı yara izleri yüzünde neredeyse parlıyordu.

Yıkıcı derecede yakışıklıydı. Gözleri bir tür yırtıcı kuş gibi doğrudan onun ruhunu görüyordu. Ehlileştirilmiş saçlarından tek bir bukle kaçtı, tam da onun düşündüğü gibi.

Ve orada öylece durmuş, nefesi ciğerlerinde sıkışmış bir halde o sert yüz hatlarına bakıyordu. Çünkü başparmağı hâlâ onun dudaklarına bastırıyordu. Çünkü adam ona çok şey gören gözlerle bakıyordu. Ve dili hafifçe boğazını yaladığı için, birden o sıcak, kaygan dokunuştan başka bir şey düşünemez oldu.

O dudaklar.

O gözler, içindeki derin güçten çok daha fazlasıyla, aniden içinde hissetmek istediği bir güçle ışıldıyordu... onun içinde.

Ön kapı açıldı ve kapandı, bu pozisyonda sıkışmış olmasına rağmen çarpma sesi vücudunu titretti. Hareket edemiyordu. Başparmağını o pelüş dudakların arasından geçirdiğinde ne yapacağını görmek istiyordu.

Bu kötü bir düşünceydi. Bu adamla, onda vahşi ve özgür bir şey olma isteği uyandıran bu canavarla tanışmadan önce asla aklına gelmeyecek bir düşünce.

Dudakları kıpırdadı ve elinin beline dolandığını hissetmeden önce dili başparmağına bir kez daha sürtündü. Adam onu daha yakına sürükledi ve kadın onu durdurması gerektiğini biliyordu. İkisi de geri dönemeyecekleri bir şey yapmadan önce tüm bu çılgınlığa bir son vermeliydi.

Ama onu durdurmak istemedi. Adamın yaralı eli saçlarının altından geçip ensesini kavradığında bile mücadele etmedi. Elini dudaklarına ve çenesine götürürken titriyordu, o kadar yakındı ki nefesinin yanağında oynaştığını hissedebiliyordu.

"Elic," diye fısıldadı.

Ve sanki dünyaya bir lanet savurmuş gibi hissetti. Sanki bir iblisi çağırılmış ve onu vahşi doğaya salmıştı. Onu bu şekilde serbest bırakamayacağını biliyordu ama ona göre o aniden gerçek olmuştu.

Birkaç dakika öncesine göre çok daha gerçkti.

Göğsünün sert düzlemleri ona doğru bastırdı. Kalçasını bacaklarının arasına kaydırды ve içinde bir şey -birisi- uyandı. Tanımadığı ama tam olarak ne istediğini bilen ve bunu talep edeceğini haykıran bir kadın.

Sadece bir santim. Onu bir tanrının tadının nasıl olduğunu bilmekten ayıran tek şey buydu.

Ama sonra odanın kapısı açıldı, ölü tanrıların heykelleri aniden meraklı seyirciler gibi hissetti ve onun avuçlarından kayıp gittiğini hissetti.

Kucağındaki tanrı gitmiş, geriye sadece kollarında bir boşluk hissi kalmıştı.

"Jessamine mi?" Sybil kelimenin sonunda bir kahkaha atarak sordu. "Ayaklarını yerden kesmeye gelen bir prens için prova mı yapıyorsun, sevgilim?"

Bir nefes verdi, kolları iki yanına düştü. "Hayır, hayır, sanırım sadece... hayal kuruyordum. Hepsi bu."

"Hayal kurmak. Doğru." Sybil'in ona inanmadığı belliydi. "Bütün bunları getirmeme yardım eder misin? Bir bahçeden kaçan birkaç tavuğa rastlayacak kadar şanslıydım. Kayıp olmalarını çiftçinin pek umursayacağını sanmıyorum ama kapımızın önündeki kan miktarı oldukça şüpheli. Sadece sen olsan bile bir cadılar meclisine sahip olmayı ne kadar sevdiğimi unutmuşum."

"Elbette, yardım etmekten mutluluk duyarım." Söylediği kelimelerin farkında bile değildi.

Aklı hâlâ birkaç dakika önce ölümsüz bir tanrıyı neredeyse öptüğü andaydı.

20

Sybil kadim bir büyüyle tapınırken gölgelerin arasında duran Elric, "Bir şeyler biliyor," diye mırıldandı. "Bunu kendine saklamasından hoşlanmıyorum."

"Gerekli olmaktan çok kişisel nedenlerle bu kıza çok bağlı görünüyorsun." Sybil gözlerini kapalı tutarken elleri ölü bir tavuğun kan kaybından öldüğü sunağın üzerinde geziniyordu. Kanlı parmakları taşın üzerindeki rünleri takip ediyordu. "Onun sakladığı şeyle neden bu kadar ilgilendiğini ve neden seni diriltmesi için onu eğitmeye odaklanmadığını anlamıyorum."

"Beni bu diyara temelli çağırarakla ilgilenmiyor. Onun güvenini kazanmak zorundayım."

"Öyle mi?"

"O kadarını söyledi." Öfkeli bir nefes verdi. "Neden benimle bu konuda tartışıyorsun? Tüm güçlerimi geri almamı istemelisin. Ancak bu şekilde sen de tüm güçlerini geri alabilirsin."

Sybil onun bakışlarına bakmak için bir gözünü araladı ve sonra omuz silkti. "Güçlerimin tamamını kullanmadan bu kadar uzun süre yaşadım. Ve dediğim gibi, meclisin en zayıfı bendim. Gerçek gücün nasıl bir his olduğunu bilmiyorum."

Bir yalan.

Bunu havada hissedebiliyor, aralarında geziniyordu. Hatta birkaç dakikalığına nefesini tutmuş, onun kendisine bu yalanı söylemesini bekliyordu. Ne de olsa o enfekte adama ne yaptığını görmüştü. İçinde onun bilmesini istediğinden daha fazla güç vardı, ama ona bu kadar az şey vermişken nasıl olduğundan emin değildi.

İsterse küçük sırlarını saklamasına izin versin. Meclisine ne olduğunu öğrenmekten daha önemli sorunları vardı.

"Benji'nin anılarında gördüklerini saklıyor. Eğer bu kadını tahta geri getirmezsem, o zaman beni çağırmayacak. Şartlarının bunlar olduğunu açıkça belirtti ve ona küçük bir taht kazandıramadığım için bu fırsatı kaybetmeyeceğim."

"Koca bir krallık için bir taht."

"Daha önce de savaşın gidişatını değiştirdim ve Jessamine'den daha değersiz kralları tahta oturttum. Bunu yapmak yeterince kolay olacak." Cadı o yokmuş gibi davranırken sunağın etrafında sinsice dolaştı, onun arkasında volta attı. "Ama ne gördüğünü bilmem gerek."

"Ölümsüz Olan." Sybil iç çekti. "Belki de ona sormalısın."

Unvanını duyunca irkildi. Şimdi adını hatırlamış olması ne kadar da tuhaftı. Aslında bu unvan hoşuna gitmiyordu. Tıpkı Jessamine'in yaptığı gibi, başkalarının onun adını söylediğini duymak istiyordu.

Çünkü adı onun dudaklarından dökülürken kulağa çok hoş geliyordu.

Bir adı olduğunu bile unutmuştu. Tüm bunlardan önce bir insan olduğunu unutmuştu. İlk bıçaktan, ilk kurban edilmeden, birinin onu bir varlıktan ziyade bir araç olarak gördüğü ilk andan önce. Bunu ona geri vermişti.

Belki de ona yardım etmek için bir nedeni vardı. Sadece ona insanlığının o küçük parçasını geri verdiği için.

Sybil içini çekti ve ellerini sunağın üzerine bırakarak, muhtemelen hazırlanması saatler sürmüş olan büyüyü etkili bir Şekilde sonlandırdı. "Sadece konuş onunla."

"zgrce vermesi gereken bilgiler için yalvarmakla ilgilenmiyorum." "O zaman senin için ona soracağım." Sybil ayağı kalktı, ellerini kalçalarına koyarak ona. "Kaç yaşındasın ve bir kadından istediğın bilgiyi vermesini isteyemiyor musun?"

"Yalvarmayacağım!" diye tekrarladı, ancak sesindeki huysuzluğ kendisi bile duyabiliyordu. "Ben onun patronuyum. Onun bildiğ her Şeyi bilmem gerekir. Eğ bana bilgi vermek istemiyorsa, bu onun kendi hatasıdır. Benim değil."

Sybil başını kaldırıp tavana baktı ve uzun bir i çekti. "İkiniz de beni çok yoruyorsunuz. Bu evde sadece ben varken her Şey çok daha basitti."

"ok az gücün vardı," diye belirtti Sybil odadan çıkarken. "Yeterince vardı!"

Sesi koridorlarda yankılandı ve sonra başka bir odadan gelen sessiz mırıltıları duyabildi. Gölgelerin arasından sıyrılarak onu iki cadının durduğ odaya kadar takip etti.

Jessamine bu odayı restore etmek için çalışıyordu. Zamanında burası bir galeriydi. Meclisindeki yetenekli cadıların birçoğunun eserleri duvarları süslüyor, tanrıları ve tanrıçaları en kahramanca eylemlerini gerçekleştirirken tasvir ediyordu.

Eskiden bu kadar iyi tanındığın unutmştu. Ancak bu odada dururken, çoktan çürümüş boş tuvalerle çevriliyken, bir zamanlar insanlara kolayca ve sık sık yardım ettiğın hatırladı. Kurban edilmeden önceki halini gösteren pek çok resim vardı.

Kışın ortasında günlerce avlanırken bütün bir kasabayı nasıl beslediğın. Soğuk onu etkilememişti ve o reenkarnasyon sırasında kana susamıştı. Bir başka resimde denizde kaybolan bir cadının çocuğunu aramak için saatlerce denizde yüzdüğü görülüyordu. ocuğ mucizevi bir Şekilde canlı bulmuştu.

Ama sonra karşı duvara döndüğünde, az çok bozulmamış bir resim olduğunu fark etti. Dünyanın kalbinin derinliklerinde, duvarları sürekli damlayan suyla parlayan karanlık bir odanın tasviri. Vücudundaki yüzlerce küçük kesikten kanlar akarken, yumuşak şırıltılar saatlerce kulaklarında yankılanmıştı.

göğsü, kalçaları ve kolları. Çok acı çekiyordu ve bu acı cadılar meclisine muazzam bir güç getirmişti.

Yutkunarak dikkatini odadaki cadılara çevirdi, henüz onu kurban etmeyi düşünmemişlerdi.

"Jessamine, ne gördüysen ona anlatmak zorundasın. Aksi takdirde ikimiz de sana yardım edemeyiz." Sybil onun omzunu sıvazladı. "Yüzleşmesi ne kadar zor olursa olsun."

"Söyleyebilir miyim bilmiyorum." Jessamine odanın köşesinde durmuş, elleriyle onun kitabını bir can simidi gibi kavramıştı.

"O zaman söyleme. Sadece göster ona." Sybil gitmek için döndü, bir elini göğsüne bastırmadan önce onun gölgelerinin bloğunu görünce sarsıldı. "Bunu yapmandan nefret ediyorum. Artık bir yüzün olduğu için daha da kötü."

Cadı onları birlikte bıraktı, odanın iki ucunda garip bir şekilde duruyorlardı ve Jessamine ona bakmıyordu bile. Jessamine onun ayaklarına bakıyordu, elleri deri kitabın üzerinde bembeyazdı, arada bir gözleri seğiriyordu.

Sonunda dayanamadı. "Anılarına bir göz atabilirim." "Neden buna ihtiyacın olduğunu anlamıyorum."

"Devam etmek zorundayız. Zaten bir adam öldürdün Jessamine. Şimdi seni yolundan saptıracak ne olabilir ki?"

Söylenecek doğru şey bu değildi. Soğuk ve duygusuz bir yaratık olduğunu her zaman biliyordu ama insanların ne kadar kırılgan olabileceğini unutmuştu.

Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı ve sonra fısıldadı, "Sanırım en iyisi sadece bakman."

Bunu nasıl karşılayacağından emin değildi. Son kez zihnine bakmak onun için oldukça... travmatik olmuştu. Görme yetisini kaybetmişti, en azından onu bu konuda uyarması gerekirdi. Ve o zaman bile, annesinin ölümünü izlemek onun için bir kült olmuştu. Neden ona bu anıyı da yeniden yaşatması gerektiğinden emin değildi.

Ama neden umursuyordu ki? Elric uzun zamandır başka birinin duygularını düşünmemişti. Onun ne görmek zorunda olduğu önemli olmamalıydı.

Sertçe yutkunarak, ölümlü sorunları daha az önemseyen o versiyonuna geri dönmeye çalıştı ve ona yaklaştı. "Yapmak zorundayım-"

"Biliyorum," diye araya girdi. "Görme yeteneğim." "Sadece birkaç dakikalığına."

Elini kaldırdı ve kızın saçından küçük bir tutamı yavaşça kulağının arkasına kaydırıldı. Kaygan saç telleri bir örümcek ağı gibi parmaklarının arasından süzülüyordu. Elini kulağının arkasına götürdüğünde kulağındaki küçük deniz kabuğu onu büyüledi.

Tanrım, kız çok kırılgandı. Onu bir anda koparabilirdi ve bu onu meraklandığı kadar dehşete de düşürüyordu.

"Acısız yapacağım," diye homurdandı. "Sonra ne yapacağımıza karar veririz."

"Sana güveniyorum."

Fısıltıyla söylenen bu sözler donup kalmasına neden oldu. Bakışlarındaki gerçeikle kendisine bakan o iri siyah gözlere baktı. Ona güveniyordu.

Bunun ağırlığı omuzlarına çöktü. Bunu istemişti, biliyordu, ama aynı zamanda... onun beklentilerini karşılamak da ürkütücüydü. Omuzlarını dikleştirerek elini onun gözlerini kapatmak için hareket ettirdi. "Nazik olmaya çalışacağım."

Sonra onun zihnine daldı.

Kızın onu düşündüğünü fark etti. Kendini tekrar Kocakarı heykelinin yanında bulduğunda ikisinin de yüzünde hafif bir kızarıklık oluştu. Elleri kızın saçlarına dolanmış, dudakları kızın ölüm zambağı kokusunu içine çekerken birbirlerinden sadece bir santim uzaktayken kendini izledi.

"Bunun için burada değiliz," diye mırıldandı, sesi alçak bir homurtuydu.

"Biliyorum." Bu bir inilti miydi?

Eli kızın yüzünde kasıldı ve aniden şu anda bile ne kadar yakın olduklarını fark etti. Gücünün zihninden çekildiğini, anılarından uzaklaştığını ve bu ana yaklaştığını hissedebiliyordu. Bedeninin onunkinin yanında nasıl titrediğini ve onu altına yatırmaktan başka bir şey istemediğini. Kendi ölümünün resminin altında bu cadıya tapınmak istiyordu.

Ama yine ürperdi ve anılarının değiştiğini hissetti. Benji'nin önünde duruyordu. Kara büyü ağzına akarken çocuğun vücudu rahatsız edici bir şekilde kamburlaştı. Güç onu çağırıyordu. Hem o hem de Jessamine bedenin açık ağzından geçerek genç adamın anılarına doğru yuvarlandılar.

Çalınan anılar en iyi ihtimalle bulanıktı ama zengin bir odada durduklarını fark etmesine yetecek kadar netti. Sıcak ahşap duvarlar, bir uçta devasa bir masa, bacaklarının etrafında dönen koyu duman. Benji masanın önündeki sandalyeye oturmuş, neşeyle gözlerini parlayan değerli taşlara çevirmişti.

"Yani tek yapmam gereken kapıyı açmak mı?"

"İşte bu kadar." İri yarı bir adam masanın yanında durmuş, eğilmiş, gümüş rengi saçları yüz hatlarının çoğunu gizliyordu. "Bu basit bir görev, Benji. Yapabilir misin, yapamaz mısın?"

"Yapabilirim. Yeterince kolay. Sonra da kaleden istediğimi alabilecek miyim?" "Mantık çerçevesinde. Tek yaptığın bir kapı açmak, evlat."

"Ölülerden ne istersem alırım. Bu benim için yeterli."

Adam başını kaldırdı ve Elric anıyı dondurdu. Yabancınn önünde durakladığında kendi gücünün karanlığının bacaklarının etrafında döndüğünü hissetti.

Bu güçlü bir adamdı. Yüz hatları kare şeklindeydi, neredeyse ürkütücüydü. Kare bir yüz, ağız için bir kesik, kışın deniz kadar soğuk parlak mavi gözler. Çok şey görmüş bir adamdı bu. En koyu maviden bir üniforma giymişti, göğsünün her iki yanında altın düğmeler vardı.

"Bu kim?" diye sordu.

Jessamine onun yanında belirdi. Onu anılarında fiziksel olarak belirtmeye zorladığını düşündü, çünkü iki koluyla beline sarılırken gözleri yaşlarla dolmuştu. "Yapamam."

"Zaten anıların içindeyiz Jessamine. Bana onun kim olduğunu da söyleyebilirsin."

Sertçe yutkundu. "Callum Quen. Kaledeki muhafızların başı. Her zaman güvenliğimizden sorumlu olan kişiydi. Onu hayatım boyunca tanıdım."

Elric onun anılar üzerindeki kontrolünü kaybettiği anı hissetti. Ve sonra birdenbire kendi anılarının içinden, kristal berraklığında ve parlak bir şekilde, sanki tam önünde oluyormuş gibi fırladılar.

Atın üzerinde küçük bir kız görüyordu, dağınık siyah saçları bir çayırın üzerinde eyersiz bir şekilde gürlüyor, kahkahaları havada köpürüyordu. Adam kızın arkasında at sürüyordu, küçük kızın düşmeyeceğini anlayana kadar yüzünde ölümcül bir ifade vardı. Sonra onun yanına bindi, ikisi de atların diledikleri kadar hızlı koşmasına izin verdi.

Başka bir anı. Dizinde bir sıyrık ve yaranın hemen altına bir öpücük kondurmak için eğilen karanlık bir baş.

Bir kapının önünde duran yaşlı Jessamine'in yüzü endişeyle buruşmuştu. Ve orada duran gardiyan, ona göz kırıp bir öpücük konduran Callum Quen.

"Sadece bir tane yapacaksın." diye fısıldarken kapıyı açtı.

Her biri destekleyici ve nazik sayısız anı. Tüm bunların arkasındaki adamın bu olduğunu anlaması muhtemelen imkânsızdı. Callum Quen kraliyet ailesine ihanet edecek biri değildi.

Her şey küçük Jessamine'in bir koridorun köşesinden baktığını görebildiği bir anıyla sona erdi. Orada uzun boylu, güçlü ve gözlerinin etrafında hafif bir morluk olan bir kadın vardı. Jessamine'in her zaman sahip olduğu gibi. Annesi miydi? Ne kadar yakından bakarsa benzerlikleri o kadar çok görüyordu. Bu annesinin daha genç bir versiyonu olmalıydı.

Ve Callum Quen'in kollarına sarılmıştı. Kraliçe çekilmeden önce birbirlerine sarılmışlardı. Kadın adamın pazularına tutunmuştu, gözleri belki biraz vahşi ve dudakları çilek kırmızısıydı. "Yapamayız. Yapamayacağımızı biliyorsun Callum."

Bu sözlerin ardından her şey yok oldu. Güç Elric'in bedeninden sızdı ve çok geçmeden kendini galeride Jessamine'in önünde diz çökmüş buldu. Adamın eli Jessamine'in gözlerinden uzaklaştı ve Jessamine uzun bir iç çekişle dudaklarını yavaşça araladı.

"Birbirlerini seviyorlardı," dedi. "Onları birlikte bir odada her gördüğümde anlıyordum. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar gözlerini birbirlerinden ayıramazlardı. Ama o kraliçeydi ve babamdan başkasıyla evlenemezdi. Babam öldükten sonra bile kraliçe sembolik olarak kralla birlikte kalır. Eğer muhafızların başıyla birlikte olduğu ortaya çıksaydı, tüm krallık ayaklanırdı."

"Yani onu sır olarak sakladı ve o da acı çekmeye mi başladı?"

Kadın başını salladı. "Ona kızdığını hiç görmedim. Ona özlemle bakıyordu. Elbette, nasıl bakmasın ki? Hiçbir zaman şiddet yanlısı bir adam olmadı. Bize karşı değildi. Buna eğilimi vardı ama hem bana hem de anneme karşı her zaman çok nazikti. O yapmazdı... Onu bunu yapabileceği bir yere neyin getirdiğini hayal bile edemiyorum."

Elric onun vücuduna yayılan acıyı hissedebiliyordu. Birden onun sadece Benji'yi öldürdüğü için intihar etmediğini fark etti. İntihar ediyordu çünkü tüm çocukluğu altından çekilip alınmıştı. Bu gerçeğe ne yapacağını bilmiyordu.

Saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti ve yanaklarını avuçlarının içine aldı. "Bunu çözeceğiz Jessamine. Ama bu malikânede saklanırken bu adamı bulamayız."

"Biliyorum." O geniş, duygusal kara gözleriyle ona baktı. "Gitmek zorundayım."

"Yalnız değil." Kelimeler yanarak dilinden döküldü. "Ben de seninle geliyorum."

21

Malikânenin güvenliğinden ayrılmak şaşırtıcı derecede di kültü. Jessamine kendi etrafında kurduğu bu ailenin de onunla geleceğini düşünmüştü. Elric'in onun yanında kalacağı açıktı ama Sybil'in de kalacağı kesindi.

Ayrılmaya karar verdiklerinden birkaç gece sonra ilk tereddüt kıpırtılarını hissetmişti. Jessamine bir bardak su içmek için koridorda yürürken Elric ve Sybil'in konuşmalarını duymuştu. Bu sessiz sözler gecenin geri kalanında aklından çıkmamıştı.

"Gidemem," diye fısıldamıştı
Sybil. "Gitmek istemediğin için
mi?"

"Yıllardır bu malikaneden birkaç saatten fazla ayrılmadım. Seninle Baykuş Yuvası'na gitmek neredeyse bir asırdır gittiğim en uzak mesafeydi ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Gidemem... Gidemem. Bunu yapamam."

"Sana cesur olmanı söylesem? Cadılar meclisimden hayatta kalan son kişi olarak bizimle gelmeni emretsem?"

Jessamine onun sert ses tonuna kapı aralığından bakmıştı. Kendisine her zaman nazık davranmış olan diğer cadıyı savunmak için atılmaya hazırды.

Ama sıcak bir sobanın önünde oturuyorlardı ve Elric Sybil'in ellerini kendi ellerinin arasına almıştı. Tek sesin odun çatırtıları olduğu odada silüetleri yumuşak ve sessizdi.

Sybil başını iki yana salladı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"O halde kalmalısın," diye cevap vermişti Elric. "Ve eğer sana ihtiyacımız olursa, umarım yüreğindeki cesaretle bizi kurtarırın. Aksi takdirde, umarım yalnızlığına dönecek güce sahip olursun."

"Nyx'i yanımda tutacağım. O çok genç ve sokaklarda başıboş bırakılamayacak kadar önemli. Bu alemde daha yeni yeni oluşuyor. İkimizin de çok iyi bildiği gibi, ailelerin... oluşması zaman alır. Hem senin hem de onun için icabına bakacağım."

Jessamine aralarındaki konuşmayı unutamamıştı. Sybil'in uzun zamandır burada yalnız olduğunu biliyordu ama cadının onları burada görmekten heyecan duyduğunu düşünmüştü. Aralarında tuhaf bir dostluk kurulduğu kesindi ve Sybil'le mutfakta yemek yapmak hoşuna gitmişti.

Yine de. Burası Sybil'in eviydi ve Jessamine sevdiği ve kendini güvende hissettiği bir yerden ayrılmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Hepsi sıcaktı. Kuruydular. Besleniyorlardı.

Ama o bu krallığın prensesiydi ve onu geri alacaktı. Bu ne kadar zor olursa olsun.

Sırt çantasını son bir kez omuzlarına yerleştirirken karnında bir endişe çalkalanıyordu. Çok ağır değildi, sadece gününü geçirmesine yetecek kadar yiyecek, bir çanta dolusu para, büyüler için faydalı eşyalar, Elric'in kara kitabı ve onu en azından birkaç gün güvende tutacak bir koğu vardı.

Sybil ayrılırken eline bitki kokan küçük bir poşet sıkıştırmıştı. "Rehberlik ve iyi şans için bir tılsım," demişti.

Ama sonra cadının gözleri her zaman ona çok yakın olan iri gölgeye kaydı. İkisi de rehberlik kısmının gerçek olmadığını biliyordu.

Ölümsüz Tanrı kendini onun gölgesine diktiği zaman gerekliydi.

Kelimenin tam anlamıyla.

Bu sabah uyandığında adam ayaklarının dibindeydi ve kemikten yapılmış bir iğneyi gerçek gölgesinin içinden geçiriyordu. Ne yaptığını sorduğunda, ona sessiz olmasını ve soru sormamasını söylemişti. Görünüşe göre sabah insanı değilmiş. Bu şekilde onu yanına çağırmaya devam etmek zorunda kalmayacağını itiraf edene kadar onu rahatsız etmişti. Enerjisini yenilemek için kendi diyarına dönmeden onu daha uzun süre takip edebilirdi.

Önlerinde uzun bir yolculuk vardı ve eğer adam ona yapıştıysa, onun da en az kendisi kadar yürümeye hazırlandığını düşündü.

Sybil'e son bir kez el sallayan Jessamine bakışlarını yola çevirdi.

"Yine nereye gidiyoruz?" diye homurdandı, şimdiden birlikte seyahat etmek zorunda kaldığı en sinir bozucu yol arkadaşıydı.

"Callum Fabrika Bölgesi'nde büyüdüğünü söyledi, Benji de öyle. Sadece gitmemiz gereken yönün orası olduğunu varsayabilirim."

"Bu adamın varlığından kimsenin nasıl haberdar olmadığını anlamıyorum. Sybil hâlâ hayatta olan cadı topluluklarına gereğinden fazla mesaj gönderdi ve tek bir cadı bile Callum Quen diye birini duymadı."

Bu endişe karnını biraz daha çalkaladı ve doyurucu kahvaltısını boğazına tıktı. "İşte bu yüzden biraz endişeliyim."

"Onun gerçek bir insan olduğunu düşünmüyor musun?"

"Oh, o gerçek." Elleriyle gözlerini gölgeledi ve yolun o hastalıklı adamı öldürdükleri bölgesine baktı. Adamın öldüğü yerde hâlâ siyah bir leke vardı.

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Umarım bu yolculukta böyle başka bir yaratıkla karşılaşmazlardı. Ya da karşılaşırlarsa, en azından yardım edecek başka insanlar olurdu. Ya da canavarın dikkatini dağıtacak.

Su Bölgesi'nden geçmesi yarım gün sürdü. Eskisi gibi aynı yoldan gidemezlerdi, insanların onu bu kadar sık gördükten sonra tanıma riskini göze alamazlardı. Ama neyse ki oldukça olaysız bir yolculuktu. İnsanlar çoktan dışarı çıkmış, kandan kıpkırmızı olana kadar sokaklardaki 1sh'leri temizliyordu. Devasa buz blokları taşıyan arabalar, çobanların avlarını yüklemek için bekledi ve sonra bu arabalar, insanların satın alacak parası olduğu her yere doğru hareket etti. Her yer leş gibi kokuyordu.

Yüce Tanrım! 1sh'ın keskin kokusunu almamak için gömleğini burnuna kadar çekti.

Bir noktada, bir grup adamın kurduğu bir barikatın yanından geçtiler. Dövdükleri tabeladaki kelimeleri okudu. "Hasta ötesi."

Sonra bütün pencereleri kapatılmış başka bir ev. Her biri, ablukaya koydukları uyarı levhasıyla aynı renkte sarı boyayla boyanmıştı.

Ölümsüz Olan'a -Elic, diye düzeltti kendini- bakarak, "Burayı koklayamadığın için şanslısın," diye homurdandı.

Bir şeyin döküntüleri bakışlarını kararttı. "Kokusunu almayı ne kadar istediğimi bilsen şaşarsın, kâbus."

Ondan sonra bir süre konuşmadılar. Fabrika Bölgesi'nin sınırına ulaştığında bile. Sanki biri şehrin ortasına bir çizgi çekmişti. Bir an etrafı 1shing ağlarıyla süslü eğik binalar ve kan kırmızısı sokaklarla çevriliyken, bir an sonra etrafı dumanla kaplanıyordu.

Bölgeye giren diğer tüm insanlarla birlikte sırada bekledi. İki bölgeyi birbirinden ayıran, etrafına dikenli teller sarılmış duvarlar vardı. Homurdanıp "Yeterince sağlıklı." demeden önce ağzını açıp kirli elleri olan bir kadının her tarafına bakmasına izin vermek zorunda kaldı. Çalışkan bir işçi olacak."

Ve sonra geçmesine izin verildi.

Fabrika Bölgesi'ndeki binalar daha kısa, daha bodur ama çok daha sağlamdı. Bölgenin üzerinde bir duman tabakası asılıydı ve her on evden biri, havaya daha fazla duman püskürten yüksek bacalara sahip fabrika binaları tarafından çerçevelenmiş gibi görünüyordu.

Sokaklar burada çok daha sertti. Zemin yağlı ve karanlık olduğu için her şey biraz kaygan ve parlak olsa da, kanın akabileceği oluklar yoktu. Sonra fabrikalardan birinin yanından geçti ve binalardan kaygan bir parlaklık geldiğini fark etti.

Petrol olduğunu fark etti. Hem de çok fazla.

Yanından geçen çoğu insanın yüzüne is bulaşmıştı ama kimse onunla göz teması kurmadı, hatta ona bakmadı bile. Giysileri de aynı derecede kirliydi ve yüz hatlarını meraklı gözlerden saklayan kapüşonlar, şapkalar ve miğferler takıyorlardı.

"İçlerinden birinin enfekte olup olmadığını bile bilmiyorum," diye mırıldandı, yönünü bulmak için sokağın kenarına adım attı. "Nasıl anlayabilirler ki?"

"Yapamazlar," diye yanıtladı Elric. Kendisinden başka kimsenin onu görebildiğini sanmıyordu, bu yüzden gözlerinin arasındaki endişe kırılganlıklarını fark eden tek kişi oydu. "Bu yolumuz boyunca çözmemiz gereken bir şey."

"Ne?"

"Yoldakinden kurtulduğumuzda enfekte olanları hissedebiliyordum. Onlar... hasta değiller."

"Tabii ki hastalar. Onları görmedin mi? Çıbanları, irinleri, salyaları." Ürperdi. "Sadece onları nasıl 1 katına çıkaracağımı bilmiyorum."

Sessizdi. Çok ama çok sessizdi.

Ona baktığında, bir ara sokağın ortasında duran genç bir adama kaşlarını çatarak baktığını gördü. Adam az önce onun yanından geçmişti. Gözlerindeki boş ifadeyi ve kirden kirlenmiş yanaklarını görmüştü ama bunun dışında adam tamamen normaldi. Bütün gün fabrikada çalıştıktan sonra evine giden bir adamdı sadece.

Ama şimdi orada öylece duruyordu, donmuştu, kasları hafifçe seğiriyordu. Etrafında birkaç kişi daha durakladı, sonra en iri üç adam birbirlerine bakıp iç geçirdi.

Onların adamı kollarının altından tutup başka bir sokağa doğru sürüklemeye başlamalarını izledi. Sanki kimsenin bilmediği bir şey biliyorlarmış gibi. Ya da belki de herkes onun bilmediği bir şeyi biliyordu.

"Az önce ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, kaşlarının çatıklığı gözlerinin arasında hâlâ çok belirgindi. "Şifacıların onları neyin etkilediği konusunda söz hakkı yok muydu?"

"Şifacılarımız bunun ne olduğunu bile bilmiyordu. Bu krallığın her köşesinden bilginler çağırdık. Bu yüzden büyücülüğe yöneldim." Onun yan bakışları karşısında omuz silkti. "O zamanlar büyücülük yapmıyordum. Sadece pratikten ziyade büyülü bir cevap olabileceğini düşündüm. Her ne kadar yaptığım şeyin ortaya çıkması... dalgalara yol açacak olsa da."

"Duyduklarıma göre, ne olursa olsun tahtını kaybedebilirmişsin gibi geliyor."

Adamın sesindeki alaycı ton hoşuna gitmişti. Sanki onunla bu âlemde olmak için hiçbir nedeni olmayan bir tanrı değil de gerçekten bir insanmış gibi geliyordu. Bu şekilde onun için daha gerçekti. Çok daha fazla.

"Hadi ama," diye mırıldandı insanların ona baktığını fark ettiğinde. "İnsanlar burada durup kendi kendime konuştuğumu sanıyor. Gitmemiz gerek."

"Bunun ne önemi var ki?"

"Fabrika Bölgesi'ndeki insanların biraz dokunaklı görünenlerden hoşlandıklarını sanmıyorum." Ara sokaktan dönen iri yarı adamlardan birine baktı. Adam kaşlarını çatmış ona bakıyordu, ellerinin onu da aynı yere sürüklemek için can attığı belliydi.

O hasta değildi. Enfeksiyon kapmamıştı.

Ya da en azından öyle olduğunu düşünmüyordu.

"Büyülü hastalıklar," diye tısladı Elric sokaklarda ilerlerken, yakınlarda bir han olduğunu gösteren bir işaret arıyordu. "Bunları araştırmamız gerek. Burada bir şeyler dönüyor ve bence bu sizin araştırmanız gereken bir şey."

"Sen ve senin içgüdülerin."

"Sana ne yapman gerektiğini söylüyorum Jessamine."

"Ve insanların bunu yapmasından hoşlanmıyorum." Nefes nefese, nihayet bölgedeki tek han gibi görünen bir han buldu. "Ama bunu düşüneceğim. Tamam mı? Önce bu gece uyuyabileceğim güvenli bir yer bulmama izin verin."

Bina, etrafı püsküren fabrikalarla çevrili devasa bir monolitti. Dev dikdörtgenin üzerinde bacalardan bir taç varmış gibi görünüyordu ama en azından bu binanın içinde mumlardan parlayan sıra sıra pencereler vardı. Bunlar gece için kiralanacak odalar olmalıydı ve umutsuzca bir tanesine ihtiyacı vardı. Yıpranmış kapıdan içeri adımını attı ve kulaklarını karşılayan gürültülü sestten irkildi.

Bir bar. Bir bara girmişti.

Uzak köşede birkaç masa varmış gibi görünüyordu. Ama çoğunlukla burası içki içilen bir yerdi. Erkekler omuz omuza küçük bir alana sıkışmışlardı; en azından birkaç kadın görebildiği bara ulaşmak için itişip kakışması gerekti. Çoğu arkalarında çok daha iri bir adamla oturmuş, kalabalığı zar zor zapt ediyorlardı.

Elini tezgâha vurarak kendine cesur olmasını söyledi. "Affedersiniz!" diye bağırdı.

Dört barmenden biri ona doğru döndü, güneşten yanmış yüzünde bir gülümseme belirdi. Yine de bu parlak gülümseme, bulunduğu yer hakkında daha iyi hissetmesini sağlamadı. Aksine, bu şehvet düşkünü sırtış onu sadece yağlı hissettirdi.

"Burada neyimiz var?" dedi, ona doğru yürüdü ve bir dirseğini tezgâha dayadı. "Taze et mi?"

"Bu gece için bir odaya
ihtiyacım var." "Dolu."

Gözlerini kırıştırdı. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bir sürü odanız
olmalı." "Ve hepsi bu gece için dolu."

Elric ona doğru eğildi, gücünün karanlığı sırtına baskı yapıyordu. Bir an için, kalabalığı kendisinden uzak tuttuğuna inanmasına izin verdi. Ve sonra konuştu.

"Adam yalan söylüyor. Tadını alabiliyorum."

Omuzlarını dikleştirdi. "Bu gece için bir oda istiyorum ve buralı gibi görünmediğimi biliyorum ama biri yalan söylediğinde bunu anlayabilirim."

Barmen başını arkaya eğdi ve güldü. "Ah, sende bir kraliçenin özgüveni var, genç kız. Ama bu gece burada oda bulamayacaksın. Kasap, kraliyet ailesi öldüğünden beri odaları bekletiyor, biliyorsun."

Kasap mı?

Adam kadının yüzündeki şaşkınlığı görmüş olmalıydı, çünkü o kadar yakınına eğilmişti ki nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordu. "Biraz sırtınızı çalıştırmaya razı olursanız bir oda tutabilirsiniz. Bunun için sıraya girecek ilk kişi ben olurum." Adamın hamlesini savuşturacak zamanı yoktu. Başparmağını yanağından aşağı kaydırды ve sonra parmağını yaladı. "Çok temiz. Fabrika Bölgesi'nde senin gibilere pek rastlamıyoruz."

Bardan uzaklaşarak kalabalığın arasında sendeledi. Bu sırada kulağına gelen tıslamayı duymazdan gelmeye çalıştı.

"Beni çağır, Jessamine. Ona ait olmayan bir şeye dokunduğu için onu cezalandırmama izin ver."

Elini kaplayan islere bakmamaya çalışarak metal kokan bir adamı iterek geçti. "Onu öldüremezsin, Elric."

"Eğer tercihiniz buysa, onu canlı tutabilirim. Bir adamın derisini yüzdükten sonra bile onu nasıl canlı tutacağımı biliyorum." Sesindeki karanlık kenar

bunu gerçekten yaptığına hiç kuşku bırakmamıştı. Jessamine kime yaptığını merak etti.

Başka bir adam yoluna çıktı ama barmenin söylediği gibi geceyi sırt üstü yatarak geçirecekmiş gibi görünen bir kadın tarafından hızla kalabalığa doğru sürüklendi.

Nereye gitmişti?

Burası nasıl onun krallığıydı? Jessamine kendi dünyasının iç yüzünü hiç görmemişti. Halkının iyi durumda olduğunu, bundan çok daha iyi olduğunu düşünmüştü. Krallığının her köşesinde en azından temiz insanlar olduğunu düşünmüştü. Ona hep böyle söylenmişti.

Gecenin içinde tökezleyerek dışarı çıktı, bakmadan caddeyi geçti ve sonra sırtını isle kaplı taşa dayadı. Zorlukla nefes alarak başını duvarın arkasına yasladı ve şimdi gün batımıyla kızıla boyanmış gökyüzüne baktı.

"Jessamine, beni çağır."

"Gerçekten istemiyorum," diye mırıldandı.

Solundaki ara sokakta bir puronun parlak kırmızı nazarıyla başka bir ses onlarınkine katıldı. "Geceyi bir yabancıyla geçirmek istemiyor musun?"

Gölgelerin arasından bir kadın çıktı, ağzındaki purodan havaya siyah dumanlar yükseliyordu. Kızıl saçlarını örmüş ve şapkasını başına geçirmişti. Tıpkı buradaki diğer herkes gibi görünüyordu. Kir içindeydi ve gözleri sertti.

Jessamine hafif histerik bir kakhaha atarak, "Pek sayılmaz," dedi. "Sanırım böyle olmasını beklemiyordum."

"Bir süredir böyleydi. Prenses öldükten sonra daha da kötüleşti." Kadın sigarasından arta kalanları yere fırlattı ve üzerine sertçe bastı. "Burada ne kadar uzun süre kalırsan, o eski hayattan vazgeçmemizin o kadar gerekli olduğunu öğreneceksin."

"Eski hayat mı?"

"Kraliyet ailesi hepimize umut verdi, biliyor musun?" Kadın omuz silkti. "En azından iktidarda bir kadın olduğunda, erkeklerin hayatlarındaki kadınlara saygı duymaları için daha fazla neden vardı. Ya şimdi? Hepimiz sadece yararlı bir delik ve dikkat dağıtıcı olmaya geri döndük."

Kalbi kırıldı. Milyonlarca parçaya bölündü. "Ya ölmediyse?"

"Jessamine," diye tısladı Elric. "Ne yapıyorsun sen? Hayatta olduğunu kimseye söyleyemezsin yoksa planımız mahvolur!"

Kadın yine de gülümsedi ve o sert tavrı biraz olsun azaldı. "Bu küçük bir umut olurdu, değil mi? Yine de düşünmesi bile garip. Kız öldü. Hepimiz onun denize düşüşünü izledik."

O uzaklaşırken Jessamine'in aklında bir fikir filizlendi.

Korkunç bir fikir. Kesinlikle her şeyi mahvedebilecek bir fikirdi ama aynı zamanda ona tüm bunların bir amacı olduğunu hissettirmişti. Öldüğünden beri ilk kez nefes alabiliyormuş gibi.

O bir prensesti ve burası onun krallığıydı.

Hayır, prenses değildi. O bundan daha fazlasıydı.

"Ne yapıyorsun?" Elric kadının az önce çıktığı ara sokağa dalarken sordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Prenseslerini geri istiyorlar ama artık ona sahip değiller." Etrafta bir kova su aradı ve birinin tabelasında bir yağmur tutucu buldu. Ama iş görürdü. "Yine de hâlâ bir kraliçeleri var."

Suyu kullanarak ellerini ıslattı ve ardından avuç içlerini kullanarak duvara bir mesaj yazdı. Yılların kiri altındaki temiz taşı ortaya çıkardığı için herkesin görebileceği bir mesaj.

Bu bölgedeki herkese umut aşılayacak bir mesajın oluşması için ovaladı.

İşini bitirdiğinde, yaptığı işe bakmak için bir adım uzaklaştı. Elric onun yanında durdu, göğsünden hafif bir kıkırdama yükseldi. "Sence de biraz abartılı değil mi?"

"Bazen kaşıkla beslemek zorunda kalıyorsun."

Yine de duvara temizlenmiş kelimeleri okumak oldukça özgür hissettiriyordu. Yanına kendi sembolünü bile koymuştu. Bir prenses için tereyağı, ama bu kez onu kafası kesilmiş olarak bırakmıştı.

Ben ölmedim.

Ve yakında, tüm şehir bunu öğrenecekti.

Onu aklından çıkaramıyordu. Şimdi bile, bu mürekkep ve karanlık diyarına geri dönmeye zorlanacak kadar zayıfladığında, düşünebildiği tek şey duvarı temizlemeyi bitirdiğindeki yüzüydü. Yazdığı mesaj tehlikeliydi. Leon onun hayatta olduğunu çok erken öğrenirse, olanları çözme şansını kaçıracaktı.

Ama Jessamine'in yüz ifadesi bu riski almaya değerci.

O anda daha önce hiç görmediği bir şekilde canlı görünüyordu. Onun her zaman ne kadar ölü göründüğünü fark etmemişti. O perili gözler her zaman çok karanlıktı ve boynunun etrafındaki yara izi her yutkunuşta sanki bir

kendini idame ettirmek için mücadele etti. Bunun yerine, korkunç ama harika bir şekilde, o anda yeniden canlandı.

Burada ona hayat verdiğini düşünüyordu. Ama bunu kendisi yapmıştı.

Sadece bir krallığı yok eden intikamcı bir cadıda görebileceği vahşi bir sırtış takınmıştı. Karşısında, onu topuklarının altında ezmeye çalışan aptalları paramparça edecek bir tanrıça gibi duruyordu. Ve onun kendisi için tehlikeli olabileceğini fark ettiğinde dili tutulmuştu.

Çünkü hayatta olmanın ne demek olduğunu unutmuştu. Yaşamının getirdiği nüansları ve duyguları unutmuştu. Bazen dünyanın parçalandığını hissettiğini unutmuştu, özellikle de onun gibi bir kadının yüz hatlarında mutluluğu gördüğünde.

Bir kâbus Reş'e dönüştü.

Elric başını sallayarak karanlıkta tek başına dolaştı ve Reş'in onu tekrar ne zaman çağıracağını merak etti. Görüşme isteme konusunda daha iyi hale gelmişti. İlk tanıştıklarında olduğundan çok daha hızlı bir şekilde onun karşısına çıkabiliyordu ve yaşayanlar âleminde kalma konusunda da daha iyiydi.

Ama elbette bu, bu anı ortadan kaldırmıyordu. Geri dönüp beklemesi gereken anı. Onun için.

Onu beklemeye alışmıştı. Ve yine de hiç kolaylaşmamıştı.

Şimdi bile karanlığın içinde durmuş, onun havada fısıldayan sözlerini duyma umuduyla dinliyordu. Bacaklarını çekiştiren mürekkepli eller her zamankinden daha sakindi. Onlar bile onun çok uzun süre kalmayacağını biliyordu. Onu bekleyen bir mezarcı varken olmazdı.

Tekrar ilerledi -hareket etmek bir yerde durmaktan daha kolaydı. Onu ilk bulduğu zamanki görüntüsünü gözünde canlandırdı. Gözlerinin çukurlarını çok güzel bir şekilde dolduran koyu renkli bir su birikintisinde yatıyordu.

Şimdi bile onu görebiliyordu. Karanlığın içinde bir ışık demeti. Ama seraba yaklaştıkça, onun gerçekten burada olduğunu fark etti. Sanki onu çağırın kendisiymiş gibi karanlığın içinde belirliyordu.

Kaşlarını çatarak, zihnindeki görüntüyü temizlemek için birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Bohça hareket etmediğinde, bunun onu acı dolu anların derinliklerine sürüklemek için bu alemin bir başka hilesi olduğunu varsaymak zorunda kaldı. Yine de içinden bir ses onu aramasını söylüyordu

dışarı. Bohçaya bakmak ve belki yine kendini onunla birlikte bu âlemde bulabileceğini ummak için. Elric'in botları bugünlerde sadece ayak bileği derinliğinde olan suyun içinde kayarak ilerledi ve yerdeki küçük bohçaya yaklaştı.

Bu oydu. İmkânsızdı, çünkü burası ölümle yaşam arasındaki bölgeydi. Onu o ara sokakta güvenli bir şekilde saklamıştı. Köşedeki kumaş yığınının bir insan olduğunu kimse fark etmeyecekti, bundan emindi. Soyulmuş muydu? Öldürülmüş müydü? Bir başkası bunu yapmaya hakkı olduğunu düşünerek ona elini mi sürmüştü?

Dişlerini hırıltıyla göstererek, çömelip elini kadının omzuna koyarken vücudunu kesen korkuyu kontrol etmeye çalıştı. Cenin pozisyonunda kıvrılmıştı, dizlerini göğsüne çekmiş ve bileklerini çenesinin altında çaprazlamıştı. Çok huzurlu görünüyordu ama onun güvenliğinden duyduğu korku kalbini küt küt attırırken buna odaklanmak zordu.

Artık acı çekmesini istemiyordu. İntihar etmesini istemiyordu.

Zihninde eski anılar canlandı ve karanlık eller ayak bileklerine dolandı. Bir başka karanlık el, simsiyah saçlarının altındaki mürekkepten çıkıp bileğine dolandı ve onu olduğu yerde donup kalmaya, yırtıcı bir kuş gibi üzerine çömelmeye zorladı.

Bu yüzden ölümsüz bir tanrı olmuştu. Şimdi hatırladı. Tıpkı bunun gibi bir cadı bulmuştu, kıvrılmış ve bir kapının ters tarafında donarak ölmüştü. Sıcaklığa birkaç adım uzaktaydı, keşke biri onu içeri alsaydı. Ama izin vermemişlerdi. Cadılar asla hoş karşılanmazdı.

Öfkeyi hatırlıyordu. Şimdi bile hissediyordu. Dünyayı sona erdirmek istemişti ama bunun işe yaramayacağını biliyordu ve bu yüzden kadının donmuş bedenini kollarında tutarak onun meclisine gitmişti. Onu hâlâ çarpan kalbine yaslamış ve onlara bir tanrının nasıl yaratılacağını göstermişti.

Sunağı hatırladı. Ritüel bıçağının kızarıklığını hatırlıyordu. Ama sonrasında ne olduğunu hatırlamıyordu. Sadece cadıların onun gücünü özümstediklerini ve ona taptıklarını hatırlıyordu. Belki de bu tapınma hayatta kalmasının anahtarıydı. Bunu bilmiyordu.

Eller onu serbest bıraktı. Su onun etrafında yuvarlanıyor, çömeldiği yerden hareket ediyor ve ensesine, yanağına, güzel solgun dudaklarına hafifçe sürtünüyordu.

"Jessamine," diye mırıldandı, ona daha iyi bakabilmek için ıslak saçlarını yanaklarından fırçaladı. "Kâbus, uyan."

Gözleri irileşti, sonra kırıştırdı. Sırt üstü dönerek ona baktı. "Rüyamda ne yapıyorsun?"

Bir rüyaydı. Uyuyordu. Görünüşe göre, mezarıcı o uyurken yaşam ve ölüm arasındaki âleme girebiliyordu - ama elbette girebilirdi. Ona başka hiçbir cadıya olmadığı kadar bağlıydı ve ne de olsa burası onun diyarıydı.

Rahat bir nefes alarak elini kızın boynunun arkasına götürdü ve onu soğuk suyun içinde kalmayacak ve kendi sıcaklığının bir kısmının kıza geçmesini umacak kadar kaldırdı. "Burada olmaman gerekiyordu."

"Sen benim rüyamdasın, değil mi?" Belki de bunun doğru olmadığını anladığında gözlerinin arasında küçük bir kırılgılık belirdi. "Seni düşündüğümde daha fazla hissedebiliyorum."

"Çünkü bu bir rüya değil."

Elbette kimsenin bu soğuk ve ıssız yeri hayal etmeyeceğini anlamıştı. Ama sonra mürekkep ondan uzaklaştı. Göğsünden çıkan bir büyü dalgası ondan kadına doğru yükseldi ve mucizevi bir şey oldu.

Saçlarından ıslak bir mürekkep damlası damladı ve yere düştü. Ama karanlık kalmadı. Yağlı bir parıltıyla yayıldı, o ana kadar parıltının etrafında dans eden renklerle... Oh, sonra hayata patladı.

Vücutundan bir gökkuşağı renk ve doku yayıldı, sanki boyayı bir havuzda biriktirmiş ve parmaklarından damlamasına izin vermiş gibiydi. Lav gibi hareket etmeye devam etti, alemini renk, ışık ve... sesle doldurdu?

Vücutundan bir çayır filizlendi. Yeşil çimenler küçük sarı karahindibalarla bezeliydi. Aniden yanaklarını okşayan rüzgârda tepesinde ötüşen kuşların sesini duyabiliyordu. Ilık bir rüzgâr. Hayat ve büyüyen yeşil şeyler gibi kokan geç bir bahar günü. Kadının koyu renk saçları, ani renk cümbüşüne karşı simsiyah bir gölge gibi adamın parmaklarının arasından kayıyordu.

Eli yukarı uzandı ve onun bileğini kavradı. "Bu bir rüya, Elric. Gördün mü? Onu kontrol edebilirim."

Yine nutku tutulmuştu. Bunu yapmak gibi bir alışkanlığı vardı cadının. O mürekkep ve karanlıktan, delilik ve kâbuslardan yapılmış bir yaratıktı ve onun diyarı

karanlık ve gölgeden biriydi. Ve yine de bunu değiştirmek için gereken tek şey, değişmesini isteyen tek bir mezarcıydı.

"Beni büyölüyorsun," dedi onu yerden daha da kaldırarak. Hâlâ diz çökmüş bir halde onu kalçasına yasladı ve parmaklarını saçlarının mürekkepli buklelerinde gezdirdi.

"Neden?"

"Yaptığın şeylerin yarısını nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Vücudunda bir sıcaklık titreşti. Başparmağını kızın çenesinde, alt dudağında gezdirmekten ve kızın dudaklarını ayırmasına izin vermesini izlemekten kendini alamadı. Yine o sıcaklık ikisi arasında titreşti. Elric bakışlarını o ağzın görüntüsünden ve başparmağının dudaklarına yaslanmasına o kadar güzel bir şekilde izin verişinden ayıramıyordu.

Dokunduğı her yerde siyah bir kömür lekesi kalmıştı. Bunu onun mu yoksa kendisinin mi yaptığından emin değildi. Ama hoşuna gittiğini kesinlikle biliyordu. Elric ona dokunduğı her yerde bir iz görmekten hoşlanıyordu. Oyalanmak istediğı tüm yerlerin bir haritası. Kızın nefesi kesildi ve Elric onun gözlerini dudaklarında görebiliyordu. Elric kendini bir anda o heykelde bulundukları anın içinde buldu. O an ikisini de gerçekten serbest bırakmamıştı.

Kadının mı eğildiğini yoksa onun mu eğildiğini bilmiyordu. Tek bildiğı, kendini daha yakına kaldırırken elinin boynuna yaptığı ani baskıydı.

"Üzerimize şüphe çekeceğini bile bile krallığına hayatta olduğuna dair umut vermeyi seçiyorsun," diye mırıldandı, dudakları onunkilere çok yakındı. "Bu çok aptalca bir karar."

"Elbette istiyorum. Her zaman da öyle olacak." "Neden?"

"Çünkü onlar benim olduğu kadar ben de onlarınım. Burası benim krallığım ve buranın halkı acı çekiyor. Bu demektir ki ben de acı çekiyorum. Öyleyse neden onlara yardım etmeyeyim?" Kadın dudaklarını yaladı ve adamın gözleri bu hareketi takip etti.

"Sen bir cadısın. Hayatın boyunca dışlanmış olmalıydın ama yine de bir şekilde onları seviyorsun."

Jessamine gülümsedi ve bu ifade parlaklığıyla onu neredeyse kör ediyordu. "Ben cadı değilim, Elric."

"Ama sen öylesin." Sözcüklerin dudaklarında nefes aldığını hissetti. "Çünkü beni kesinlikle büyüledin."

Sonra onu öptü.

Onu yıllardır öpmek istiyormuş gibi öptü. Sanki yüzyıllardır bu anı, bu kadının kollarında olmasını bekliyormuş gibi hissetti.

Dudakları onunkilere dokunduğu anda binlerce parçaya bölündü. Roor'un üzerine bir ayna düştü, her bir parçasının kırıkları aniden onu yansıtmaya başladı... onu.

Bir ölüm zambağı gibi kokuyordu ve tadı hayatın ta kendisi gibiydi. Chai çayı, aniden acılaştan boğazını kaplayan yığınla bal ve sonrasında her santimini kaplayan sıcaklık. Kız adamın içini yakıp kavuruyor, adam dudaklarını ısırırken dilini de onunkiyle kavuruyordu.

Onun çekingen ve deneyimsiz olduğunu düşünmüştü. Bir hanımefendi gibi nasıl öpüşüleceği öğretilmiş bir prenses, çünkü o da diğer tüm o aptal soylular kadar bastırılmıştı.

Ama hayır, bir cadaloz gibi öptü ve onu bütünüyle yuttu.

Jessamine onun alt dudağını ağızına çekti, diliyle yalamadan önce eski yara izlerinden birini hafifçe ısırdı. Onun üzerindeki hiçbir izden çekinmiyordu. Hayır, onları parmaklarıyla okuyor, öpücüğü kontrol ettiği bir şeye dönüştürürken şaşırtıcı derecede güçlü bir kavramayla çenesini tutuyordu.

Jessamine onu tüketti. Parmakları adamın pazularına batıyor, oradaki eski yara dokusunu kazıyordu. Sanki içine girmesini istiyormuş gibi onu öptü.

Ve lanet olsun, bunu istiyordu. Onu ezilmiş çimen ve lavanta kokan bu çayıra yatırmak istiyordu. Onun vücudunu kendi vücuduyla kaplamak ve sonra da zevkten nefesini kesen her yerinin tadını keşfetmek istiyordu.

Bunu da unutmuştu. Zevkin nasıl bu kadar bağımlılık yapabildiğini ve bir kadının boğazının arkasından çıkardığı o küçük miyavlamaların bir erkeği nasıl büyüleyebildiğini.

Boştaki elini kızın yan tarafına kaydırarak, kız nefes alıp verirken kaburgalarının narin kıvrımlarını hissetmek için yukarı kaldırdı, ciğerleri her nefeste havayı içine çekiyordu. Göğsünü avuçladı, meme ucunun sert boncuğunu elinin altında hissetti.

başparmağıyla küreyi yavaşça sıktı. Daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını.

"Çağır beni," diye dudaklarına doğru nefes aldı. "Beni şimdi çağır, Jessamine."

Seni bir yatağa yatırmama izin ver, bir rüyaya değil."

Sözcükler yastık yumuşaklığındaki dudaklarına dökülür dökülmez donakaldı. Sanki bir büyüü bozmuş gibi onun kollarında kıpırdadığını hissetti ve aniden ne yaptıklarını fark etti.

Yavaşça geri çekildi, dudakları son ana kadar onunkilere yapışmıştı. Ve adam onu bıraktı. Gitmesine izin vermek zorundaydı, çünkü şu anda bile onu çağırarak gücü kendinde bulamıyordu.

Ona tutkusunu tattırdığında bile, ona hâlâ güvenmiyordu. Ya da belki de sadece onun yapacaklarından korkuyordu.

Ya da onun gözlerinde gördüklerinden.

Jessamine onun bakışlarına baktı ve sonra yavaşça başını salladı. "Sanırım artık uyanmalıyım."

"Jessamine." Adını söylerken inliyor muydu yoksa kalması için yalvarıyor muydu bilmiyordu. Söylemek istediği kelimeler diline yapışmıştı.

Beni burada yalnız bırakma.

Sensiz yaşamak istemiyorum.

Öpücüklerinin tadı günlerce acı çekmeye değer.

Ama titreyen eli son bir kez dudaklarında gezinirken başka bir şey söylemedi. Sonra onun kollarından sıyrıldı ve bedeninin zihnini beklediği âlemde kayboldu.

Tüm renkleri yanında götürdü. Mürekkep onu ele geçirmeden önce hepsi yavaş yavaş kırmızıya, grinin tonlarına dönüştü.

Siyah bir mürekkep birikintisinin içinde yere yığıldı, kötü eller ona doğru uzanmaya başlamıştı bile. Tek görebildiği o acı karanlık ve onu çağırarak anılardı, çünkü bunu daha önce de yapmıştı.

Bir cadiya aşık olmuş, ancak onun için kullanılacak bir araçtan ve onun eliyle ölecek bir piyondan başka bir şey olmadığını fark etmişti. Bir kenara atılmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Buna aşık olma hızı onu kesinlikle mahvolmaya götürecekti.

Jessamine dik oturdu, zorlukla nefes aldı ve gözlerini kırıştıtararak gerçekliğe geri döndü. O sadece...

Onlar sadece...

Hayır. Onu öpmüş olmasına imkan yoktu. Bunu yapmasına izin vermezdi. Heykelin yanındaki neredeyse öpüşme bir hataydı ama bu bir felaketti. Ayrıca, kadim bir tanrı onun gibi ölümlü bir kadınla vaktini harcamazdı. Muhtemelen hayal edebileceğinden çok daha fazla partneri olmuştur. Kendilerini bir tanrıyı öpme fırsatına adanmış yüzlerce güzel kadın. Çok daha fazlasını yapmak için

bundan daha fazlası. Bir insanı öpmek ona baştan çıkarma sanatında hiç yeteneği yokmuş gibi hissettiriyor olmalıydı.

İnleyerek, dudaklarında durmadan önce elini yüzünde gezdirdi. Öpücükle şişmiş dudakları, onlara dokunduğu anda kendisini biraz sarhoş hissetmesine neden oldu.

Çünkü onu öpmüştü. Şehvet düşkünü küçük bir cadı gibi elini onun boynunun arkasına dolamış ve alt dudağını emebilmek için onu dudaklarına doğru çekmişti. Yıllardır içinde bastırdığı tüm arzuyla öpmüştü onu. Onu tanıdığından çok daha uzun süredir. Jessamine o öpücüğe tüm kalbini ve ruhunu koymuştu ve bunu yaptığı için aptalın tekiydi.

"İyi misin kızım?" diye seslendi bir ses.

Kafasını kaldırdığında, kafasında kirli bir bez parçası olan bir kadının penceresinden eğilmiş, üçüncü kattan aşağıya baktığını fark etti.

"İyiyim!" diye seslendi, gülümsemek ve aptalca kararlar yüzünden kendini hırpalamıyormuş gibi görünmek için çok çaba harcadı. "Sadece dün gece bir sürü kötü seçim yaptım!"

"Sokaklarda oylanmak aptallık," diye çıkıştı kadın. "Şehirde artık daha fazla enfekte olduğunu duydun, değil mi? Yeni kral onları her geçen gün daha da çoğaltıyor." Başını sallayarak geri çekildi ve pencereyi çarparak kapattı.

Jessamine'in bütün vücudu buz kesti. Yani Leon tehdidini gerçekleştirmişti. Gerçekten de krallığına daha fazla enfekte getirerek burayı tüm cesetler için bir çöplük haline getiriyordu. Sonunda, sağlıklı insanlardan daha fazla hastalıklı olacaktı. Burada kimse yaşayamayacaktı.

"Bu böyle olmayacak," diye mırıldandı, dizlerinin üzerine çöktü ve çantasına uzandı.

Uyurken kendini kamufle etmek için üzerine yığıldığı paçavraları silkti. Siyah bir mumu ve ihtiyacı olan diğer malzemeleri çıkarırken bazı yırtık pırtık parçalar hâlâ vücuduna yapıştıyordu.

Sybil'in uyarısını kulağında duyabiliyordu. *Herkesin seni görebileceği bir yerde büyü yapma kızım.*

Kadının penceresine baktı - bu sokakta çok fazla erken kalkan vardı. Bu büyülerden bazılarını uygulamak için daha karanlık, daha تنها bir köşeye ihtiyacı vardı.

iyi bir kullanım. Saklandığı yerden sessizce sıvıştıktan sonra ana yoldan aşağıya doğru ilerledi, ta ki gizli bir yer görene kadar, bir ara sokaktan çok iki bina arasında garip bir yarık gibiydi.

Karanlığa gömüldü, sonra çantasını karıştırdı ve en iyi seçeneği bulmak için zihnini yokladı. Bir hamiyi çağırma büyüsü, aklına gelen tek şey buydu. Ona burada ihtiyacı vardı çünkü her şey beklediklerinden daha kötü görünüyordu.

Leon ne kadar zamandır enfekte olanları buraya atıyordu? Bazıları ona saldırmadan önce ne kadar zamanı vardı?

"Toprak, hava, rüzgâr, 1re," diye mırıldanarak mumun etrafına küçük pirinç kâseler yerleştirdi, sonra kibriti çakıp bir kâsenin içindeki yağı yaktı, hava alması için bir diğerine üfledi, üçüncüsüne toprak attı ve sonuncusuna da kabından su damlattı. Ve sonra siyah mumu yaktı. "Ölümsüz Olan, bir görüşme talep ediyorum."

Hiçbir şey duymamış. Kulaklarında sadece rüzgârın sesi vardı, sanki Elric onu görmezden geliyordu.

Ama bunu yapamazdı, değil mi? Bu büyü özellikle bir patronla konuşmak için kullanılıyordu ve belki de ona tapmıyordu ama yalvarışının bir anlamı olmalıydı. Yardımına ihtiyacı olan birinin çılgınca isteğini reddedemezdi, değil mi?

"Elric," diye tekrar denedi, gözlerini hareket etmesi gereken mumun Rame'ine dikerek. "Elric, cevap ver bana!"

Öpücük yüzünden miydi?

"Sen bin yaşındasın," diye tısladı. "Birini öptükten sonra onunla yüzleşebilmelisin. Bu çok önemli."

Yine de yanıt gelmedi. Aslında mum söndü, ya rüzgâr tarafından ya da ilahi bir öpücüğe engel olduğu için kızgın, somurtkan bir tanrı tarafından söndürüldü.

"Ah, seni velet!"

Tamamen söndüğünden emin olmak için mumun ucunu kıstırdıktan sonra, ikinci 1re'yi Sybil'in ona verdiği küçük pirinç kâseye doldurdu. Anlaşılan kâseler cadılar için oldukça önemliydi. Pirinç ya da bakır olmadan hiçbir büyüün doğru olmadığını söylemişti ama Jessamine o kadar yıpranmıştı ki nedenini hatırlayamıyordu.

Çizmeler ellerinin hemen yanında durdu. Kirli, isle kaplı ve kesinlikle kendisinininkinden daha büyük botlar.

Jessamine başını kaldırdığında karşısında duran iri yarı adamın bakışlarıyla karşılaşınca donakaldı. Kırışmış yüz hatları sakalıyla büyük ölçüde gizlenmişti ama parlak yeşil gözleri ona nefretle bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye hırladı.

"Kaselerimin temiz olduğundan emin oluyordum, böylece onları yiyecek almak için kullanabilirdim," diye kekeledi. Umarım bu en azından biraz ikna edici olmuştur.

"Bundan emin misin?"

"Evet. Neden?" Jessamine bitmekte olan metali çantasına soktu.

"Çünkü kesinlikle büyücülük yapıyormuşsun gibi görünüyor." Jessamine'in yanına çömeldi, iri kalçaları ellerini destekliyordu. "Ve Fabrika Bölgesi'nde cadılara ne yaptığınızı bilmek istemezsin, küçük kız."

Ağzını açtı, kraliyet ailesinin açık izni olmadan cadıları cezalandırmanın yıllar önce yasaklandığını söylemeye hazırdı. Ama o zaman bu çok fazla şeyi açığa çıkarırdı. Hangi sokak faresi bunu bilebilirdi ki?

Bunun yerine ağzını kapattı ve başını salladı.

"Burada hiçbir uyarı yok. Beni duyuyor musunuz? Büyü yaptığını görürsek biri seni sokak ortasında öldürür. Kimse cesedini bile kaldırmaz. Fareler seni kemiklerine kadar yiyecek."

"Anlaşıldı," dedi dişlerini sıkarak.

Adam ayağa kalktı ve uzaklaşmadan önce kadının ayaklarının dibindeki yere tükürdü. Sırtındaki çantayı fırlatırken çanakları birbirine çarptı. Belki de bu etkileşim onu korkutup daha az fark edilmesini sağlamalıydı ama tek yaptığı göğsündeki Rame'i ateşlemek olmuştur.

Artık herkesin önünde büyü yapmak istiyordu. Belki de bir cadı olduğunu haykırmak istiyordu ve ona dokunmaya çalışan herkes bunun için yanacaktı. Tabii ki bu mümkün değildi. Jessamine büyüsüyle bir mumu nasıl yakacağını bile zar zor biliyordu. Ama birdenbire onu bir silah gibi kullanabilmeyi diledi.

Belki de Ölümsüz Olan haklıydı. İnsanlara zarar vermek istiyordu ve şimdi bunu nasıl yapacağını öğrenmesi gerekiyordu.

Küçük kadınlara sataşan erkekler hakkında içinden mırıldanarak ara sokaktan çıktı ve hana doğru geri dönmeye başladı. Umarım kalabalık biraz daha

Gün boyunca daha misafirperverdi, belki Callum hakkında birkaç soru sorabilirdi. Bu bölgedeki birileri, büyüüp kraliçenin sağ kolu olan bu genç adamı hatırlıyor olmalıydı.

Mesajını bıraktığı yere yakın bir köşeyi dönerken Jessamine neredeyse kalabalığın kenarında duran uzun boylu bir kadının sırtına çarpıyordu. Burada o kadar çok insan toplanmıştı ki karşıdan karşıya geçmek imkânsızdı.

"Affedersiniz," dedi elini sağındaki daha ufak tefek bir adamın sırtına koyarak. "Sadece geçmem gerekiyor. Ben hana gidiyorum."

Adam ona pis bir bakış attı ama kalabalığın arasından geçip önüne geçmesine izin verdi. İşte o zaman mırıldanılan sözleri duymaya başladı.

"Bu doğru olamaz, değil mi?" diye sordu bir kadın, kirli saç bandını başından çekip elinde sıkarak.

Yanındaki adam, "Elbette hayır," diye alay etti. "Hepimiz onun o uçurumdan düşüşünü izledik. Kraliyet düğünü herkesin görebileceği bir manzaraydı, buraya kadar bile, ve hepimiz onun suya düştüğünü gördük. Kimse bundan kurtulamazdı."

Nefesi ciğerlerinde sıkışmıştı. Onun hakkında mı konuşuyorlardı?

Mesajı bıraktığı sokağa doğru bakınca kalabalığın onu beklediğini fark etti. Hepsi mesaja bakıyordu ve en yakınları mesaja dokunmamıştı bile. Sanki dokunurlarsa serabın kaybolacağından korkuyorlardı.

"Prenses öldü," diye bağırdı başka bir adam. "Hepimiz onun ölümünü izledik!"

Birisi mesajının önüne bir sandık sürükledi ve üzerinde durdu, kapüşonunu yüzünden düşürdü, böylece kalabalık vahşi gözlü sarışın bir kadını görebildi. "Buna inanıyorum! O lanet olası yeni kral hepimizin diz çöküp onun aletini yalamamızı istiyor. Ben bunu yapmayacağım! Eğer prenses yaşıyorsa, o zaman kralı sikin!"

Diğer birkaç kişi de bu sözleri haykırdı. "Kralın canı cehenneme!"

Kalbi hiç bu kadar dolu hissetmemişti. Krallığının güçlü olduğunu söylerken bahsettiği insanlar bunlardı. Bunlar adalet için ayağa kalkmaya istekli insanlardı.

Arkasındaki bir adam kıkırdadı, sonra etli bir elin omzunu ittiğini hissetti. "O kadar mutlu görünme kızım. O prenses öldü ve bunların hepsi bir oyun. Yeni kralın kurnaz biri olduğunu duydum. Sırada kimin olduğunu bilmek istiyor. Sadece bekle,

Bu kalabalıkta bu saçmalığa kanan herkes birkaç gün içinde kafasını kaybedecek."

Böyle düşünmek istemiyordu. Bu kalabalıktaki herkes gerçeğe çok yakındı. Biraz daha uzansalar, gerçeği göreceklerdi. Krallığın yıkılmaması için hâlâ bir şans olduğunu anlayacaklardı. Eğer biraz daha umut eder ve dayanırlarsa, tahtını geri alabilir ve gaspçıyı sonsuza dek yok edebilirdi.

Ama adamın sözlerinden sonra yayılan korku çok güçlüydü. Kalabalık soyulmaya başladı, Leon'un kendisi bir bıçakla onları kesiyormuş gibi parçalar koptu ve yırtıldı.

Orada durup hepsinin gidişini izledi, pes etmeye bu kadar istekli olduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Birkaç dakika önce çok heyecanlıydılar ve sonra... gittiler. Kalbi ağırlaşarak, sandıktan tırmanarak inen sarışın da dahil olmak üzere sadece birkaç kişi kalana kadar bekledi. Orada durmuş, sırtı giden kalabalığa dönük, duvardaki mesaja bakıyordu.

Jessamine kendini tutamadı.

Kadına doğru yürüdü ve "Yani gerçekten ölmediğine inanıyor musun?" diye sordu.

Kadın ondan biraz daha uzun boyluydu ve çok daha kaslıydı. Geniş ve güçlüydü, Jessamine'e bakıp yüzünü ekşitti. "Oh, bu saçmalık mı? Hayır, buna bir saniye bile inanma. Prenses hayatta olsaydı her gün yeni bir enfekte akını olmazdı. Şehrin altındaki çukurlarda onlardan yüzlercesi var ve onları oraya atıyorlar. Prenses ve annesi bizimle ilgilenirdi. Eğer hala hayatta olsaydı, geriye kalan tek şey bir mesaj olmazdı. Adamlarım o aptalların çoğunu yankeserken herkesin dikkatini dağıtmak zorundaydım. Ceplerini kontrol etsen iyi olur, güvercin."

Jessamine'in ağzı açık kaldı, hızla üstünü başını yokladı ve sonra çantasını çevirip içine baktı. En üstte tuttuğu bozuk para torbası yerinde yoktu.

"Bekle," diyerek sırt çantasını omzuna attı ve kadının peşinden gitti. "Paralarım! Onları öylece alıp gidemezsin. Geri ver onları."

"Öyle bir şey olmayacak. Onlara daha iyi göz kulak olsan iyi olur, tamam mı?"

"Az önce beni soyduğunu itiraf ettin!" Karanlık bir öfke vücudunda dalgalandı ve bir an için kendini güçlü, neredeyse intikam almaya aç hissetti. Ama kadın bir hışımla ona doğru döndü, pazılarından yakaladı ve duvara fırlattı. Jessamine başını sertçe yere çarptı ve kış üstü yere düşmeden önce kafatasında birkaç dakika boyunca çıtırtı sesi yankılandı. Kaslı sarışın neredeyse acımaya benzeyen bir ifadeyle önünde çömeldi.

"Dinle, burada yeni görünüyorsun. Fabrika Bölgesi'ne alışmanın zor olduğunu biliyorum. Çalınacaksın, hırpalanacaksın ve senin gibi narin biri muhtemelen burada ölecek. Sertleşin yoksa biri sizi öldürür. Burada yaşamamanın gerçeği bu. Yani hayır, paranı geri alamayacaksın. Senin gibi güzel bir şey bir genelevde yeterince iyi iş çıkarır ve birkaç ay içinde paranı geri alırsın." Başını yana eğdi ve ekledi, "Sadece sikiinin çok büyük olmadığından emin ol. Sen küçük bir kızsın, güvercin."

Jessamine az önce olanlardan dehşete düşmüş bir halde kadının uzaklaşmasını izledi.

Ama yine de, soyulup duvara fırlatılmadan önce kadın Jessamine ve annesi hakkında iyi şeyler söylemişti. İnsanlar hâlâ ailesinin doğru şeyi yapacağına güveniyorlardı.

Bir mesaj yeterli değildi. Daha fazlasını yapmalıydı.

Ayağa kalktıktan sonra, yazacak başka bir yer bulana kadar şehirde dolaştı, başkalarının fabrikalardan eve dönerken görebilecekleri bir yerdi ama burası kadar halka açık değildi. Bu mesajın önünde kalabalık toplanmayacaktı ama yine de haber hızla yayılacaktı.

Geçen seferki gibi, kendine bir kova yağmur suyu buldu ve yeni bir mesaj bıraktı. Daha iyi bir mesaj.

Bu şehir hala nefes alıyor, ben de öyle, sonunda bir tereyağının dağınık çizimi var.

Geri adım atarak, zevkle baktı. Evet, bu mükemmeldi. Bu mesajı kimin bıraktığı sorgulanamazdı. Başka kim böyle bir şey söyleyebilirdi ki?

Kayıp kraliçe oydu ve onlar için geliyordu. Bu krallığı, tahta layık olmayı dileyen bir adamın pençelerinden kurtaracaktı. Ve eğer bunu göremezlerse, o zaman onu diz çökmeye zorlayacaktı. Belki de Leon'un ayaklarına kapanıp yalvardığını görürlerse, sonunda ona inanırlardı.

Eşyalarını topladı ve başka bir ara sokağa girdi. Sadece Callum'u bulması gerekiyordu. Hepsi bu kadardı. Birileri bir şeyler biliyor olmalıydı.

Bir grup adam yakındaki bir sokağın sonunda durmuş, iri cüsselerine yapışan beyaz tüyler bırakan purolarını tüttürüyordu. Bellerinde parlayan bıçaklar ışığa takılıyordu. Şimdiye kadar gördüğü insanların çoğundan biraz daha temiz görünüyorlardı. Bu şehrin güçlü insanlar tarafından yönetildiğini zaten öğrenmişti, bu yüzden belki de yeterince biliyorlardır.

Pelerinini boynuna kadar çekerek gözlerini yuvarladı ve kaybolmuş gibi görünmeye çalıştı. Masum. Hiç de tehditkâr değildi. Aksine, onların yardımına çaresizce ihtiyaç duyan küçük bir kızdı. Yürüdü ve ağzından kaçırdı: "Affedersiniz, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Callum Quen'i arıyorum. Onu tanıyor olabilir misiniz? Fabrika Bölgesi'nde doğmuş. Çok uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama o zamanlar onu tanıyan birini bulmayı umuyorum."

Sonra gözlerini kırıştırdı, çünkü neredeyse onu duymamış gibi görünüyorlardı. Hepsi aç bakışlarla ona bakıyordu. Çok şey gören gözlerle ve dudaklarındaki alaycı ifadeyle, bir adım geri atmasına neden oldular.

Yanlış bir şey mi söylemişti?

"Neden Callum'u arıyorsun?" dedi en iri adam, ona doğru bir ciğer dolusu duman üfleyerek.

Öksürdü ve elini yüzünün önünde salladı. "Onunla konuşmam gerek."

"Onunla konuşmak istediğini sanmıyorum, tatlım. Sen çok küçük bir şeysin Callum'un seninle ilgilenmesi için bir neden yok."

"Yani onu tanıyor musun?" Buna biraz şaşırmıştı.

"Kimse Callum'u gerçekten tanımıyor."

Başka bir adam onlara katıldı, gür sesi diğerlerinin sözünü kesti. "Sana ne demiştin cadı? Büyü yaptığını görüyorum ve seni uyarmayacağım."

Birden hepsinin gözleri kısıldı ve aç bakışları korkuya dönüştü. Ondan nasıl geri çekildiklerini, ona bakmakta bile tereddüt ettiklerini ve bıçaklarının saplarına doğru kayan ellerinin kemiklerine kadar titrediğini gördü.

Sertçe yutkunarak ellerini havaya kaldırdı ve hepsinden bir adım uzaklaştı. "Büyü kullanmıyorum. Sadece eski bir arkadaşımı arıyorum."

"Bir arkadaş mı?" Gruptaki en iri adam kıkırdadı. "Callum'un arkadaşı yoktur. Hele kaledeki gibi arkadaşları hiç yok."

Şato mu? Onun şatodan olduğunu nereden biliyordu?

Ne olursa olsun, şimdi gidemezdi. Callum'u tanıdıkları belliydi ve onun nerede olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Onunla konuşabilirse, belki tüm bunlar bir anlam kazanabilirdi. Belki şantaja maruz kalmıştı ya da Leon'un annesini gerçekten öldüreceğini düşünmemişti. Bir açıklaması olmalıydı.

Teredditle, "Sadece onunla konuşmam gerek," dedi.

Daha önce gördüğü adam tepesinde belirdi. "Fabrika Bölgesi'nde cadılara yer yok."

"Ben cadı değilim."

Alay etti. "Bana kesinlikle öyle göründü. Burada cadılara ne yaptığımız hakkında söylediklerimi hatırlamıyor musun? Zavallı küçük şey. Çığlıklarının nasıl bir ses olduğunu merak ediyorum."

Burada olmaktan nefret ediyordu ama öpüşmelerinden de oldukça utanmıştı. Birini öpmeyeli yüzyıllar olmuştu ve öptüğü kişiyi gerçekten görmenin ne kadar garip olduğunu unutmuştu.

Ne dedi o? Bunu tekrar mı yapması gerekiyordu? Elric neyin doğru seçim olduğunu bilemeyecek kadar uzun yıllar yalnız kalmıştı. Biriyle tekrar görüşmek konusunda hiç bu kadar endişe duyduğunu sanmıyordu.

Jessamine onu kullanan birinden çok daha fazlasıydı. Onu cephaneliğindeki başka bir araç olarak görmediğini iliklerine kadar hissedebiliyordu. Onunla bir insanmış gibi konuşuyordu. Sanki onun için bir şey ifade ediyormuş gibi.

Tüm ruhunun yumuşadığını hissetmeden onunla nasıl konuşacağını henüz öğrenmemişti.

Bu oynadığı tehlikeli bir oyundu. Sanki parmağını açık bir Rame'in üzerinde gezdiriyor, ilk başta acı olmadığı için heyecanlanıyor, ama her geçişinde daha da yavaşlıyordu. Yakında kendini yakacaktı.

Nefesini üfleyerek karanlığın içinde dolaştı ve zihnini yavaşlatmaya çalıştı. Kafasının net olması gerekiyordu. Bu işin ters gitmesi için pek çok yol vardı. Eninde sonunda onu kurban etmek isteyecekti. İlk sorun buydu. Her cadı eninde sonunda güç arzusuna yenik düşer.

Sybil bunu yapardı. Gücünü ilk doldurduğunda bunu onun gözlerinde görmüştü. Eninde sonunda onu öldürmek isteyecekti ve bu da Jessamine kadına ne kadar güvenirse güvensin ona göz kulak olması gerektiği anlamına geliyordu.

Tüm yolculukları, yolun her adımı Jessamine'in güvenine bağlıydı. Ve bunu ona karşı biraz olsun nazik olan herkese göstermişti.

Topraklarını korumak için elinden geleni yapmış olsa da o hâlâ bir prenesti ve bu dünyanın kötülüklerine karşı masumdu.

Keskin bir acı çenesini titretti ve bir elini ani ağrıya dokundurdu. Artık bu diyarda eski anıları mı hissediyordu? Bu kesinlikle planlarını bozabilirdi. Burası her zaman uyuşturan bir yalnızlık olarak tasarlanmıştı. Eğer burada da bir şeyler hissetmeye başlarsa, bu kesinlikle onun için iyi bir son olmazdı.

Başka bir ağrı, bu sefer sol tarafında. Tuhaf. O hiç... Jessamine.

Omurgasından aşağı soğuk bir his yayıldı ve Jessamine'le birbirlerine tahmin ettiğinden çok daha yakın olduklarını fark etti. Ona bir şeyler oluyordu. Bir şey ya da biri küçük mezarcısına saldırıyordu ve onun bundan çok daha uzun süre hayatta kalmasına ihtiyacı vardı.

Elric ona gitmeye çalıştı. Bunu yapabileceğinden çok emindi ama görünüşe bakılırsa onunla birlikte o âlemde düşündüğünden daha uzun süre kalmıştı. Gücünün geri geldiğini hissetti ama onu bu âlemde tutan gölgelerin tehlikeli ve keskin kenarı hiç kıpırdamadı. Kendi başına gidecek kadar güçlü değildi. Hayal kırıklığı içinde dişlerini göstererek başını geriye eğdi ve "Bu lanet beni ne zaman serbest bırakacak?" diye bağırdı.

Henüz güç rezervlerini tüketmemişti. Mezarcıların laneti yüzünden etrafını saran zincirler hâlâ bağlayıcı ve sıkıydı. Yakında bu âlemden kurtulmak için yeterli büyüye sahip olacaktı ama henüz değil. Kendisine tapanları ziyaret edebilirdi elbette ama o ona tapmıyordu. Ne yazık ki bu aynı zamanda bir koruyucusu olmadığı anlamına da geliyordu. Koruması yoktu.

Tamamen yalnızdı.

Çağırma işleminin ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, bir an kendi diyarında olduğu, bir an sonra gölgelerin ıslak bir patlamayla onu serbest bıraktığı ve karanlık bir ara sokakta durduğuydu.

Onu son gördüğü günle aynı gün değildi. Zaman geçmişti. Bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu ama bu, onun bu şehirde onsuz dolaştığı anlamına geliyordu. Çağrıldığı gölgeleri aradı, bu hırsızlar ve soyguncular şehrinde yönünü bulmaya çalışıyordu. Ve sonra onu gördü.

Jessamine kirli zeminde oturmuş, duvara yaslanmıştı; gömleğinin omzu yırtılmış ve her tarafına çamur sıçramıştı. Yanındaki yerde duran pelerini kana o kadar doymuştu ki simsiyah görünüyordu. Çenesinde koyu bir morluk oluşmuştu bile ama onu asıl duraklatan sol tarafından sızan kandı. Tahminine göre bir bıçak yarasıydı ve nefes alış verişindeki zorlanmaya bakılırsa bu yaradan sağ çıkamazdı.

Elini yaranın üzerine bastırdı ama parmaklarının arasından hâlâ kan sızıyordu. Solgun yüzü kül rengine dönmüştü, kara kirpikleri onu gördüğü anda yanaklarının tozunu aldı.

"Bir hata yaptım," diye hırıldadı, sesi düzensizdi ve acıyla karıştı.

Adam ona doğru sendeleyerek bir adım attı, kalbi boğazındaydı. "Ben... Ben çok üzgünüm, Jessamine."

"Biliyorum, biliyorum. Planlarını mahvettim." Bakmak için elini çekti ve elindeki kan miktarını görünce zorlukla yutkundu. "Öylece yürüyüp insanlara Callum'u soramam. Ne aptalım, sanırım."

Kadının yanına yürüdü, sonra çömelerek gözlerinin içine baktı. Zavallı şey çoktan yarı ölü durumdaydı. Bu diyarda onun hayatını kurtarabilecek tek bir kişi bile yoktu, dikkatlerini çekmek için elinden geleni yapsa bile.

Kız ölecekti. Yine ölecekti. Sırf o burada olmadığı için.

"Ne oldu?" diye homurdandı.

"Callum'u yanlış insanlara sordum." Başını duvara yasladı, ciğerlerini zorlukla dolduran hırıltılı nefesler alıyordu. "Benim bir cadı olduğumu düşündüler."

"Yani seni öldürdüler mi?"

"Henüz ölmedim." Tekrar kanlı parmaklarına bakmadan önce gözlerini kocaman açtı. "Yine de sanırım haklısın. Muhtemelen yine ölüyorum, değil mi?"

Elric öne doğru eğildi ve elini onunkinin üzerine bastırdı. "Sizin diyarınızda böyle ölümcül bir yarayı iyileştirmem mümkün değil. Küçük olanları, evet. Benji'nin omzunu bıçaklaması seni öldürmezdi ama bu... kesinlikle öldürecek. Böyle şeyler benim sahip olduğum güçlerin ötesinde."

Başını sallamadan önce dudaklarından küçük bir hıçkırık kaçtı. "Haklısın. Bunu tahmin etmeliydim."

"Bana her şeyi anlat."

"Benim bir cadı olduğumu ve cadıların Fabrika Bölgesi'ne ait olmadığını söylediler." Sanki yeniden odaklanmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez daha gözlerini kırptırdı. "Çok yazık. Cadılar muhtemelen bize zarar verebileceklerinden daha fazla yardımcı olabilirler."

"Bunun doğru olduğunu biliyorum." Elini sıkarak iç çekti. "Neden güçlerini kullanmadın? İstemedi de olsa hepsini öldürebilirdin. Benji'ye ne yaptığına bir bak."

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Benden korkuyorlardı. İlki bir yumruk attığında, hepsini yere yıkıp kanlar içinde bırakabileceğimi düşündüm. Ama sonra ne kadar korktuklarını ve bana her vurduklarında bu korkuyu nasıl dışa vurduklarını gördüm ve ben..."

Kendi hayatıyla olan paralelliği gözden kaçırmamıştı. Kendisinin sayısız kez kurban edilmesine izin vermişti, bıçaklar ve l'ler kendisinden başka herkesi iyileştirmesi gereken bir merhem gibi Reş'ine sürülmüştü. Yanlış bir şey olsa bile, o da halkı için aynı şeyi yapmıştı.

Belki onun için yanlıştı. Ama böyle bir seçim onun tüm varoluşuydu.

"Bir kraliçe hem öfke hem de merhamet hisseder," diye mırıldandı. "Adil bir kraliçe ikisi arasında nasıl seçim yapacağını bilir."

Gülümsedi, dişleri kanla kaplıydı. "Doğru seçim yaptığımı mı düşünüyorsun? Kızmadın mı?"

"Sana nasıl kızabilirim ki?" Jessamine'in kanlı elini bıraktı ve parmağının tersiyle yanağını okşadı. "Onların acısını çektin Jessamine, senin canını yaksa da. Sen bu krallığın hak ettiği kraliçesin ve bunu herkesin görememesine üzülüyorum."

Bir nefes verdi ve onun yanında yere yerleşmesini izledi. Ölümünün sebebinin kendisi olduğunu düşünürsek, onu ne kadar yanında istediğini bilmiyordu. Burada olmalıydı ama yine de o kadar zayıftı ki kendi mezar taşıyıcısını bile koruyamıyordu. Ama yine de elini onunkinin hemen yanına koydu. Ona dokunmasına kıl payı kalmıştı.

Göğsünden gelen bir tıkırtı, hafiflemeden önce onu bir an için gerginleştirdi. Sonra eli biraz onunkine doğru kaydı, sadece birazcık ve aniden serçe parmağı onunkinin üzerine kondu. Sanki el ele tutuşuyorlarmış gibi.

"Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama keşke burada olsaydın." Dumanlı gökyüzüne baktı ve ekledi, "Gerçekten burada."

Göğsünü yırtan endişe ve umut dalgasından utanmalı mıydı? Belki de beklediği an buydu. Belki de şimdi kendi hayatını kurtarmak için umutsuz bir çabayla onu diyara çağıracaktı.

"Bunun olmasını sağlayabilirsin, biliyorsun."

Tüm bu umutlar onun kahkaha sesiyle yerle bir oldu. Kıkırdaması, tam önünde ölüyor olmasına rağmen soğuk ara sokağa sıcaklık kattı. "Peki krallığının üzerine ne salacaktım?"

Homurdandı. "Gerçek bir terör." "Kötülüğün vücut bulmuş hali."

"Senin hastalığın gibi yayılacak bir delilik."

"Sonsuza dek krallığının üzerine karanlığı salan kraliçe olarak anılacağım." Ama bunu söyledikten sonra homurdandı, sözleri ses tonuyla yumuşadı. "Fiziksel bir forma kavuşursan ve kavuştuğunda ne yapacağını bilmiyorum. Halkımı senin güçlü ellerine bırakamam Elric. Bunun için çok üzgünüm."

"Daha azını beklemiyordum."

Ve gerçekten de yapmadı. Bir tanrıyı serbest bırakmak tehlikeli bir oyundu. O anda daha iyi bir adam olmayı diledi. Keşke onun evine ve halkına kendi eviymiş gibi bakacağına söz verebilseydi.

Ama yapamazdı. Bunu ikisi de biliyordu.

İçini çekti, nefesi ciğerlerinde biraz daha tıkırdadı. "Yani gerçekten ölüyor muyum?"

"Bir bakıma. Sen zaten ölüsün, biliyorsun." Serçe parmağını eliyle okşadı. "Kalıcı olarak ölmene izin vermeyeceğim. Son öldüğün zamanki gibi bir şey bekliyorum."

"Oh, bu iyi o zaman."

Kızın sesindeki gerginliği duyabiliyordu. Bilinmeyen, insanlar için her zaman çok korkutucuydu.

"Bunu daha önce de yaptın, kâbus. Eminim ikinci sefer o kadar korkutucu değildir." O tıkırtılı hırıltı tekrar geldi ve kızın ondan uzaklaştığını hissetti.

Bunun onun için çok zor olacağından endişeleniyordu. Şimdiden, hayatının büyük bir kısmı

çok zor olmuştu.

"İlk seferden daha yavaş," diye fısıldadı. "Öldüğümü hissedebiliyorum. Çok fazla his var. Soğuk, ani açlık hissi ve ayrıca kaybolan ağrının acısı. Parmaklarım uyuşuyor ve dudaklarımı hareket ettirmekte zorlanıyorum. Sanırım yakında göremeyeceğim."

Onun bunu yaşamak zorunda olmasından nefret ediyordu. Ve bunu tek başına yapmak zorunda olmasından daha da çok nefret ediyordu.

Duvardan uzaklaşarak tekrar onun önünde çömeldi. Elric kızın ellerini kaldırıp teker teker dudaklarına bastırdı. "Burada daha fazla kalamam Jessamine. Sen öldüğünde o âlemde olmak zorundayım yoksa seni özleyebilirim. Ve eğer seni özlersem, o zaman gerçekten ölmüş olursun."

"Ben zaten öldüğümü sanıyordum."

"Bir bakıma öylesiniz. Ama pek çok açıdan değilsin. Hâlâ bu âlemdesin, değil mi? Bir beden var. Bir ruhun var. Seninle ilgili her şey çok canlı. Eğer seni kendi diyarımda kaybedersem, sonsuza dek yok olursun ve bir tanrı bile seni geri getiremez."

Ve yine orada sıkışıp kalacaktı. Tek başına. Kimse onu çağırmayacak ve hiçbir cadı hayatını tehdit etmeyecekti. Bir daha asla ayak parmaklarının arasında çamur ya da saçlarını okşayan bir esinti hissetmeyecekti.

Elric umutsuzca tekrar yaşamak istiyordu. Bu yüzden onu kullanıyormuş gibi hissetse bile, onu kullanacaktı. Çünkü küçük kâbusuna ihtiyacı vardı, tıpkı onun kendisine olduğu gibi.

"Yani... beni burada mı bırakıyorsun?" İri gözleri ona dikilmişti ve onun korkusunu neredeyse tadabiliyordu. "Yalnız ölmek için mi?"

Kalbi milyonlarca parçaya bölündü. "Evet" diye fısıldarken parçaların ruhunun derinliklerine işlediğini hissedebiliyordu.

"Ah."

"Kalabildiğim kadar kalacağım." Daha yakına eğildi, başının arkasını tuttu ve alınlarını birbirine bastırdı. "Ama artık uzun sürmeyecek."

Onun kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Hayatının hissi, onları birbirine bağlayan güç o kadar zayıftı ki neredeyse ipek bir iplik gibiydi. Hâlâ onu burada tutacak kadar güçlüydü ama sonsuza kadar tutacak kadar değil. Kendi krallığının ağırlığı diğer ucu çekiştirirken olmazdı.

Elric söz verdiği gibi onun yanında kaldı. Onun nefes alışının değiştiğini duyana kadar kaldı. Mezarcıların asi kız kardeşlerini eve çağırdıklarını, mürekkepli ellerini omuzlarına koyduklarını ve onu bu diyardan uzaklaştırdıklarını öğrenene kadar. Ama onun nereye gideceğini de biliyordu.

Biliyordu ve onu bulacaktı.

Dudaklarını kızın alına bastırarak sıcak dokunuşun teninde kalmasına izin verdi. "Söz veriyorum sana yardım edeceğim, kâbusum. Korkma."

"Korkmuyorum." Cesur olmak için çok çabalasa da sesindeki yalanı duyabiliyordu. "Orada olacaksın. Bundan eminim."

Göğsünde bir sıcaklık filizlendi. Belki onu çağırarak kadar güvenmiyordu ama onun için ölecek kadar güveniyordu. Bu güven ona bir şeyler yaptı. Göğsündeki duyguyu, parlak bir ışık göğsüne saplanmış gibi hissettiren o garip umut ve mutluluk kıpırtısını tanıyamadı.

Ama onu duvara yaslanmış görmek içindeki tüm iyiliği paramparça etse de, âleminin kendisini onun yanından çekmesine izin verdi. Tek başına. Onun yanında olamadığı için bir çukurda ölüyordu.

Bir kez daha intihar etmek zorundaydı. O soğukta oyalanmak, sonun kendisine doğru süründüğünü hissetmek, çünkü bu yara yavaş bir ölümdü. Kalbini kavrayan buzu ya da durmadan önce uzun dakikalar boyunca yavaşça atmasını hissetmek zorunda kalmamalıydı.

Öfke göğsünü yakıyordu ve nadiren böyle hissedirdi. Ne de olsa cadılara yapılan muameleye karşı haklı bir öfke duymaktan uzun zaman önce vazgeçmişti. Ama bir zamanlar, tam da bu nedenle onlara acımıştı.

Bir cadı evinin yansımasıydı. Etrafındakilere bir ayna tutuyor, onlara içlerinde yaşayan iyi ve kötüyü gösteriyordu. Bir büyü istediler ve ters gittiğinde, kendileri dışında herkesi suçladılar.

Kendi âleminde, bir gölge birikintisinin içinde elleri ve dizleri üzerinde cisimleşti. Suçluluk ve endişe hızla yerleşti ve karanlığın içinde öğürene kadar formunu sarstı. Siyah kustumuk, gecenin bu sonsuz âleminde gücünün geri kalanına katılarak kendini ondan temizledi.

Kız ölüyordu.

Ölüyordu ve o orada değildi.

Onu bu şekilde yüzüstü bırakmaya nasıl cüret eder? Ona değer veren tek cadının ölümün kucağına düşmesine nasıl izin verirdi?

Bu onun tüm krallığı için bir kayıptı. İlkinde olduğu gibi ikincisinde de. Asla bu şekilde intihar etmek zorunda kalmamalıydı. Ve böyle olması onun suçuydu.

Ama kendine acıyıp duramazdı. Hâlâ ona yardım etme şansı vardı ve bunu yapmaya niyetliydi. Elric sendeleyerek ayağa kalktı, zor nefes alıyor ve kendini toparlamak için elinden geleni yapıyordu. Onun için. Bu diyar için. Çünkü ikisinin de hâlâ yapması gereken işler vardı.

Karanlığa doğru ilerlemeye başladı, onu bulacağından emindi. İlk seferinde bulmuştu.

Ve binlerce kez de bulacaktı.

25

Jessamine ilk öldüğünde artık acı çekmeden uyandığını hatırlıyordu. Adamın ondan istediği her şeyi yapmayı bu kadar kolay kabul etmesinin bir nedeni de buydu.

Düşüşünü o kadar net hatırlıyordu ki. Boğazındaki acıyı ve kış için en sevdiği kırmızı atkısı gibi havaya karışan kanı. Ve bundan da öte, sevdiği herkesi kaybettiği için kalbinde hissettiği acıyı hatırlıyordu. Fiziksel ve duygusal acı, göğsünü pençeleyen ve boynundaki yaradan dışarı çıkmaya çalışan bir şeytana dönüşmüştü.

Ama bu karanlık, rüyasız yere dair silik anısında kendini o kadar da kötü hissetmemişti. Kısa bir an için sakinleşmişti. Sessizdi. Sakin. Tek hatırlayabildiği rahatlama ve sonra onun sesiydi. Anlaşma yapması için ona yalvaran bir melodi.

Hayatın tüm korkunç parçaları Ölümsüz Olan'ın diyarında yok olup gitmişti. Hepsi. Kendini bırakabilirdi. Takip eden anlarda hayatının acısının yok olmasına izin verdi.

Bu kez, ölümden sonra gelen acıyı aldı.

Nefes nefese uyandığında, kalbinin göğsünde gümbürdediğini ve vücudunda zorlukla nefes alabileceği kadar keskin bir ağrı hissetti. Yan tarafında en ufak bir şekilde bile iyileşmemiş bir yara vardı. Hâlâ acıyordu, öyle ki acıdan gözleri kör olmuştu. Çenesi ağrıyordu. Dilini ağzındaki kanayan yaranın üzerinde gezdirdiğinde yumruktan kalan gevşek dişler hâlâ kıpırdıyordu.

Onu sadece bir kez bıçaklamak zorunda kalmışlardı. Utanç verici derecede az sayıda ve erkekler bile bunu biliyor gibiydi. Onu bir kez yumrukladılar. Bir kez bıçakladılar. Ve sonra onu kendi başının çaresine bakması için orada bıraktılar.

Etrafındaki karanlık öfkeyle dalgalanıyordu. İçindeki öfkeyi hissedebiliyordu. Ve bu öfke Elric'ten gelmiyordu. Ölümsüz Olan'dan. Bu öfke tamamen farklı bir varlıktan ya da yaratıktan geliyordu ama yine de şaşırtıcı derecede tanıdık geliyordu. Belki de bu öfkenin onun gücünün kaynağından kaynaklandığını düşündü. Çünkü öfkeli olduğu zamanki aynı tehlike Ravor'una sahipti. Ama çok, çok daha kötüydü.

"Jessamine!" Çağrı karanlığın içinde çınladı ve aniden tekrar onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, bu yerin sıvısına düştü ve mürekkepli Ruid'in içinde diz çökmek için fazla 1ne olan pantolonunun paçalarını ıslattı. Yine de fark etmemiş gibi görünüyordu.

Kollarıyla onu kavradı, kucağına çekti ve ellerini sanki üzerindeki tüm yaraları sarmaya çalışıyormuş gibi yanlarında gezdirdi.

"Ben 1ne'yim," diye mırıldandı, yan tarafındaki yara kalp atışlarıyla birlikte zonklarken yüzünü buruşturdu. "Ya da çoğunlukla bir."

"Bu ikinci seferde çok daha fazla kült olacak. Umarım bunun farkındasındır," diye homurdandı ellerini tekrar yanlarında gezdirirken. "Senden sonra bu kadar di kült olmamalıydı. Seni kaybettim, kâbus."

"Görünüşe göre istediğim yerde ortaya çıkıyorum." Şakası sağır kulaklara düştü.

Elric kaşlarını çatarak hâlâ gövdesini kaplayan kana baktı. Ne kadar bastırırsa bastırsın daha fazlası akıyordu. "Gölgeler âleminde kanamaman gerekirdi."

"Kesinlikle öyleyim." "Bu imkansız."

"Denediğim gibi değil-"

Göğsünün gölgelerine uzanmadan önce homurdanan bir hırıltıyla sözünü kesti, içinden karanlık bir iplik kopana kadar çekti, hayatındaki diğer tüm yaratıklar gibi onun da kullanması için sihrinden bir parça. Belki de bir sülük gibi görüneceğini düşünmüştü. Ama hayır, onun yerine, sadece bir iplikti.

Kaderin tezgahını çekmiş ve onları birbirlerine zaten olduklarından daha da fazla bağlayacak bir yol bulmuştu.

Jessamine ona tutunan aptalın tekiydi.

Yarasına doğru çekerken sihrin tek parmağının etrafına dolanmasına izin verdi. Birlikte, siyah ipliği yan tarafındaki kızgın yaranın üzerine nazıkçe yerleştirmesini izlediler. Sihir derisinin altında kıpırdandı, ürkütücü bir şekilde görünmez bir elin onu tekrar dikmesi gibi görünüyordu ve hemen acının hafıflediğini hissetti.

"Oh," diye inledi, ani rahatlama karşısında gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Bu çok daha iyi."

Sessizlik gök gürültüsünden daha yüksek sesle çınladı. Tekrar ona odaklandığında, aç bakışların tüm bedenini dolaştığını gördü.

"Yine," diye homurdandı Elric.

Bu sefer, alması için ona bir iplik uzattığında tereddüt etmedi. İpliği çenesine yerleştirdi, ağrının yok olduğunu hissetti ve gözlerindeki yansımada iyileşmeyi gördü. İyileştirecek başka bir yarası kalmamıştı ama adam yine de bir tane daha uzattı. Sonra bir tane daha. Bileklerini saran zincirler gibi hissetmesi gereken ipler, ama onları öyle göremiyordu.

Tel tel bağladığı dokuma bir zırhtı onlar. Onu korumak için yarattığı bir zırh.

Yaşayanlar âleminde onu güvende tutamasa bile, en azından o yıkılıp onu çağırana kadar, burada bunu yapacağını biliyordu.

Onun kollarında. Yeni canlanmıştı ve sanki varlık sebebi oymuş gibi ona bakarken ateşli bakışları altında yanıyordu.

"Elric?" diye fısıldadı. "İkinci sefer daha kötüydü."

"Neydi?"

"Ölmek."

O karanlık gözler onunkilerle buluştu, biraz fazla ciddi ve biraz fazla kalp kırıcıydı. Biliyordu. Son anda yüz ifadesindeki mutlak ıstırapı görmüştü.

Ama yine de ortadan kaybolmuştu. Onu ikinci kez bir ara sokakta tek başına ölüme terk etmişti.

"Neden?" diye sordu, sesi kelimenin etrafında çatlıyordu.

Ne sorduğunu bilmiyordu. Neden gitmişti? Bunun cevabını biliyordu. O zaten açıklamıştı. Eğer buraya geri dönmeseydi, o zaman gerçekten ölmüş olacaktı. Neden acıtmıştı? Şey, bu ölümdü. Tabii ki acıttı.

Ama uzun bir nefes verdi ve kasları kadının sırtına doğru kasıldı. "Herkes yalnız ölmek zorunda, kâbus. Ne kadar dindar bir tapıcı olursan ol, hiçbir tanrı sonunda senin yanında duramaz. Sadece sen ve son. Hiçbirimiz, hiçbir tanrı ya da tanrıça bunun nasıl bir his olduğunu anlayamaz. Asla ölmeyeceğiz ve sen nereye gidersen biz de oraya gideceğiz. Ve sen her zaman gideceksin."

Bu sözler onun midesini yumrukladı.

Çok yaklaşma, çünkü o her zaman yaşayacaktı ve o her zaman ölecekti.

"Ama ben ölmedim," diye fısıldadı. "Şimdi iki kez."

Uzun bir iç çekti, sonra alınlarını birbirine dokundurdu. "Yürüyen ölü bir kadınla yaşayan bir kadın aynı şey değildir, Jessamine."

Bununla birlikte Elric onun kalkmasına yardım etti, rahat olduğundan emin oldu, biraz yalpaladığında beline uzandı. Adamın her bir parçası bir centilmendi ama Elric'in elinin kalçasında kasıldığını hissetti, sanki vücudunun şekli Elric'in ona yapışıp oyalanmak istemesine neden oluyordu.

Zihni neredeyse ölmek üzere olduğunu haykırıyordu. Bedeni nefes almanın, yaşamanın, hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istiyordu, hayır, buna ihtiyacı vardı. Bedeni dünyanın var olduğunu ve onun tam burada, önünde olduğunu hatırladı. Geniş göğsü her nefeste kıpırdıyor, dudakları dolgun ve hafifçe kaşlarını çatıyor, çenesinin keskin kenarı ısırarak için çok cazip geliyordu.

Doğru zaman değildi. Uygun bir tepki de değildi. Jessamine kendisine ikinci kez hayat veren bu ölümsüz tanrıya teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu. Ayrıca bu restorasyonun tamamen kendi çıkarına olduğunu da biliyordu. Onu sevmiyordu. Hayatını kurtarmasının nedeni bu değildi. Elric'in hayatta kalmak için ona ihtiyacı vardı.

Ama yine de yaklaştı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Hâlâ onu öpüyor, iki eliyle gömleğine yapışıyor ve ona biraz fazla yaslanıyordu. Çünkü o onun kurtarıcısıydı. Herkesin hikâyesinde kötü adam olsa bile onun hikâyesinde bir kahramandı.

Dokunuşunun altında bir an dondu kaldı, sanki yıldırım çarpmış gibiydi. Boğazında derin bir inilti yankılandı ve elleri kadının belinde sıkıştı. Sonra birden her yerdeydi. Elleri kadının sırtında aşağı yukarı geziniyor, kaslarını sıkıyor ve Rush'ı kendisine doğru sürüklüyordu; sikiinin sert çubuğu kadının karnına bastırıyor, bir tanrının sıradan bir erkekten çok daha donanımlı olduğunu kanıtlıyordu. Ve onu kendine doğru çekip ona karşı sallandıkça, vücudunun her santimi sıvı 1re'ye dönüştü.

Bacaklarının arası ağrıyordu. Hissetmeye, dokunmaya, tatmaya ihtiyacı vardı. İçinde bir şey kıpırdanıyordu. Ne istediğini bilen ve onu almak isteyen ahlaksız, vahşi, kötü bir yaratık.

Bir cadı olduğunu fark etti.

Öpücüğü içindeki cadıyı nihayet uyandırmıştı.

"Seni orphic yaratık," diye fısıldadı dudaklarına, alt dudağını acıtacak kadar sert emmeden önce dilini kaydırdı. "Sen acı ve sarhoş edicisin, en ilahi absinthe gibi. Her dokunuşta tenini lekeliyorum ve tanrılar beni affetsin, bunu tekrar yapacağım."

Onun kucağına düştü, dokunuşunun hissinde boğuldu. Tereddütlü bir adam değildi ve onu yönlendirmesine izin vermek bir zevkti, saraydaki muhafızların beceriksizce, çekingen baştan çıkarma girişimlerinden çok farklıydı.

Jessamine hiçbir zaman bir erkeğin kendisini memnun edip etmediğini sormasını istememişti. Sadece hoşuna gittiğinden emin olmasını istemişti. Ağzından çıkan küçük nefesleri ya da kalçalarını sıkma şeklini hissetmesini istiyordu. Ya da tanrılar aşkına! Elric bir tanesini sokarken onun kalçasına karşı nasıl kıvrandığını.

Kaslı bacaklarını onunkilerin arasına soktu ve ona binmesini sağladı. Adam arkasına yaslanıp göz kapaklarını indirerek onun hareketlerini izlerken bile damarlarında bir ateş yakmıştı.

Adam dudaklarını yalarken yüz ifadesini dikkatle izledi, gözleri adamın kalçalarının her hareketini takip ediyordu.

"Mükemmellik," diye mırıldandı adam. "Tam bir mükemmellik."

Hafif bir iniltiyle başını arkaya yatırdı ve adamın gömleğine tutunmaya çalıştı. Ancak... Gözlerinin üzerinden bir büyü sıçraması geçti. Kafatasındaki ağrıyı hissetti, sanki biri başını tutmuş ve çok sıkı sıkılmış gibiydi.

Sadece onun zihni olduğunu hayal edebildiği şeyin içine yuvarlanmadan önce acıdan şikayet edecek bir anı bile olmadı.

Etraflarını saran karanlık ona adamın geçmişini hakkında merak ettiği her şeyi gösterdi.

Kendisine oldukça benzeyen bir cadı gördü, buz damlayan bir mağarada üşüyor ve donuyordu. Önünde taştan bir sunağın üzerine uzanmış bir adam, saçları koyu renk ve teni soğuktan neredeyse mavi. Cadı başının üzerinden karanlıkta bile parıldayan bir bıçak kaldırdı ve adamın karnının derinliklerine sapladı.

Sonra başka bir Rash, bu sefer sıcak bir ev. Ama çatırdayan bir ocağın önündeki masa temizlenmişti ve üzerinde aynı adam yatıyordu. Jessamine'i gölgelerden izleyen kara gözlü bir adamdı bu ve şimdi bile bir cadı bıçağını Jessamine'in kalbine saplamadan önce başının üzerindeki asılı otlara doğru kaldırırken ona bakıyormuş gibi görünüyordu.

Yine başka bir anı, bu sefer küçük bir kız. Giysileri sıska bedeninden sarkıyor, fazla çiğ olan kemiklerinden damlıyordu. Ve adam, Elric, onun önünde diz çökmüş bir başka hali. Bu kez bıçağı gözüne doğru yönlendiren oydu ve sessiz bir sözle küçük cadının bıçağı o karanlık küreye saplamasına izin verdi.

Sayılsız yüzyıllar süren acı ve eziyet. Onun ölümünü yüzlerce kez izledi, sonra yüzlerce kez daha. Tıpkı kendisi gibi bir cadının onun kalbine, gözlerine, boğazına bir hançer sapladığı her anı gördü. Yapabildikleri için onun parçalarını ganimet gibi oydular.

Ve o da onlara izin verdi.

Onun gücüne ihtiyaçları vardı ve onların diyarında olduğu birkaç dakika boyunca gerçekten özgürdü. Onun mutluluğunu, hayatın acı tatlı acısını hissedebiliyordu.

İçini yakıyordu. Bu duygunun peşinden gitmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Ve böylece yüzyıllar boyunca bu kalp acısı anları için tırnaklarıyla kazıyarak çabaladı. Her zaman cadıları için bir kurban olmanın getirdiği acıyı aradı. Yaşamak için başka bir yol bilmiyordu.

Onların gülümsemelerini gördü. Bu sefer farklı olacağına, onda daha önce pek çoklarının gördüğünden daha fazlasını göreceklere dair umudunu hissetti.

Ama en kötüsü, ona her ihanet ettiklerinde ne kadar acı çektiğini biliyordu. Ve yine de bu güçlü, sonsuz adam onlardan asla vazgeçmedi.

Çünkü her şey sıcak bir kapının eşiğinde donmuş bir cadıyla başlamıştı. Bir diğeri kazıkta diri diri yakılmıştı. Sihirleri olduğu için intihar eden düzinelerce kadınla.

Bu yüzden kendini, kendisi gibi toplumdan sürgün edilmiş olanlara bağlamıştı. Onu asla gerçekten sevmeyecek olan kadınlar, çünkü onun için kullanabilecekleri bir şeyleri vardı ve ellerindeki her aracı kullandılar.

Onun için kalbi kırılmıştı.

Kendine geldiğinde, onun krallığının mürekkep gibi kavrayışının saçlarından damladığını hissetti. Sanki onun anılarıyla ıslatılmış, görmesini istemediği her şey zorla ona yedirilmiş gibiydi.

Zaten adam da ona gerginmiş gibi bakıyordu. "Eee?" diye sordu, sanki onun gerçek amacını görmesini bekliyormuş gibi.

Onun bu anıları göreceğini ve gücü isteyeceğini düşünmüştü. Jessamine kesinlikle bunu tatmıştı. Onu kurban eden her cadının damarlarında dolaşan o ezici büyü kokusunu hissedebiliyordu. Ve bu güç baştan çıkarıcıydı.

Onunla krallığını binlerce kez geri alabilirdi. Hiç kimse ona karşı duramazdı. Belki birçoğu deneyecekti ama ayaklarının dibinde toz içinde kıvranacaklar, onları gerçek gücün ne olduğunu hissetmeye zorlarken acı içinde kıvranacaklardı. Topuklarının altında çığlık atarak öleceklerdi ve o da acılarının sesinden zevk alacaktı.

Ama olmak istediği kişi bu değildi. Evet, hayatı daha kolay olurdu. Jessamine onun gücünü çalarsa hedeflerine çok daha hızlı ulaşacaktı.

Ama bunu yaparsa kendisiyle yaşayamazdı. Karşısındaki adam dünyayı hak ediyordu. Yaşamayı ve rüzgârı saçlarında hissetmeyi hak ediyordu.

onun istediği şeydi. Bunu ondan alamazdı, tıpkı gücün getirebileceklerinden korktukları için cadılardan korkan o adamları cezalandıramadığı gibi.

"Eğer seni kutsar ve güçlerini alırsam," diye homurdandı, "o zaman tam da beni öldüren o adamların korktuğu şey olmaz mıyım? Ve eğer öyleyse, o zaman beni öldürmekte haklı değiller mi?"

Elric inanılmaz derecede alçak bir sesle cevap verdi. "Gerçekten buna mı inanıyorsun?"

Kalbinde gerçeği ararken kaşları çatıldı. "Evet," diye cevap verdi. "Beni öldürmekte haklı olacaklarına inanıyorum. Gücünü ele geçirmek isteseydim, gerçekten, hikâyemizin bu şekilde bittiğine inansaydım, o zaman senden beni bir daha diriltmemeni isterdim."

"Beni hayata döndürebilecek tek kişi sensin. Senin dünyanı hissetmek için acıyı ve intiharı takas edebilirim. Bir kez daha hayatta olmak için. Bunca zaman sonra."

Onun yanağını okşadı, sıcaklığını ve kendisine ne kadar elektrik verdiğini hissetti. Onun yaşamayı hak etmediğini kim söyleyebilirdi ki? Yine de evet, onun neye dönüşebileceği tehlikesi vardı. Yüzyıllardır tanrısız olan bir diyara salınmış bir tanrı mı? Bunu düşünmek bile delilikti.

Ama o istiyordu. Hem de nasıl istiyordu.

Bunun yerine onu kendine çekti ve tekrar öptü. Tatlı, uzun ve kalıcı bir şekilde, duygularını onun ruhuna işlemeye çalışarak.

"Söz veriyorum-" diye başladı.

"Jessamine, bu âlemde kimseye söz verme. Onlar kalıcıdır," diye araya girdi.

Jessamine bu ifadeyi düşünmek için biraz zaman ayırdı ve sonra başını salladı. "Haklısın."

Adam rahatlamış bir nefes aldı ama kadın devam edince nefesini geri verdi.

"Seni asla kurban etmeyeceğime *yemin ederim*, Ölümsüz Olan. Ne bu âlemde ne de kendi âlemimde."

Elric bundan sonra onunla ne yapacağını bilmiyordu. Onun anılarını görmesine dayanamıyordu. Bunlar onun taşıması gereken yüklerdi. Ne de olsa o kişi olmayı seçmişti ve anıları onu rahatsız etse de o cadıların yaptıkları her şeyi yapmalarına izin vermişti.

Bu yerdeki büyüün ona daha da kötüsünü göstermemiş olmasına şükreliyordu. Onunla yatan, onu yıllarca kullanan tüm cadılar, sonunda amaçlarına ulaştıklarına karar vermişlerdi. Onun duygularıyla oynamışlardı ve o da buna kanmıştı.

Jessamine o anıları görmeyi hak etmiyordu. O çok masum, çok nazikti. Onun hakkında daha az şey düşünecekti ve bunun ne anlama geleceğinden korkuyordu.

Parmaklarını boynunun etrafındaki ince çizgide gezdirerek, o anıya ulaştıklarında Jessamine'in kollarında nasıl hışırdadığını unutmaya çalıştı. Bu ilk yaraydı.

En yürek burkucu ve acı verici olanı.

Kendini sadece bir cadıya aşık sanıyordu. Ona olan bağlılığını defalarca kanıtlamıştı, ne isterse istesin onun yanında olmayı asla ihmal etmeyen bir tapınmacıydı. Onunla aşk yaşamıştı. Onu baştan çıkarmıştı. Genç bir tanrıyı kendi oyuncacı haline getirmişti.

Ve sonra onu, en son kutsamasını gösterme kisvesi altında eski bir mağaraya getirmişti. Cadılar onu kendilerine verdiği büyüyle bağlamışlardı. Onu bir sunağın üzerine yatırdılar ve kadın boğazına bir bıçak dayadı.

Jessamine'le ne korkunç bir bağlantı kurmuştu. Şimdiden onun fikirleri çok önemliydi ve bu, ne yaparsa yapsın onun gözünde her zaman ve sonsuza dek kırılmış bir adam olacağı anlamına geliyordu. Çünkü öyleydi. Öyleydi. O kadar çok insan tarafından paramparça edilmiş ve yaratılmamıştı ki, dokunuşları sonsuza dek sürecekti. Dokunuşları onun tenini lekelediği gibi kendi tenini de lekeliyordu.

Elini gözlerinin üzerinden geçirdi ve sonra ruhunu yaşayanlar diyarına doğru geri itti. Kız yeniden canlanmadan önce zamanı vardı. Ruhunun kat etmesi gereken uzun bir yolculuk vardı.

Bu ona zaman kazandırdı. Onu milyonlarca parçaya böldükten sonra karanlıkta kendini toparlaması için zaman. Yüzeyin hemen altında olan ve yeniden ham hale gelen anıların yaralarını iyileştirmek için zaman.

Ölümsüz Olan olmakla ilgili bir sorun vardı. Acı sona kadar bile farkında olmaya devam etti. Bu yüzden, kadın boynundan geçip arkadaki kemiklere kadar ilerlerken her kesme hareketini hissetti ve kemiklerin kırılma sesini hatırladı.

Kafasını Roor'a çarptığını hatırlamıyordu ama Jessamine'in Rinched'i düşününce bilinçaltının bir kısmı hatırlıyordu. Bunların hepsini görmüştü. Onun türüne karşı zayıflığını görmüştü.

Bu düşüncelerin hiçbirinin faydası yoktu. Bu diyardan çıkmalı ve onun güvende olduğundan emin olmalıydı. Ve garip bir şekilde, onun bu halini gördüğünü bildiği için

anılar sayesinde bu âlemin pençesinden biraz daha kolay kurtulabiliyordu. Ona her yaklaştığında daha da gerçek oluyordu.

Elric çok fazla araştırmamaya çalıştı. Kendini, onu kırık ve kanlar içinde bulduğu o korkunç sokağa geri götürdü. Giysileri yamuk yumuktu, belli ki biri cesedinin üzerinde ne varsa bulmak için ceplerini karıştırmıştı.

Bu kesinlikle bir sorun olurdu. Ceplerinde çok az şey vardı ama belli ki çantasını da karıştırmışlardı. İçine baktığında, pirinç kaseleri çaldıklarını ama kara kaplı kitabı çalmadıklarını fark edince rahat bir nefes aldı.

Elric eğildi ve parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. Ölüyken ona daha da güzel görünüyordu. Kirpiklerinin koyu gölgeleri, sonbahar soğukunda neredeyse maviye çalan solgun yanaklarının tozunu alıyordu. Çok huzurlu görünüyordu ve adam geri döndüğü anda bunu mahvetmek üzereydi.

"Hadi, kâbus," dedi sessizce. "Seni güvenli bir yere götürelim."

Onu hana geri götürebilecek gibi değildi. Ona dokundukça daha da katılaşıp da Sybil ve Jessamine'den başka kimsenin onu görebileceğini sanmıyordu. Ama yeniden canlanması için güvenli bir yere ihtiyacı vardı ve onun toprakta uyanmasına izin vermeyecekti. Bu sefer olmazdı.

Bu yüzden onu omzuna aldı ve sokaklarda dolaşmaya başladı. Kendi kendine, eğer biri penceresinden dışarı bakarsa havada asılı duran bir ceset göreceği gerçeğini düşünmemesini söyledi. Bunun yerine, bir an için yeniden dirildiğine inanmaya çalıştı. Gerçekten de bu dünyaya yeni bir hayat vermek için çağrılmıştı.

Gerçi buraya geldikten sonra hiçbir yerde nefes almaya niyeti yoktu. Hâlâ dünyanın yandığını görmek istiyordu. Bağışlayıcılığı, nezaketi, yıllar süren hizmeti, tüm bunlar hiçbir şeyle sonuçlanmamıştı. Cadılar ve diğer herkes yüzlerce yıl boyunca yalnız kalmanın nasıl bir his olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Belki de Jessamine onun içindeki bu ihtiyacı hissedebiliyordu ve bu yüzden tereddüt ediyordu.

Ama göremiyor muydu? Onun da dünyayı cezalandırması gerekiyordu.

Eskimiş binaların çerçevelediği bir mezarlığın yanında durakladı. "Seni tutacağım," diye mırıldandı. "Sen ve ben, kâbus, bu dünyayı birlikte yok edeceğiz."

Kısa, ufalanmış mezar taşlarının arasından geçerek daha eski bölümlerden birini buldu. Taşlar burada daha çok sunak gibiydi, Sıçan lahitleri birbirlerinin arasına dizilmişti. Zenginler fakirlerle karışmıştı ama kimin kim olduğunu anlamak kolaydı. Zenginlerin mezarlarının üzerinde huzur içinde yatarken yapılmış oymaları varken, fakirlerin mezarlarının üzerinde sadece boş levhalar vardı, ancak yine de insanlar nereye gömüldüklerini bilsinler diye yükseltilmişlerdi. Diğerleri eninde sonunda onların üzerine gömülür, taş yavaşça toprağa batırılırdı ns.

Onu bir sunakta istiyordu, bu yüzden boş bir lahit seçti ve onu oraya yatırdı. Yavaşça, çok yavaşça.

Vücudu hâlâ hafifçe sıcaktı. Soğuk taşta yaslanmasına izin verdiğinde hâlâ uysaldı. Uyandığında üşümemesi için pelerini sermeliydi.

Ama başının yanına oturup dalgalar halindeki siyah saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırırken, buranın onun için doğru yer olduğunu biliyordu. Ölü bir kadın, bir mezarlıkta ikinci kez hayata dönüyordu.

Bu... mükemmellikti.

İçini bir endişe kapladı. Gitmeliydi. İçindeki her şey Ree'nin keşfettiği şeyi haykırıyordu. Ree ona, kendisinden önce gelen cadılar yüzünden daha değersiz biri olarak bakacaktı. Onun gözünde o adam olmaya dayanamazdı.

Kalbinin tekrar kırılmasını istemiyordu. Bu seferkinin acısı çok büyük olacaktı ve hayatta kalabileceğinden emin değildi. Ama kaçmak yerine, onu her zaman cezalandıran o âlemde saklanmak yerine, onu bekledi.

Elric, gözünün ucuyla ruhunun parıldayan kütesini görene kadar onun bedeninin yanında oturdu. Başını çevirdi ve geçici varlığın kendisine doğru süzülüşünü izledi. Saçları sanki suyun altındaymış gibi başının etrafında dalgalanıyordu. Parıldayan gümüş teller sanki ay ışığından yapılmış gibi vücudunun etrafında dolanıyordu. Teni elmas gibi parlıyordu ve tüm ruhların diğer âleme giderken giydiği gibi sade beyaz bir elbise giymişti.

Ancak bu ruh ölüme doğru yürümedi. Ona doğru yürüdü, bedenine yaklaşıp içine gömülürken karanlıkta bir ışık gibi parlıyordu.

Tüm tanrılar adına, çok güzeldi. Sadece kutsanmış azınlık tarafından görülebilen lanetli, kutsal bir yaratık.

Sanki hayatında hiç tarikat günü geçirmemiş gibi eski Reş'inin içine gömülürken her zerresi zarifti. Tüm bunlar ölümüyle birlikte yok olup gitmişti. Kendisine bakarken ruhunun yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı.

O huzuru elinden alan oydu. Sakinlik, ölümün güzelliği, hepsi Resh'i aldığı anda mahvolmuştu. Ruh ve beden arasındaki bu bağlantıyla birlikte öfkesinin güzelliği de ortaya çıktı. Bir amaç fırtınası ve tüm varlığında çiçek açan kan arzusu çünkü burada işi bitmemişti. Henüz bitmemişti.

Keskin bir nefes aldı, ardından ciğerlerinde biriken tüm Ruid'i temizlerken öksürdü. Kalbi tekledi, tekrar atmaktan nefret ediyordu ama işte atıyordu. Hayattaydı ve onu geri getirmişti. Acımasız bir ölümdü ve ondan geri dönmek daha da kötüydü.

Yan yattı, yüzünü ona döndü, uzağa değil ve bunun bir anlamı olmalıydı. Öyle değil miydi? Ondan iğrenmiyordu. Adam elini omzunun üzerinde gezdirirken bile onun dokunuşundan kaçmıyordu. Ama ona dokunamazdı. Ne gördüğünü hatırlayıp hatırlamadığını bilmeden olmazdı.

Yavaşça, çok yavaşça kendini dikleştirdi. Tüm o siyah saçları gözlerinin önüne dökülmüştü ve başlangıçta bulduğu vahşi yaratığa çok benziyordu. Ölümle sertleşmişti ama hâlâ buradaydı. Hâlâ savaşıyor.

Karanlık bakışları saç tellerinin arasından adamınkilerle buluştu. "Söylediklerimde ciddiydim." Sözleri hırıltılı ve çiğdi. "Bu âlemde bile Elric. Ciddiyim."

Hiçbir şey olmamış gibi konuşmalarına devam etti. Sanki kendisinden çok şey çalmış ölü bir tanrıyla birlikte bir mezarlıkta uyanmıyormuş gibi.

Kalbi sıkıştı, ruhu açıkça zayıf olduğunu haykırdı ve neden ona başka bir şekilde baksın ki? Onu bir insan olarak görmemeliydi. O bir cadıydı ve bu, bir gün onun gücünü kullanmayacağına dair ona söz veremeyeceği anlamına geliyordu.

Böyle olmasını istemiyordu. Elric onun bunu bir iş anlaşmasından öte bir şey olarak görmesini istiyordu. Ama hiçbir cadı bunu yapmamıştı, sevdiği cadı bile. Ölümsüz Tanrı bir tanrıydı ama onlar için yaratılmıştı. Onun gibi cadıların ihtiyaç duydukları anlarda kullanmaları için. Ve onun da ihtiyacı vardı. Bunu nasıl göremezdi?

Umabileceği en iyi şey, onu kendi mezarından kaldırması ve diğerleri gibi öldürmeden önce birkaç gün, belki birkaç hafta geçirmesine izin vermesiydi. Yapması gerektiği gibi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sesi tüy gibi hafifti. "Sana yaptıklarını hak etmiyorsun."

Ondan uzaklaştı. "Ah, bunların hepsini ve daha fazlasını hak ettim, kâbus," diye çıkıştı. "İşler böyle yürüyor ve senin de benim de bu konuda rahat olmamız gerekiyor."

Ama onun için sorun yoktu. Yine de bu düşünceleri derinlere gömmüştü çünkü amacını biliyordu. Onlar kendisine hizmet ederken o da onlara hizmet etmeyi seçmişti. Diğer tanrılar takipçilerine karşı bencil davranmışlardı ve o onlar gibi olmayı reddetmişti.

Elric aralarına biraz mesafe koymasını gerektiğini biliyordu. Aklını tekrar toparlayabilmesi için mesafeye ihtiyacı vardı. Cadılarla etkileşime girmenin kuralları vardı, kendini korumak için yarattığı kurallar. Bu kuralları çiğnemek onu buraya getirmişti, dokunmaya aç, en ufak bir ilgi karşısında dizlerinin bağı çözülüyordu. Herhangi biri olabilirdi. Bunun nedeni kızın o kara gözlerinde umutla ona bakması ya da onda kendinden bir parça görmesi ya da başkaları ona karşı nazik olmasa bile kızın çok nazik olması değildi.

"Elric?"

Lanet

olsun ona.

Lanet

olsun ona.

Çünkü onun adını söylediği an, donup kaldığı ve o güzel dut kırmızısı dudaklardan dökülecek her şeyi duymayı beklediği andı.

"Kabus mu?" dedi. "Gitme."

Gitmek zorundaydı. Onun önünde paramparça olacak, binlerce parçaya ayrılacaktı çünkü onunla ne kadar uzun süre birlikte olursa o kadar çok şey *istiyordu*.

"Ben onlar gibi değilim. Olmak da istemiyorum. Sana bir söz verdim ve bunu tutmaya niyetliyim. Sana yaptıkları şey-"

"Yapma," diye sözünü kesti, onu boğmakla tehdit eden anılara karşı gözlerini sıkarak kapattı. "Bu senin görmen için değildi. Gerçekte kim olduğumu görmen için hazırlıklı değildim."

"Bunu biliyorum ama ben... ben senin anılarını gördüm."

"Ölümsüz Tanrı'yı yaratmak için yüzyıllar harcadım. Yıllar boyunca öldürülemeyen bir tanrının dehşet verici vizyonunu geliştirdim. Bu krallıklarda korkulan cadılara hizmet eden ve onların tüm kötü güçlerinin kaynağı olan bir tanrı." Titreyen bir nefes aldı. "Ve şimdi tüm bunların altındaki adamı görüyorsun Jessamine. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

İşte sorun da buydu. Daha önce oldukları şeye nasıl geri döneceklerini bilmiyordu. Onun gerçek derinliklerini, evinin dışında inşa ettiği canavarın kanayan bel altını bildiği zaman değil.

Uzaklaştı. Ondan uzaklaştıkça her adım daha ağır geliyordu. Neredeyse bağıırıyordu, "Bana büyü yapmayı öğretmeni istiyorum!"

Merakla tek kaşını kaldırarak omzunun üzerinden baktı. Hayalet zincirler gövdesine dolanarak, korktuğu gibi onu kadına bağladı. "Senin zaten bir öğretmenin var. Sybil sana bildiği her şeyi ve daha fazlasını öğretti. Okuyacak ve araştırarak kitapların var, değil mi?"

"Sybil'in bana öğretmeye çalıştığı tek bir kelimeyi bile anlamayan berbat bir öğrenciydim. Yeterince odaklanmadığımı ve büyüünün her zaman bir bedeli olduğunu söylerdi."

Uzun bir duraklama oldu ve sonunda dönüp ona baktı. Kadın lahdin kenarına oturmuş, bacakları yere bile değmeden kenarda sallanıyordu. Bu küçük kadın elinde çok fazla güç tutuyordu ve bunun farkında bile değildi.

"Sana onun öğretemeyeceği neyi öğretebileceğimi düşünüyorsun?" diye sordu. "Her şeyi," diye cevap verdi, kelimenin üzerinde sanki hem kutsama ve lanet. "Bu büyüden çok korkuyordum ama beni öldürenin kim olduğunu bulmaya en çok yaklaştığımız an, Benji üzerinde senin büyüünü kullandığım andı."

"Bunun sana hissettirdiklerinden nefret ediyordun."

"Yaptım. Biliyorum." Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Bir düşünceyle mumları nasıl yakacağımı ya da bir tanrıyı yanıma nasıl çağıracağımı bilmek istemiyorum. Kendimi nasıl koruyacağımı bilmek istiyorum. Bir daha asla öldürmem ya da öldürülmem gereken bir duruma düşmek istemiyorum. Herhangi bir saldırganı bundan önce durdurabilmek istiyorum."

Kız onu her zaman şaşırtıyordu.

Elric ellerini arkasında birleştirdi ve ona doğru yürüdü. "Gerçekten istediğin bu mu? Benji'nin zamansız ölümünden sonra bir hafta boyunca neredeyse hiç konuşmadın."

"İnsanları öldürmemi sağlayan senin büyü, benimki değil," diye fısıldadı, onunla göz temasını kesmiyordu ama söylediklerinden rahatsız olduğu belliydi. "İnsanları öldürmek zorunda kalmamak için gücünü nasıl kontrol edeceğimi bilmek istiyorum. Öldürmemeyi seçebilirim."

Bu daha çok onun kontrolü altındaydı. Bu konuşmayı nasıl yapacağını biliyordu, çünkü daha önce yüzlerce kez yapmıştı.

Çenesini çenesinin altına sıkıştırarak yüzünü yukarı kaldırmaya zorladı. "Şimdi ne kadar farklı olduğumu gördün. Kısa bir süre içinde ne kadar yakınlaştığımızı hissediyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Bunu yaparsak bana daha da yakınlaşacaksın. Sen bir tapıcı değilsin Jessamine, sen *benimsin*. Seninle Sybil arasında önemli bir fark var. Bunu yapmayı sen seçtin ve artık geri dönüşü yok."

Yutkundu, o güzel boynu endişesini bastırmaya çalışıyordu. "Eğer ödemem gereken bedel buysa, o zaman ödeyeceğim."

"Öyle mi? Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun." Sırıttı. "Sen her zaman ilgi çekici küçük bir kâbustun."

"Bu bana gücünü nasıl kullanacağımı öğreteceğin anlamına mı geliyor?" "Diğer cadıların kullandığı şekilde değil ama evet."

Gözlerinin arasında küçük bir kırışıklık oluştu. "Sana tapan cadılardan neden farklı?"

"Dinlemiyor musun? Böyle cadıların kullanabilecekleri şeyler sınırlıdır. Bana kurban olurlar. Ben de onlara güç hediye ederim. Bu bir al-ver ilişkisidir." Ingeri çenesinin altında bir pençeye dönüştü, siyah tırnak derisini kazıyordu. "Sen bir mezarcısın ve benimsin. Arzu ettiğin her güç doğrudan benimle bağlantılıdır. Sen istediğin kadar alabilirsin, ben de sana vermek zorundayım."

"O zaman neden seni kurban edeyim?" diye fısıldadı.

Adam yüzünü buruşturdu. "Çünkü insanlar güçleri için yalvarmak zorunda kalmaktan hoşlanmazlar. Benden ne kadarını alırsan al, o hâlâ benim sihrim. Ve eğer güç sadece ve sadece senin olsaydı çok daha harikulade olmaz mıydı?"

Ricker'ın aklından geçen düşünceleri izledi ve sonra uzun bir nefes verdi. "Hayır," diye cevap verdi, o kadar dürüsttü ki bu kelimeyi duymak canını acıtiyordu. "Hayır, bu kulağı taşımak istediğimden daha ağır bir yük gibi geliyor."

Bu sözleri onun kafasında çınlatarak bıraktı, etrafından dolaştı ve mezarlığın önüne doğru yürümeye başladı. Ama sonra durdu ve çok küçük bir mezara baktı. Çatlamış mezar taşı, ikiye bölünmüş ve yosunlarla kaplanmış bir isimden biraz daha fazlasıydı.

"Ne oldu?" diye sordu, onun yanına doğru ilerleyerek. "Bu... sen değil misin?"

Mezar taşında kendi adını görmek için aşağı baktı.

Elric Hellebore. Sonsuza dek ıstırap içinde yatsın.

Homurdanarak başını salladı, kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu sürükleyerek götürdü. "Cadıların komik bir mizah anlayışı vardır."

Eskisinden daha fazla enfekte vardı.

Bu insanların onlarla nasıl başa çıktıklarını görmek için sabahın erken saatlerinde Fabrika Bölgesi'nin sokaklarında dolaşmadan önce mezarlıkta uyumuştı. Görünüşe göre yöntemleri vahşi ama etkiliydi.

İri yarı adamlar salyaları akan ve inleyen yaratıkları arka sokaklara topluyor, sonra da levye ya da başka silahlarla kafalarını eziyorlardı. Ama her gün daha fazla abluka vardı. Daha fazla ev kapandı ve enfekte olanların inleme sesleri, tırnakların duvarlara sürtünmesine karıştı. Fabrika Bölgesi bunu diğerlerinden daha iyi yönetiyordu, ancak bu hiçbir şeyi doğru yapmıyordu. Yakında

Yeterince adam olmadığı için enfekte olanlar serbest kalacaktı ve o zaman halkı nerede olacaktı?

Olası kocasının elinde büyük bir proje vardı ve bu onun lehine işleyen bir dikkat dağıtıcıydı. Kaledeki önemli herkesi nasıl kontrolü altına aldığını bilmiyordu ama kendisini öldüren adama saldıracağı an için cephaneliğindeki her silaha ihtiyacı olacaktı.

Ama önce gücünü kullanmayı öğrenmeliydi. Bu da Ölümsüz Olan'la daha fazla zaman geçirmek anlamına geliyordu.

Kafasının içinde bile bu düşünce karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı. Çünkü en sevdiği şey, yanlış nedenlerle de olsa Elric'le birlikte büyüler üzerinde çalışmaktı.

Büyü ona kolay gelmiyordu. Sybil'e de kolay gelmemiştii ve bir yanı, Sybil'in ona öğretmesiyle, büyüü farklı bir şekilde görmesini sağlayacak ilahi bir yeteneğe sahip olacağını ummuştı. Sadece onun etrafında olmak bile her şeyi kolaylaştıracaktı.

Kolaylaştırdı mı?

En ufak bir şekilde bile.

Elric ona Sybil'den daha karmaşık büyüler öğretmişti, belki de daha kolay olanları öğrenemeyecek kadar yetenekli olduğu düşüncesiyle. Artık uyulması gereken çok fazla kural vardı. Çok az anlam ifade eden bir sürü alet. Toprağa kazınacak kutsama araçları, semboller ve rünler. Ayın doğru evresinde söylenecek ve seslenilecek ilahiler. Tüm bunları şimdiye kadar ezberlemiş olması gerektiğini düşünüyor gibiydi. Ama o kelimelerin yarısının ne anlama geldiğini bile bilmiyordu! Adam onun bilmediği bir dilde konuşuyordu, ne bekliyordu ki?

Jessamine hiçbir zaman başka dilleri öğrenme yeteneğine sahip olmamıştı. Annesi yıllarca ona krallıklarının tüm diğer lehçelerini öğretmeye çalışmıştı, en azından ziyarete gelen ileri gelenleri selamlayabilsin diye ve Jessamine bu konuda her zaman berbattı.

Ama sonra annesini düşündü ve büyü öğrenecekleri bütün bir günü kaçırdılar çünkü ne zaman bir büyü yapmaya çalışsa, Elric'in dediğine göre hüznü bir Ravor çıkıyordu. Ve sonra onu yalnız bırakmıştı çünkü görünüşe göre o da tüm erkekler gibiydi ve üzgün bir kadınla ne yapacağını bilmiyordu.

Neyin kırıldığını bir türlü anlayamamıştı. Ama kadın da yapamazdı.

Ve ondan kendisine ders vermesini istedikten yedi gün sonra, alacakaranlıkta Fabrika Bölgesi'nin mezarlığında onunla tekrar karşılaştı.

Jessamine bu fikirden vazgeçmeye neredeyse hazırdı. Belki de ona göğüs göğüse dövüşmeyi öğretecek birini bulabilirdi. Bıçakla arası iyiye, kendisine saldırmaya çalışan birini biraz korkutabilirdi. Görünüşe göre bu da büyü öğrenmek kadar iyi bir fikirdi, çünkü ikisinde de berbattı.

Ama bu sefer Elric yeni bir ayın kâsesi ya da başka bir şey taşımak yerine, sunak olarak kullandıkları mezar taşının yanında elleri boş bir şekilde duruyordu. Midesi onu her gördüğünde olduğu gibi yırtıldı; bu ya da hain kalbi daha sert atmaya başlayacaktı. Her iki organ da onun saçma ihtiyacının sinyalini veriyordu.

Kalçalarını çok fazla sallamamaya çalışarak ona yaklaştı ve "Benden vazgeçtin mi?" diye sordu.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Hayır. Ama belki de benim beklediğim türden bir cadı değilsin."

"Bu kadar acıtmamalıydı," diye mırıldandı.

Her zaman her şeyde iyi olmuştu. Her zaman mükemmel olarak tanımlanan bir prensesti. Krallığın tam da ihtiyacı olan şeydi. *En iyi* krallık için güzel bir genç kadın.

Kalesindeki muhafızlar bile günün herhangi bir saatinde odasına girip onunla her türlü rastgele konu hakkında konuşurken kendilerini rahat hissediyorlardı. Bunu başka biriyle yapmazlardı. Misafirperver, dürüst, herkesin yanında olmak istediği biriydi. Ama büyücülükte başarısız olmuştu ve bu onun derisinin altını kazıyordu.

Ona doğru bir adım attı ve elini kendi elinin içine aldı. "Bu kötü bir şey değil Jessamine. Bu dünyada pek çok cadı türü var ve senin bir ritüel cadısı olmadığına inanıyorum. Mezarcılar nadirdir, evet, ama büyü yapamamaları gerekir. Beni kullanman gerekiyor."

"Yaptığımız şey bu değil miydi? Sensiz sihrim yok." Her iki elini de kaldırarak onun yüzüne doğru salladı. "Büyü yapabilmemin tek nedeni bu. Eğer ikimizin arasında bir bağ olmasaydı, düğün günü öldürülen işe yaramaz prenses olmaya geri dönerdim."

Nefesinin altında alçak sesle mırıldandı. "İşe yaramaz' eklemesi hoşuma gitmedi ama evet. Unuttuğunuz şeyin aramızdaki bağ olduğuna inanıyorum. Bunu kendi başına yapmaya çalışıyorsun."

"Mesele de bu zaten."

"Hayır, öyle değil. Benden bir büyü yapmamı istemiyorsun. Benji'ye yaptığın şey bu değildi. Ama büyümü istediğin şekilde kullanmak için izin istiyorsun. Ve Benji'yle olan o anda, suçlayacak birini istedin. Onun anılarını sökmek için o büyüü yaparken bile, büyüü kullananın sen olmasını istemedin. Bu mantıklı mı?"

Çarpık bir şekilde mantıklı olduğunu düşünüyordu.

Benji'yi incitmek istememişti. Ama aynı zamanda incitmişti de. Kendini başkalarını incitecek biri olarak hayal etmek zordu, bu yüzden onun büyüünden yararlanmıştı, böylece kendine bunun onun hatası olduğunu söyleyebiliyordu. Onun değil.

"Yani normal büyülerle uğraşırken de aynı mantığı kullanmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Yani büyüü yapanın ben değil de sen olmasını mı beklemeliyim?"

"Bir bakıma. Denemekten zarar gelmez." Ona önünden yürümesini işaret etti. Birlikte dev bir taş meleğe doğru yürüdüler. "Bu oldukça gelişmiş bir büyü sayılır. Ayrıca mum yakma konusunda pek iyi olmadığından şüpheleniyorum çünkü bunu düşünmek seni sıkıyor."

"O kadar şeffaf mıyım?"

"Çok," diye cevap verdi, ses tonundan alaycılık akıyordu. "Şimdi, karşıdaki melek taştan başka bir şey değil. Ama taş da tıpkı insan formu gibi şekillendirilebilir, çünkü taş sertleşmiş kilden başka bir şey değildir. Eğer topraktan senin için bir şey yapmasını istersen, o da yapar."

Meleğin önünde durmuş, güzel heykeli hafızasına kazımişti. Yüzü yıllar içinde solmuştu ama kanatları hâlâ bozulmamıştı. Tüyler o kadar narindi ki, ortalarındaki shaftı ve üzerlerindeki belli belirsiz dokuları görebiliyordu. Meleğin elbisesinin kıvrımları o kadar narindi ki, bu manzara kalbinin küt küt atmasına neden oldu.

"Bu çok güzel," diye mırıldandı. "Bunu kim yaptı?"

"Bir önemi var mı?"

"Benim için önemli."

İçini çekti, arkasından o kadar yaklaştı ki omurgasına bastıran sıcaklığını hissedebildi. "Dikkatini dağıtmayı bırak."

"Korkarım seni hayal kırıklığına uğratacağım."

"Asla yapamazsın." Elleri omuzlarına indi, nazikçe sıktı. "Bunu ilk kez sana dokunarak deneyelim, olur mu? Gücü kimden aldığına dair bir hatırlatma."

Annesinin ruhunun, kızının böylesine tehlikeli bir tanrının tuzağına düştüğü için öfkeyle çılgılık attığını neredeyse duyabiliyordu. Yine de onun dokunuşuna boyun eğdi.

Elleri artık sıcaktı ve uzun süreli dokunuşun gerekli olmadığını biliyordu. Anılarını gördükten sonra, artık maskenin altındaki adamı ortaya çıkardığı için tereddüt etmişti. Ama bu onun kendisine dokunduğunda bunu istediğini bildiği anlamına geliyordu.

Bu yüzden ona daha da yaslandı. Sırtını onun göğsüne dayadı, böylece her nefeste kaburgalarının genişlediğini hissedebiliyor ve ona karşı kıpırdandığı anda değişen kekeme ritmi hissedebiliyordu.

Adamın vücuduyla aynı hizada, poposuna baskı yapan ilginin seğirmesini hissedebiliyordu.

Eğilip kulağına homurdandı: "Meleğe odaklan, kâbus."

İç çekerek kanatlara odaklandı. Zihnini onun ellerinin omuzlarına dokunuşuna odakladı ve ruhunun ne isterse onu arzulamasına izin verdi.

Şu anda bu meleğe hayat vermek istiyordu. Yıllardır kilit altında tutulan bu taşın içinde hangi doğal büyüünün dolaştığını görmek istiyordu. Bu taş sevgi dolu bir el tarafından yontulmuştu, bir hiçlik bloğundan bir şeylerin serbest kaldığını gören bir sanatçı tarafından.

Tıpkı Elric'i serbest bırakmak istediğini anladığı gibi. Onu bu âlemde serbest bırakmak istiyordu ve beraberinde hangi çılgınlığı getirdiğinin bir önemi yoktu; sadece onu özgür görmek istiyordu.

Ani bir telaş vücuduna yayıldı. Parmakları kollarında gezindi ve sanki o da bu ani sıcaklığı hissetmiş gibi ani nefes alışını duydu. Bu his düşünmeyi ya da nefes almayı zorlaştırıyordu. Dokunmak ve dokunulmak istiyordu. Bu sıcaklığın arzudan tutkuya dönüşmesine izin vermek ve ihtiyacının gücüyle dünyayı titretmek istiyordu.

Ani bir gürültüyle meleğin sağ kanadı hareket etti. Kedi gibi yukarı ve geniş bir şekilde gerildi ve sonra zengin bir kadının omuzlarına örtülen bir örtü gibi meleğin etrafında katlandı. Sonra diğer kanat yankılanan başka bir sesle açıldı ve aniden tüm varlık eğildi. Melek doğrulurken ve bir elini kalbine bastırırken huşu içinde onu izledi. Sonra başını sallayarak gökyüzüne doğru yükseldi.

Jessamine soluk soluğa kaldı ve Elric'in omzuna yaslanarak meleğin çatıların üzerinden kaybolup bulutlara doğru yükselişini izledi.

"Ry yapabiliyor mu?" diye fısıldadı.

"Ne yapmasını istersen onu yapabilir," diye yanıtladı. Sesindeki şaşkınlığı hayal etmesine gerek yoktu. Aramasına gerek kalmadan oradaydı. "Ne yapmasını istiyordun?"

"Özgür olmasını istedim."

"Sen her zaman bir sürprizsin, kâbus."

Kendine engel olamadı. Adamın kollarında döndü, boynuna sarıldı ve onu kendine çekti. Göğsünde bir heyecan kabarcığı patladı ve yüksek sesle güldü. "Başardım! Yapabileceğimi söyledin ve ben de yaptım!"

Bu ana kadar, onun dokunuşuna karşılık vermekte hep tereddüt etmişti. Onun dokunuşundan rahatsız olduğunu her zaman biliyordu, ama kendine engel olamadığı anlar da vardı.

Adamın kolları bu kez tereddüt etmeden ona sarıldığında Jessamine yumuşak gülümsemesini adamın omzuna sakladı. Onu kendine doğru bastırdı ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. "Sanırım sihrinin sırrını keşfettik. Ne kadar çok pratik yaparsak o kadar kolay olacak."

"Ve kendini bana daha fazla bağlamakta bir sakınca görmüyorsun, öyle mi?" Şimdi bu düşünce aklına geldiğine göre, bundan ne kadar hoşlandığını bilmiyordu. Kollarında geriye yaslanarak kaşlarını çattı. "Cadıların seni kullandığı bir geçmişin olduğunu biliyorum. Benim de aynı şeyi yaptığımı düşünmeni istemiyorum. Eğer seni fazla zorladığım bir nokta olursa, lütfen bana haber ver."

Gözleri yumuşadı. Gözlerindeki karanlığın, sanki yıldızların aydınlattığı bir gökyüzüne bakıyormuş gibi dışarı sızmasını izledi. İçinde iğne ucu kadar ışık vardı. Minicik, neredeyse imkânsız derecede küçük ama onları görebiliyordu. Onun gerçekte olduğu kişi olmasına izin verirse, bu ışığın büyüyüp büyümeyeceğini merak etti.

"Rahatsız değilim," diye mırıldandı, devam etmeden önce küçük bir kıkırdama duyuldu. "Daha önce hiç bir cadı bana bunu sormamıştı."

"İkimizin de benim gerçek bir cadı olmadığım konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum."

"Hayır, sanırım değilsin. Sen tamamen başka bir şeysin, Jessamine Harmsworth. Gerçi şu anda ne olduğundan emin değilim."

Diline bir sürü sözcük dolandı. Hiçbir anlam ifade etmeyen sözcükler. Onun olduğu gibi. Kendini zaten ona adanmışsa, başka ne olduğunun bir önemi var mıydı?

Bakışları onun gözlerinden dudaklarına kaydı ve Jessamine içinde bir kez daha sıcaklığın filizlendiğini hissetti. Onu istiyordu. Bunu karnının derinliklerinde hissedebiliyordu.

İkisinin arasında zonklayan arzu henüz tükenmemişti. Henüz değil. Aralarında o kadar çok güç ve sihir fokurduyordu ki ona ulaşmak doğal geliyordu. İzin verse tüm bu gücü onunla birlikte bir anda dışarı atabilirdi ama yine de...

Onu zorlamak doğru değildi. Anılarında gördüklerinden sonra olmazdı. O kadar çok insana kendinden çok şey vermişti ki, bir kez olsun seçim yapmasını istiyordu. Büyünün tutkusu olmadan, yapabiliyorken hayatı tüketmesi gerektiği telkini olmadan, onun kendisini seçmesini istiyordu.

Keskin bir nefes alarak kendini sarılmaktan kurtardı ve elini pantolonundan aşağı indirdi. "Pekâlâ... Sokaklara geri dönmem gerekiyor."

"Tabii ki." Sanki o da aynı şeyi yeni fark etmiş gibi ondan uzaklaştı. "Yazacak başka mesajlar mı var?"

"Halkımı çok uzun süre bekletmem." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve omuz silkti. "Çalacak yiyecek de var sanırım. Yemek yemeliyim."

"Jessamine?" Elric sordu, sesi alçak bir gürültüydü.

Jessamine cevap bile veremeden adam oradaydı. Tam önündeydi. Elric gömleğinin eteklerini kavradı, 1. parmaklarını ince kumaşın içinde kıvırdı ve onu kendine doğru çekti.

Dudaklarına bastırıldığı öpücük bir damgaydı. Sahiplenmenin, arzunun ve tüm o kayıp yılların bir arada sahiplenilmesiydi. Yaladı, ısırdı ve kız dönene kadar ağzının her santimini ısırdı. Ne taraf yukarıdaydı? O kadar da emin değildi.

Nihayet geri çekildiğinde, ikisi de zor nefes alıyordu. Dudakları onun dudaklarında oyalanıyor, ağzının pelüş yastığından uzaklaşmakta zorlanıyor gibiydi.

"Geri döndüğünde seni bekliyor olacağım," diye fısıldadı, öpüşmelerinden sonra o çakıllı ses düzensizleşmişti. "Yakında bana dön, kâbus."

Adam eriyip gitti ve tamamen çağrılana kadar onun yanında kalmak için güç toplayabileceği kendi âlemine geri gönderildi.

Duvarlara o mesajları yazmak zorundaydı. Birkaç dakika daha olduğu yerde donup kalsa da onlar önemliydi.

Sana söyleyecek çok şeyim var.

Benden vazgeçme.

Eğer ararsanız gerçek orada bir yerde.

Mesajların insanlara umut vermesi gerekiyordu ama harekete geçmezlerse mesajlara artık ölmüş prenseslerinden gelen notlar olarak değil, bir yalan olarak bakacaklarını biliyordu. Çok yakında, insanlara hayatta olduğunu bizzat bildirmek zorunda kalacaktı. Ve sihir dersleriyle meşgul olduğundan burada güvenilebileceği başka kimseyi bulamamıştı. Her zaman olduğu gibi, Elric'le birlikte zamanları tükeniyordu.

Mezarlıktan ayrılırken bile Callum'u tekrar aramadan önce birkaç gün daha bekleyeceğini biliyordu. Elric'in kollarında oyalanmaktan daha önemli bir şey yokmuş gibi davranabileceği birkaç gün daha.

Çünkü siyah saçlı bir iblis onu çağırıyordu ve o da onun ayaklarına kapanmak isteyen zayıf iradeli bir kadındı.

Sonunda o mezarlıkta ona büyü öğretmek için bir yol bulmuşlardı. O meleği hayata döndürmek gibi ilk etkileyici görevden sonra, onun dokunuşuyla çiçek açmıştı. Ne zaman kulağına bir öneri fısıldasa, cadısı onun büyüünü muhteşem bir şeye dönüştürüyordu.

Başka bir şey düşünmekte zorlanıyordu. Sırtını ona yaslayışını, büyüünü yaparken dudaklarının nefes nefese kalışını. Ellerini kaburgaları boyunca kaydırırken bile ilahileri hatırlamaya çalışırken nefesinin hafifçe kesilmesi. Ona dokunmak nefes almak kadar gerekli hale geldi. Onun inlemelerinin sesi, tapındığı ilahiler haline geldi.

Neredeyse hayatta olmak kadar güzeldi. Yine de onun ellerinde neredeyse bir kukla olduğunu bilmenin garip heyecanını yaşıyordu. Ondan gücünü kullanmasını her istediğinde Jessamine bunu tereddüt etmeden yapıyordu. Şimdiye kadar ondan sadece hoşuna gideceğini bildiği şeyleri yapmasını istemiş olsa da, bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini de biliyordu.

Yakında yine kendilerini korumak zorunda kalacaklardı. Ya da belki de mezarlıklarına giren bir yabancı olacaktı. Onu o kişiye doğru çevirecek ve kulağına ölümü fısıldayacaktı.

Ona güvendiği için -ve gizliden gizliye istediği de bu olduğu için- bunu yapacaktı. Jessamine'i göğsünden o büyüü o kadar zarif bir şekilde çekecek ve eğitim alanlarına giren her masum aptalın üzerine salacaktı.

Bundan sonra onu affedebileceğinden emin değildi. Soracağı onca şeyden sonra onu affetmek isteyeceğinden bile emin değildi. Yakında yeniden dirilme konusunu tekrar açacaktı. Yakında ona hayır diyecekti ama belki de bu sefer onu yeterince yıpratmıştı. Belki de bu sefer o kasvetli gözlerle ona bakacak ve "Evet" diye fısıldayacaktı.

Adam ona dokunduğunda birlikte çok daha güçlü bir büyü yarattıklarını keşfetmişlerdi. Ve bu hem bir zevk hem de bir eziyetti.

Büyüsünü ondan her çekişinde, onun çekip çekiştirdiğini ve acı-soğuk kemiklerini ısıttığını hissedebiliyordu. Ona daha fazla dokunmak istiyordu. Her büyü yaptığında. Şu anda olduğu gibi onun arkasında durduğu her seferde. Elleri onun omuzlarında oyalanırken, parmakları onun kollarında gezinmeyi arzuluyordu.

"Rower'ı görüyor musun?" dedi, sesi arzu ve tutkunun cılız bir fısıltısından biraz daha fazlaydı.

Jessamine başını çevirerek adamın işaret ettiği yere baktı. Aralarındaki elektriğin farkındaydı kuşkusuz. Bunu onun gözlerinde sayamayacağı kadar çok kez görmüştü.

Onu istiyordu.

Ve bir kadını hiç bu kadar çok istememişti, onu kendi kişisel silahı gibi yönetirken kendisini kullandığını hissediyordu. Ondan ne zaman sihir yapmasını istese, sanki elini sikinin etrafına sarmış gibi oluyordu.

Şehvetin nasıl bir his olduğunu unutmuştu. O ölüm ve işkence diyarında geçirdiği yüzyıllar zihnindeki anıları çalmıştı. Tutku ya da seks hakkında hatırladığı tek şey, doğru zamanda kullanılması gereken bir araç olduğuydu.

Ama onu kullanmak istemedi. Artık kullanmak istemiyordu. Onun tüm gizli arzularını ve ihtiyaçlarını kolayca ortaya çıkarabilir ve sonra bunları bir bıçak gibi kullanarak onu yavaş yavaş parçalara ayırabilirdi ama o, aklını çelmek isteyen bir tanrıdan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Ama kendini onun ne istediğini duymak isterken buldu. Onun inlemesini ve en çok ihtiyaç duyduğu şeyi yapması için yalvarmasını istiyordu. Sonunda istediğini elde etmesine izin verdiğinde boğazındaki iniltileri ve küçük çığlıklarını duymaya ihtiyacı vardı.

Zihni biraz dağılmıştı. Başını sallayarak tekrar ona odaklandı. "Jessamine, Rower."

"Evet, görüyorum." Kadının nefessiz fısıltısı vücudundaki tüm kasların gerilmesine neden oldu. "Onu hayata döndürmeni istiyorum."

Bu bir tarikat büyüsüydü. Cadılar meclisinden herhangi birinin yapması kolay değildi. Ne de olsa doğrudan ölümle bağlantılı bir tanrıya tapıyorlardı - diriltme büyüsü birçok yönden mantığa aykırıydı.

Ama aralarındaki bağ, sunağına kurban sunan biri için basit bir ödül den daha fazlasını hak ediyordu. Jessamine onun tanrılığının gücünü almış ve bir kılıç gibi kullanmıştı. Ya da bu durumda, doğru kişinin eline tutuşturulmuş zehirli bir kadeh gibi.

"Bu mümkün mü?" diye sordu. "Büyünün bir şeylere hayat veremediğini sanıyordum."

Büyü yapabilirdi ama onunkini değil, en azından teoride. Eğilerek kulağına nefes verdi: "Seni geri getirdim, değil mi?"

Boğazındaki tüyler diken diken oldu ve gömleğinin gevşek boynundan aşağıya indi. Onların kumaşın altında kayboluşunu izledi ve onları takip etmeyi ne kadar çok arzuladığını görünce neredeyse inleyecekti.

Dudaklarının anısı beynine kazınmıştı. Peki ya şimdi? Bir öpücükten çok daha fazlasını istiyordu. Kızın köprücük kemiğinin o çukurunu tatmak, tuzlu mu yoksa tatlı mı olduğunu merak etmek istiyordu.

Elric hayata yeniden dalmak istiyordu. Onu bir bütün olarak yutmak ve diğer taraftan, lanetli ve çürümüş bir şey olarak değil, tamamlanmış bir şey olarak çıkmak istiyordu. Gerçek bir erkek, sadece bir erkeğin görüntüsü değil.

Boğazını temizledikten sonra dikkatini tekrar Kule'ye çevirdi ve kızararak bakışlarını ona doğru çevirdi.

Kekeledi, "Ben sadece... hayata geri mi *döndüreceğim*?"

"Seni krallığımda bulduğumda ne yaptığımı sanıyorsun?"

Dudaklarını yaladı, pembe bir dil darbesi adamın sikine kan hücum etmesine neden oldu. Sırtının küçük kısmına baskı yaptığını hissetmemesi için hafifçe ondan uzaklaşmak zorunda kaldı.

"Sanırım," dedi, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu. "Belki de uyanmamı istediniz?"

"Eğer böyle görmek istiyorsan, o zaman Rower'a uyanmasını söyle." "Ya uyanmak istemezse?"

"Umursadığımı mı sanıyorsun?" Kolunu kadının omuzlarına doladı, onu göğsüne doğru çekerken ön kolu tehlikeli bir şekilde göğüslerine yaklaştı. "Seni karanlıkta yatarken gördüğümü ve uyanmak isteyip istemediğini merak ettiğimi mi sanıyorsun? Hayır, kâbus gördüm. Kendi kendime dedim ki, saçları gece yarısı kadar siyah ve bir cadının ruhuna sahip şu kadına bak. Ona canlı ihtiyacım var ve dinlenmek isteyip istememesi umurumda değil. Benim için yükselecek."

Dudaklarından ürpertici bir nefes çıktı ve sonra büyüü ondan çekerken ikisi de inledi. Büyünün damarlarında dolaştığını hissedebiliyordu, avucunun içinde sıcaklık hissettiren çok canlı bedeninde. Sihir ikisinin de içinden geçerek formlarını sıkıca sardı ve sonra Kule'ye doğru serbest kaldı; Kule de ölü halden kan damlıyormuş gibi görünecek kadar koyu kırmızı bir renge büründü.

Her şey o kadar çabuk oldu ki gözünü kırpsa kaçırabilirdi. Bu... sihirdi. En saf ve en doğal haliyle.

Gücüyle böyle bir sihrin mümkün olduğunu unutmuştu. Sert olduğunu ve bunu ondan saklamak istediğini unutarak onu kendine doğru yaklaştırdı.

"Uzun zamandır kimse sihrimi iyilik için kullanmadı," diye mırıldandı. "Her zaman güç, acı ve eziyet için kullanıldı. Benden bir şeyler alan, beni kurban eden, yanlarıma bıçaklar saplayan her cadı bunu korkunç, berbat şeyler yapmak için yaptı. Ama sen, Jessamine. Taşa hayat veriyorsun ve Rowers'ın çiçek açmasını sağlıyorsun."

"Mükemmel olduğumu düşünmeyin. Ben de bu güçle bir adam öldürdüm."

Hatırlıyordu ve bu hâlâ dişlerini zevkle göstermesine neden oluyordu. "Evet, seni vahşi cadı. Sana ihanet eden bir adamı öldürdün. Ailenin hayatı için güvendiğin ve o hayatı alıp değersiz topuğunun altında ezen bir adamı. Onunla hesaplaştın ve acımasızlığınla görkemliydin."

Başını onun omzuna doğru salladı. "Görkemli mi yoksa korkunç mu?" "İkisi de aynı şey."

"Seninle ne kadar uzun süre birlikte olursam, bu krallığı geri alan o intikamcı yaratık olmayı o kadar çok istiyorum." Sesi alçaldı, vaatle ve ürkütücü bir şekilde arzuya yakın bir şeyle gırtlığa dönüştü. "Bir zamanlar kan ve vahşetten korkardım ama şimdi korkarım o kadar çok gördüm ki artık umurumda değil."

Onu biraz daha sıktı, kendine daha çok çekti. "Hiçbir savaş kan dökülmeden kazanılmamıştır. Hepsini öldürmek zorunda değilsin Jessamine, ama hepsinin kanını akıtmak zorunda kalabilirsin."

Ve onun birinin kanını akıttığı düşüncesi içini *acıtıyordu*. Öfkesi çok güzeldi. Öfke gözlerini karanlık vaatlerle parlatıyor ve göğsünü haklı bir nefesle kabartıyordu. Kadının bu hali ona, önünde diz çökmüş, kalçalarının arasında tapınırkenki görüntüsünü veriyordu. Onun sadece saldırıya uğradığını hissettiğinde ortaya çıkan yanını seviyordu.

İkisi de hayata döndürdüğü Rower'a bakarken, kollarında sessiz bir şekilde birkaç dakika düşündü. Sonra nihayet fısıldadı, "Beni öldüren adamları düşünüyordum."

"Öyle mi?"

"Ne kadar korktuklarını hissedebiliyordum. Çoğuna cadıların kendilerine zarar verecek korkunç yaratıklar olduğu söylenmişti. Bana zarar vermezlerse, benim onlara zarar vereceğimi düşünüyorlardı. Ve ben bunu biliyordum."

"Evet, öyle demiştin." Bu düşünce hâlâ hoşuna gitmiyordu ama merhamet onun kişiliğinin bir parçasıydı.

Merhamet olmasaydı Jessamine de tanıştığı diğer cadılar gibi olurdu. Bedeli ne olursa olsun istediğini elde edecek hırslı bir kadın. Ama Jessamine dünyayı farklı bir gözle görüyordu; belki yetiştirilme tarzından, belki de başkalarını önemsemek ruhuna işlemiştir.

"Sadece..." Uzun bir nefes verdi. "İçlerinden biri benden korkmuyordu. İsteddiği için bana vurdu. Onu daha önce görmüştüm, seni çağırmaya çalışırken bir ara sokakta. Çantamda taşıdığım kaseleri gördü ve benim ne olduğumu anladı. Beni uyardı ve sonra gitti, ama beni tekrar gördüğünde, bu bir uyarı değildi. Sanki beni tanıyor gibiydi."

"Bir cadıyı tanıdı. Muhtemelen daha önce senin türünden pek çok kişi görmüştür.

Muhtemelen bilmek istediğimizden daha fazlasını öldürmüştür."

"Hayır." Omzunun üzerinden ona bakmak için döndü. "Beni *tanıyordu* Elric. Sanki kim olduğumu biliyordu ve orada öylece durup diğerlerini izledi. Bıçağı kullanmayı öneren oydu. Ölmemi istiyordu ve nedenini bilmiyorum."

Nefesinin altında alçak sesle mırıldandı. "Belki de bıraktığın tüm o mesajlar bir sorun haline geliyordur."

"Duvarlardaki mesajlar değildi." Düşünürken her zaman yaptığı gibi gözlerinin arasında yine o çatıklık belirdi. "Beni tanıyordu. Sanki biri ona bana göz kulak olmasını söylemişti. Ölmemi istiyordu, sadece bir cadı değil. Beni."

Bu endişe vericiydi.

Elric'in ona zarar vermek isteyenlere karşı çok az sabrı vardı ve bu gibi durumlara karşı daha da az sabrı vardı. Onu bıçaklayan adam çok özel planında bir kırıksıklığa neden olmuştu.

Daha birkaç hafta önce ne yapacağını çok iyi biliyordu. Mezarıcı'yı baştan çıkaracak, onu kendi davasına çekecek, kendisini küllerinden diriltmesini sağlayacak ve böylece kendisine yaptıkları için bu dünyayı yok edebilecekti. Bir cadının kendi halkının mahvına sebep olduğunu bilerek alacağı intikam daha da tatlı olacaktı.

Ama şimdi öncelikleri değişmişti. Hâlâ dirilmek istiyordu. Hâlâ yaşayanların ülkesine dönmek istiyordu ama bu artık yeterli değildi.

Onu istiyordu.

Onun bedenini, zihnini ve ruhunu istiyordu. Deliliğin derinliklerinden gelen canavarca bir varlık gibi onu tüketmek istiyordu. Onun yalayıp yutabileceği her parçasını istiyordu. Jessamine Harmsworth henüz farkında değildi ama onun bedenine ve ruhuna sahipti.

Döndü ve elini onun tik tak eden çenesi boyunca kaydırды. "Ne düşünüyorsun?"

"Benden başka biri tarafından incitilmiş olman hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı, belki de çok fazla şey açıklıyordu. "Yaptıkları şeyi neden yaptıklarını anlıyorum. Ve seni iki kez tehdit eden bu adamla yüzleşeceğimizi biliyorum. Ona insanların o zaman benden neden korktuklarını ve şimdi de neden korktuklarını öğreteceğiz."

"Onu öldürmemizi mi istiyorsun?" diye sordu. "Evet."

Kadının bakışlarındaki onaylama ifadesi o kadar hızlıydı ki adam neredeyse göremeyecekti. Ama gördü. Elbette gördü.

Jessamine uzun bir iç çekti. Jessamine yaklaştıkça dudaklarına doğru yayıldı. Jessamine'in hareket ettiğini fark ettiğini sanmıyordu. "Şu anda ne yaptığımızı bilmiyorum."

"Büyünün nasıl çalıştığını ve kendini nasıl koruyacağını öğreniyorsun."

"Öyle mi?" Kadın biraz daha yaklaştı ve adam durmadan önce onu tekrar öpeceğini düşündü. Sadece ulaşamayacağı bir yerde. "Seni hissedebiliyorum, Elric. Omzumdan kalçama kadar bana baskı yapıyorsun ve bunun tamamen sihirle ilgili olduğuna inandığımı mı sanıyorsun?"

"Bu güven nereden geliyor?"

"Soylu bir hanımefendi olduğumu ve böyle hissetmemem gerektiğini unutana kadar günlerce benimle alay etmenden."

Yine dudaklarını onunkilere o kadar yaklaştırdı ki, adam onun sıcaklığını hissedebildi. Bir eli aralarına girdi, avuç içi göğsünü okşadı. Buna dayanamadı. Ne istediği ya da nasıl hissettiği konusunda kafası bu kadar karışıkken olmazdı.

Hırslayarak onu tekrar kollarının arasında döndürdü ve omurgasını önüne bastırdı. Kendini ona dokunmaktan alıkoyamadı. Sert bir elle göğsünü avuçladı, ağırlığı çok hafifti ama yine de tam da istediği şeydi.

"Beni baştan çıkarmayı bırak, cadı," diye homurdandı kulağına. "Kendimi ancak bu kadar tutabilirim."

Ama yüzünü onun boynuna gömüp kokusunu o kadar derin içine çekmekten kendini alamadı ki, kokunun içine işlemiş olabileceğini düşündü. Bu mezar kokusu çok kışkırtıcıydı. Onu sonsuza dek yanında tutmak istiyordu.

"Ya kendini daha fazla tutmanı istemiyorsam?" Kelimeler içini yakıp kavurdu.

İçinden alçak bir hırıltı yükseldi ve kulağına hırladı, "Sonra seni bu mezar taşlarının üzerine yatıracağım ve günlerce düz yürüyemeyene kadar seni becereceğim, kabus."

Kızın iniltisi adamın içine doğru fırladı. Bunu istiyordu. Havada onun arzusunun tadını alabiliyordu. Onun ihtiyacının parfümü, cevap vermek için can attığı bir çağrıydı.

Ta ki kendi diyarından gelen o korkunç çekimi hissedene kadar. Anılardan, karanlıktan ve onun mutlu olmasını asla istemeyen kara uçurumdan. Mezarıcıların pençeleri yanlarına battı ve tıpkı halkları için yaptıkları fedakârlık gibi onun da fedakârlık yapacağına söz verdi. Onu gücü için öldürmüşlerdi ve işe yaramamıştı ama bir şekilde yine de onun suçuydu.

Kendini durduramadan, yaşayanlar aleminden ayrıldı ve kendi kişisel cehennemine geri çağrıldı.

Oh, hayır. Kesinlikle olmaz.

Bir an onun dokunuşuna doğru eğiliyordu ve sonra adam... gitmişti. Bu âlemden kaybolmuş, muhtemelen onu her zaman en kötü anlarda geri çağıran diğer âlemine gitmişti. Buna izin vermeyi reddetti. O ona aitti ve korkusu geçtiğinden beri yapmak istediği şeyi yapmaya çok yaklaştılar.

O tanrı ondan başka kimseye ait değildi.

Yıllar boyunca pek çok kişi Ölümsüz Olan'a sahip çıkmıştı. Sayısız cadı pençelerini onun kutsal tenine batırdı. Onun acısından zevk alan, can çekişmesinden zevk alan kadınlar. Ama o onlardan biri değildi.

Jessamine onunla düşmanlarının iskeletlerinden yapılmış bir tahtta oturmak için yıllarca acı çekmeyi göze alabilirdi, eğer ona sahip olmak için bu gerekiyorsa. Ve belki de bunlar delilik düşünceleriydi, ona ve dolayısıyla şimdi de kendisine yapışmış olan delilik. Bunu bilmiyordu. Ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı?

Şu anda, ona acı veren her bir dokunuşu geri almak istiyordu. Onun, vücudunu ve yüzünü saran yaraların arasından, o karanlık gözlerle kendisine bakmasını ve kendisinden gerçek bir zevk aldığını bilmesini istiyordu.

Daha önce de rüyalarında onu o karanlık yere kadar takip etmişti. Bu sefer bunu bilerek yapacaktı.

Mezar taşı sunağına döndü ve üzerine uzandı. Etrafındaki kadın ve erkek oymaları gibi, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. Çekirdeğindeki ve göğsünün derinliklerinde, doğrudan ona bağlı olduğu yerdeki sihir ona bilmek istediği şeyi zaten söylüyordu. Kendini bırakabilirdi çünkü bu form, dilediği zaman giyebileceği bir şaldan biraz daha fazlasıydı.

Jessamine bedenini terk etti ve hiç bitmeyen karanlıklar âleminde ona katıldı. Ölü değil. Uyumuyordu. Sadece kendisi olarak.

Karanlık her zaman olduğu gibi ürkütücüydü. Gözlerini kırıştırarak gölgelerin acı ısırtığına alışmaya çalıştı. Mürekkepli eller ayak bileklerini sarmış, onu yerinde tutmaya çalışıyordu.

Ama artık onların ne olduğunu biliyordu. Hatıralar. Kendisinden önce gelmiş olan cadılardan geriye kalanlardı ve onu durdurmaya nasıl cüret edebilirlerdi? Tıslayarak, gözlerini örten karanlığı yırtarken bile elleri tekmeledi. Bu diyarda görecekti. Yaşayacaktı ve onu durduramayacaklardı.

Çoktan ölmüş cadıların çığlık çığlığa yankılanan sesi kulaklarını tırmaladı ve onunla birlikte karanlık çöktü.

Ve işte oradaydı.

Onu bekliyordu.

Kemiklerden yapılmış bir tahtın üzerine çökmüş oturuyordu. Çenesi sallanırken sertleşmiş bir eli dudağındaki yarayı okşamak için kalktı. Bacaklarını iki yana açmıştı, siyah deri zayıf kalçalarını sımsıkı sarıyordu. Giydiği bol siyah gömleğin altından

Kaslı gövdesi bıçak yaraları ve hiçbir zaman tam olarak iyileşmemiş yara izleriyle kaplıydı. Yine de o, kızın istediği her şeye sahipti.

Koyu renk gözleri arzuyla parlayarak, "Beni buraya kadar takip ettin, kâbus." diye mırıldandı.

"Takip ettim."

"Neden?"

"Sanırım nedenini biliyorsun." O sessiz kaldığında Jessamine bir prenses olduğunu hatırladı. Hayır, o bir kraliçeydi. Bir tanrının bile onun önünde eğilmesi gerekiyordu. "Başladığımız işi bitirmek için."

Kaşlarını çattı. "Beni istiyor musun, kâbus?"

"İstedığimi biliyorsun."

Yavaşça mürekkepli zemini işaret etti, tüm emredici enerji ve güçlü hüner. "O zaman tanrına doğru sürün, cadı. Ben de sana arzuladığın şeyi vereyim."

Küçük bir parçası, ona bu kadar kontrolü verme düşüncesiyle eridi. Evet, ona doğru sürünmek istiyordu. Elleri ve dizleri üzerinde bir tanrının kendisine ilgisinin bir zerresini vermesi için yalvarmak istedi.

Ama zihninin çok daha büyük bir kısmı onun bir kraliçe olduğunu hatırladı. Ve bir daha hiçbir erkek onu hiçbir şey için dizlerinin üzerinde yalvartamayacaktı.

Ondan uzaklaşarak aralarındaki bağı sertçe çekiştirdi. Dudaklarındaki fısıltılı arzudan renkler döküldü. Parlak allıklar ve canlı kırmızılar vücudundan damlayarak Roor'a yayıldı. Ayaklarının etrafında gökkuşakları canlandı, birlikte dönerken sihirle zonkladılar. Zümrüt yeşilleri, altın sarılarıyla bir renk örgüsü içinde birbirine karıştı. Ayaklarının dibindeki yanardönerlikten, dikenli ve güçlü sarmaşıklar yükseldi ve inşa ettiği tahtın etrafından ve içinden dolanarak ilerledi. Tahtı onun için hazır olana kadar goncalar açtı, formu kan kırmızısıyla süsledi.

Ölümsüz Olan'ın kafatasları ve diğer kemiklerden oluşan bir karmaşanın üzerinde oturduğu yerde, onun koltuğu bir kadının zihninden ve detaylara gösterdiği dikkatten yapılmış çok daha narin bir eserd. Kendine narin dikenlerden, açan kırmızı güllerden ve altında gizli bronzdan bir taht yaratmıştı.

Onun pozisyonunu taklit ederek bacaklarını iki yana açtı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Bir bacağını kolunun üzerinden geçirerek dirseğini kalkık dizinin üzerine koydu ve

yüzünü parmaklarıyla kapattı. "Oh, hayır, Ölümsüz Olan. Bana sürünecek olan sensin."

Ondan bir güç nabızı yayıldı. Tahtı altında sallanıyordu. Bir an, ganimetlerini inceleyen fetihçi bir tanrı gibi oturuyordu ve sonra...

Dizlerinin üzerindeydi. Gözleri arzuyla dolmuş, omuzlarında yırtıcı bir hareketle ona doğru sürünüyordu.

Kızın açılmış kalçalarının arasına çömeldi, bakışları açlıktan daha fazlaydı. Açlıktan ölüyordu.

"Sana tapmamı mı istiyorsun, kâbus?" diye homurdandı.

"Evet."

"Benim için zevkti," diye homurdanarak bacaklarını birbirinden ayırdı.

Kalça eklemlerindeki ağrı, adamın büyüünün baldırlarında yarattığı karıncalanmayı hissettiğinde hızla yerini şoka bıraktı. Giysilerinin kumaşının yavaşça kayboluşunu izledi. Üzerinden bir gölge geçti ve ardında solgun, solgun teninden başka bir şey bırakmadı.

Onun önünde bu kadar açıkta kalmaktan, olduğu gibi yayılmaktan şok olması ve belki de biraz utanması için sadece bir anı vardı ama Elric buna izin vermeyecekti. Onun Elric'i değil. Onun tanrısı değil.

Uzun ve alçak sesle inledi, sesi daha da gırtlaktan geliyordu, "Şu haline bak, kâbus. Çok güzel, pembe ve çok ıslaksın. Hepsi benim için."

Buna nasıl cevap vermesi gerekiyordu? Bu konuda sınırlı bir deneyimi vardı ve kesinlikle ondan başka hiç kimse için kendini bu kadar ahlaksızca açmamıştı - ama bunu söylerse, bunu bilmekten çok fazla zevk alırdı.

Ya da belki de zaten biliyordu. Çünkü o karanlık, arzu dolu gözlerle ona baktı ve yetki onda olmasına rağmen bir emir verdi. "Gözlerini kapat. Tekrar ne zaman açabileceğini sana söyleyeceğim."

Açamadı. Jessamine şaşkınlık, dehşet ve belki de entrikaya benzer bir şeyle ona baktı.

Karanlık bir gölge bandı başının, gözlerinin etrafında dolanıyordu. Daha önce de olduğu gibi büyüü onu kör etmişti ama artık içinde korku yoktu. Gördü

Hiçbir şey, sadece adamın dudaklarının dizinin arkasındaki narin tene tüy kadar hafif dokunuşunu hissedebiliyordu. "Bakma. Düşünme. Sadece hisset."

Başka nasıl bir şey yapabilirdi ki? Gözleri görmediği için tek yapabildiği onun hissine odaklanmaktı.

Parmakları pen elere dönüştü. Sıcak, yaralı dudakları bacaklarının iç kısmında gezinirken bile kalçalarını ölümcül acı iğneleri süslüyordu. Hissedebleildiği tek şey, kalçalarının kıvrımındaki nabızda dolaşan sıcak nefesinin verdiği heyecandı. Resh'ine karşı fısıldadığı sözler onu güçlü ve arzulu hissettiriyordu.

" ok güzel. Çok pürüzsüz. Tadın ilahi."

Adam ona dokunmadan çok önce par alanacakmış gibi hissetti ve sonra pençeli bir el daha da yaklaştı. Parmaklarının arkası kadının karnında geziniyor, göğsüne yaklaştı ka teninde nazıkçe daireler çiziyordu.

Sonra onun iç çektiğini duydu, hoş bir sesti, sanki sonunda huzuru bulmuştu. Parmakları meme ucunun etrafına dolandığında, dilinin uzun, sıçan gibi bir hareketle yaladığı ılık, ıslak kayganlığı hissetti. Ona doğru eğildi, bir şekilde göğsünü onun kavrayışına doğru bastırırken kendini onun ağzına doğru sürttü. Müstehcen görünüyor olmalıydı ama bunun bir önemi yoktu. O tek yalama, zihnini başka bir âleme döndürmeye yetmişti.

Adamın derin kıkırdaması kadının içini titretti. "Kıpırdama kâbus, yoksa seni yaparım."

"Denesem bile hareketsiz durabileceğimi sanmıyorum." "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Kara büyü olduğunu tahmin edebileceği bir ilmek bileklerine dolandı ve onu tam olarak istediği yerde tutmak için başının üzerine sabitledi.

"Bacaklarını da kontrol etmemi ister misin?" diye sordu, işin bu noktaya gelmesinden fazlasıyla eğlenerek. "Yoksa artık senden zevk almama izin var mı?"

Biraz zor nefes alarak başını salladı. "Bacaklar olmaz, lütfen. Onları başının etrafına sarmak istiyorum."

Adamın derin iniltisi kadının sırtmasına neden oldu. "Oh, sen benim ölümüm olacaksın."

" lemeyeceğini sanıyordum," diye inledi adam dikkatini tekrar i  bacaklarına çevirip iz bırakacak kadar sert emerken ve vücudunda dans eden saf zevk kıvılcımları gönderirken.

"Ama eğer yapabilseydim, ölmek için ne mükemmel bir yol olurdu."

Kıvrımlarının arasına giren bir sonraki ateşli yalamada nefesi kesildi. Başını tahtın arkasına doğru eğdi ve zevkin içine gömüldü. Bu bir alışveriş değildi. Bu onun hissetmesi ve adamın ziyafet çekmesiydi.

Elric onu rahatlattı, her uzun, yavaş yalama bacaklarının arasındaki sinir demetinde son buluyordu. Onu öyle nazik dairelerle sevgiyle okşadı ki, eğer karnında umutsuzca kıvrılan gerilimi hissetmeseydi, orada olmadığına inanabilirdi. Ona küçük öpücükler kondurdu, tadını öğrendi ve bileklerindeki bağlara karşı bükülmesine neden olan noktalara zaman ayırdı.

Onu şımarttı. Ve yüksek sesle.

Onunla birlikte inledi, parmakları Resh'e battı ve sonunda onu ağzına götürmek için kışından iki avuç yakaladı. Kadın koltuğuna yaylanmıştı, sırtı olabildiğince bükülmüştü, adam onu daha da yaklaştırdı ve sanki şarapların en iyisiymiş gibi yudumladı. Adam kızın içine doğru homurdanıyor, o inledikçe inliyor, kız zevk aldıkça elleri Reş'in üzerinde geziniyordu.

Acelesi yoktu, asıl olaya geçebilmek için kızın bir an önce boşalması için can atmıyordu. Onu acele ettirmek istemiyor gibiydi, çünkü o harika zirveye her yaklaştığında geri çekiliyordu. Yavaşladı. Onun istediği gibi yalamak yerine üzerine serin bir nefes üfledi.

Bir damla ter köprücük kemiğinden aşağı yuvarlandı ve göğüslerinin arasında buz gibi bir iz bırakarak buna daha fazla dayanamayacağını fark etmesine neden oldu. Ona ihtiyacı vardı, onu istiyordu. Daha fazlasını istiyordu.

"Beni yalvartma Elric," diye sızlandı, kalçalarını adamın diline doğru yuvarladı, dil yine alaycı, çok hafif dokunuşuna geri dönmüştü.

"Ama yalvarırken sesin çok güzel çıkıyor."

Kimi kandırıyordu ki? Ona muhtemelen hayatının en patlayıcı orgazmını yaşatması için yalvarmanın ötesinde bir şey yapmıyordu. "Lütfen o zaman. Tanrı aşkına, Elric, lütfen."

"Lütfen ne?"

Kelimeler boğazında düğümlendi. Ona ne soracağından ya da onun ne duymak istediğinden emin değildi.

Eğildi ve klitorisini emdi, onu içine çekecek ve hiçbir şeyin etrafında umutsuzca kenetlenmesini sağlayacak kadar sertti. Hırlamadan önce kaygan bir sesle onu serbest bıraktı, "O güzel ağzından çıkan tüm pis kelimeleri duymak istiyorum prenses. Bana tam olarak ne istediğini söyle."

Göğsünde bir öfke ve küstahlık ateşi yandı. "Dilini içime sokmanı ve beni olduğun canavar tanrı gibi boşaltmanı istiyorum."

Adam tam da kadının istediği şeyi yapmadan önce kısık bir inilti duyuldu. Diliyle değil, içine girip onu makaslayan iki kalın, yara izli pençeyle 1ldı. Adam kızın derinliklerinde daha önce kimsenin vurmadığı bir şeye vurdu ve kız dondu kaldı, sanki vücudu harikulade bir şey olacağını biliyormuş gibi nefesini tuttu.

Sonra daha önce yaptığı gibi klitorisine yapıştı, dilini 1rm'lik bir daire içinde döndürürken sertçe emdi, bu da onun düşmesine neden oldu, 1ngers'ın etrafında sıkılırken ve asla yapmayacağı gibi haykırırken neredeyse acıtacak kadar sert geliyordu, bir prensesin yapmayı hayal bile etmemesi gerektiği gibi.

Her şey boyunca onunla kaldı, şimdi 1ngers'ını nazikçe hareket ettirdi, onu orgazmdan aşağıya doğru döndürdü, bu da devam ediyor gibi görünüyordu çünkü vücudunu oynamakta ustaydı.

Ve kara büyü bağlarını çözdüğünde, o tahtta yığıldı, nefes nefese kaldı ve terden sıırıslam oldu. Ancak o zaman gözlerindeki bağın düşmesine izin verdi. Artık bunu yapabildiğini bildiği için yabancı bir yaratık olan kendi bedenine baktı ve onu gördü.

Dudakları kızın ıslaklığıyla kayganlaşmış bir şekilde sırtarak 1ngers'ını kızın içine sokup çıkarırken, bu sığ hareketler bir şekilde hâlâ kızın bedeninde şok edici zevk dalgaları yaratmaya devam ediyordu. Bunu yapmaları delilikti ama kalçalarının arasında başka birini görmeyi asla istemiyordu.

Ve Tanrım, bacağını onun boynuna dolamıştı. Bir bacağı adamın boynuna dolanmış, diğer bacağı da adamın eliyle açılmış bir halde ona tutunduğunu fark etmemişti bile.

"Ellerim tarafından çözüldüğünde ne kadar güzel görünüyorsun." Dudaklarını yaladı, gözleri geriye kaydı. "Ve senin Ravor'un, kâbus. Bu asla unutabileceğim bir şey değil."

"Memnuniyetle," diye fısıldadı, bacaklarının arasında diz çökmüş bir tanrının görüntüsü karşısında hâlâ sersemlemişti.

"Oh, beni çok memnun ettin. Şimdi dinlen, sevgilim ve ilahım."

"İstemiyorsun-"

Adam onun sözünü kesti. "İstedigimi yaparım, kâbusum ve yakında kendimi senin bedeninde şımartacağım. Ama sadece seni alabileceğim fiziksel bir formum olduğunda. Uyu. Seninle yapmak istediğim şey için dinlenmen gerekecek."

Onun diyarından uzaklaştı, gerçekten de dinlenmeye ihtiyacı olan bedenine geri döndü. Ama adamın sözleri aklında kaldı. Fiziksel bir form istiyordu, böylece gerçekten dokunabileceklerdi. Ve kadın da bunu umutsuzca istediğini fark etti.

Dilinde hâlâ onun tadını alabiliyordu ve kadının tadı ambrosia gibiydi. Elric kendini sürekli dudaklarını yalarken buldu, bu yaptıkları şeyi hatırlatıyordu. Ama tabii ki bu gerçekte aynı şey değildi. Onun âleminde her şey körelmişti.

İşi bitirmeyi reddetmesinin nedeni buydu. Yapamazdı. Bu âlemin onun duyularını körelttiğini bile bile, gözlerinin önünde gerçekleşen bu en ilahi ziyafetin tadını çıkarmasını nasıl bekleyebilirdi? Gerçek bir bedene sahip olmadığında hiçbir şeyin eskisi kadar iyi olmadığını? Buraya gelerek ona işkence ediyordu ve o da onu hiçbir şeyden mahrum bırakamayacak kadar aptaldı.

Onu hissetmek istedi. Aslında ne kadar sıcak olduğunu, ellerinde ne kadar iyi hissettiğini hissetmek. Ravor'unun tüm boyutlarını ve kara büyü'nün etkilemediği çılgınlıklarının sesini bilmek istiyordu. Ama hepsinden önemlisi, Elric kendisini çeken lanetler yokken başka hiçbir şeye değil ona odaklanmak istiyordu. Bunu daha önce, onları kontrol etmenin ya da onların kendisini kontrol etmesinin bir yolu olarak pek çok cadıyla birlikte yaptığı mezarcıların kalıntıları da yoktu ve Elric'in dili onun bu kadar derinlerine gömüldüğünde kendini lekelenmiş hissettiğinden emin miydi?

Resh'inden beslenen bir canavardı. İsteyen bir canavar onu bir erkek olarak görmesi için.

İç çekerek karanlık âleminde yürüdü ve onun kendisini çağırmasını bekledi. Ona gitmek için yeterli gücü vardı ama aralarındaki bağ güçlendikçe sanki onun mahremiyetini ihlal ediyormuş gibi hissediyordu. Birkaç gündür onu çağırmamıştı ve bu bir sorundu. Ya bir şey olduysa? Elbette daha önce olduğu gibi onun acısını hissedecekti. Ama aylardır onu çağırmadan bu kadar uzun süre geçirmemişti.

Ve sonra mezarcılar zincirlerinden fısıldamaya başladılar. *Senden istediğini aldı. Hiçbir cadıya gerçekten güvenilmez.* Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Zevk almak ya da belki de bir tanrıyla yatmanın nasıl bir şey olduğunu keşfetmek istemişti. Onun yeteneklerini tartmış ve ölçmüştü ve sonra onu eksik bulmuştu.

Onları bağladığında dillerini de kesmeliydi. Ama beklerken bu karanlık düşünceler içinde kaynadı. Çünkü o hep bekledi. Onun için bir yüzyıl bekleyecekti ama yine de sonsuza dek acıtacaktı. Ya artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyorsa? Ya onu tamamen ve tamamen yanlış anlamışsa?

Bu yüzden aralarındaki çekimi, kâbusundan kendisine gelen bir çağrıyı hissettiğinde o kadar hızlı cevap verdi ki başı döndü. Ayakta durmaya çabalarken, kendini kayıtsızlık maskesi takmaya zorladı. Onun umurunda olmadığını düşünmesine ihtiyacı vardı. Yapabileceği hiçbir şey onu etkilemezdi, kesinlikle etkilemezdi. O bir tanrıydı ve kör ve sıkıcı bir çekiçten çok bir cadı bıçağı olsa da güzel bir aletten başka bir şey olmayan küçük bir ölümlü cadıya takılmıyordu.

Yaptıklarının yanlış olduğunu söylemesini bekliyordu. Geçmiş ve ona söyledikleri hakkında daha fazla düşündüğünü ve ondan öğrendiğini söylemesini bekliyordu.

Ama bunun yerine, kendini hamamın ortasında onun karşısında buldu. Burada başka kimse yoktu. Neden olsunlar ki? Gecenin bir yarısıydı ve her nefes verişinde hava küçük bulutlar oluşturuyordu. Normalde insanlarla dolu olması gereken ama bu gece kenarlarında buz oluşacak kadar soğuk olan bir havuzun hemen dışında, yarı giyinik bir halde ay ışığında duruyordu.

Ve bu cadı, bu prenses, buz gibi ıslak bir bezi çıplak bacaklarının üzerinde gezdirmekte tereddüt etmedi. Rinch ya da şikayet etmedi, sadece kaderini kabul etti ve acı acıyı aldı.

Kalçalarını sıyıran tişörtünden başka bir şey giymeden, saçları omuzlarından aşağı dökülürken, bağısız ve onun sevdiği gibi vahşi bir şekilde orada dururken çok güzel görünüyordu. Ay ışığı yüz hatlarını okşuyordu, tüm o çıplak ten çok cezbediciydi, onunla nerede durduğunu bilmese bile. Ya onu görmek istemiyorsa? Ya tüm bunlar, yaşadıkları deneyimin hiçbir şey ifade etmediğini en sonunda itiraf edeceği korkunç bir buluşmaysa?

Ama Jessamine ona bakmadı bile. Bacaklarını yıkamaya devam etti ve sessizce, "Birbirimizin dikkatini dağıttığımızın farkında mısın?" dedi.

Adamın midesi bulandı. "Farkındayım."

"Aramızdaki her neyse onu durdurmak istemiyorum. Sana bakıp ne olabilirdi diye düşünmek istemiyorum. Ama bunu nasıl yapacağımızı ve tahtımı nasıl geri alacağımızı bulmamız gerekiyor."

Karnındaki gerginlik biraz azaldı. Ama sadece biraz. "Bitirmen gereken bir görevin olduğunu biliyorum ve buraya sadece başarılı olduğunu görmek için geldim."

"Burada olmanın tek sebebinin bu olduğunu sanmıyorum." Hareketinin ortasında dondu, bacağını havuzun taş kenarına dayadı ve saçları omzuna düştü. O anda her ressamın resmetmek isteyeceği bir tablo gibiydi. Su dolu bir havuzda bir bakire, tüm erkekleri baştan çıkaran ama yine de masumiyetin resmi.

Boynundaki yara izi ay ışığını yakalayıp kıvranıyordu. Ne kadar barbarca olursa olsun, onu kalıcı olarak işaretlediği için memnundu. Yarasının derinliklerindeki büyü onu hayatta tutuyordu ama muhtemelen bundan haberi yoktu.

Ona anlatmadığı o kadar çok şey vardı ki. Bilmediği o kadar çok şey.

Ruhunun parçalarını kendi krallığında kilitli tuttuğu gibi. Neden? Bilmiyordu. Onları Şimdiye kadar geri vermeliydi ama eğer verseydi, o zaman gölgelerin içinde ona rehberlik edecek hiçbir Şey kalmazdı. Bu doğrudan bağlantıya ihtiyaı vardı. Ve belki de kendisi için de ondan bir parçaya ihtiyaı vardı.

Elric onun bakışlarıyla karşılaştı, gözlerinde görebildiği umut karşısında kendi bakışları da yumuşadı. "Ben kadim bir varlığım Jessamine. Hayal ettiğin Şey için burada değilim."

"Bir kız umut edebilir."

"Gerçekten de edebilirsin." Bir adım daha yaklaştı ve bunu istemediğini gösteren herhangi bir tepki verip vermediğini görmek için kızın vücudunu izledi. "Ama buna devam etmeye karşı değilsin, değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Unuttuysan söyleyeyim, devam etmek isteyen bendim. Beni geri eviren sendin."

Ani bir anlayış telaşı doğruca kafasına gitti. Bir an için rahatlamaktan ve boynuna dolanan kat kat umuttan baş döndü.

Elric ona doğru hamle yaptı. Elini saçlarının arasından geçirerek ensesinden tuttu ve onu öne doğru itti. Ona verdiği öpücük her Şeyi tüketen, yutan bir pckt, tatlı ya da Őefkatli değil, bir iddiaydı. Onun olduğunu bilmesi gerekiyordu. Onu Şimdiye kadar istediği her Şeyden daha çok istiyordu ve onun da onu geri istemesi?

Bu onu iliklerine kadar yakıyordu.

pcğyle onun aklını çaldığına kanaat getirdiğinde, iki büyük adım attı. Zor nefes alıyordu. Ama bu önemliydi ve söylenmesi gerekiyordu.

"Başladığımız Şeyi neden bıraktığımı biliyorsun."

Bakışları donuklaştı ve adam bunun söylenmesi gereken yanlış Şey olduğunu biliyordu. Çünkü birbirlerine ne kadar yaklaşmış olurlarsa olsunlar, yeniden gerçek olmayı ne kadar isterse istesin, bunu yapmayacaktı. En azından henüz.

Ama içinden bir ses devam etmesini fısıldıyordu. Onu ne kadar zorlayabileceğini görmek için.

Kadın abdest almak için geri döndüğünde arkasına geçerek onu koluyla yakaladı ve yakınında tuttu. Kızın çıkardığı keskin nefes onu acı verici bir Şekilde sertleştirdi, ama bu kendilerini Őımartacak bir an değildi. Bunun yerine elini, kadının tuttuğu banyo bezini tutana kadar kolunda gezdirdi.

"Bunun ne kadar soğuk olduğunu görebiliyorum," diye mırıldandı kulağına, dudaklarını boynunda gezdirerek. "Ama hissedemiyorum. Ne bu formdayken, ne de kendi âlemimde. Gerçek olma arzum sana olan ihtiyacım tarafından bastırıldı Jessamine."

"Seni neden çağıramayacağımı biliyorsun. Senin istediğin şekilde değil."

"Bana güvenmediğin için mi?" Kollarını birbirine doğru kaldırdı ve Kadın bezi bırakırken ay ışığı sarmaş dolaş olmuş bağlarının arasından süzülüyordu. "Bana hayatın pahasına güveneceğini söylemiştin. Beni diriltmenin ne önemi var?"

"Krallığının ve halkımın yaşamı konusunda sana güveniyor muyum? Henüz bilmiyorum."

"Ah, ayrıca beni asla feda etmeyeceğini söyleyen de sendin. Hatırladığım kadarıyla buna *yemin etmiştin*. Bu da demek oluyor ki, kabus, beni tanıdığım diğer cadılardan daha çok düşündüğün açık." Elric kendini tutamadı. Kadının elini yanağına götürdü ve eliyle kendi yüzünü okşadı. Yine de Elric'in yüzüne bakmadı, sanki ona bu şekilde dokunmak istiyormuş gibiydi. "Beni istiyorsun. Bana ihtiyacın olduğunu söylemeye cüret edebilirim, bu halimle ve kendimi sana vereceğim her şekilde. Yanılıyor muyum?"

Jessamine başını onun omzuna yaslayarak kendine dokunmasını izledi. Gözleri yarı açıktı, arzu kemiklerini doyururken hareketleri durgunlaşmıştı. "Hayır, yanılmıyorsun."

"Ama yine de tereddüt ediyorsun."

O yaptı. Tabii ki öyle yaptı. Bu da akıllıca bir karardı çünkü hiçbiri serbest bırakılırsa ne olacağını bilmiyordu. O bile emin değildi. Elric'in yaşayanlar arasına tekrar katıldığında ne ve kim olacağına dair pek çok planı, düşüncesi ve niyeti vardı.

Ama bir şekilde hepsi değişmişti.

Onun istediği şeyi değiştirmişti.

Elini bırakarak ondan bir adım geri çekildi ve başıyla küçük bir selam verdi. "Anlıyorum."

"Öyle mi?" Geniş gözleri çok fazla şey görüyordu. Onun hayal kırıklığını ve geçmişindeki tüm dehşeti gördü. Belki de tüm varlığına yayılan kendinden nefreti bile gördü.

Onun ne olduğunu bilmesinden nefret ediyordu. Kim olduğunu. Ama aynı zamanda ona yapılanları da. Bu yüzden cevap vermek yerine sadece başını salladı.

"Anlıyorum." İç çekti. "O zaman sanırım bu plandaki bir sonraki adımımız hakkında konuşmalıyız. Hâlâ 1. Callum'a ihtiyacımız var."

"Mantıklı görünüyor." Yine de nedenini hâlâ bilmiyordu. "Kaledeki kimdi?"

"Kraliyet muhafızlarının başı ve annemin uzun yıllardır sevgilisi." Taşın kenarından adımını atarak pantolonunu sakladığı gölgeli köşeye doğru ilerledi. "Beni neredeyse o büyüttü, bu yüzden bize neden ihanet ettiğini bilmenin oldukça önemli olduğunu düşünüyorum."

"Onu öldürüp bu işi bitiremez miyiz?" Bu onun için çok daha rahat bir konuşmaydı. Elric insanları nasıl öldüreceğini biliyordu. Hayatları nasıl alacağını ve bu âlemde kalmak için mücadele ederken onları nasıl intihar ettireceğini biliyordu.

Kimseyi kurtarmak gibi bir derdi yoktu. Özellikle de ona zarar vermiş birini.

"Hayır, onu öylece öldürmemeliyiz. Çünkü tüm bunların arkasındaki beyin o olamaz. Zeki bir asker ve hırslı bir adamdı ama sevdiği kadına karşı bir darbe organize etmezdi. Anlayamadığım bir sebep olmadan olmazdı. Mutluydu; bunu kendi gözlerimle gördüm. Annem onu mutlu etti. Callum yanlış şekilde kullanılan bir araçtı ya da anlayamadığım başka bir nedeni vardı. Tüm kapıları o açtı ama öldürücü darbeyi o vurmadı. Kraliyet soyunun ölmesini kimin istediğini bilmek istiyorum." Pantolonunu biraz fazla sertçe çekti, kumaş gerginlikten gıcırdadı. "Eğer tahtımı geri alacaksam, o zaman beni öldürmeyi düşünen herkesin ölmesini istiyorum."

"İşte bildiğim vahşi küçük şey." Havuzun kenarına oturdu ve onun ileri geri adımlarını izlerken uzandı. "Onu nasıl bulacağız? En son birine Callum'un nerede olduğunu sorduğunda seni öldürdüler."

"Bunların hiçbiri mantıklı değil." Odanın bir ucundan diğer ucuna doğru yürüdü. Jessamine havuzun etrafından dolaştı, taş bankların arasından geçti, sonra karmaşık bir düzen içinde ona döndü. Tekrar tekrar. "Callum beni seviyor. Ya da seviyordu. Bunu biliyorum. Geceleri beni yatırmadan önce bana bunu söylerdi ve annemin odasında kaybolmadan önce her zaman alnıma bir öpücük kondururdu. Bunu sebepsiz yere yapmazdı."

"Bunun ne gibi bir nedeni olabilir ki?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı neredeyse. "Fabrika Bölgesi'ndeki o adam bana saldırdığında kim olduğumu biliyordu, bundan eminim. Ve ölüm tehdidi olmadan Callum'u bile soramıyor olmam, bu adamı hiç tanımadığımdan korkmama neden oluyor. Ve eğer ben onu tanımıyorsam, annem de tanımıyordu."

Beklediği endişe baş göstermişti. Elric bunu beklediğini itiraf etmekten nefret ediyordu. Bütün bu durumu tek bir kurşunla değil, dağınık tahminlerle ele almıştı. Ama tabii ki o daha çok gençti. Yorulmak ve güvenmeyi unutmak için yüzyıllarca zamanı olmuştu.

Jessamine bunu henüz öğrenmemişti. Bu çok önemli dersin önünde duracak kişi kesinlikle o olamazdı.

Ayağa kalkarak tüm dikkatini ona yöneltti. "Önünüzde duran şeyi kavramak için mücadele ediyorsunuz. Ve tereddüt ediyorsun çünkü bu yolun sonunda karşılaşacağın şeyden korkuyorsun. Bu doğru mu?"

Kızın acınası ifadesi adamın her zerresini acıtıyordu. Ama korkularını dile getirmek, onlarla yüzleşebilmesinin tek yoluydu.

Belki de kızın tartışacağını düşündü. Ya da onun söylemesini istediğine inandığı şeye karşı çıkacağını. Ama öyle olmadı. Bu güçlü, cesur yürekli kadın başını salladı.

"Bütün bu olaylarda onun kötü adam olduğunu öğrenmekten korkuyorum," diye fısıldadı, sesi çok kısıktı. "Babam olarak gördüğüm adamın benden bu kadar kolay kurtulabilecek biri olduğunu öğrenmekten korkuyorum."

"Bütün bunların arkasında onun olması ne anlama geliyor?"

Omuz silkti, sessizce cevap vermeden önce yüzü çirkin bir ifadeyle buruştu, "İstenmediğimi. Beni büyüten adam bile beni ölmemi istemeyecek kadar sevmedi."

"Hayır," dedi Elric. "Bu o anlama gelmiyor. Kusursuz bir maske takan çirkin bir adama güvendiğin anlamına geliyor. Başka bir şey değil. Nefretinin, korkusunun ya da suçluluğunun seninle hiçbir ilgisi yok. Bunu o taşıyor Jessamine. Seni değil. Asla sen değil."

Kadının küçük bir parçasının haklı olduğunu anlamış olmasını umuyordu.

Yüzündeki ifade zayıf olsa da gülümsedi. "Dolaşırken konuşmaları dinliyorum. Bir grup var ki, özellikle

Fabrika Bölgesi'ni yönetiyorlar. Kendilerine Iron Knuckles diyorlar. Kasap adında bir adam tarafından yönetiliyorlar ve görünüşe göre bu adam yerel bir efsane."

"Uğursuz bir isim."

Derin bir nefes aldı, omuzları duygularının ağırlığıyla bir yükselip bir alçalıyordu. "Callum'un Kasap olabileceğini düşünüyorum."

"Bir grup kanun kaçağına liderlik eden bir kraliyet muhafızı mı?"

"Iron Knuckles kesinlikle bundan daha fazlası. Ama birisi Kasap'ı bir kez gördüğünü ve şakaklarında gümüş rengi saçları olduğunu, siyah gözlerinin doğrudan ruhunuzu gördüğünü söyledi. Bu ürkütücü bir şekilde Callum'a benziyor. Çok benziyor." Yüzünü buruşturdu. "Demir Muştalar sokaklarda dolaşan bir grup militan asker. İnsanlar evlerini ellerinde tutmak için onlara koruma parası ödüyor ve açıkçası şeytani görünüyorlar."

"Ona yöneltilen suçlamalara uyuyor."

"Sanırım öyle. Iron Knuckles'ın evine girmek ve beni görmesi için onu zorlamak istiyorum. Fedailerini değil. Askerleri değil. Beni yetiştiren adamın, eskiden sevdiği kızın ölü gözlerine bakmasını istiyorum." O kocaman gözler ona bakıyordu. "Ama bunu tek başıma yapabilir miyim bilmiyorum."

"Eğer seninle yürümemi istiyorsan, yürüyeceğim. Yolun her adımında. Ama senin planın ne ufaklık?"

"Duyduğum kadarıyla Demir Muştalar şehrin bir bölümünde yaşıyorlarmış ve orada yayılan hastalık nedeniyle çoğunlukla abluka altında tutulmuşlar. Söylentilere göre orada hiç hasta kimse olmamış. Birinin eskiden o binalarda yaşadıklarını ve Knuckle'lar herkesi dışarı çıkarmadan önce haftalarca öksürük bile olmadığını söylediğini duydum."

Göz önünde saklanmak kötü bir düşünce değildi. Ama Callum yine de herhangi birinin onu bulmaya çalışmayı aklından bile geçirmesini engellemek istiyordu.

"Yani evlerde hiç enfekte olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Bu da gizlice girebileceğimiz pek çok açıklık bırakıyor. Muhtemelen çok iyi gözetlenmeyen pek çok bina." Omuz silkti. "Asla alamayacağımız bir davet için beklemekten iyidir."

En iyi plan değildi ama bir plandı. Ve eğer yapmak istediği buysa, o zaman ona katılacaktı.

Demir Yumruklar'ın bölgesine girmenin aptalca olduğunu fark etti. Bir şekilde bütün bir orduyu arkasında yürümesi için toplamış olsa bile, bu aptalcaydı. Ama orada olacağını düşündüğü açıklıklar yoktu. Demir Yumruklar onun hayal ettiğinden çok daha hazırlıklıydı.

Bu durumda Jessamine tamamen yalnızdı. En azından bildikleri kadarıyla.

Elric elbette onun yanında yürüyordu. Aralarındaki bağlantı sayesinde Jessamine onu gayet iyi görebiliyordu ama diğer herkes sadece pencerelerin yansımasındaki belli belirsiz gölgeyi ve ayaklarının dibindeki su birikintilerini görebiliyordu. Onun burada olmasından daha mutlu değildi ama en azından bu sabah tartışmamıştı. Ve ne zaman

Yolculuklarının sonuna geldiklerinde önlerindeki manzarayı dar gözlerle izledi. Jessamine gölgelere açılan dar bir sokağın önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş sokağı koruyan adamlara bakıyordu.

İki yanlarında yüksek binalar vardı; pencereleri tahtayla kapatılmış ve kenarları sarı boyayla boyanmış siyah yekpare binalar, enfekte olanların evleri olduklarını gösteriyordu. Ama içeriden herhangi bir tırnak sesi duymamıştı; binaların ve pencerelerin durumunu göz önünde bulundurunca, orada hiç enfekte bulunmadığı söylentisinin doğru olup olmadığını merak etmek zorunda kaldı. Bir kale inşa etmek için kimsenin etkileşime girmek istemediği kişilerin evlerinden daha iyi bir yer olabilir miydi? Yine de ara sokak, sadece enfekte olanların kaldığı, deliliğin en karanlık derinliklerine açılan bir kapı gibi görünüyordu.

Demir Muştalar sokağın önüne barikatlar kurmuştu, bu da planını gerçekleştirmesinin önündeki ilk engeldi. Kabaca bir araya getirilmiş ikişer dörde bölünmüş bu barikatlar daha sonra insanları dışarıda tutmak için dikenli tellerle sarılmıştı. Ya da belki de, dikenlerin üzerindeki kahverengi lekeler göz önüne alındığında, gerektiğinde insanları içine atmak için. Yine de insanların yürüyebileceği küçük bir boşluk vardı. Ve orada iki iri adam duruyordu.

Ablukayı sadece iki adam koruyor gibi görünse de, biri onu görmeden diğer binalara ulaşmasının hiçbir yolu yoktu. Yardım için bağıracaklarından hiç şüphesi yoktu ve o zaman planı her halükarda mahvolurdu. Yüz hatları vahşiydi ama yün ceketleri nispeten yeniydi ve pantolonları keskin bir şekilde ütülenmişti. Her ikisinin de başının tepesinde, Benji'nin eskiden taktığı şapkanın bir pageboy şapkası olup olmadığını merak etmesine neden olan bir şapka vardı.

Her zaman olduğu gibi, soğukkanlılıkla öldürdüğü genç adamı düşündüğünde göğsüne küçük bir sızı saplandı. Bugün daha fazla insan öldürmek zorunda kalabilirdi. Bunu düşünmek bile hafifçe midesini bulandırıyor. Ama Elric haklıydı. Tahta giden yol kanla kaplıydı ve bu yolda yürüyecek kadar kadın olması gerekiyordu.

Jessamine ayakları üzerinde düşünme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bir planı olmasını severdi ama şimdi bu plan mahvolmuştu ve açıkçası sinirlenmeye başlamıştı. Bu adamlar yoluna çıkıyorlardı ve Jessamine bu adamları aramak için çok fazla zaman harcamıştı.

Callum'un artık durdurulması gerekiyordu. Sinsice yaklaşmak bir seçenek değildi. İncelik pencereden dışarı atılmalıydı.

Boğazını temizleyerek adamlara doğru yürüdü. Ölü tanrı öyle sert bakıyordu ki, gözlerindeki soğuk, yakıcı onaylamamayı hissedebiliyordu.

Bunu hissedebiliyordu ama görmezden geldi.

"Beyler," dedi iki devin önünde dururken. "Callum Quen'i görmeye geldim."

Adamlar birbirlerine baktı, şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. "Callum mu? Biz onu sadece Kasap olarak tanıyoruz."

Fark ettiklerinden daha fazlasını ele vermişlerdi. Ama Callum'un burayı yönettiğine dair bir sezgisi vardı ve onun Demir Yumruklar tarafından kontrol edilen bu sokaklarda olduğundan oldukça emindi. Bunu tek bir cümleyle teyit etmişlerdi.

"Yani onu tanıyorsun, öyle mi?"

Cevap veren adam kaşlarını çatarak ona baktı. Saçları bir mum kadar kırmızıydı ve ürkütücü bir şekilde birbirlerine benzemelerine rağmen onu diğerinden ayırıyordu. Onların kardeş olduğunu düşündü.

Dikkatini biraz daha soğuk tonda kahverengi kilitleri olan adama çevirdi.

İkinci adam ona bakmadan önce kardeşine, "Seni aptal hödük," diye homurdandı. "Kimse girip çıkmıyor. Demek istediği bu."

"Ben giriyorum."

"Hayır, girmiyorsun."

Sen bir kraliçesin, diye hatırlattı kendine. Kraliçe *gibi davran.*

Annesinin bu durumda ne yapacağını biliyordu. Kraliçe, bunun gibi zayıf iradeli erkeklere haddini bildiren buz gibi bir ifadede ustalaşmıştı.

Kendini dikleştirerek gözlerini kısıtı ve annesinin en mağrur olduğu anlardaki gibi davranmaya çalıştı. "Bir tehdit gördüğünde tanımıyor musun? Ben kapınıza kadar gelmiş ve beni geri çevirmenizi bekleyen dilenci bir kadın değilim. Beni içeri alacaksınız."

"Peki bunu neden yapalım ki?" dedi ikisi de neredeyse aynı anda.

Elric yanlarındaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Kesinlikle, Jessamine. Onlara bir sebep versen iyi olur yoksa seni tekrar hayata döndürmek zorunda kalacağım."

Karnına derin bir nefes çekerek, korkutucu olduğunu umduğu bir ifadeyle gülümsedi. "Çünkü ben bir cadıyım beyler. Ve size söz veriyorum, yoluma çıkmak istemezsiniz."

Onun sözlerinden sonra iki adam kahkahalarla gülmeye başlamadan önce şaşkın bir sessizlik oldu. O kadar çok güldüler ki kızıl saçlı olan yanaklarından süzülen yaşları sildi. Onlar sevinçlerini dışa vururken hareket etmedi ve birkaç son an yaşamalarına izin verdi.

Hayatları sonsuza dek değişmek üzereyken böyle bir mutluluk balonunu patlatacak kadar zalim değildi. Bırak gülsünler.

Elric onun yanına döndü ve büyü yaptıklarında her zaman yaptığı gibi arkasında durdu. Ama bu kez eğilip kulağına mırıldandı: "Sonunda kan banyosuna mı geliyoruz?"

"Bundan kaçınmayı umuyordum," diye fısıldadı. Adam dudak büktü. "Eğlenmeme hiç izin vermiyorsun."

Jessamine homurdanmamak için kendini zor tuttu ve dikkatini tekrar önündeki dev adamlara çevirdi.

Gülmeyi bitirmişlerdi ve şimdi ikisinin de yüzünde uğursuz bir neşe ifadesi vardı. Kahverengi saçlı olan, "Komik kadınları severim. Ben de komik kadınlara iyi vakit geçirtmeyi severim. Sanırım seni parçalara ayırmadan önce bunu yapacağım."

"Mm, hayır." Başını sallamadan önce dudağına vurdu. "Sanırım bana dokunmayacaksınız ve geçmeme izin vereceksiniz. Tek seçeneğiniz bu beyler."

İkisi de gerildikçe kaslarının şiştiğini görebiliyordu, ona saldırmaya ve böyle adamlar ne yapıyorsa onu yapmaya hazırıldılar. Elric bile onun arkasında durmuş, omzundaki eli aralarındaki gücün çatırdamasına neden olmuştu.

Ama sonra ara sokakta başka bir ses onlarınkine katıldı. O kadar büyük bir dehşetle doluydu ki, gök gürültüsü gibi havada yankılandı.

"Sen mi?" Ses titriyordu. "Bu sen olamazsın. Sen *ölmüşsün*!"

Jessamine onu tanıdı. Ara sokakta bıçağı kullanan oydu, bıçağı karnına saplayan oydu ve Jessamine bıçağın saplandığı anı hatırladı.

Gözlerinde rahatlama ifadesi vardı. Nefret ve o gittiğinde güvende olacağını bilmenin garip bir bileşimiydi bu. Korkuya dayalı seçimler yapan bir adama kızmayı reddediyordu ama aptallığı için ona acıyarak bakabilirdi.

Şimdi üçü de ona bakıyordu, çeneleri açıktı ve bakışları birbirleri arasında gidip geliyordu.

"Ölü bir kadını yürürken gördüğünüze şaşırdınız mı?" diye sordu.

Kardeşlerden biri yeni geleni dürttü. "Bones, yanılıyor olmalısın. Bu senin öldürdüğün kız değil."

"Bu kesinlikle öldürdüğüm kadın," diye cevap verdi Bones. "Bir yüzü asla unutmam, hele onun gibisini hiç. O çukur gözlerin ölümü çoktan gördüğünü düşündüğümü hatırlıyorum."

"Çünkü ben gördüm."

Elric onun omzunu biraz fazla sıktı. "Nedir bu planın, kâbus?" diye fısıldadı.

Planı mı? Onun planı kontrolü ele almaktı. Tüm hayatı, tüm varlığı başkalarının ona ne yapacağını söylemesiyle geçmişti. Bu onun anıydı. Bu onun hayatı boğazından yakalayıp, *bu benim bineceğim canavar* ve o binecek demesiydi. Bu, kim olduğunu değiştirmek ve her şeyi paramparça etmek anlamına gelse bile. Bunun bir önemi yoktu.

Çünkü artık seçimlerini yapıyordu ve pişman olmayacaktı.

Bones korku dolu gözlerle ona baktı ve "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı.

Adamın bakışlarını korkusuzca karşıladı. "Ben bir cadıyım. Patronum hayatta kalan tek tanrı. Ölümsüz Olan'ın ta kendisi. Beni yüz kere, bin kere bıçaklayabilirsin. Beni küçük parçalara ayırabilirsin ve ben geri dönerim.

Kemiklerim yaşayanların topraklarına bağlı. Reş'im şiddet ve intikamla dağıldı. Ruhum kana bulandı ve haklı kraliçeleri için haykıran bir kilisede söylenen binlerce Hallelujah tarafından rahatsız edildi. Yoluma çıkamayacaksın."

Büyük bir şaşkınlık ve memnuniyetle, onu öldüren adam kenara çekildi ve diğer ikisine bir emir verdi.

"O zaman ölüm yolunda yürü, cadı," dedi korkudan titreyerek. "Bir daha yoluna çıkmayacağım."

Onu bu kadar korkutan şeyin bir kraliçe mi yoksa ölü bir kadın mı olduğunu bilmiyordu ama kendisine bir daha saldırmayacağını biliyordu. Bu yüzden bir kraliçeye yakışır şekilde başını dik tutarak adamın yanından geçti. Yanından geçerken Elric'in adama doğru bir el uzattığını gördü.

Parmaklarının hayaletimsi şekli Bones'un yüzünde gezindi. Adam titredi ve Bones neredeyse adamın derisinin altına batan küçük bir karanlığı görebiliyordu. Bir uyarı. Gerçek, güçlü ya da herhangi bir şekilde zararlı bir şey değildi ama bir tanrıdan gelen bir uyarıydı.

Hatta belki de Ölümsüz Olan'ın tekrar geleceği bir zamanı fısıldıyordu. Ve bu adamın bu gerçekleşmeden çok önce kaçması gerektiğini.

Jessamine bundan sonra olacaklar için kendini hazırladı. Ölümcül insanlardan oluşan çok güçlü bir grubun mabedine girmişti ama çok geçmeden ona boyun eğeceklerdi.

Hâlâ Callum'un da Bones gibi, birilerinin ona ödeyeceği para için cinayet işleyen bir uşak olabileceğine dair umudu vardı.

Sokak, on beş büyük binanın çevrelediği merkezi bir meydana açılıyordu. Gerçi binaların aslında birbirine değdiğini düşünmüyordu ama birileri bir zamanlar onları ayıran sokaklarda yaşam alanları yaratmıştı.

Bir kale yarattı. Metal ve ahşaptan yapılmış uzun, on beş katlı bir kale. Güneş bile buradaki labirente girmekte zorlanıyordu. Ama bu merkezi alan hâlâ gelişmeye çalışıyordu. Yürürken bitkiler ayaklarının altında toza dönüşüyordu. Küf ve çürüme burnuna geliyordu, çöpler nereye atıldıysa oraya yığılmıştı.

Etrafta dolaşan bir sürü insan vardı, yüzlerinde fabrikaların kiri ve yağı yoktu. Bu insanlar kesinlikle daha iyi giyinmişlerdi, iyi beslenmişlerdi ama onu izlerken bakışlarında bir açlık vardı. Saldırmak istiyorlardı. Savaşmak istiyorlardı. Ama neden?

"Bu işi nasıl bitireceksin Callum?" Elric kendi kişisel gölgesi gibi sordu. "O burada değil gibi görünüyor ve bu binaların hiçbirinde eskortsuz dolaşmana izin vermeyecekler. Arı kovanına çomak soktun, kâbus. Ve her biri senin ölmeni istiyor."

"Bir planım var," diye mırıldandı.

"Bu binaları çingiraklı hale getirmek için sihrimi kullanmak mı? Gücüm üzerinde kontrol sahibi olduğunuzu düşündüğünüzü anlıyorum, ancak henüz bunu yapacak bilgiye sahip değilsiniz. Hepsi bu.

İçinden özgürce akan o büyü seni öldürebilir. Sen bir kanal değilsin. Sen bir mezarcısın." Ona doğru döndü, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Ve aradaki farkı bilmediğini fark ediyorum."

"Bilmiyorum." Jessamine omuz silkti, onu izleyenlere muhtemelen deli gibi görüldüğünü biliyordu. Kendi kendine konuşuyormuş gibi görünüyor olmalıydı. "Ama bunun önemli olmadığını fark ettim. Ben öfkeliyim. Ve hayatımda ilk kez bu tatminsizliğin içinde oturuyorum ve kimse benim yerime bir şey yapmıyor. Cevapları hak ediyorum ve onları kendim için alacağım."

Kalçalarının arasından ona bakarken bile gözlerinde kızın gördüğünden daha fazla sıcaklıkla ona bakıyordu. Bu ifade, onu bu avlunun ortasına atmak istediğini söylüyordu, izleyenler lanetlensin. Onu o kadar çok istiyordu ki, kalçalarını birbirine sıkıştırmasına ve kimsenin göremedikleri Tanrı'dan ne kadar etkilendiğini fark etmemesini ummasına neden oldu.

"Bu jilet gibi keskin dişleri nerede saklıyordun?" diye mırıldandı, sonra dudaklarını yaladı ve ona yukarıdan aşağıya baktı. "Senin bu yanını daha çok görmek istiyorum, kâbus. Bu haldeyken sana yapmak istediğim şeyler kesinlikle şeytani."

"Ne de olsa sen kötülükle dolu bir yaratıksın."

"Sen de öylesin, anlıyorum."

Haklıydı.

Bu yönüyle uzun süre mücadele etmişti. Herkes ona hep uslu bir kız olmasını söylemişti. İyi kalpli prenses. Başkalarından aldığından daha fazlasını veren kız. Ve o artık böyle biri olmayı reddediyordu.

Bugün, o alacaktı. Bu da kalabalığa doğru dönmek, bakışlarını en yüksek binaya dikmek ve avazı çıktığı kadar bağırarak şeklinde oldu: "Callum Quen! Senin için geldim!"

Çılgılığı binalar arasında yankılandı, bir volkan gibi tepeden patlayana kadar ileri geri sıçradı. Etrafındaki herkes aklını kaçırmış gibi ona bakıyordu.

Belki de kaybetmişti. Ama lanet olsun, iyi hissettiriyordu.

Biri öne çıkmadan önce önemli bir bekleyiş olacağını düşündü. Ama çok uzun sürmedi. Belki de Bones birinciye koşmuştu.

Callum.

Üçüncü binanın kapısı açıldı ve iri yarı bir adam dışarı çıktı. Şakaklarındaki gümüş kanatlar o kadar tanıdıktı ki ona bakmak acı veriyordu, yüzündeki ifade de öyle, yaramazlık yapan çocuklar için saklanan azarlayıcı bir ifade.

Artık onu her zaman gördüğü lacivert üniformayı giymiyordu. Onun yerine beyaz bir gömlek ve yüksek yakalı siyah bir ceket giymişti. Burada daha iyi görünüyordu, sanki şatoda olduğundan daha iyi görünüyordu ve bu da vücudundaki her bir tüyün diken diken olmasına neden oluyordu.

İnsanlar onun etrafında bir taşın etrafındaki dalgalar gibi dağıldılar. O yaklaşırken ona yakın olmak istemiyorlardı. Tüm bunları izledi, bunun kötü olduğunu biliyordu. Bu çok kötüydü.

Elric mırıldandı, "Sözümü geri alıyorum. Burası eşek arısı yuvası değil. Burası bir engerek yuvası."

"Sanırım haklı olabilirsin," diye mırıldandı, tam o sırada Callum kollarını açmış, önünde durdu.

"Gerçekten ölmüş olmandan çok korkuyordum," dedi. "Ve şimdi kendine bir bak!

Eve dönmüşsün."

Öleceğini anladığı andan beri duymak istediği sözlerdi bunlar. Ve yalandılar.

Bunların hiçbirini hoşuna gitmiyordu ama bunu kendi başına yapması gerektiğini de biliyordu. Araya girip onun kulağındaki ses olabilir, tıpkı Benji'nin başarısız olacağını bildiği anda yaptığı gibi ona rehberlik edebilirdi. Ama bu kez başarısız olmayacaktı.

Bu tıslayan yılanlar inine daha önce ondan hiç görmediği bir özgüvenle girmişti. Ölmeden önce böyle biri miydi? Bu kadını bir tahtın üzerinde, tebaasına istediği gibi emirler yağdırırken hayal edebiliyordu.

Karanlıkta onu tepeden tırnağa yalamak istediğinde yaptığı gibi, onun da kendisine emirler yağdığını görebiliyordu. Ona sürünmesini söylemişti ve o da sürünmüştü. Bir tanrı. Ölümlü bir kadın için bu kadar kolay diz çöküyordu, çünkü ona böyle yapmasını emretmişti.

Muhtemelen bundan utanmalıydı. Ya da en azından utanmalıydı.

Bunun yerine Elric, onu yetiştiren adama bakarken onu tutku ve gururla izledi. Ona hayatındaki herkesten daha fazla ihanet etmiş olan adama. Bunun daha da kötüye gideceğini tahmin edebiliyordu. Ne de olsa Callum Quen baştan aşağı bir yalancıydı. Elric bunu derisine yapışan kaygan bir yağ gibi üzerinde görebiliyordu.

Adam beklediğinden daha iriydi. Jessamine'in anıları bir çocuğa aitti, bu yüzden Callum'u elbette bir dev olarak hatırlıyordu. Ama onu avludan çıkarıp merkez binaya götürürken, Elric kâbusunu bir kez daha tehdit eden adamı değerlendirdi.

Callum'un kıyafetleri özenliydi, giydiği beyaz gömlekte tek bir kir lekesi bile yoktu. Saçları geriye doğru yağlanmıştı; görünüşüne önem veren bir adam olduğu belliydi. Ancak gözlerinin etrafındaki ve aralarındaki belli belirsiz kırışıklıklar, kaşlarını çatarak çok fazla zaman geçiren bir adamı ortaya çıkarıyordu. Bir de duruşu vardı. Bir savaşçının duruşu, her zaman hazır, bakışları bir o yana bir bu yana sallanıyor, gölgelerin arasından gizlice çıkacak birini izliyordu.

Bu sıradan bir gardiyan değildi. Bu, sokaklarda büyümüş ve kendini nasıl hayatta tutacağını çok iyi bilen bir adamdı. Kendine güvenmediği için güvenilir olmayan bir adamdı bu.

"Dikkatli ol, kâbus," diye mırıldandı, cadısına yakın durarak. "Erişim alanından çıkma."

Cadı omzunun üzerinden baktı ve bakışları ona yakın durması gerektiğini iyi bildiğini söyledi. Bir zamanlar yanındaki adama güvenmiş olsa bile, artık güvenmiyordu.

"Her şey yolunda mı, Jessa?" Callum sordu, lakap dudaklarından rahat edemeyeceği kadar kolay dökülüyordu.

"Ben iyiyim." Konuyu değiştirmeden önce boğazını temizledi. "Bana hep Fabrika Bölgesi'nde büyüdüğünü söyledin. İtiraf etmeliyim ki böyle bir şeyi kastettiğini düşünmemiştim."

Callum'un krallığının içi Elric'in beklediği gibi değildi. Burası tertemizdi. Binaların dış cepheleri oldukça kasvetli olsa da burası temiz ve bakımlıydı. Sıcak ahşap duvarlar koridorları kaplıyordu ve çoktan birden fazla kadın ve erkeğin yaşadığı geniş bir ortak yaşam alanından geçmişlerdi. Ayrıca kapısı aralık duran bir odanın önünden geçtiler, Elric burada duvardan duvara dizilmiş silahları gördü. Bıçaklar, kılıçlar, rıRes. Bir ordu topluyor olsaydı saklayabileceği her şey.

Ama böyle bir adamın neden bir orduya ihtiyacı olsun ki?

Sonunda Callum'un açtığı bir kapıya ulaştılar ve adam onlara içeri girmelerini işaret etti. Oda da binanın geri kalanı gibi düzenli ve temizdi. Yine sıcak ahşap duvarlar ve kenarlarında soluk kahverengi lekeler olan kırmızı bir halı. Büyük bir meşe masa, önündeki ikiz sandalyelerle birlikte odayı neredeyse kaplıyordu.

Callum'un Jessamine'e oturmasını işaret ettiği yer burası değildi. Onun yerine Jessamine'i sağ taraflarındaki 1replace'in yanında kendisine katılması için yönlendirdi. İkiz minderli koltuklar onları orada bekliyordu, arkalıkları tam olarak uymayan kumaşlarla birkaç kez yamalanmıştı.

"Senin için çok endişelendim," dedi Callum, sesi alçak ve sakinleştiriciydi. "Seni o uçurumun kenarından düşerken gördüğümde hissettiğim korkuyu hayal bile edemezsin. O andan önce seni kurtarabileceğimi düşünmüştüm."

"Düşündün mü?" Jessamine'in sesi soğuktu ve sandalyesinin kenarına tünemişken omurgası çok dikti. "Annemin ölümünü izledikten önce mi sonra mı? Onun ölümünün seni benimkinden daha çok inciteceği izlenimine kapılmıştım."

En azından Callum onun suçlaması karşısında irkildi. Ama sonra içini çekti ve maske tekrar yerine oturdu. "İzlemesi korkunçtu, Jessa. En kötü düşmanımın bile başına gelmesini istemezdim. O canavarın yaptıklarından sonra canımı zor kurtardım. Aylardır ondan intikam almak için bir yol arıyordum. Annenin ölümü intikamı hak ediyor."

Elric 1re'ye yaklaştı ve bir kolunu üstündeki ufalanan tahtaya dayadı. Rames'e baktı ve kendini sakinleştirecek bir sabır ipliği bulmaya çalıştı. "Yalan söylüyor."

"Yalan söylediğini biliyorum," dedi ikisine de cevap vererek. "Sen de bunun bir parçasıydın Callum. Bilmek istediğim şey neden?"

"Jessamine, sana öğrettiğim onca şeyden sonra, hemen sonuca varmanın her zaman yanlış olduğunu bilmiyor musun?"

Yaşlı adam o kadar kolay pes etmeyecekti. Elric omzunun üzerinden baktı ve Callum'un sandalyesinde kaykılmasını, bileğini dizinin üzerine koymasını ve her şeye rağmen sakin görünmesini izledi. Sanki az önce yakalanmamış gibiydi.

Callum gözlerini Jessamine'den ayırmıyor, Jessamine gözlerini kaçırıp kendi içine kapanana kadar ona bakıyordu. Belki de bu, yaşlı adamın ona çocukken yaptığı bir şeydi: ilk bozan o olsun diye tam ve mutlak bir sessizlik içinde kalmak.

Daha da kötüsü, bu taktiğin işe yaradığını görmekten nefret ediyordu. Buraya gelen o kararlı ve güçlü kadın, sevdiği babacan adamı hayal kırıklığına uğratmaktan ölesiye korkan küçük kızın içinde yavaş yavaş kayboluyordu. Sanki bu adam bir sülükmüş gibi her şey içinden akıp gidiyordu.

"Ona teslim olma," diye hırladı Elric. "Daha güçsüz olduğuna inanırsan seni kontrol etmesi daha kolay olur. Sen bir zamanlar olduğun çocuk değilsin Jessamine Harmsworth. Değerini unutma."

Bakışları ona doğru kaymasa da Elric bir sonraki sözlerinin adama değil odadaki tanrıya yönelik olduğunu biliyordu. "Bir zamanlar sana güvenmiştim. Diğer herkesten daha fazla. Annemden bile daha fazla."

"Bu güvene karşılık vermiyor." Elric bakışlarını 1re'ye çevirdi, elleri taş şömineyi sanki avuçlarının içinde kırıp diğer adama fırlatabilecekmiş gibi sıkıyordu. "Güvenini geri veremeyen hiç kimse senin güvenini hak etmez."

Söylemesi ne kadar acı verse de bu sözlerde ciddiydi ve Jessamine'in güvenine hiçbir zaman onun kendisine verdiği gibi karşılık vermediğini itiraf etmek zorunda kalmıştı. Jessamine ona birçok kez hayatını vermiş ve onu geri getireceğine güvenmişti. Karşılığında ona ne vermişti? Jessamine onu dirilttiği anda bozmaya niyetlendiği fısıltılı sözler.

Callum içini çekerek parmaklarını dikleştirdi ve dudaklarına bastırdı. "Bu da nereden çıktı Jessamine? Sen her zaman çok yumuşak başlı bir genç kadındın. Bu krallık için en iyisini istiyordun."

"Hâlâ da öyle."

Kadının vücudunda aşağı yukarı hareketler yaptı. "Krallığın ihtiyacı olan şey bu mu? Bir krallığı nasıl yöneteceğini bilmeyen ve bu yüzden kara büyüye başvuran bir prenses mi? Bu işler böyle yürümez Jessa. Öğrenmen gereken çok şey var. Ama geldiğine sevindim, çünkü sana öğretmekten mutluluk duyarım."

Elric homurdandı. "Sana öğretmek mi? Senin zaten öğrenmediğin neyi öğretebilir ki?"

Jessamine, kâbusu, kırık ses tonuyla fısıldadı: "Artık kim olduğunu bilmiyorum Callum."

Kelimeler havada asılı kaldı, o kadar hafif ve masumdular ki neredeyse acı veriyorlardı. Elric sandalyesinin arkasına geçip onun yanına çömelmeden önce Callum'un yüzünde de aynı ifadeyi görmek için döndüğünde irkildi. "Büyükliğini haklı çıkarmak için birine ihtiyaç duyma konusunda ne dedim ben?"

Sonra ona baktı, bakışlarının çok az bir kısmı onunkine yönelmişti. Elric onun eline uzandı ve kendi eliyle sıkıca kavradı. "Sen güçlü, yüce ve kötüsün. Buna inanmak zorundasın, kâbus. Tanrın bunu istiyor."

Kadının yüz hatlarında yeniden beliren özgüveni görebiliyordu. Soğuk bir ürperti omurgasında dans etti, sanki ondan sihir çekiyormuş gibi. Ama bu doğru olamazdı. Ondan gücünü aldığı anda, adam sıcacık oluyordu. Hatta o kadar sıcaktı ki, göğsünde bir ateş yanıyor gibiydi. Bu soğuktu, tıpkı onu kendi diyarına geri çeken lanetli mezarıcı elleri gibi.

"Jessa," dedi Callum yavaşça ayağa kalkarak. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Jessa ayağa kalktı, Elric de öyle. Ama onu takip etmeye çalıştığı anda kendini... sıkışmış buldu.

Kaşlarını çatarak yere baktı ve etrafındaki Roor'un üzerinde işaretlenmiş rünleri gördü. Daha önce orada olmayan, ahşap Roor'un üzerinde ağır ağır hareket eden rünler. Sanki birileri etrafını kana bulamıştı.

"Bu ne büyüsü?" diye tısladı. "Jessamine, arkanı dön."

Jessamine dönmeye başladı ama Callum bir kolunu Jessamine'in omuzlarına doladı ve onu kendisinden daha uzağa çekti. Bir an kâbusu elinin altındaydı, bir an sonra ise neredeyse odanın diğer tarafındaydı. Gözleri faltaşı gibi açılmış, saçları yüzünün önüne düşmüş bir halde, dehşet içinde Elric'e baktı.

Callum eğildi, dudaklarını Jessamine'in kulağına bastırırken gözleri irileşmişti. "Ben onu duyamıyorum ama senin duyabildiğini biliyorum. Yenildiğini bildiği için şu anda deliye dönmüş olmalı. Peki ne diyor, Jessa? Bir tanrı yenildiğinde ne diye hırlar?"

"Ona hiçbir şey söyleme," diye tükürdü Elric. "Ne benden ne de senden hiçbir şey alamaz."

Yanakları kıpkırmızı olmuştu ve adam onun aptalca bir şey söylemek üzere olduğunu biliyordu. "Bunun için seni öldüreceğini söyledi. Bu alabileceğin tek uyarı Callum, bu yüzden hayatını riske atma. Bir tanrıyı alt edebileceğini sanma."

"Kraliyet ailesini alt ettim, değil mi?" Onu yana doğru çekti, kapıya doğru fırlatırken boynu acıyla kırıldı. "Düşündüğünden daha fazlasını yapabilirim, Jessa. Ne yazık ki bu üstesinden gelmen gereken kalıtsal bir sorun. Hayatta olmanı tercih ederdim ama sen çoktan öldün. Şu anda olduğun kadın, bir zamanlar olduğun kızın sadece bir yansıması. Kızım olarak gördüğüm biri varsa o da sendin. En hafif tabiriyle hayal kırıklığı yaratan biri, ama bu değiştirilebilir. Benim sevdiğim biri haline getirilebilirsin ama bu tanrı ve benim bir anlayışa varmamız gerekiyor."

"Ne?" diye bağırdı. Callum'un ahbablarından biri odaya girerken kapı aniden açıldı. Kafasının yan tarafına çarptı, neredeyse onu bayıltacak kadar sertti.

"Jessamine!" Elric ona doğru uzanarak seslendi ama kolları kısa kaldı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hem de hiçbir şey. Kapının arkasındaki kişi onu kollarının arasına alırken tek yapabildiği orada durup bağırmaktı.

Tabii ki savaştı. Küçük kâbusu vücudundaki tüm öfkeyle savaştı. Ondan büyü çekmeye çalıştığını, içindeki çaresizliğin onu güvende tutması gereken tanrıya ulaştığını hissedebiliyordu.

Bu konuda onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu bir daha asla yüzüstü bırakmayacağına söz vermişti. Ve bunun için karşısındaki adamı öldürecekti.

Callum onun yüz hatlarını eğlenerek izledi ve dudaklarından yumuşak bir kıkırdama döküldü. "Şuna bakar mısın? Prensesin içinde böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim. Görünüşe göre, o asil ve düzgün dış görünüşünün altında bir 1ghter var."

"Callum! Kısa hayatının geri kalanında bunun pişmanlığını yaşayacaksın," diye tısladı, saçları artık yüz hatlarının üzerinde karmakarışık bir kütleydi. Bu ona mezardan çıkmış bir yaratık görüntüsü veriyordu, sanki önüne çıkan herkesi pençeleriyle parçalamak için topraktan yeni çıkmış gibiydi.

"Peki benim uzun hayatıma kim son verecek? Sen mi? Gücünün kaynağından koparılmış ölü bir prenses mi? Hayır, canım. Senden istediğim şeyler var ve ne yazık ki bunun için senden başka biriyle uzun bir konuşma yapmam gerekiyor."

Elric dişlerini gösterdi. "Beni tuzağa düşürmek için hangi büyüyü kullandı? Çıkar onu ağzından Jessamine."

Zihninde serbestçe dolaşan vahşi düşüncelerini görebiliyordu. Tükürdü, "Sen büyü yapmayı bile bilmiyorsun Callum! Bunu yapması için bir cadı mı tuttun? Bu sana hiç yakışmıyor."

Görünüşe göre bu kötü bir taktik değildi, çünkü itiraf kolayca geldi. "Ben cadı değilim ama büyü yapmak için cadı olarak doğmanıza gerek yok. Tek yapman gereken talimatları takip etmek, özellikle de konu tanrılar olduğunda. Şu haline bir bak. Tüm Demir Yumruklarımın önünde kendini cadı ilan ediyorsun. Annen şu anda mezarında ters dönüyordur."

Elric'in zihni çılgına döndü. Ne büyüsü? Bildiği kadarıyla tanrıları tuzağa düşürecek bir büyü yoktu. Ve kesinlikle büyücülük gücü olmayan birinin yapabileceği bir büyü de değildi. Böyle bir büyü di kültüydü ve konsantrasyon, yıllarca hazırlık gerektiriyordu. Bu adam birkaç dakika önce iktidara gelmiş biri değildi.

Bunu planlamıştı.

Bunu çok uzun zamandır planlıyordu.

"Annem mi?" Jessamine tısladı, sesi çatlak ve çiğdi. "Annem mezarında mı yuvarlanıyor diyorsun? Ne mezarı, Callum? Senin gözetimin altında ölen diğer insanlarla birlikte bir çukura atıldığını duydum. Annemin mezarı falan yok!"

Yaşlı adamın içindeki bir şey çatladı. Küçük bir şey, sadece kanamaya yetecek kadar.

Elric bunu Rinched'in yüz ifadesinden ve elini kalbine bastırduğunda kelimelerin canını acıtmasından anlayabiliyordu. Olması gerektiği gibi.

Callum omuzlarında pek çok ölümün ağırlığıyla yürüyordu ve bu tür şeyler için henüz bir kefaret ödememişti. Bağışlanmak için kime yalvarmalıydı? Öldürdüğü birçok ruha mı? Yoksa çoktan gitmiş olan tanrılara mı?

Onu asla affetmeyeceklerdi. O ruhlar son nefesine kadar peşini bırakmayacaktı. Elric bundan emin olacaktı.

Quen kapıyı kapatmaya başladı, ancak Jessamine bacaklarını çerçeveye dayayıp bağırdığında durakladı, "Beni öldürdün Callum Quen! Ve şimdi mezarına kadar peşini bırakmayacağım!"

Kapı çarparak kapandı ve adam cebinden bir kâğıt parçası çıkarırken onu izlemek zorunda kaldı. Tanıdık gelen bir sayfa, yıllardır kimsenin okuyamadığı bir dilde yazılmıştı. Ta ki bu adam çoktan ölmüş olan bir dilde konuşmaya başlayana kadar.

Elric lanet okuyarak kendi büyüünü yaptı ve Callum bitirmeden önce büyüünün bozulmamasını umdu. Cadılar meclisine, Sybil'e bir mesaj gönderdi.

Tanrıları tuzağa düşmüştü. Cadısını yanına çağırdı, yoksa ikisi de güçlerini sonsuza dek kaybedeceklerdi.

O çok aptaldı. Ya da belki aptal değildi, sadece fazla güveniyordu.

Jessamine Callum Quen'in kötü bir adam olduğunu biliyordu. O binadan dışarı adımını attığı anda bunu hissetmişti. Dilinden sadece yalanlar dökülüyordu ve bu da söylediği her şeyin yalan olmaya devam edeceğini tahmin edebileceği anlamına geliyordu. Ama bu kişiyi tanıdığı adamla bağdaştırmakta zorlanıyordu. Ne zaman konuşmaya başlasa, tek düşünebildiği anıları oluyordu.

Küçüklüğünden beri köpeklerden korkardı. Henüz üç yaşındayken av köpeklerinden biri kolunu ısırmişti ve o günden sonra kulübelerin önünden bile geçemez olmuştu. Tek düşünebildiği o köpeklerdi.

keskin, kötü dişler. Callum onun köpeklerden korktuğunu öğrenene ve onu her gün kulübeye getirene kadar bu acı korku yıllarca içinde kalmıştı. Elini tutuyor ve onu asla fazla zorlamıyordu. Böylece tüm köpeklerin ısırmayacağını öğrenmişti.

Ama bu köpek? Onu bir ordu topladığı evin altındaki hapishaneye koyan köpek mi? Onun ısıracağını biliyordu.

Onu bu odaya attıklarından beri kaç gün geçtiğini bilmesine imkân yoktu. Tek bildiği ona karşı pek nazik olmadıklarıydı. Arkasındaki tahta kasalara doğru fırlatılmış, neredeyse bir kaburgası kırılmış ve sırtında aşağı yukarı çürükler oluşmuştu. Ölümden iki kez kurtulmuş ve görünüşe göre kimse nazik olmak için bir neden görmemişti.

Akıllarına geldikçe ona yemek ve su getiriyorlardı ama o kadar açtı ki bunun çok sık olmadığından şüpheleniyordu. Bu çukurda arkasındaki kasaları karıştırmaktan başka yapacak pek bir şey yoktu. Çoğunlukla boş kasalar olsa da bazılarında giysiler vardı ve bir tanesinde de yıpranmış botlar vardı.

Başının en az sekiz metre yukarısındaki tek bir pencere, parmaklıklılı olmasına rağmen odaya loş bir ışık veriyordu. Pencerenin sokağa açıldığını tahmin ediyordu, çünkü arada sırada odanın içine bir su püskürüyordu. Ya sokaktan ya da belki de kanalizasyondan. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Bir sandığın üzerine oturarak bir çıkış yolu bulmak için elinden geleni yaptı. Bir yolu olmalıydı.

Ama her uykuya daldığında Elric'in orada olmadığı dikkatinden kaçmadı. Onu göremiyor, duyamıyor, hiçbir şey yapamıyordu. Her gece mekânlar arasındaki o âlemde onu arıyor ve her sabah onu bulamadan uyanıyordu.

Callum bir şey yapmıştı. Sadece ne olduğunu bilmiyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı, saatlerce sessizlik içinde oturduktan sonra bu ses garip bir şekilde yüksekti. Jessamine, iri cüsseli bir adam odaya girdiğinde ayağa bile kalkmadı.

"Çok özür dilerim, Jessa. Bir prensesi bu kadar bekletmemeliydim ama korkarım tanrı dostunla konuşmak pek de kolay değil." Callum döndü, kolları bir tepsi yemekle doluydu. "Gerçek bir yemek istersin diye düşündüm."

Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, adam aralarındaki kasalardan birini masa gibi çekerken ve ardından karşısına oturması için başka bir kasa koyarken ters ters baktı.

"Bana öyle bakma," diye azarladı. "Neden burada olduğunu biliyorsun."

"Öyle mi? O zaman lütfen beni aydınlat. Çünkü görünüşe göre beni hayatta tutmanızın tek sebebi Ölümsüz Olan'ı nasıl çözeceğinizi henüz bulamamış olmanız. Ben senin son şansınım, değil mi?"

Önündeki derme çatma masayı hazırlamak için zaman harcadı ve her şeyin mükemmel bir şekilde yerleştirildiğinden emin oldu. Ekmek, peynir, üzüm, hatta buraya getirebildiğine şaşırdığı birkaç ikram bile vardı. Şatoda her zaman bulundurdıkları çilek reçeli gibi, sabahları yediği her kızarmış ekmek dilimi için en sevdiği şeydi.

Ona karşı taktiği hep bu olmuştu. Jessamine'in sessizlikten nefret ettiğini biliyordu, özellikle de hatalı olduğunu düşündüğü zamanlarda.

Eninde sonunda kırılacağını bilerek onu o rahatsızlığın içinde oturttu. Nasıl kırılmasını ki? Onunla aynı odada olmak bile bunaltıcıydı. Callum Quen enerjisiyle bir odayı dolduruyordu. Bu yüzden hiç kimse onun sorgulamalarına karşı koyamamıştı.

Ve muhtemelen onun tebaası olması gereken insanlardan oluşan tam bir yeraltı toplumuna hükmedebilmesinin nedeni de buydu. Bilmediği çok şey vardı ama krallığın sokaklarında yaşamak ona öğretmenlerinin öğrettiğinden çok daha fazlasını öğretiyordu.

Sonunda içini çekti, parmak eklemlerini masanın kenarına vurdu ve ona cevap verdi. "Bu sadece bir iş Jessamine. Hepsi bu."

"İş mi? Benim hayatım. Annemin hayatı. Bunların ikisi de senin için sadece iş miydi?"

"Tam olarak değil." Az önce tanıdığı adamın gölgesini gördü. Sanki daha önce söylediklerinden rahatsız olmuş gibiydi - belki de içinde hâlâ bir parça insanlık kalmıştı. "En azından başlangıçta değil."

"Buna inanmamı mı istiyorsun? Hiçbir adam bize ailesiymişiz gibi davranıp sonra da bizi soğukkanlılıkla öldüremez. Bu doğru değil ve doğru değil." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki burası onun hapisanesi değilmiş gibi arkasındaki kasalara yaslandı. "Senin adın Callum Quen mi?"

"Callum Quen olarak doğdum, ancak bugünlerde daha çok Grimoire Rise Kasabı olarak tanınıyorum."

Bu sözlerde duyduğu kendinden nefret karşısında herhangi bir acıma hissetmeyi reddetti. "Ne zamandır Kasap'sın?"

"Çok uzun zamandır." Öfkeli bir nefes verdi. "Annenle tanışmadan önce burada yaşıyordum ve günün her saatini kendimi koruyarak geçiriyordum. Sonunda bu bir çeşit aileye dönüştü, onları güvende tutmak için her şeyi yapacağımı bilen insanlar. Başlangıçta şimdiki gibi değildi, ama bu zorunluluktan doğdu."

"Yani kalede anneme hizmet etmeye mi başladın? Nasıl oldu bu?"

"Onda istediğim bir şey vardı." Sonunda doğruldu, onu bu odaya atan serseriye daha çok benziyordu. "Ve şimdi sanırım sende var."

Sanki buna bir saniye bile inanacakmış gibi. Ölümsüz Olan'la olan bağlantısından başka hiçbir şeyi yoktu ve annesi kesinlikle buna sahip değildi. "Sahip olduğum tek şeyi benden çoktan aldın. Benim tanrım nerede Callum?"

"Sen bana kitabın nerede olduğunu söyle, ben de sana onun nerede olduğunu söyleyeyim."

Ne kitabı? Kitabı yoktu. Sadece Sybil'in ona verdiklerinden vardı.

Benji'den aldığı.

Ölümsüz Olan'ın kendisi hakkında yazılmış olan. İçine baktığında boş olsa da, bahsediyor olabileceği tek bir kitap vardı. *Onun sırt çantası*. Onlarda olmalı ya da Callum'a hizmet eden birinde. Ve eğer onlardaysa, çok yakında Callum'da da olacaktı.

İfadesini dingin bir maskeye dönüştürerek düşüncelerini gizlemek için elinden geleni yaptı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Şatodan ya da annemden kalan hiçbir şeyim yok. Sahip olduğum tek şey düğün günümde giydiklerim. Gelinlik mahvoldu. Ve eğer yüzüğü kastediyorsan, kocam boğazımı kestikten sonra yıkandığım kanalizasyondan güvenli bir şekilde geçmek için rehin verdim."

Hayatta kalışının ayrıntılarının onun dikkatini dağıtmaya yeteceğini ummuştu.

Ama hiçbir şey onu amacından saptıramazdı.

Callum öne doğru eğildi, önündeki yiyecek ve içecek unutulmuştu. "Kitap nerede, Jessamine?"

Kadın yutkundu. "Hangi kitaptan bahsettiğini bilmiyorum."

"Bana karşı hiç sadakatin kalmadı mı? Güneşin altında geçirdiğimiz onca yılı unuttun mu?" Başını yana eğdi, yüzünde neredeyse fanatik bir ifade vardı. "Ben öğrettim

Nasıl sürüleceğini. Geceleri seni yatırdım. Sana verdiğim yüzlerce hediye var. Ben senin hiç sahip olmadığın babandım. Bana borçlusun."

"Eğer yaptığınız iyilik için size borçlu olduğunuzu hissediyorsanız, o zaman bu bir iyilik değildir." Bunu annesi söylerdi. Adamın da bu sözleri anladığını gördü, çünkü sanki onu vurmuş gibi irkildi.

"Jessa, zamanım tükeniyor."

"Bana bir gibi görünüyorsun."

"Ben Grimoire Rise'ın Kasabı'yım. Bütün bu bölge benim emrim altında çalışır. Beni kaybedersen, bu bölgenin kontrolünü de kaybedersin. Sen ve ben hâlâ bir takım olabiliriz."

Bu onun itaat etmesi için çılgınca bir teklifti ve adam bunu biliyordu. O da biliyordu.

Jessamine de eğildi, ikisi de sandığı aralarında ezmeye çalışan ikiz kitap ayracı gibiydiler. "Bu bölgenin virüslülerle dolu olduğunu sanıyordum. Bütün söylentiler böyle diyor, çünkü *kocamın* bütün bu krallığı mezarlığa çevirmesi gerekiyordu."

Adamın boğazı bir yutkunmayla çalışıyordu ve kadın o anda onu yakaladığını anladı. Yaptığı anlaşmayı ona söylemek istemiyordu. Onun gerçeği bilmesini hiç istemiyordu.

Ama sonra doğruldu ve gömleğini başının üzerine çekti. Mükemmel bir şekilde ütülenmiş kumaşın altından bandajlar çıktı. Enfeksiyondan sarıya çalan bandajlar.

Adam neredeyse tüm gövdesini saran pamuğu çözerken kadın hiçbir şey söylemedi. Vücudunun etrafından her geçişinde daha fazla kırık püstül ortaya çıkıyordu. Üzerlerindeki baskıyı kaldırdığı anda kanıyor, ağlıyor, karnından aşağı sarı Ruid damlıyordu.

Tepki vermemek için kendini çok zorladı. Şu anda, adam soğukkanlı bir ilgisizlikten daha azını hak etmiyordu. Ama ne de olsa onu yetiştiren adam buydu.

"Enfekte mi oldun?" diye sordu, sesi biraz titreyerek.

"Hastayım."

"Ne zamandır?"

Dişlerini sıktı. "Dört aydır." "İmkânsız. İnsanlar kendilerini günler içinde kaybederler."

"Bu ellerindeyse olmaz." Elini cebine attı ve bir kâğıt parçasını sandığın üzerine çarptı. Kâğıda baktı ve siyah ciltli büyü kitabında kaybolmuş olan okunamayan dili tanıdı.

Yırtık pırtık kenarlar tek bir şeye işaret ediyordu. "Bunu kitaptan mı kopardın?" "Yani onu gördün."

"Sadece dokunmamamız gereken büyü kitapları olduğunu biliyorum ve bu da onlardan biri. Bütün ve tek parça olması gerekiyor."

"Biliyorum," diye hırladı. "Her şeyi okudum. Baştan sona. Ölülerini geri getirecek büyüler. Ölümsüzlük büyülerini. Ve bir tanrıyı bağlama büyüsü. Ama o anda kitabı alamazdım. Annen hemen öğrenirdi, ben de bir iki büyü çalmayı düşündüm. O sayfayı yırtıp attığım anda her şey karardı. Staz büyüsünün arka tarafta olması sadece şanstı, ama daha fazlasını yırtmalıydım. Bu enfeksiyonun ilerlemesini yavaşlattı ama beni iyileştirmede. Yazık oldu, çünkü sayfayı yırttığım sırada enfeksiyon kapmamıştım. Faydalı büyülerdi, bunu söyleyebilirim. Ama ihtiyacım olan büyüler onlar değil. O kitapta bir tedavi var ve onu elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacağım."

"Eğer kitapta bir tedavi varsa, neden herkesi iyileştirmek için kullanmıyorsun?"

İfadesi büküldü, her an daha da çirkinleşiyordu. "Kendimi iyileştirdikten sonra, bunu yapmaya niyetliyim. Doğru fiyat karşılığında."

"Bu söylediğin korkunç bir şey. Enfekte olanlar iyileştirilebiliyorsa, iyileştirilmelidirler."

"Ve ödeyecek olurlarsa olacaklar." Ayağa kalktı, gömleğini aldı ama bıraktı. "Doğrusu, para umurumda bile değil Jessamine. Eğer dünyamızın dönmesini sağlamasaydı, uzun zaman önce ondan vazgeçmiş olurum. Ama para burayı ayakta tutuyor ve benim de buranın böyle kalmasına ihtiyacım var. Buranın dağıldığını görmek için tüm hayatımdan vazgeçmedim."

"Bunun için annemin ve benim hayatımı mı takas ettin?" Soru küçüktü ve Ry'ın serbest bıraktığı gibi ağrıyordu. "Kendini kurtarmak için mi?"

Kapının önünde durakladığında, eskiden olduğu adamı görebiliyordu. Adımlarındaki tereddüt, sağ kaşının gerginlikle seğirmesi ve ellerini ceplerine sokması. Dünyası sona ermiş gibi görünüyordu. Onun sözlerinden değil, uzun zaman önce. Aylar önce, annesi onun gözleri önünde öldüğünde.

"Bu benim için kolay değil Jessa," diye cevap verdi sessizce. "Böyle bir seçim yapmak bir erkeği yaşılandırır. Ve çok fazla yılım kalmadığını biliyorum. Belki de kalan birkaç yılı senin ya da onun için feda etmek istememem beni kendimden uzaklaştırıyor."

Ne diyeceğini bilemiyordu. Beklediği mantık bu değildi. Onun gerçek bir kötü adam olmasını istiyordu. Yıllardır ailesine karşı planlar yaptığını ve onları hiçbir zaman gerçekten sevmediğini söylemesini.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Başını salladı.

"Annemin o kitaba sahip olduğunu ne zamandır biliyordun? Ve içinde büyü olduğunu nereden biliyordun?"

Yüzünü buruşturdu. "Oh, Jessa, bunun cevabını bilmek istemezsin."

"Bu yüzden kalede olduğunu söylemiştin. Neden onu alıp gitmedin?"

"Onun yüzünden." Jessamine'e değil, uzaklara bakıyordu, sanki annesinin ruhunun yakınlarda bir yerde durduğunu görür gibiydi. "Hesaba katılması gereken bir kadındı ve görev bulanıklaştı. Gitmemek için bahaneler uydurmaya devam ettim. Kalede olmak ve arka cebimde bir kraliyet mensubu bulundurmak benim için daha iyiydi, dedim kendi kendime. Hâlâ kalede olsam da buradaki işleri ikinci komutanım aracılığıyla yürütebilirdim. Ve sonra sen vardın. Siyah saçlı ve ölüm perisi gibi gözleri olan küçük bir kız. İkiniz de ruhuma girdiniz ve sizi terk etmek çok zor oldu."

"Neden ondan yardım istemedin?"

"Annen cadılardan ortalama bir insandan daha fazla nefret ederdi ve haklı sebepleri vardı. Ters giden büyüler ve lanetler yüzünden pek çok sevdiğini kaybetmişti. O kitabın sonsuza dek kilitli kalması gerekiyordu. Ne için orada olduğumu bilseydi onu yakardı."

Bu sözleri duymak ne kadar *acı vericiydi*. Jessamine bunların hiçbirini bilmiyordu. Adamın onları sevdiğini bilmek istememişti. Bu her nasılsa her şeyi çok daha kötü yapıyordu, çünkü bu, onun bunu düşündüğü, planladığı ve belki de istemediğini umduğu birkaç dakika için bile olsa onları bırakmayı seçtiği anlamına geliyordu.

"Yanılıyorsun, biliyorsun," dedi sonunda, sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Tüm bunları yapmak seni kendin yapmaz."

Adam tekrar ona bakana kadar bekledi. Gözlerinde bir umut ışığı görene kadar, sanki eskiden olduğu gibi devam etmelerinin mümkün olduğunu düşünene kadar.

"Bu seni bir korkak yapar. Ve şu ana kadar senin bir korkak olduğunu hiç düşünmemiştim."

Başıyla onaylamadan önce çenesindeki kaslar gerildi. "Korkumun bedelini sana ödettiğim için üzgünüm, Jessa. Ama hayatımdan vazgeçmeyeceğim. Senin için bile."

Odayı boş ve soğuk bıraktı. Çılgılık atmak, öfkelenmek ve duvara bir şeyler çalmak istedi ama o böyle biri değildi.

Bunun yerine, gece bir kez daha çökerken soğuk odadaki sandığın üzerinde oturdu, ona eşlik edecek kalp kırıklığından başka hiçbir şey yoktu.

Cadısı gelmemişti. Sybil'den bir yanıt bile gelmemişti.

Elric kafesteki bir hayvan gibi volta atıyordu. Onu ve rünleri oldukça güzel bir odaya taşımışlardı. Burada bir tanrıyı bile rahat ettirecek kadar güzel eşyalar vardı. Kullanmaya hiç niyeti olmadığı bir yatağı siyah ipek çarşaflar kaplıyordu. Her bir duvarda gizli olanı ortaya çıkarmayı amaçlayan r nlerle işaretlenmiş aynalar vardı, ancak işaretler bir tanrıyı hem çağıracak hem de tuzağa düşürecek olana yakındı. Roor temizdi ve eğer bir şey hissedebilseydi ayaklarını yastıklayacağını düşündüğü pelüş bir halıyla kaplıydı. İ iz kanepeler büyük bir sehpanın üzerinde sıralanırken, her iki kanepenin üzerinde de karmaşık gümüş sehpalardı.

Kanepenin yan tarafları parıl parıl parlıyordu. En son hayata döndürüldüğü zamandan kalma kalıntılar bile vardı. Bir tablo, bir bıçak, duvarda bir cadıya verdiği bir kılıç, hepsi de sevgiyle hatırladığı eşyalar.

Tüm bunlar bir tanrıyı istediklerini yapmaya ikna etmek içindi, o eski bildik numara. Bu insanlar onu tuzağa düşürmüştü ve yeni bir tanrı olduğundan beri hiç böyle yakalanmamıştı. Gözleri duvarlarda gezindi ama onu gerçekten bağlayan rünler odada değildi. Aynaların etrafındaki oymalar güzeldi ama onu tutacak kadar güçlü değillerdi. Peki büyü neredeydi?

Lanet Callum Quen'in kitabından bir sayfa yırtarak elde ettiğini söylediği büyü. Yıllar önce yok etmesi gereken o lanet şey, Elric'in hayatının her aşamasında geri dönüp ona musallat olmaya devam ediyordu.

Orada bir tanrıyı zapt etmek için bir büyü olduğunu bile unutmuştu. Kendisini tuzağa düşürmek için değil, diğer tanrılardan herhangi birinin meclisine saldırmaması durumunda kendi takipçilerini daha güçlü kılmak amacıyla yazdığı bir büyü. Yanlış ellere geçmesine izin vermek ne kadar aptalcaydı.

Kapı açıldı ve kendisini tuzağa düşüren adamı görünce hırlayarak dişlerini gösterdi. Callum Quen. Adam bir tanrıyı kızdırmış biri için çok küstahtı.

"Bunun için derini bedeninden ayıracağım," diye hırladı Elric. "Ayaklarıma kapanacak ve ölüm için inleyeceksin, ama kanının duvarları kapladığını ve çılgınlıklarının sonsuzluk boyunca yankılandığını görene kadar seni almasına izin vermeyeceğim." "Bunun gerçekleşeceğini düşünmen hem etkileyici hem de aptalca."

Callum cevap verdi.

Donup kaldı. Diğer adam, Elric'i kolayca görebiliyormuş gibi doğrudan ona bakmak bir yana, onu duymamalıydı bile. Hiç kimse Ölümsüz Olan'a tapmadan ya da mezarcı olmadan onu göremezdi.

Bu adam bunların hiçbiri değildi ama doğrudan Elric'in gözlerinin içine bakarak tüm gerçekliği yok saymıştı.

Callum duvarları kaplayan aynaları işaret etmeden önce, "Ah, karışıklığı anlıyorum," dedi. "Rünler. Seni çok iyi görebildiğimden ya da sesini doğrudan duyabildiğimden değil. Ama bu rünler saklı olanı ortaya çıkarıyor ve etrafınızda bu kadar çok rün olduğu için gördüklerini ve duyduklarını odanın içine yansıtıyorlar."

Nasıl? Bu adam bir cadı değildi, o halde bu kadar güçlü bir büyüü nasıl ele geçirmişti?

Callum odaya doğru biraz daha ilerledi. "Kendim cadı olmayabilirim ama yıllar içinde pek çoğuyla tanıştım. Orada burada küçük bir yalan onları patronlarıyla konuşmak için dolaylı bir yolum olduğuna ikna etti. Onları bana büyülerini vermeye ikna etmek oldukça kolaydı. Gördüğünüz gibi umut. İnsanları aptala çeviriyor."

Elric kendisini kışkırtmaya çalışan adamı görmezden geldi. Bunun yerine gözlerini kapadı ve farkındalığını aynalara yöneltti. Bunlardan hangisi bir zamanlar ona tapanlar tarafından yapılmıştı?

"Ne yapıyorsun sen?" Callum sordu.

İşte oradaydı. Takipçileri tarafından sadece iki ayna yaratılmıştı ama bu bir açıklama yapmak için yeterliydi. Güçlerinin sadece en ufak bir Rex'iyle, onların büyüünü çekti ve kendi içine geri çekti.

Sert bir gıcırtyla aynalar şişti, cam aniden patlamadan önce Elric'in formunun görüntüsü çarpıtıldı. Parçalar odanın içine yayıldı, Roor boyunca dağıldı ve duvarlara çarptı. Callum'a sadece birkaç parça isabet etti ama öfkeli haykırışı yeterince tatmin ediciydi.

Kapıya vuran bir el gürledi. "Patron? İyi misin?"

Callum birçok yerinden kanlar akan Elric'e ters ters baktı. Gerçi bir şekilde yüzünü siper etmişti ama bu utanç vericiydi. Elric adamın sağ kolunun arkasından uzun bir cam parçası çıkarmasını hâlâ zevkle izliyordu, mükemmel bir vuruştı. Parça parlak kırmızı kanla parlıyordu ve kenarlarında sararmış bir şey vardı.

"Ben 1ne'yim," diye homurdandı Callum. "Odadaki tanrı sadece biraz asi ve içinde bulunduğu durumun henüz farkında değil. Ama anlayacak."

Grimoire Rise'ın Kasabı başka bir şey söylemedi. Sadece koltuklara doğru yürüdü ve oturdu, sonra da Elric sanki onurlu bir misafirmiş gibi diğer koltuğa doğru buyurgan bir el salladı.

Bu adama en ufak bir enerji vermeye niyeti yoktu, bu yüzden Elric olduğu yerde kaldı ve yüzünde alaycı bir ifadeyle diğer adama baktı.

Callum onu beklemeye çalıştı ama Elric titreyen bir genç kız değildi. Jessamine'e karşı nazikti çünkü onun kâbusuydu ve Jessamine de onun bir parçasıydı.

şimdi ruhunun. Ama bu adam? Callum Quen'e göre Elric, Ölümsüz Olan'dı. Ve ona bir tanrıya gösterilmesi gereken saygıyla davranılacaktı.

"Görüyorum ki benimle konuşmaya niyetin yok," dedi Callum nihayet öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak. "Ama anlamak zorundasın. Seni çok uzun zamandır arıyordum."

"Ben bir tanrıyım," diye cevap verdi. "Tek yapman gereken dua etmektir." "Ama bu o kadar kolay değil. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Öyle değil mi? Burada ve orada bir kurban, gerçekten sadık bir takipçinin bağlılığı, bunlar temel isteklerdir. Sizin türünüz bu krallıkları eskiden tanrıların yönettiğini unuttu ve biz olmadan dağılıp gittiniz." Elric ellerini iki yana açtı. "Veba, cinayet, kargaşa. Hepsi kardeşlerim kaybolduktan sonra geldi."

Callum'un gözlerinde karanlık bir şey kızardı. "Yani bilmiyorsun, öyle mi?" Ne?

Şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı çünkü bunun çok önemli bir an olduğunu hissediyordu. Eğer kartlarını doğru oynarsa, bildiğinden çok daha fazlasını biliyormuş gibi görünecekti. "Büyülü bir hastalığı görmek o kadar da zor değil ve kaynağına kadar takip etmek de kesinlikle yeterince kolay. Benim bir zayıflığımı keşfetmediniz, sadece bir tanrının bu kadar çok şey bilebileceğine inanmaktan acizsiniz."

"O zaman seni neden aradığımı biliyorsun."

Elric bunu çözebilirdi. Eğer Kasap Elric'in kitabını arıyorsa, o zaman ters gitmeyecek bir büyüye ihtiyacı vardı. Sadece zincire vurulmuş bir tanrının yapabileceği bir büyü.

"Seni iyileştirmemi istiyorsun," dedi, Callum yüzünü buruştururken karanlıkta attığı şut iyi iniş yaptı. "Ama sen bundan daha fazlasını istiyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz. Tedavi sadece bir bahane, gerçekte ne istediğin konusunda kendini daha iyi hissetmek için bir paravan. Her erkek gibi sen de güç istiyorsun. Bir tanrıyı tuzağa düşürmek sana bunu vermeyecek."

"Vermeyecek mi?"

"Hayır," diye hırladı Elric. "Kendin için umut besliyorsun Callum Quen ve sana söz veriyorum bu umut yersiz. Bu tuzaktan kurtulduğum an, ki kurtulacağım, gerçek acıyı anlayacaksın."

"Acıyı hissettim." Callum ayağa kalktı ama hâlâ Elric'ten kısa olduğu için bu hareket ona umutsuzca aradığı avantajı sağlamıyordu. "Bir tanrı olarak acı hakkında ne biliyorsun? Sevdiğim insanların korkunç ölümlerini izledim.

Ölümler. Kaybın ve ıstırabın acısını hissettim, o kadar derin bir yalnızlık ki içimde 1 katına olan ihtiyacı anlayamazsınız. Yoluma çıkan herkesi yok etmek için her şeyi yaparım. Ve sen benim silahım olacaksın."

"Ben kimsenin silahı değilim." Elric adamın sözleri karşısında sarsılmıştı.

Bunlar, bu işkenceden kurtulduğunda söyleyeceği sözlerin aynısıydı. Callum kendisinin aynadaki görüntüsüydü, çok daha genç ve çok daha zayıftı ama yine de...

Demek taktik buydu.

Kader onu her zaman zor durumlara itmişti.

"Beni bir silah olarak kullanamazsın," diye devam etti Elric. "Ben bu dünyada yeniden diriltimedim. Sahip olduğum büyü sadece benim için kurban verenlere bağlı, hepsi bu. Jessamine'i kullanarak benden daha şanslı olursun."

"Hayır, aramıza kimsenin girmesini istemiyorum." Yaklaşan diğer adam ona o kadar kendinden emin bakıyordu ki rahatsız ediciydi. "Peki ya seni diriltebileceğimi söylesem?"

"Yapamazsın."

"Ama ya yapabilseydim?"

Aklından bir anda binlerce düşünce geçti.

Evet. Onu diriltin. Bırakın bu dünyaya istediği intikamı almakta özgür olsun. Boş formuna hayat vermek için bir mezarcıya ihtiyaç duymadan onu diriltebilecek bir büyü varsa, o zaman bunu kullanmalıydı. Böyle bir büyüyü kullanan hiç kimse, hayattayken bir tanrıyı kontrol edemezdi.

Ama ya yapabiliyorsa? Ya Elric bilmeden kendini, bir tanrıyı bilinmeyen şekillerde kullanmayı planlayan bu aptal, kötü niyetli adama zincirlediyse?

Tüm bu düşüncelerin altında fısıldayan tek bir arzu vardı: Bunu yapacak kişinin Jessamine olmasını istiyordu. Ona tamamen ve sorgusuz sualsiz bağlanmak istiyordu. Aralarındaki bağın bedenini her an çekip çevirdiğini hissetmek istiyordu. Bir kez çağrıldığında, kendini onun mezar kokusuyla saracak ve birlikte kemiklerden oluşan bir krallığı yöneteceklerdi.

Kalbinin sesini dinledi, bu hain organın geçmişte onu sadece yanlış yönlendirdiğini bile bile. "Beni çağıramazsın Callum. Sen bir cadı değilsin."

"Ah, demek ki her şeyi bilmiyorsun."

Callum'un kapiya doğru ilerleyişini izledi. Dışarı eğildi, birinin ona yırtık pırtık bir çanta vermesini bekledi ve çantayı odaya geri çekti. Çok fazla kullanılmış bir şey olduğu belliydi. Callum kapıyı açtığında, normalde tertemiz olan Roor'un üzerine çamur damladı ve Callum'un botlarını kaplayan bir Reck serpintisi halinde kir yağdı.

"Jessamine kan bağı dışında her yönden benim kızımdı. Babası dünyayı çok erken terk etti, Tanrı ruhunu şad etsin, ama bu bana bir zamanlar bir krala ait olanı alma fırsatı verdi. Karısını, kızını... nüfuzunu." Callum elini çantaya soktu, belli ki bir şey arıyordu. "Kaleye ilk girdiğimde ölümünün ne kadar utanç verici olduğunu düşünmüştüm. Sonra fırsatların her zaman benim güçlü yanımda olduğunu fark ettim."

"Onu kızın olarak gördün ve sonra öldürülmesini mi izledin?" Elric kelimeleri tükürdü ve cam kadar keskin olmalarını umdu. "Ne biçim bir adamsın sen."

"Kendimi kurtarmanın üzücü bir yan etkisi. Bunun korkak ya da bencil olduğum anlamına geldiğini düşünmenizi anlıyorum ama burada benim rehberliğime ve yardımına ihtiyacı olan pek çok insan var. Bu harabe bölgede bir imparatorluk kurdum ve kimsenin bunu elimden almasına izin vermeyeceğim." Yüzü zevk alır gibi bir ifadeye büründü. "Eğer arka cebimde bir tanrı varsa kimse beni bir daha sınamaz."

"Beni diriltemeyecek olman gibi küçük bir sorun var."

Callum'un çantadan çıkarmak üzere olduğu şeyle ilgili midesinde kötü bir his olsa da bu son şansıydı. Bu tanıdık sırt çantası onu ilk gördüğünde yıpranmıştı ve Elric ile Jessamine'in denizden buraya geldikleri süre içinde daha da yıpranmıştı.

Callum siyah kitabı çıkardı, sonra çantayı bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Ah, işte burada. Aradığım kitap. Bunca zamandır bizim küçük Jessamine'de olduğunu kim düşünebilirdi ki?"

"Boş. O bile okuyamadı."

"Çünkü tamamlanmamıştı. Bu kitabın en ilginç yanı da bu, kalede yaşadığım mücadele de. İlk açtığımda, lanet şey boş değildi, en azından ben onu sakatlayana kadar. Sonra birdenbire bir büyü kitabından çok bir günlüğe benzemeye başladı." Callum sayfalar açılana kadar karıştırdı

Elric'in daha önce fark etmediği yırtık bir sayfaya. Callum bir hışımla cebinden buruşuk bir sayfa çıkardı ve kitabın içine yerleştirdi.

Elric odada büyüünün kabardığını hissedebiliyordu ama aynı zamanda göbeğindeki çekintiyi de hissedebiliyordu. Kitap... O lanet kitap onu kontrol edebiliyordu.

"Şuna bakar mısın? Bütün sayfalar geri geldi." Callum dramatik bir şekilde sayfaları çevirdi ve sonra bir tanesine parmağıyla dokundu. "Büyü olmadan bir tanrı nasıl çağırılır ve hizmetinize nasıl bağlanır. Ne şanslıyım ki bunu sonunda buldum, hem de seni çoktan avucumun içine almışken."

Ve kitabı tam da onun ellerine teslim etmişlerdi.

Saldırdı. Elric pençelerini Callum'un göğsüne saplayacak ve adamın hâlâ atan kalbini çıkaracaktı. İçindeki vahşi bir parça, adam ona dehşetle bakarken o kası ısırarak yutmak istiyordu. Sonra da dişlerinin izleriyle lanet organı tekrar boşluğa itecek ve atmaya zorlayacaktı. Durgun kan Callum'un vücudunda, damarlarından asla atamayacağı bir zehir gibi dolaşacaktı.

Ama Callum'un içinden geçti. Diğer adamın nefesi kesilse de bu Elric'i tatmin etmeye yetmedi.

Callum kıkırdadı. "Kızgın olduğumu görüyorum ve eninde sonunda bununla başa çıkacağız. Diriltildikten sonra başka bir düzenleme hakkında konuşabiliriz. Çağrılmak istiyorsun, değil mi? Cadılardan almak istediğin bir intikam olmalı. Senin hakkında bir şeyler okudum. Ne yaptıklarını biliyorum. Bunu birlikte yapabiliriz. Bu krallığı yok edip kendi suretimizde yeniden inşa edeceğiz."

"O yanımda olmadan hiçbir şey yapmayacağım," diye tersledi. Çok fazla şeyi açığa vurmuştu.

O anda Callum'un yüz ifadesinde bir şeyler değişti, yüzü alaycı bir acımayla buruştu. "Ah, ama sen bu kitabı okumadın mı? Bunu uzun zaman önce görmüş olmalıydın, Ölümsüz Olan. Ne de olsa bir tanrıyı çağırmanın ve onu bağlamanın tek yolu büyük bir fedakârlık yapmaktır. İkimiz de bir şeyler kaybetmek zorundayız, yine de senin için seçim yapmak zorunda kalmamın talihsizlik olduğunu düşünüyorum. Bu dünyada kızım olarak gördüğüm genç kadın dışında hiçbir bağlantım yok. Ya senin? Seni benden önce diriltmeyerek hata yapan bir mezarcıdan başka kimsen yok."

"Eğer onun saçının teline dokunursan, seni sonsuza kadar acı çekmeye mahkûm ederim. Seni o Resh kıyafetinden çıkarır, ruhunu camdan bir yatağa yatırır ve her gün üzerine basarım. Acıyı varlığının her zerresine işleyeceğim. İşkenceden başka bir şey bilmeyecek ve sana vermeyeceğim serbestlik için yalvaracaksın."

Callum dudak büktü. "Bana bağlanmak üzere olan bir adam için ne büyük bir özgüven. Belki de yapacağım ilk şey, bana verdiğin her tehdit için kendini cezalandırmanı sağlamak olacak. Dikkatli olması gereken sensin, Ölümsüz Olan. Çünkü sen ölemezsin ve sonsuzluk köleleştirilmek için çok uzun bir zamandır."

Jessamine birkaç günü kendine acıyarak geçirdi, çünkü burada öleceğinden emindi. Bütün bir gün boyunca ona yiyecek getirmeyi unutmuşlardı. Bununla başa çıkabilirdi ama ya su? Pencerenin altında durmaya ve içeri sıçrayan zehirli sıvıyı yakalamaya başlamıştı.

Dudaklarına değdiği anda kusmamak etkileyiciydi ama itiraf etmek istediğinden daha fazla çaba gerektiriyordu.

Sonunda pes etmek istedi. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu, buradan asla çıkamayacaktı, şimdiye kadar güvendiği herkes ona ihanet etmişti ve sonuçta bunların bir önemi var mıydı? Ölmüş olması gerekiyordu. Bir kez daha ölmek

Muhtemelen kaderin hızlı bir müdahalesiydi. *Bunun olmaması gerekiyordu. Senin olmaman gerekiyordu.*

Ancak bu düşünceler, kendini tekrar toparlamadan önce sadece birkaç saat sürdü. Çünkü o kadar kolay pes edebilecek biri değildi. Ve annesini mezarında ters döndürecek bir şey varsa, o da kızının bir mücadeleden vazgeçmesiydi.

Büyü kitapları ya da herhangi bir malzemesi yoktu ama yine de kendi başına güçlüydü. Hâlâ kendi başına bir şeyler yapabiliirdi, bu yüzden sandıkları üst üste yığmaya başladı, uzaktan güvenli ya da sağlam olmayan bir merdiven oluşturdu, ama işe yarayacaktı.

Sonra sürünerek pencereye çıktı ve elini yağmura doğru uzattı. Dışarıya baktığında bir sokakta değil, bir iç avluda olduklarını görebiliyordu. Bu iyi bir şeydi. Yine de burada hâlâ yağmur vardı ve bunu kendi avantajına kullanabilirdi.

Yaygın bir ilahi mırıldanarak, bir süre önce kitaplardan birinde bulduğu eski bir büyüü yaptı. Aslında pek de büyü sayılmazdı. Sadece su damlaları gibi doğal elementleri kullanarak cadılar arasında mesaj göndermenin bir yoluydu.

Yağmur onun isteğini Sybil'e götürecekti. Ona Jessamine'in nerede olduğunu söyleyecekti, çünkü bu büyüyle birlikte daha önce iddia ettiği her şeyi de bir kenara bırakmıştı. Artık tanrılara inanmayan bir kadın değildi. Tanrılar ölmemişti.

Dışarıda hâlâ bir tane vardı.

Parmağının pedini metal ızgaraya bırakarak Reş'ini paslı bir kenarın üzerinden geçirdi. "Ona inanıyorum," diye fısıldadı büyüünün sonunda. "Ölümsüz Olan benim taptığım tanrıdır ve onun adına bu acıyı ve kanı adıyorum."

Bu pek de büyük bir fedakârlık sayılmazdı ama onu ona yepyeni bir şekilde bağlamıştı. Artık sadece bir mezarcı değil, bir tapınmacıydı. Ve eğer şanslıysa, belki de bu artık onun meclisinin bir parçası olduğu anlamına geliyordu. Başka herhangi bir tanrı, acının ve yağmurun çabucak silip süpürdüğü kan lekesinin bu kadar az olmasından dolayı burun kıvrırdı. Ama onun için? Bu her şeydi. Onun da bunu hissedebilmesini umuyordu.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Neredeyse bir saat sonra ayak sesleri duyuldu ve karanlık bir yüz eğilip ızgaradan baktı. "Kanalizasyonda hapsedtikleri şeye tekrar bakar mısınız?"

"Sybil," diye nefes aldı. "Geleceğinden emin değildim."

Yağmur damlaları Sybil'in bükülmüş saç tellerinin üzerinde inci taneleri gibi toplanıyordu. Yüzünde bir maske vardı ve daha şimdiden vücudunun etrafında büyü çatırdamaya başlamıştı, pencerenin dışında çömelirken onu gölgeler içinde gizliyordu.

Demir Mafsallar bir cadıyı nasıl zapt edeceklerini bildiklerini düşünseler de, onları nasıl dışarıda tutacaklarını bilmedikleri açıktı.

Sybil sırtıttı, gözleri maskenin arkasından kırışıyordu. "Ölümsüz Olan bana çoktan bir mesaj gönderdi, aşkım. Kendimi malikaneden ayrılmaya ikna ettikten sonra buraya gelmem neredeyse bir haftamı aldı. Ama son küçük büyü beni doğruca sana getirdi ki bu mükemmel bir şey. Şimdi, buradan gitmek istiyor musun?"

"Yani, evet. Ama beni nasıl çıkaracaksın?"

"Büyü." Sybil maskeyi indirdi ve başını salladı. "Başka nasıl olabilir ki?"

"Beni görünmez yapabilecek bir büyü bilmiyorum. Koridordaki bütün ışıkları yakmışlar. Onları kapının altından görebiliyorum." Parmaklıkların arasındaki boşluğa baktı. "Ve ben bunların arasından geçemeyecek kadar büyüğüm. Elric burada olsaydı, sanırım dışarı çıkmak için tüm kaburgalarımı kırabilirdim ve sonra beni tekrar bir araya getirebilirdi, ama onu yıllardır hissetmedim."

"Ben de öyle. Sanırım seni dışarı çıkaracak kadar büyü hatırladığıma güvenmek zorundasın." Sybil biraz geri çekildi, elleri önündeydi ve göğsünde daha fazla büyü kaynıyordu. "Bana yeterince verdi, sanırım. Şimdi sakıncası yoksa, yeterince büyük olur olmaz kaç."

"Ne yeterince büyük olur olmaz?"

Jessamine gürleyen duvardan uzaklaşmaya çalışırken kendi ayaklarına takıldı. Binanın taşları, onu bir arada tutan metal ve ahşap, büyü tüm binayı hareket etmeye zorlayıp pencerenin etrafında daha fazla boşluk yaratırken inledi. Parmaklıkların serbest kalmasına yetecek kadar ve birdenbire aralarına girebildi.

"Güven," diye fısıldadı sandıkları sürgülemeden önce.

Bağırışlar arkasındaki koridorlarda yankılanmaya başlamıştı ve birinin kapıdan içeri dalmasına sadece birkaç dakika kaldığını biliyordu.

Sybil büyüü bıraktığı anda bedenini yağmurun içine fırlattı. Zorlukla nefes alan kara cadı, bina etraflarında gıcırdarken geniş gözlerle verdiği hasara baktı. İkisi de bakakalmış, her şeyin bir kez daha durulmadan önce sallanmasını izliyorlardı.

"Neredeyse tüm binayı mı yıkıyordun?" Jessamine sordu. "Sanırım öyle."

"Bunu nasıl yaptın?"

Sybil ellerine ve sonra tekrar Jessamine'e baktı. "Hiçbir fikrim yok."

Jessamine gözlerini kırıştırtarak yavaşça başını salladı. "Pekâlâ, bu soruyu buradan çıktıktan sonra cevaplayacağız."

"Peki ya Ölümsüz Olan?"

"Önce onu bulacağız." Onu burada bırakamazdı. Callum'un elinde başka numaralar olduğunu ve büyü kitabının sayfasının onda olduğunu bildiği halde. Binaların arasına bakarak Callum'un nereden çıktığını hatırlamaya çalıştı. "Onu nerede tuttuklarını bilmiyorum ama onu bulabilirim."

"Şu anda sihre sahip olan benim."

Jessamine Sybil'e hayatı pahasına güvenebilirdi. Böylece, keskin bir baş hareketiyle ikisi de gölgelere doğru kaçtılar. Ama Jessamine daha yavaştı. Zayıftı. Yemeksiz ve susuz geçen bir gün onu istediğinden daha zor nefes alır hale getirmiş ve böğrüne bir türlü geçmeyen bir dikiş atmıştı. Binalardan birine gizlice girdiklerinde kalbi aslında hiç de atmayan korkunç bir ritimle tekledi.

"Sybil," diye hırıldadı, tırabzana tutunarak ve merdivenlerden kimsenin inmemesi için dua ederek. "Bu şekilde devam edemem."

"Jessamine, yapmak zorundayız!"

"Burada olup olmadığını bile bilmiyoruz. Bakmamız gereken on iki bina var. Beni burada bırak. Bana gölgeleri verin, ben de onu aramaya devam edeyim. Ama ikimizin burada olması onu cezbedecek-"

Kollarını beline doladı.

Hemen iki büküm oldu ve kendisini yakalayanı tekmelemeye çalıştı. Ama sonra merdiven boşluğuna baktığında Sybil'in etrafında da iki adam olduğunu gördü. Biri belinden tutmuş, diğeri başını kavramış ve ağzına bir şey sokmaya çalışıyordu. Kumaş mı? Bir paçavra mı?

"Sessiz olun!" Callum'un sesi başlarının üstündeki bir kattan gürledi. "Gerekirse cadının dilini kesin ama konuşmasına izin vermeyin."

Diğerleri Sybil'in ağzını tıkarken Jessamine adamın kollarında donup kaldı. Ses çıkarmak istemiyordu ama Sybil'e zarar vermelerine de izin vermeyi reddediyordu. Dikkatlerini üzerine çekmek için çığlık atması gerekse bile atacaktı.

Neyse ki Sybil hiç ses çıkarmadı. Sadece onlara büyük bir nefretle ve Jessamine'in ruhunun derinliklerinde bildiği bir korkuyla baktı.

O ve Sybil yalnızdılar. Bu adamlar istedikleri her şeyi yapabilirlerdi ve Jessamine onları durdurmak için çaresizdi.

Koridorlarda sürüklenmesine izin verdi, sadece büyük bir odaya girdiklerinde mücadele etti. Odanın sonunda beyaz bir örtüyle kaplanmış, etrafında Roor'un üzerine yerleştirilmiş kâselerin bulunduğu bir sunak vardı. Yüzlerce mum yakılmıştı ve hepsi de onu tutan adam onu daha da yakına sürüklerken hareketleriyle rikkirdiyordu. Ölüm kokmasa neredeyse çok güzel olacaktı.

Sonunda dayanamadı. "Ne yapıyorsun Callum?"

"Bunun çok açık olduğunu sanıyordum. Bu krallığın tamamen yıkılmaması için yapmam gerekeni yapıyorum." Sybil'le uğraşan adamları işaret etti. "Onu bağlayın ve yoldan çekin, olur mu? Sanırım bunun için onun büyüsünü kullanabiliriz. O yüzden bana göğsüne erişim izni verin."

Sybil'in gömleğini ortadan yırttıklarında Jessamine irkildi. Vücudunda sihrinin saklandığı sivri yarık ortaya çıksa da, aç gözlerine bir göğsünü de gösteriyordu. "Bu sen değilsin Callum. Krallığı zaten bir başkasına sattın, şimdi de onu kurtarabileceğini mi sanıyorsun?"

"Burayı çöplük olarak kullanabileceğine söz verdim," diye düzeltti Callum, gözleri Sybil'i endişelenmesine gerek kalmayacak kadar bağlanıncaya kadar ondan ayrılmadı. "O zaman krallığı bu delilikten kurtarmayacağımı söylemedim. Tanrını uyandıracağım, onu kendime bağlayacağım ve sonra bu krallığın aradığı kurtarıcı biz olacağız."

Yapbozun tüm parçaları yerine oturdu.

Kendisi de hastaydı ama sonra tedaviyi silah haline getirecekti. Yüksek bir fiyat isteyeceğini söylemişti ama bunu yapmak için Elric'i kullanacağını fark etmemişti.

"Onu buraya getiremezsin," diye fısıldadı, adam onu sunağa doğru sürüklerken karşı koyamıyordu bile. "Bunu yapmak için bana ihtiyacın var ve ben bunu yapmayacağım. Bana ne kadar işkence edersen et, onu senin için diriltmeyeceğim. Onu bağlamana izin vermeyeceğim."

"Onu diriltmek için sana ihtiyacım yok ve onu bağlamak için de yardımına ihtiyacım yok," diye gülerek cevap verdi. "Büyü temiz bir kutsama gerektiriyor, sanırım bu da beden ve ruh anlamına geliyor. Prensesi şuradaki küvete daldırır mısın?"

Tekmeledi ve çırpındı, adam onu köşede fark etmediği metal küvete iterken kafasında kopan fırtınaya lanet okudu. Adam onu suyun altında biraz fazla uzun süre tutunca kollarını açıp tırnaklarını adamın koluna geçirdi. Ama adam çok güçlüydü ve başının üzerindeki avuç içi ona hiç yer bırakmıyordu.

Nefes alamıyordu. Onu boğacaktı ve Elric'in nerede olduğunu bilmiyordu, bu yüzden geri dönüp dönemeyeceğini bile bilmiyordu.

Sonunda onu buz gibi banyodan çekip çıkardı. Dişlerini gıcırdatarak, oluktan çıkardığı bitkin bir kedi yavrusu gibi adamın pençesinde gevşekçe asılı kaldı.

Bir zamanlar babası olduğunu düşündüğü adam ona soğuk gözlerle baktı. "Bu bir fedakârlık ve itiraf edeyim, onda hâlâ kızımı görebiliyorum. Kendimi bu zayıflıktan kurtarmak ne büyük bir lütuf. Onu benim için soy ve çarşafın altına koy."

Ve sonra Callum ona sırtını döndü.

"Bana dokunamayacaksın," diye tısladı uşağa, Elric'in ona verdiği büyüü kullanmak için elinden geleni yapıyordu. Ama çağrısına cevap verecek bir tanrı yoktu.

Bu yüzden onu itip tişörtünü arkadan yırttığında, bunun gerçekten olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Adam aynısını pantolonuna da yaptığında çaresizdi, onu cesaretlendirecek ya da acıyacak bir söz söylemeye bile tenezzül etmedi. Bunun yerine, orada öylece durdu ve umutsuzca vücudunu odadaki diğer tüm erkeklerin gözlerinden saklamaya çalıştı.

Bakışları Sybil'inkilerle buluştu ve diğer kadının onunla birlikte olduğunu anladı. Jessamine'in gözlerinde yaşlar yandı ama düşmediler. Sybil'in bakışları cadının bunu daha önce de yaşadığını düşünmesine neden oldu. Ya bu, ya da yüzyılların mirasıydı.

Onlardan önceki kadın nesillerinden aktarılan acı. Kendilerini, onlara zarar vermek isteyenlerin merhametine kalmış kadınlar.

"Sunağa çık," diye homurdandı arkasındaki adam. "Hayır."

"Yoksa ben seni yaparım."

Gözlerini bir anlığına kapatarak kendini toparladı. Kaçabilirdi ama onu yakalayacaklardı. Kaçsa bile, gece vakti sokaklarda koşan çıplak bir kadın fazla uzağa gidemezdi. Parmak uçlarında büyü yoktu. Tek yapabileceği sunağın üzerine çıkıp çarşafı kaldırmaktı.

Kaba taşın üzerine uzandı, taşın buz gibi dokunuşu doğrudan vücuduna işledi. Eşkıya çarşafı üzerine çekerken, bir ceset gibi görünüp görünmediğini merak etti.

Adamın bakışlarına ve aniden solgunlaşan yüz hatlarına bakınca, belki de öyle göründüğünü düşündü.

Çarşaf yüzüne yerleşti ve bir nefes verdi. "Lütfen bakabilir miyim?"

Yalvarmak istemiyordu. Lütfen yalvarıyormuş gibi görünmesine izin vermeyin.

Çarşaf bir an için sıyrıldı ve Callum'un onun üzerine eğildiği ortaya çıktı. Yavaşça çenesini kavradı, başparmağı yanağını okşadı. "Neden görmek istiyorsun, ölü kız? Bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Yapmak üzere olduğun her korkunç şeyin her adımının farkında olduğumu bilmeni istiyorum. Gözlerimin içine bakmanı ve beni öldürdüğünü bilmeni istiyorum." Yutkundu. "Yapacağın şey bu, değil mi? Beni kurban edeceksin ve hayatının geri kalanında bunun pişmanlığını yaşayacaksın."

Yüz hatlarının üzerinden o gölge geçti. Yapmak zorunda olduğu bir şeyden içtenlikle pişmanlık duyan ama yine de bunu yapacak olan bir adamın acısı. "Sen çoktan öldün, Jessa. Seni düğününün olduğu gün kaybettim."

Parmaklarını nazikçe gözlerinin etrafındaki soluk mor halkaların, yanaklarının çukurlarının ve boynundaki o korkunç yara izinin üzerinde gezdirdi. Adamın söylediği her kelimeye inandığını görebiliyordu. Artık onun kızı değildi, ölümün kendisinden kurtulmuştu.

"Ben hâlâ benim," diye fısıldadı. "Hâlâ yatağına yatırdığın o küçük kızım. Tıpkı bunun gibi Callum. Ben hâlâ oyum ve oralarda bir yerde sen de hâlâ sensin."

Başını iki yana salladı, gözlerinden süzülen yaşlar kızın yanaklarına düştü. "Hayır, tatlı kız. Sen öldün. Ve geri getirdiği her neyse, benim yetiştirdiğim küçük kızın çarpık bir kopyası sadece. Seni kurban etmek tüm krallığa bir armağan, tıpkı ilk öldüğün zamanki gibi. Seni unutmalarına izin vermeyeceğim Jessamine. Ama sana sahip olmalarına da izin veremem."

Doğruldu, en azından onun görüşünü serbest bıraktı. Ama sonra siyah ciltli bir kitabı kaldırdı ve Jessamine'in göğsünde bir korku filizlendi.

"Hayır," dedi, sunaktan kalkmaya çalışarak. "Sana izin veremem-"

Sihir gövdesini sararak kollarını iki yanına bağladı ve sırtını taşa çarptı. Kaburgaları gıcırdadı, baskıdan neredeyse çatlayacaktı ve dudaklarının arasından kısık bir inilti çıktı.

"Kıpırdama," dedi Callum. "Aramızda bir cadı olduğu için şanslıyız. Ne de olsa onun gücüne de ihtiyacımız olacak."

Elini kaldırdı, ağzından eski dilde kelimeler döküldü. Sonra Sybil çığlık atmaya başladı.

Jessamine boynunu bükerek diğer kadını biraz olsun rahatlatmaya çalıştı. Ama sonra Sybil'in göğsünden emilen ve Callum'a akan kara büyüü görünce gözleri dehşetle açıldı.

Tüm o güç, tüm o büyü Sybil'in varlığından çekilip çıkarılmıştı. Callum onu kendine çekerken, odanın içinde hareket etti, ağır ağır asıl sahibine geri dönmeye çalıştı. Ellerinin etrafını saran büyü titreşiyordu.

Sybil adamın parmaklarındaki derinin soyulduğunu görebiliyordu ama adam acıya dayanamayıp dişlerini sıktı ve tekrar kitaba baktı.

"Birlikte bir tanrı yetiştireceğiz," dedi bakışları onunkilerle buluşarak. "Hikâyeniz burada sona eriyor, Prenses Jessamine Harmsworth."

Ve sonra çarşaf hareket ederek yüzünü örttü ve önünde beliren kâbusu gizledi.

Kendi meclisinin bir parçası olmayan biri tarafından çağrılmaktan nefret ederdi, bu yüzden Callum'un özel enerjik imzasıyla gönderilen çağrılar görmezden geldi. Bir tanrının kontrol edilebileceğini düşünen bir adamı dinlemeyecekti.

Ama sonra acının ilk kırbacını hissetti. Göğsündeki ağrı Jessamine'in yaralandığı zamankinden daha hafifti ama yine de bir ağrıydı. Bir elini kalbinin üzerine götürdü ve bu ani his karşısında kaşlarını çattı. Sonra sırtındaki hafif morarma hissi bu kez daha güçlüydü ve görmezden gelmesi çok daha zordu.

Birisi kızlarına zarar veriyordu. Bunun ne olduğunu biliyordu. Onu Callum'un muhtemelen son büyüünü yapacağı odaya çekme girişimiydi. Elbette öyleydi. Adam Elric'i zorlamak için elinden geleni yapıyordu.

Ve sonra bir çekiş. Hayır, onu diyarların ötesine fırlatan ve bir odanın arka tarafında cisimlenmeye zorlayan bir çekiş. Sandalyeler yanlara fırlatılmış ve odanın arka tarafında kaba bir sunak yükseltilmişti. Beyaz bir bezin altında belli belirsiz bir ceset yatan taştan bir sunak. Callum taşın arkasında durdu, sesi eski dilde yankılanıyordu.

Etrafında bir büyü kıvılcımı çakarak bedeninin tam olarak görünmesini sağladı. Artık ölümlülerin görüşünden gizlenmiyordu ve odadaki muhafızlardan birkaçı onu görünce tısladı.

"Nefesini boşa harcıyorsun ölümlü," diye seslendi sunağa doğru yürürken. "Ne kadar uğraşırsan uğraş, hiçbir kadim büyü bir tanrıyı sana bağlayamaz."

Belki de diğer adamın dikkatini dağıtmayı düşündü, sadece etrafına bakıp yönünü bulması için geçecek birkaç dakika için bile olsa. Elric kendini tuhaf hissediyordu, sanki bir şeyler fena halde ters gidiyordu ve henüz bunu fark etmemişti. Ta ki Sybil'i de arka köşede görene kadar. İki adam arkasında durmuş, göğsü yarılırken elleriyle onu dik tutuyorlardı. Ona akıttığı büyü neredeyse yok olmuştu, Callum'un karanlık büyüünü beslemek için havada uçuşuyordu.

"Benim lanet büyümü mü kullanıyorsun?" diye tısladı, önündeki adama ters ters bakarken. "Beni çağırmak için büyümü mü kullanıyorsun?"

Peki Jessamine neredeydi? Sunaktaki ceset hareket etmiyordu, yani kesinlikle çoktan ölmüştü ve Callum onu bu şekilde çağırmıştı. Neden onu hissedemiyordu?

"Benim kâbusum nerede?" Hırıltı göğsünün derinliklerinden kopup geldi.

Callum onunla göz teması kurdu, sonra belinden bir athame çıkardı. Cadı bıçağı tanımadığı siyah bir sıvıya batırılmıştı ve Callum onu başının üzerine kaldırdı. "Kendim ve Ölümsüz Olan için önemli olan her şeyi feda ediyorum. Öyle olsun!"

Masanın üzerindeki ceset, bir cesetten çok bir dansçıya benzeyen kemerli omurgasıyla zarifçe havaya yükseldi. Beyaz çarşafın altından koyu renk saçlar uzanıyordu ve çıplak bir bedenin güzelliğini zar zor seçebiliyordu

Çarşafın diğer tarafında parlayan mum ışığında. Uzun uzuvları, bacakları bükülmüş, kolları altında gevşekti.

Elric masadakinin Jessamine olduğunu bir anlığına fark etti. Onu hissetmemişti. Bir büyü aralarındaki bağı koparmıştı. Onun ne zaman odada olduğunu ya da kendisinden ne kadar uzakta olduğunu her zaman bilirdi. Callum'un büyüleriyle hayata döndüğü an, birbirlerine bağlanmışlardı. Callum aralarındaki bağlantıyı gizlemiş olmalıydı.

Bıçak mum ışığında parlıyordu ve Elric ona doğru hamle yaptı.

Kalbi göğsünde durdu, canını acıtacak kadar sıkıyordu, zihni ise ne olacağını bilerek hızla ilerliyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu durduramazdı ve tanrılar adına denedi.

Elini hızla uzatıp, tam athame göğsüne yaklaşırken Callum'unkine uzandı. Yeterince hızlı davranmıştı ve eli Callum'unkine dokunduğunda içinde bir umut kabardı. Çünkü bir formu yoktu. Çünkü henüz kimse ona seslenmemişti.

Bıçak göğsüne saplandı ve kumaşta kırmızı bir renk oluştu. Yavaşça. Yavaşça. Sanki vücudu bile henüz ölmek istemediğini fark etmişti. Elbette istemiyordu. Burada kalmak için çabalamış, savaşmış ve dünyaya karşı öfke duymuştu.

Kendini sunağa yasladı. O piçi derisinden söküp atamasa da dokunabildiği sunağa. Küçük kâbusunun yüzünü her nefeste yavaşça saran çarşafa baktı, hâlâ hayattaydı ama zar zor. Bıçak göğsünde kalmıştı. Gümüş sapı onunla alay ediyordu, denese bile çıkaramayacağını biliyordu.

Sonsuz yıllar boyunca ilk kez kaybetmişti. Muhtemelen şimdi onu köleleştirecek olan bir ölümlü tarafından alt edilmişti ve tek düşünebildiği onu kaybetmiş olduğuydu.

Elric dizlerinin üzerine çöküp onun yasını tutmak istedi. Daha önce hiç kimsenin yasını tutmak istememişti; kendisine bağlı olan her cadının ölümüne sevinmişti. Kendi tebaası olsalar bile... onları hiç sevmemişti.

Ama *ondan* hoşlanmıştı. Oldukça çok. Ve şimdi gitmişti çünkü ikisi de bunu onsuz yapabileceğine inanacak kadar aptaldı.

Başını çevirip, büyü tamamlandığı için nefes nefese kalmış olan Sybil'e baktı. Arkasındaki iki adam onu tuttukları gibi bırakmışlardı,

Yine de gözleri Jessamine'in hareketsiz formuna kilitlenmiş halde dizlerinin üzerinde kaldı.

"Sen Ölümsüz Olan'sın," dedi, kelimeleri düzensiz ve yavaştı. "Ve o da senin seçilmiş cadın."

Ona burada sıkışıp kaldığını söylemek istedi. Kendi diyarına gidemiyordu çünkü bu ölümlü adam eline asla geçirmemesi gereken bir kitap bulmuştu. Onu bağlamanın eski yolları vardı, asla paylaşmak istemediği yollar.

Binlerce yıl onu buna hazırlamamıştı. Onu çağırmak isteyen herkesin niyeti aynıydı. Gücünün artmasına izin verecekler ve bunu yapmak için ihtiyaç duyduğu her şeyle onu doyuracaklardı, sonra da o uzanıp boğazını kesmelerine izin verecekti.

Ona karşı hiç başkasını kullanmamışlardı. Hiç böyle bir dava açmamıştı. Ve ne yapacağını bilmiyordu.

"Özür dilerim," dedi Callum, sesi sanki birinin duymasından korkuyormuş gibi alçak çıkıyordu. "Onu tekrar kaybetmekten nefret ediyorum ama o benim tanıdığım çocuk değil. Onu bir cadı, bir canavar, tanımadığım biri olarak geri getirdiniz. Gitmesi gereken yere dönmesi bir merhamet. O gün ölmesi gerekiyordu."

Elric ona baktı, kalbi göğsünde paramparça olmuştu. Daha önce hiç böyle bir acı tatmamıştı.

Ölümlüler her zaman kalp kırıklığından bahsederdi. O her zaman bu kelimenin aptalca olduğunu düşünmüştü. Bir beden içinde hiçbir organ kırılmazdı ve böyle bir şey söyledikleri için bile onları hep dramatik ya da hayalperest bulmuştu. Ama şimdi haklı olduklarını biliyordu.

Bir kalp kırılabilirdi. Kaburgalarının içinden onu parçalayan cam parçalarına dönüşebilirdi. Her nefes acıtıyordu. Kalbinin her gümbürtüsü onun kaybını ve burada durup ölümünü izlediğini hatırlatıyordu ve bu kez onu geri getiremeyecekti.

Ellerini çarşafın üzerine koydu, kızın ona bu şekilde dokunduğunu hissedebileceğini biliyordu. "Sana zamanında ulaşamam," diye fısıldadı kulağına. "Beni burada, bu âlemde yakaladı, şimdilik. Yani benim için 1ght, kabus. O diyarda kalmak için savaş, hayır

O karanlık dünyada seni neyin kovaladığı ya da avladığı önemli değil. Tanrıların seni benim takip edemeyeceğim bir yere getirmesine izin verme."

Callum athame'e uzandı ve sapını kavrayarak serbest bıraktı. "Kontrol sahibi olmayan bir adam için güzel sözler."

Bıçağı sanki kendi göğsünden kayıyormuş gibi hissetti. Vücudunun üzerinde açan bir gül gibi yayılan sıcaklık hissini biliyordu. Ellerini oraya bastırdı, kanı tutmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı, artık onu hiçbir şeyin kurtaramayacağını bilse de, kendisinin bile. Bu büyü ikisini de bağlarken olmazdı.

"Neden konuşmuyorsun?" diye fısıldadı, sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. "Sesini duymak için dünyanın sonunu getirirdim, kâbus."

Arkasındaki uşaklardan biri kıkırdadı ve "Nasıl bir kadın olmalı ki bir tanrı onun için yalvarsın?" diye mırıldandı.

Dilini ağzının içinde küle çevirmek istemesine rağmen adamı görmezden geldi. "Dünya senin gibi bir kadınla daha önce hiç karşılaşmadı, Jessamine Harmsworth. Sonun böyle olmamalıydı."

"Ne zaman ölmemeliydi?" Callum gömleğindeki bıçağı temizleyerek sordu. "O kadar çok oldu ki, takip etmek zor."

Uyarı olması gereken bir bakışla Elric ağzını açarak daha fazla boş tehdidin odayı doldurmasına izin verdi. Ama Callum eski dilde konuşmaya başladığında tek kelime bile edemedi. Vücudunun derinliklerinde bir çekiş, bir çekiş, bir dalgalanma Rared genişledi.

Bu duyguyu hatırlıyordu. Bir tanrıyı yeni bir formda diriltecek olan bu çağırma. Dokunabildiği, tadabildiği ve yiyebildiği bir forma. Bu formda istediği her şeyi yapabilirdi ya da her zaman yapmıştı ama Callum'un onu bağlamak için çağırdığını biliyordu. Zincirlerin boynuna ve bileklerine dolanmasını hissetmek için bekledi.

Elric daha önce de bir başkasına bağlanmıştı ve muhtemelen yine bağlanacaktı. Cadılar her zaman kendi kaderlerini onunkiyle birleştirmeye çalışır, onları tüm zamanların sonuna kadar birbirine bağlardı. Ne istediklerini biliyordu. Ellerindeki zincirin ucunda bir tanrı, ama daha önce hiç cadı olmayan birine bağlanmamıştı.

Bu adamın hizmetinde uzun yıllar geçirecekti. Bunu hak etmeyen biri adına korkunç ve canavarca şeyler yapacaktı.

hayatının zincirlerini elinde tutacaktı. Tüm bunlar boyunca, bir yandan müstesna bir kadının yasını tutarken, bir yandan da onun hayatının zayıf Ravor'una tutunmaya çalışacaktı. Absinthe, zambaklar ve acı-tatlı intikam.

Büyünün son kelimeleri döküldü ve vücudundaki sertleşmeyi, içinden geçen ani gücün her zamankinden çok daha büyük olduğunu hissetti. Bir elini kaldırdı ve formunun siyah dumanının yavaşça altındaki teni ortaya çıkarmasını izledi. Sıcak bir ten. Kükreyen, hareket eden ve *hisseden* bir ten. Mutlu olmalıydı. Bir kez daha hayatta olmanın verdiği muhteşem hissin tadını çıkarmalıydı.

Yine de tek hissedebildiği yanağından aşağı süzülen tek bir damla gözyaşıydı. Neredeyse kaynayan gözyaşı, çenesine doğru bir iz bıraktı ve varlığının geri kalanında bu izi taşıyacağını biliyordu.

Callum ona baktı, gözleri güç açılığıyla irileşmişti. "Cadıyı öldür," diye bağırdı. "Cadılar meclisinden başka kimse kalmadığından emin olmak için."

Kendisini bu adamın emirlerini yerine getirmeye zorlayacak olan bağlama büyüünün ısrarını hissetmeyi bekledi. Ama gelmedi. Orada öylece duruyordu, bir emre tamamen itaat ederek ve bu adamın dediğini yapmasına gerek olmadığını biliyordu.

Yavaşça Jessamine'in vücudunu örten çarşafa baktı. Kadın savaşçısı onlara bir şans verecek kadar uzun süre hayatta kalmak için mücadele ederken, orada, çok az da olsa, tıkırdayan bir nefesin en küçük ipucu vardı.

Ona bir şans vermek için.

Eğildi, kumaşı nazıkçe yüzünden çekerek, onu diriltmeden çok önce yüzyılların işkencesinden kurtarmış olan o sevgili kara gözlere bakabildi.

"Merhaba benim acımasız kadınınım," diye mırıldandı. "Eğer içinde hâlâ biraz cesaret kaldıysa, gözlerini aç."

"Neler oluyor?" Callum, sanki onu korumak için her şeyi yapabilecekmiş gibi elindeki athame'i sıkıca kavradı. "Seni ben çağırdım, Ölümsüz Olan. Sana o kadını öldürmeni emrediyorum. Gücünü kontrol etmek bana ait!"

Jessamine önce bir gözünü, sonra diğerini yavaşça kırpıştırarak açtı, belli ki bunu bile yapmakta zorlanıyordu. Belki de onu buraya bağlayan yaşam ipine zar zor tutunuyordu. Ama işinin henüz bitmediğini ona belli etti.

Ve sonra, sadece bir fısıltı. Başka kimsenin söyleyemeyeceği sözleri duydu. İhtiyacı olduğu anda sadece bir mezarcının bildiği kelimeleri, bir arzuyu.

yüzlerce yıl boyunca kaynadı. Cadılığın özü, onun kim olduğunun özüydü.

Jessamine Harmsworth halkının ve türünün tarihinden yararlandı. Yüzlerce sesle, onu daha önce çağırmış olan yüzlerce cadıyla birlikte fısıldadı.

"Ölümsüz Olan, seni çağırıyorum."

Yüzüne vahşi bir sırıtma yayıldı. "O zaman yukarıdaki gibi, aşağıdaki de öyle." Elini göğsüne bastırdı ve parmaklarına yapışan gölgeli bir güç topu çıkardı. Ve büyüünün son sözleriyle, ona yeniden hayat verdi. "İçimde olduğu gibi, dışımda da."

Büyüsü kızın içinden geçerek damarlarına güç verdi ve tüm yaralarında dalgalandı. Kalbinin üzerindeki kanayan dokunun sivri kenarlarını mühürlediğini hissedebiliyordu. Büyü onu yavaş ama emin adımlarla bir araya getirdi ve ona başını kaldırıp Callum'a bakması için yeterli zamanı verdi.

Adam bir adım geri çekildi ama sonra omurgasını dikleştirdi. "Sen benimsin, Ölümsüz Olan. Büyü tamamlandı. Seni yeniden dirilttim."

Elric en ufak bir hareketle sunağın üzerine zıpladı ve Jessamine'in cesedinin üzerine yırtıcı bir kuş gibi çömeldi. "Hayır, sen yapmadın Callum Quen. O yaptı."

Vücudu dalgalandı ve güçle kabardı. Öne doğru atılarak ellerini diğer adamın boynuna doladı ve sıktı. Callum'un gözlerinden gölgeler sıyrıldı, ağzından şimdiye kadar yaptığı tüm korkunç eylemlerin anıları çekildi. Elric bir an için Callum'un gölgesini ondan koparmış gibi gördüğünü, Callum'un içindeki çirkinliği görebilmesi için onu askıya aldığını ve sonra tekrar bedenine soktuğunu düşündü.

"Size ölüm sözü verdim," diye homurdandı Elric, büyü dev dallar halinde bedeninden koparak arkasından fırladı. Her bir uşak dizlerinin üzerine çöküp ağızlarına dolan ve dillerini saran gölgelerle boğulurken, odada guruldama sesleri yükseldi. "Ama sonra onu öldürmeye çalışmak zorunda kaldın. Bilmiyor musunuz? Onun ne zaman öleceğine ve ne zaman yaşayacağına karar verecek tek kişi benim."

Elric Callum'u duvara o kadar sert fırlattı ki etrafındaki çiviler çatırdadı. Başına sıva ve tahta parçaları yağdı, ama Callum'ın başına bir şey geleceğinden kuşkuluydu.

Adam parçalanmış kaburgalarındaki acıyı fark etti. Elric ciğerlerindeki nefesi kesmekten fazlasını yapacaktı.

Öne doğru yükselerek, tüm öfkesinin vücudunda sıralanmasına izin verdi, formunu daha önce hiç olmadığı kadar büyük ve tamamen kaygan, yağlı gölgelerden oluşan bir şeye dönüştürdü. "Seni o deriden soyup çıkaracağımı söylemiştim. Ama önce çılgınlıklarını duymak istiyorum. Ama konuşmanı duymak istemiyorum. Bu yüzden dilini alacağım. Sonra boğazını raylarla açacağım ki yanına her yaklaştığımda dehşet içinde yutkunmanı izleyebileyim. Kaburgalarını teker teker açacağım, kemikleri bükmeye zorlayacağım ama asla kırmayacağım, böylece onu öldürmeye çalıştığın anda hissettiğim acıyı bileceksin."

O yaratıcı bir tanrıydı. Callum Quen, yaşayan hiçbir varlığın daha önce hissetmediği acıyı bilecekti.

Ta ki yumuşak bir el sırtına dokunana ve tüm gölgeleri tekrar formuna girene kadar. Elric'in arkasındaki adamlar hırıltılar çıkararak ellerinin ve dizlerinin üzerine düştüler ve alabildikleri kadar havayı içlerine çektiler. Ama ne yaptıkları ya da sonrasında ne yapacakları umurunda değildi. Tek umursadığı yanında duran, çıplak ve inanılmaz derecede güçlü olan küçük kadındı.

İntikamcı bir tanrıça onun yanında duruyordu. Ve o kim oluyordu da onun ayaklarına kapanmıyordu?

"Onun ölmesini istemiyorum," dedi sesi odada çınlayarak. "Anılarını istiyorum. Krallığıma neler olduğu ve bundan sonra nereye gideceğimiz hakkında bildiği her şeyi bilmek istiyorum."

"O ölmeyi hak ediyor," diye cevap verdi Elric. Ve bir an için kızın kendisinden bunu istemesine öfkeleni. Bu adam ona dokunmuştu. Onun kanını akıtmıştı.

Elric bunun için onu cezalandıracaktı.

Ama sonra eli sırtında aşağı yukarı kaydı ve zihninde her şey yeniden rahatladı. Kız iyiydi. Yaşıyordu. Bunu vücudunun uzun hatlarında, hareket ettikçe kıpırdayan karnındaki güçte ve kaburgalarının hemen altında, göğsünün ve kalbinin üzerinde ve yine boğazının etrafında parıldayan, kıvranan yara izlerinde görebiliyordu.

Üç ölüm.

Onu bu ana getiren bir acı üçlüsü.

Yavaşça dizlerinin üzerine çökmeden önce ondan bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha. "Benden ne istiyorsun, cadı?"

Gözleri intikam ateşiyle parlayarak dikkatini hâlâ duvarın yarısına kadar saplanmış olan adama çevirdi. "Callum Quen, bana korkun yüzünden bir korkağa dönüştüğünü söylemiştin. Bu duyguyla bağlantılı olan tüm anılarını istiyorum. Her birini ve her birini. Geriye kalan her şeyi sana bırakacağım."

Hâlâ hırıltılı nefes almasına rağmen adamın gözleri büyüdü. "Bu bana hiçbir şey bırakmayacak."

"O zaman sokaklarda dolaşıp yiyecek dilenen bir avanak olacaksın. Herkes bir zamanlar kim olduğunu hatırlayacak. Grimoire Rise Kasabı. O kadar yükselmiş bir adam ki, kısa bir an için güneşe dokunmuş ama sonra eriyip yeryüzüne düşmüş. Şimdi kim olduğunu bilecekler. Başarısız olan ve şimdi başarısızlığından dolayı intihar eden bir adam." Yutkundu, eli kalbinin üzerinde kıpırdayan yara izine bastırmak için kalktı. "Ben merhametliyim, çünkü yaptığın her şeyi hatırlayacaksın. Diğer herkes için yaşlı bir adamın bedenine girmiş bir çocuktan başka bir şey olmayacaksın, acıyacıkları halsiz bir aptal. Ama sen gerçekte kim olduğunu bileceksin."

Elric yaptığı işkencenin yaratıcı olduğunu düşünmüştü ama bunu yapmasını isteyeceğini hiç düşünmemişti. Callum Quen, toz ve kemiklerden oluşan bir şehirden bir imparatorluk kurmuş olmanın gururuyla yaşayan bir adamdı. Şimdi tüm bunları elinden alacak ve ona hiçbir şey bırakmayacaktı.

"Onu yeniden inşa edeceğim," diye hırıldadı Callum. "Bunu bir kez yaptım. Yine yapacağım."

Ona doğru yürüdü ve diz çöktü, koyu renk saçları vücuduna dolanıyor ve ona seçtiği avını seçen vahşi bir tanrıça görüntüsü veriyordu. "Bana ne dedin sen? Zamanın çoktan tükendi, Kasap. Sen yaşlısın ve günlerin sayılı."

Yüzü bembeyaz kesilmiş, Elric omzunun üzerinden belirirken bile korku ve nefretle ağarmıştı. İkisine de küfretti, tısladı ve tükürdü ama Elric elini Callum'un yüzünde gezdirirken bu küfürler sonunda silikleşti.

Anıları yaşlı adamın içinden çekip çıkardı ve Jessamine'in daha önce yaptığı gibi onları içine çekebilmesi için ona doğru itti. Kaburgaları genişledi, ince kemiklerin arasındaki küçük oyuklar onları içine çekerken hareketle dalgalandı. Hayatının sona ermesine yardım eden adamdan anılarını ve gücünü çalıyordu.

Dilinde onun korkusunun tadını aldı, buruk Ravor ona bulaştığı zamanların anısıyla yanıyordu. Yarasını saklarken onunla birlikte yürüdü, zamanının kısa olduğunu biliyordu. Yaşamak için bir şansı olduğunu bildiğinde umudun o harika Nadir'i ve enfeksiyonunu bir şekilde öğrenmiş olan Leon'la olan bağlantısı. Callum'un tek bir seçeneği olduğunu bilmenin verdiği çaresizlikle birlikte gözlerinde yaşlar birikti: sevdiklerine ihanet etmek zorundaydı.

Ama tüm bunların arasında zayıf bir adam gördü. İntihar etmek zorunda kalmamak için başkalarına zarar vermeye hazır bir adam ve haklı bir öfke kanını kaynattı. Bu doğrudu. Onun sonunun gelme zamanıydı.

Ve sonra Grimoire Rise Kasabı artık yoktu. Onun yerine, yüzünde masum bir gülümsemeyle duvara yaslandı.

"Alo?" diye sordu, sırtışı biraz aptallaşmıştı. "Burada kim varmış bakalım?"

Ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı, Sybil'e doğru yürürken saçlarının uzun kuyruğu omurgasının altında sallanıyordu ve kadının tutması için bir el uzattı. "Gel kardeşim. Buradan ayrılıyoruz."

"Peki ya diğerleri?" Elric intikam arzusuyla adeta titreşerek sordu. "Ona yardım edenler mi?"

Karanlık, lanetli gözler ona bakmak için döndü. O siyah gözlerin etrafındaki koyu mor çürükler derinleşiyor gibiydi. "Hepsini öldürün."

"Eve mi geliyorsun?" Sybil kapüşonunu yüzüne doğru çekerek sordu. "Önce halletmem gereken işler var."

"Tanıdığın seni özlüyor."

Gülümsedi, arkalarındaki binalarda insanların sürüler halinde öldüğünü bildiği halde yüzündeki yumuşak ifade tuhaftı. Ne de olsa onların ölü bedenlerinden birinin giysilerini almıştı. Ama sabah ışığına adımını attığı anda başını gökyüzüne kaldırdı ve temiz havayı içine çekti.

"Birkaç dakikalığına bundan kurtulmak istiyorum," diye fısıldadı. "Bir krallık için savaşmaya geri dönmeden önce birkaç saatliğine her şeyin gitmesine izin vermek istiyorum."

Baktığında Sybil'in yüzünde bir sırıtış vardı. "O zaman kaç, mezarcı. Bırak tanrın seni kovalasın ve avın sonunda ikinize de nasip olsun."

Jessamine bu arzuyu sorgulamadı. Fabrika Bölgesi'nin ara sokaklarına doğru hızla ilerledi. Arkalarında cesetlerle dolu bir bina bırakan iki kadını kimse fark etmeden, çığlıklar kimseyi uyandırmadan. Elbette, o binalardaki her ölü adamın derisine yapışan kara büyü söylentileri de olacaktı. Ancak insanların bir tanrının geri döndüğünü anlaması biraz zaman alacaktı.

Karanlık sokaklarda koşturdu. Yaşıyordu. Ölümle birçok kez yüzleştikten sonra, artık sondan korkmadığını biliyordu. Bu krallık için, halkı için savaşıacaktı ve kimse onu durduramayacaktı.

Dükkânlarını açmak için erkenden uyanan dükkân sahiplerinin yanından koşarak geçen Jessamine kendini ilk kez ölmeden önce olduğundan daha canlı hissediyordu. Güç parmak uçlarında çatırdıyordu. Güç damarlarında dolaşıyordu, çünkü ona bağlıydı.

Bir tanrıya.

Onun hayatını tekrar kurtarmakla kalmayıp, öldüğünde gözyaşı döken ölümsüz bir tanrı. Bu ne anlama geliyordu? Hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, onun için savaşmasını söylediğiydi ve eğer göğsündeki davulların ritmi bir uyarı değilse, ne olduğunu bilmiyordu.

Bir tanrıyı gerçekten sevmek imkânsızdı. O, bu kadar sıradan bir şeyle tatmin olacak bir yaratık değildi. Annesini seviyordu. Bir zamanlar Callum'u bile sevmişti.

Elric'e karşı hissettiği şey bunun da ötesindeydi. Bu his saplantı, ihtiyaç ve hayatında hissettiği en büyük arzu dalgasıyla harmanlanmıştı. Tıpkı onu çağırdığı gibi, şimdi de onun kendisini çağırmasını istiyordu.

Tanrısının önünde diz çökmeye hazırdı. Ona sadece kendisinin yapabileceği gibi tapınmak istiyordu.

Elric ona hayattan daha fazlasını armağan etmişti. Ona o kadar sınırsız bilgi ve güç vermişti ki, neredeyse akıl almazdı. O, hayatındaki her şeyin sonu ve başlangıcıydı.

Neden bu kadar uzun zamandır bununla mücadele ettiğini anlayamıyordu.

Fabrika Bölgesi'nden çıkması saatler, Su Bölgesi'nden kimse görmeden geçmesi ise bir başka gün sürdü. Jessamine geri geri giderek daha önce hiç girmediği semtlerin farklı bölgelerine girerken bile bir kez bile durmadı. Durmak zorunda olduğunu hissetmiyordu. Ne nefessiz kalmış ya da yorulmuştu ne de vücudunun yemeğe ya da suya ihtiyacı vardı. Büyü ve güçle doluydu ve ay her çıktığında, içindeki bir şeyin dünyaya gümüşü dallar saçtığına yemin ediyordu.

Sihir parmaklarının ucunda şarkı söyledi ve göğsünden dışarı fırladı. O Sihir. Güç onun özünde vardı.

Şimdi anlıyordu. Neden bu kadar çok cadının bundan daha fazlasını elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu anladı. Ama onda da güç vardı. Onu isteyen, ona ihtiyaç duyan, *onun yasını* tutan bir ortağa sahip olmanın gücü.

Sonunda, denize bakan bir uçurumun kenarında durdu. Hemen sağında eski evinin gölgeli dış hatları vardı. Kale denizin kenarında duruyordu, hava koşullarına açıktı ve etrafı taş duvarlarla çevriliydi.

Kral hâlâ orada mıydı? Sarayında öyle derinlere kök salmış bir darbeyle onu devirebileceğini düşünen aptal adam? Çözmesi gereken fare yuvası iyice düğümlenmişti. Ama şimdi ihtiyacı olan tüm araçlara sahipti.

"Yakında," dedi, sesi rüzgârda evine doğru ilerliyordu. "Yakında tekrar benim olacaksın."

Bir el boğazına dolandı, güçlü, yaralı parmakları tenine sürtünüyordu. Ona dokunduğu anda kim olduğunu tam olarak anladı. Nasıl anlamasın ki? Adam tenine öylesine işlemişti ki, onu başka herkesten ayırt edebilirdi.

Adamın pençesine yaslanarak, tüm ağırlığını taşıyacağına güveniyordu. "Tekrar söyle," diye hırladı kulağına.

"O kale benim ve yakında onu geri alacağız."

Sırtına doğru alçak bir uğultu yükseldi. Eli boğazından aşağı kaydı, göğüslerinin arasından geçip karnına indi. Yaralı eli gömleğinin kumaşına takıldı ve avucunu kalçalarının arasına sıkıştırana kadar gömleği onunla birlikte aşağıya sürükledi.

Hızlı bir çekiş, onu kendisine doğru bastırması için gereken tek şeydi. Onu kendisine doğru kaydırırken sikinin sert çubuğu sırtına saplandı, Ingers bacaklarının arasından aşağı kayarken onları yavaşça birlikte salladı. "Beni dirilttin, kâbus."

"Ben yaptım." Bacaklarını biraz daha açarak tekmeledi, bir tanesi kayalığın kenarından kayarak dalgaların üzerinde sallanıyordu. Ama adam onu tuttu ve aşağıdaki ufalanan kayalara kadar düşse bile ölmesine izin vermedi. Daha önce bir kez o dalgalara düşmüş ve hayatta kalmıştı.

Boynunun yan tarafına doğru bir başka alçak hırıltı, ayaklarını daha da geniş bir şekilde tekmelediğinde nabzını hızlandırdı. "Seninle bitmemiş bir işimiz var."

"Neymiş o?"

Adamın eli boğazına dolandı ve onu neredeyse nefes alamayacak kadar sıkı tuttu.

Görüşünün kenarlarında yıldızlar parılıyordu.

"Seni en son kucakladığımda, senin için dizlerimin üzerine çökmemi sağlamıştın." Parmakları daha da aşağı kayarken dudakları kadının hızla atan nabzına bastırdı. "Şimdi sana sorularım var."

"Ne soruları?"

"Benim için ölmeye hazır mısın?"

"Evet," diye inledi ve adam nihayet onu bacaklarının arasından kavradı. İşaret parmağı tembelce klitorisinin etrafında daireler çizdi, vücudunda şimşekler çaktıran küçük hareketler. "Çünkü beni geri getireceksin."

"Sana hayatını geri verdiğimde söz verdiğin gibi bu krallığı benim için yok edecek misin?" Dili kızın boynunda bir çizgi çizdi, sonra kulak memesini ağzına aldı. "Benimle birlikte kötü adam olur musun?"

Ona her şeyi vaat ederdi. Yeter ki ona biraz daha sert dokunsun, istediği gibi avucunun içine girsin. Sürtünmeye ihtiyacı vardı. Neredeyse acı verecek kadar içinde biriken bu güçlü enerjiyi serbest bırakmaya ihtiyacı vardı. "Evet," diye sızlandı. "Evet, seninle birlikte bu krallığı yok edeceğim."

"Güzel." Adam kadının boynunu sertçe ısırdı. "Çünkü onu kraliçesi görkemli bir cadı olan yeni bir imajla inşa edeceğiz."

Bir güç dalgası onu sarstı, kıyafetlerini küle çevirdi ve vücudunu küçük siyah çizgilerle kapladı. Tıpkı onunla birlikte o âlemdeymiş gibi, o gölgelerin içinde hapsolmuşken ve onu gerçekten göremezken. Tadına bakamıyordu.

Ona dokunmak. İşte böyle.

Jessamine gözlerinin kapanmasına izin verdi ve sadece *hissetti*. Aynı güç dalgası onun giysilerini de eritmişti. Şimdi adamın sıcak damgasını Resh'inin üzerinde, sikinin ağırlığını sırtına bastırırken ve kaslarının sıcaklığını etrafını sararken hissedebiliyordu. Ona doğru eğilirken yaptığı her seğirmeyi ve Rex'i hissedebiliyor ve her iniltinin içinde yankılandığını hissedebiliyordu.

Parmakları bacaklarının arasına girdi ve neredeyse müstehcen bir ses çıkararak ıslaklığına daldı. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü adam onun arkasındaydı, onu bir uçurumun kenarında tutuyordu ve kadının tek istediği daha önce olduğu gibi onun kollarında parçalanmaktı.

Adamın boşa kalan eli göğsünü avuçlamak için yukarı kalktı, parmaklarının meme ucuna değmesiyle vücudunda daha da fazla his yayıldı. Başını adamın omzuna yasladı ve adam onunla oynarken nefes nefese kaldı.

"Benim için gel, kabus."

Gözlerini açtı ve adamın onun formuna bakmasını izledi. Gözleri göğüslerinin kabarıklığında, bacaklarının arasında çalışan bileğinin görüntüsünde oyalandı ve neredeyse emir üzerine boşaldı.

"Hayır," diye fısıldadı, bir kolunu onun boynuna doladı ve bir öpücük için onu aşağı çekti. "Sen içimdeyken boşalmak istiyorum."

Adamın siki kadının sırtını tekmeledi ama sonra adam tutuşunu değiştirdi. İki eliyle onu kalçalarından kavradı ve aniden havaya kalktı, sırtı hâlâ adamın göğsüne dayanıyordu ama şimdi adamın siki bacaklarının arasındaydı.

Adamın geniş başı kadının girişini dürtüyor, yeterince yakın olmayan ince vuruşlarla onunla alay ediyordu. Adam büyüktü, o kadar damarlıydı ki ağzı sulandı ve yine de onun kendisini yararak açtığını hissetmek istedi.

"Hayır," diye homurdandı, aniden onu kollarında döndürerek kollarını ve bacaklarını ona doladı. "Boşaldığında adımı haykıracaksın, ama önce sana son bir test yapalım, kâbusum."

Ve sonra onları uçurumun kenarına götürdü.

Rüzgâr saçlarını savuruyor, ondan ve onu çevreleyen karanlıktan başka her şeyi görmesini engelliyordu. Ve ölüme doğru düşüyor olmalarına rağmen, kesinlikle aşağıdaki kayalıklarda kendilerini parçalara ayırmak üzereydiler, yine de vücudundaki her santim tutkuyla onu öptü. Ve sonra, tam da

Taşlara çarpmak üzereyken, taşlar göz kırparak yok olurken büyünün değişimini hissetti ve adam ona saplandı.

Adam gerçekten de beklediğinden daha büyüktü. Göbeği onun etrafında kasıldı, aniden neredeyse yarılacak kadar doldu ve yine de yeterli olmadı. Boğazından alçak bir inilti koptu. Tutku ona sertçe vurdu. Ona daha sert çarptı.

Ne zaman ve nereye indiklerini bilmiyordu ama tek bildiği, adam içine girerken artık yaslanabileceği bir şey olduğuydu. Adamın hızı cezalandırıcıydı ama bakışlarında binlerce güneşin sıcaklığı vardı. Onu tüketmek istiyordu. Kendini onun içine o kadar derin gömmek istiyordu ki ikisi aynı kişi olacaktı.

"Daha fazla," dedi elini adamın boynunun arkasına dolayarak ve onu kendisine yaklaştırarak. "Daha sert."

Ona vahşi bir sırtış fırlattı ve sonra kalçalarını ileri attı. Daha derine. Daha sert. Onu överken gözlerinin içine baktı. "şu haline bak, cadı. Beni çok iyi, çok derinden alıyorsun. Hiç böyle hissetmemiştim."

"İki yüz yetmiş on beş yıl oldu Elric."

"Asla," diye vurguladı, kolunu kalçalarının altından geçirip onu daha da derine çekti. "Sadece seninle."

Gölgelerden oluşan iplikçikler vücudunun üzerinde yuvarlanıyordu. Bileklerini sararak, göğüslerinin üzerinde oynayan, klitorisinin etrafına dolanan ve sertçe ovuşturan diğerleri için onu yerinde tutuyorlardı. İnledi, orgazmı gittikçe yükseliyordu.

"Elric," diye haykırdı.

"Yine kabus."

"Elric!" Bu seferki çığlığı, tüm vücudu Elric'in etrafında kenetlenip onu öyle bir sıktı ki, Elric içinde sarsılarak durdu.

Ama onun kendisine doğru kıvrıldığını görebilmek için gözlerini açık tuttuğundan emin oldu. Böylece onun gözlerinin nasıl kapandığını ve uzun bir iniltiyle çenesini nasıl sıktığını görebiliyordu. Onun içine girdiğini hissetmek, bunun onu nasıl etkilediğini görmek, onu dünyayı sarsan bir başka orgazma sürükledi. Daha da sert bir şekilde sıktı ve sonra bu hisle nefes almaya çalıştı.

"İşte benim kızım," diye fısıldadı, kalçalarına oturana kadar onu kollarında kaldırdı. "Kahretsin, sen mkemmelsin."

Adamın burada olduğunu anlayınca ona biraz daha sıkı tutunarak nefesini içine çekti. O gerçektir. Ona dokunabilen sadece o değildi, herkes dokunabilirdi. Onun sayesinde hayata gelmiş bir tanrıydı.

"Buradasın," diye fısıldadı onun terden sıırıslılam olmuş omzuna. "Gerçekten buradasın."

Ona biraz daha sıkı sarıldı. "İyi ya da kötü, bir tanrıyı dirilttin Jessamine."

Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu hâlâ bilmiyordu ama şu anda umurunda değildi. Ona tapıyordu. Ona takıntılıydı. Ondan uzakta olsa da idare edemezdi çünkü onu bedeninden tamamen soymuş ve dünyayı dizlerinin üzerine çöktürmek isteyen vahşi ve kötü bir cadiya dönüştürmüştü.

Ve hoşuna gitti. Her şey hoşuna gitmişti.

Dudağını ısırarak başıyla onayladı. "Bundan sonra yapmamız gereken işler var ve sanırım sana yanımda ihtiyacım olacak. Gerçekten yanımda olmana."

"Öyle mi?" dedi kıkırdayarak, parmaklarını çenesinin üzerinde gezdirebilecek kadar geriye yaslanarak. "Sana böyle dokunmak çok daha iyi hissettiriyor."

Gülümsedi, aniden utangaçlığa kapılmıştı. "Düşündüğünden farklı mı?"

"Umdüğumdan daha iyi." Parmaklarını köprücük kemiğine kadar takip etti, oradaki oyuk ve gölgeleri izledi. Adamın eli göğsünü avuçlamak için hareket ettiğinde kadın ona doğru eğildi, sonra yavaşça karnının çizgilerini takip etti. "Henüz seni burada tatmadım ve bunu yapmak için saatler harcamak niyetindeyim. Artık tamamen ölümlü değilsin Jessamine. Bir tanrıya bağlısın."

"Neden beni bu konuda uyarıyorsun?" diye sordu nefesi kesilerek.

"Çünkü bir insan çok fazla gelmekten ölebilir mi bilmiyorum." Gözleri karardı. "Ama ben 1. kez gelmeye niyetliyim."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, nerede olduklarını görebilmek için birkaç dakikalığına tutku ve arzusun bulanıklığını dağıtmaya çalıştı. Adamın ağzı kendisine doğru gelirken sağ tarafa baktı. Adam boynunun uzun çizgisini öpmekle meşgulken, "Neredeyiz?" diye sordu.

"Mağarada," diye

mırıldandı adam.

"Nerede mağara?"

"Malikanenin yakınında."

"Oh." Öyleydiler.

Mağara oldukça temizdi ve duvarda cadıların daha önce burada bulunduğunu gösteren oymalar vardı. Koruyucu rünler ve birilerinin buraya son gelişinden bu yana geçen yıllar içinde çürümüş kürk yığınları. Yine de hava mevsim normallerinin dışında sıcaktı ve yakınlarda bir kaplıca olup olmadığını merak etti. Çünkü hava nemli, yapış yapıştı ve burada tamamen çıplak olmayı umursamayacağı kadar sıcaktı.

Bir kolunu onun boynuna doladı. Adam çoktan içinde sertleşmeye başlamıştı ve bu his oldukça dikkat dağıtıcıydı. "Gölge yürüyüşü yapabiliyor musun?"

"Onun gibi bir şey. Gölgelelerin olduğu yerde ben de olabilirim." Omzuyla boynunun birleştiği yeri sertçe ısırdı. "Daha fazla konuşmak ister misin yoksa seni hissetmenin tadını çıkarabilir miyim?"

"Birkaç dakika içinde beni hissetmenin tadını çıkarabilirsin." Ama aralarına uzandı, Ingers'ı onun horozunun kalın genişliğinin etrafında sıkıyor, böylece ikisini de kızdırmak için sadece birkaç vuruşla yukarı ve aşağı kayabiliyordu. "Callum'un anıları."

"Berbat, tahmin ediyorum."

"Evet." Onu kucağına alıp diz çöktüğü yerden avuçlarına yaslanarak içine doğru itti. Bacaklarını biraz daha açarak onu üzerine yayılmaya zorladı. Gözleri, uyluklarını Rex'e çevirmek ve biraz daha hareket etmek dışında, onu soktuğu yerden ayrılmadı. Onun içine girmesini izliyordu.

O ne diyordu?

Doğru. "Mahkemelere sık sık gelen bir fahişeye yakın çalışıyordu. Kuzenimdi. Benden hep nefret ederdi ve nedenini asla anlayamazdım. Görünüşe göre evleneceğim adamla yatıyormuş."

"Onu öldürme nedenlerimize bunu da ekle."

"Aynen öyle." Kendini onun kalın kalçalarına dayadı. "Ona Poppet Keeper diyorlar ama onun adı Fortuna Beaumont. Aramızda gereken bir sonraki kişi o. Leon Bishop'a en yakın kişi o ve her şeyi biliyor. Beni nasıl öldürdüğünü, onunla kimlerin çalıştığını ve onu nasıl parçalara ayıracağımızı."

Eli yine kadının boynunu çevreledi ve güçlü kaslarla dolu düz bir kolla boğazını sıkı. Tembelce içine doğru itti, ritmi çıldırtıcı olduğu kadar alaycıydı da. "Onu benimle birlikte öldürmek mi istiyorsun, vahşi şey?"

"Evet," diye inledi. "Seninle birlikte dünyayı yok etmek istiyorum."

Teşekkür

Bir kitap yazmak asla tek başına yapılmaz ve burada teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki muhtemelen hepsini unutacağım. Abby, editörlük becerilerin bu kitabı çok daha iyi hale getirdi ve tüm sorularıma ve gönderdiğim çok sayıda e-postaya katlandığın için sonsuza dek minnettarım. Rachel, kader beni sana gönderdiği için sonsuza dek minnettarım. Yazma yolculuğumun pek çok aşamasında bana çok yardımcı oldun ve birlikte çalışmaya devam edeceğimiz için çok heyecanlıyım.

Suç ve hayat ortağım Tate'e sonsuz teşekkürler. Bu kitaptaki sahnelerin üzerinden geçmemi dinlemek, laf kalabalığının doğru olduğundan emin olmak için hikayenin bazı bölümlerini sana okumamla uğraşmak ve genel olarak yol boyunca beni desteklemek için çok fazla zaman harcadın.

Ailem için. Sana bir gün büyük işler yapacağımı söylemiştim ve sen benden bir an bile şüphe etmedin.

Bu Seriden Daha Fazlası

Kalpsiz Olan

Kitap 2

*Gravesinger serisinin bir sonraki kitabına göz atmak için
okumaya devam edin*

KALPSIZ OLAN

EMMA HAMM

Galeri Kitaplar'dan çok yakında!

1

Benekli güneş ışığı tıpkı hatırladığı gibiydi.

Altın ışınların kristal desenleri zümrüt yaprakların arasından geçip Elric'in yüz hatlarına dağılıyordu. Onlara uzun süre baktığında görüşünü kıvılcımlar kaplıyordu ama bu da güzelliğin bir parçasıydı. Biraz acı, *hayatta* kalmak için yapılan her fedakârlığa değdi.

Çimenlerin üzerinde yataken, tenine değen her bıçağı hissediyordu. Kokusunu alabiliyordu.

Etrafında büyüyen yeşilliklerin ve yaprakların arasından esen rüzgârın sesini duyuyordu. Meşe yıldızları, kuş cıvıltılarının ritmik tınlarıyla uyum içinde hışırdıyordu. Çıplak göğsüne değen rüzgâr, tenindeki teri serinletti. Ve

Üstündeki safir gökyüzü, başının üzerinde sürüklenen Rui bulutlarıyla noktalanmıştı. Gökyüzünün denizindeki tekneler, o onları izlerken hafifçe ileri doğru sallanıyordu.

Parmakları saçlarında gezindi, bu forma ilk girdiği zamankinden daha uzun olan kalın telleri taradı. Bu bedende değişiklikler vardı ama geçen seferki kadar çok değildi. Her reenkarnasyonunda farklı olmuştu ama bu sefer önceki haline benzemek istiyordu. Ne de olsa insanların tanıma olasılığı en yüksek olanlardı.

Belki de bunun nedeni Jessamine'in gördüğü şeklin bu olmasıydı. Bu beden onun bir heykel gibi baktığı, yüzünün kızarmasına neden olan bedendi. Bir parçası o kızarıklığı sadece mermerden yapılmış kopyası için değil, kendisi için de görmek istiyordu.

Başı Jessamine'in kucağına yaslanmıştı. Jessamine bir eline yaslanmış, onunla birlikte bulutlara bakıyor ve sessizce birbirlerine eşlik etmenin tadını çıkarıyorlardı. Callum'u sadece birkaç gün önce yenmişlerdi ve her şey bir sonraki adımlarına hazırlanmak, Elric'i bu yeni bedene alıştırmaya çalışmak ve Sybil'le tanışmak gibi karmakarışık bir karmaşa içinde geçmişti. Onunla dilediğinden daha az zaman geçirmişti.

Jessamine iç geçirmeden önce parmaklarıyla saç tellerinin ucundaki düğümü çözmeye çalıştı. "Her şey hatırladığın gibi mi?"

Onun ne istediğini biliyordu. Hayat. Yaşamak. Bu temiz havada nefes almak hayal ettiği her şey miydi?

Elbette öyleydi. Özlediği her şeydi ve bundan çok daha fazlasıydı. Bu hayat, sihir ve güç dalgaları halinde içinden geçiyordu. Onu tüketmek istiyordu. Artık burada olmayacağı an için yaşamın her parçasını yutmak.

Yine de bir yanı tüm bunları kaybetmekten korkuyordu. Eğer bu hayata çok yakınsa, bundan çok zevk alıyorsa, o zaman karanlıklar diyarına döndüğünde sadece daha fazla acı çekecekti.

Parmakları saçlarından şakaklarına doğru kaydı ve yüzünü nazikçe kaldırdı. Elric çok şey gören o karanlık gözlere bakmak zorunda kaldı. Ama tanrılar, ne manzara ama.

Jessamine gerçekten de kâbus gibi bir cadıydı. Callum'la yaptıkları ilk dövüşten sonra, bir mezarcı olmanın gerektirdiği her şeyi benimsemişti. Vahşi, siyah saçları yüzünün etrafında duman gibi dalgalanıyordu. Boynundaki işareti artık gümüş renginde parlıyordu,

Sanki boğazına metal bir tasma takmış gibi. Bu, onun kendisine bağlı olduğu kadar kendisinin de ona bağlı olduğunun kesin bir işaretiydi. Onun mezar taşıyıcısı.

Küçük bir sihir kıvılcımı parmaklarının arasından geçerek çenesinin dış hatlarını çizirken adamın teninde titreşti. "Ne düşündüğünü anlayabiliyorum," diye mırıldandı. "Bu bir Reeting anı değil. Bu senin anın. Bunu sana ben hediye ettim ve geri almayacağım."

"Biliyorum," diye fısıldadı, bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurdu ve birkaç dakika orada kaldı. "Ama inanman biraz zaman alacak, cadı." diye eklemekten önce ciğerlerini onun ağır kokusuyla doldurdu.

"Kalbimi nasıl da kırıyorsun, sevgilim." Sanki zorlanmış gibi eğildi ve adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Orada birlikte oyalandılar, sadece yumuşak, pelüş bir dokunuşla birbirlerine bağlandılar. Ama bu, içindeki sihir depolarını yeniden doldurmak için ihtiyaç duyduğu her şeydi. Onu içine çekti. Teninin altında kaynayan tüm o güç, gün geçtikçe daha da güçlenen bir bağla orada inşa edilmişti.

O bir cadıdan daha fazlasıydı ve bunu biliyordu. *Onun* cadısıydı.

Nefes almak için geri çekildiğinde, yüzündeki şaşkın ifadeye baktı. Tutkunun pençesinde kıvranan pek çok kadın ve öyleymiş gibi davranmaya çalışan cadılar görmüştü. Bir yalancının neye benzediğini biliyordu ve yüzyıllar süren yaşamı boyunca insanları okumayı öğrenmişti.

Jessamine en az onlar kadar dürüsttü. Patlamış gözbebekleri ve ona bakarkenki sarhoş gülümsemesi gerçektir.

Elini ensesine dolamaktan ve onu bir öpücük daha için kendine çekmekten başka ne yapabilirdi ki?

Kadının nefesi onun nefesi oldu. Ağzının derinliklerini keşfederken nefes yoluyla birbirlerine bağlandılar. Öpücüğündeki tutkunun tadını alabiliyordu. Aralarındaki büyüün kıvılcımlandığını hissedebiliyordu, vücudundaki her kası geren başka bir elektrik zıplaması.

Hayattaki tüm deneyimler arasında en çok özlediği şey buydu. Başka bir insanla bağ kurmayı, ama bundan da öte, *onunla* bağ kurmayı. O gölge âlemde, onun tadına hiç bakamamış, ona dokunduğunda boğazının arkasına takılan küçük iç çekişleri hiç açıkça duymamıştı. Asla

Saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu hissetti ya da kendi diyarının gölgelerinde gözlerinin ne kadar canlı parladığını gördü. İçinde boğulmak istediği karanlık, unutulmaz kürelerdi onlar.

Ne kadar güzel bir şey yakalamıştı. Hayatına çekmek için ne kadar çarpıcı bir mezarıcı. Belki de bu dünyada hâlâ tanrıların varlığı devam ediyordu, çünkü onun var olmasını dileyen kişi kesinlikle o değildi.

Kadın geri çekildi, parmakları adamın çenesinde duruyordu. "Ne düşünüyorsun?" "Sadece güzelliğini."

"Bir zamanlar olduğum prenses değilim artık," diye cevap verdi yumuşak bir kahkahayla. "Beni kalede görmeliydiniz."

"Koridorlarda dolaşan ilkel bir prenses mi? Her gün heyecan verici bir şeyler olmasını bekliyor olmalısın. Hayır, seni şu an olduğun gibi görmeyi seçiyorum." Parmakları kızın ensesindeki saçlara dolandı ve dudaklarını kızın kuğu gibi gerilmiş boğazına bastırabilmek için başını yana eğdi. "Vahşi ve çözülmüş."

O iç çekiş. Onu öptüğünde her zaman verdiği o yumuşak, kalıcı iç çekiş ona kendini yeniden bir tanrı gibi hissettirdi.

Bu duygudan, hayatta ve iyi olduğunu ve hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini bilmekten zevk alıyordu. Bu şekilde kalabilmek için elleri ve dizleri üzerinde debelenmesi gerekse bile bunu yapacaktı. Eğer ona ihtiyacı olursa yalvarırdı.

Bir şey zihninin arka tarafını tırmaladı. Tırnakları tüm vücudunda geziniyordu. Boynunda, omuzlarında ve sırtında gezindiklerini hissedebiliyordu. Böyle bir dokunuş imkansız olmalı. Tabii...

Doğruldu, bunun ne anlama geldiğini anladığında neredeyse kafaları birbirine çarpacaktı.

"Elric?" diye sordu, yüzünün önüne düşen saçlarını sabırsızca omzunun üzerinden itti. O kocaman gözleriyle ona baktı. Bir an için onun da bunu hissetmemiş olmasına şaşırdı.

Ama nasıl yapabiliirdi ki? Jessamine bir mezarıcıydı ama kendini herhangi bir cadılar meclisine bağlamamıştı. Yakınında olmadıkları sürece başka bir cadının varlığını hissedemezdi. Bir hayaletin pençelerini tüm ruhuna geçirmiş gibi hissettiğini bilemezdi.

"Elric?" diye tekrar sordu, bu kez sesi ilk seferkinden çok daha endişeliydi. "Ne oldu?"

"Başka bir cadı," diye mırıldandı. "Biri bana tapıyor."

Her ne kadar iyi bir şey olsa da, onunla bağlantı kurmaya çalışan başka bir cadı olduğunu bilmek vücudunda korku dalgaları yarattı. Onun adına ne kadar çok insan kurban ederse, o kadar güçlü olacaktı.

Büyüsünün kuyuları derin ve eskiydi ama bu sonsuz oldukları anlamına gelmiyordu. Onun adına kurban kesen cadılar ona enerji veriyordu. Daha şimdiden gücünün arttığını, kabardığını hissedebiliyordu. Bu gerçekten de baş döndürücü bir kokteyldi.

Bu kararlı bir cadıydı. Bir araziye girmiş ve bir adamın değerli ineğini almıştı. Hayvan sürüdeki diğer hayvanlardan daha iyi süt üretiyordu. Birisi hayvana ilgi ve hürmet göstermişti, bu yüzden onun ölümü büyüünün büyük şemasında çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

"Bana bir ineği kurban ediyor," diye mırıldandı, cadının yaptığı şeyin hissine odaklandığı için görüşü neredeyse kaybolmuştu.

"Bunu hissedebiliyor musun?" Jessamine elini tutmak için uzanarak sordu, sanki bu onu sakinleştirmeye yardımcı olabilirmiş gibi. "Ne yapıyor Elric?"

"Bir şey istiyor. Hepsi öyle yapar."

Ama ne istiyordu?

Zihninin içinde, onun dilinden dökülen eski kelimeleri duydu ve o anda bunun bir büyü kitabı bulup deneyeceğini düşünen bahtsız bir kız olmadığını anladı. Bu kadın eğitilmişti.

Kutsal büyüünün belirli bir dilde söylenmesi gerekiyordu. Bu kelimeleri okuyan herhangi biri tökezler ya da yanlış telaffuz ederdi. Ama bu kadının okuyuşu neredeyse mükemmeldi. Güçlü bir büyü. Onu selamlamak için yaşayanların ve ölülerin diyarlarında kürek çeken bir büyü.

Cadı yardım için ona seslenirken fısıltılı sözler zihninden süzüldü. "Ölülerin

Tanrısı, Ölümsüz Olan'ın kendisi, senden eski yöntemleri çoktan unutmuş zavallı bir kuluna acımanı istiyorum. Uzun yıllardır ibadet etmediğim için beni bağışlamanı diliyorum. Benim için en değerli kişiyi neredeyse kaybediyordum

ve onu takip eden karanlığı yırtmak için benim adıma savaşman için dua ediyorum. Onunla daha fazla zaman geçirebilmek için ölümle savaşmanız için size yalvarıyorum." "Birinin ölmesini engellememi istiyor," diye mırıldandı.

"Bu basit bir şey

rica ediyorum. Bunu görmezden geleceğim."

"Görmezden mi geleceksin?" Jessamine'in eli onun kolunda sıkılaştı. "Elric, yüzyıllardır ilk kez biri sana tapıyor."

"Sybil bana tapıyor."

Cadıdan bahsetmişken, onun evden çıkıp kendilerine doğru koştuğunu görebiliyordu. Koşarken yırtık pırtık eteklerini dizlerinin üzerinde tutuyor, saçları neredeyse başının tepesindeki düğümden dışarı dökülüyordu.

Sybil'in onlara ulaşmak için çırpınışını, Jessamine ayağa kalktığı anda bile oturmaya devam edişini izledi. Yine de mezarcının kendisine doğru hiç de etkilenmemiş bir bakış attığını fark etti.

"Onu buraya kadar koşturacak mısınız?" Jessamine sordu. "Evet."

"Onunla en azından yarı yolda buluşabiliriz."

"Benim yanıma koşmayı seçen o, Jessamine."

"Bu orada bir eşek gibi oturman gerektiği anlamına gelmez," diye tısladı. "Belli ki bir sorun var."

Elini uzatıp Jessamine'in ayak bileğine doladı ve Jessamine diğer kadına doğru hamle yapabilecekken onu olduğu yerde sabitledi. "Jessamine, ben bir tanrıyım. Senden başka kimsenin yanına koşmam. Ses tonunu yumuşat, mezarcı ve hizmet ettiğim tek kişinin sen olduğundan emin ol."

Çok geçmeden Jessamine'in bir tanrıyla eşleşmenin ne demek olduğunu anlaması gerekecekti. Onlar diğerlerinden üstündü. Sadece daha güçlü oldukları için değil, yapabildikleri şeyler yüzünden de. Onun tek bir sözüyle tüm dünyayı kükürt ve külden başka bir şey kalmayacak şekilde yerle bir edebilirdi. O artık normal bir kadın değildi.

Ama zaten hiçbir zaman da olmamıştı. Annesinin ona prenses olmakla kadın olmanın aynı şey olmadığını nasıl öğrettiğini merak ediyordu.

Sybil nihayet yanlarına ulaştı, zorlukla nefes alıyordu, gözleri vahşi bir şekilde ona bakıyordu. "Hissettin mi?" diye sordu, sesi çılgınca geliyordu. "Bana senin de hissettiğini söyle."

"Hissettim."

Jessamine ikisinin arasına baktı. "Biri bir kutsama yaptığında ikiniz de bunu hissedebiliyor musunuz?"

"Bundan daha fazlası," diye yanıtladı avuçlarının üzerine yaslanıp başını güneşe doğru eğerek. "Bana kurban olan bir cadı tüm dünyada dalgalanmalar yaratır."

cadılar meclisi. Eğer böyle bir fedakârlıkta bulunuyorsa zaten büyüünü bana ve dolayısıyla meclisime adanmış demektir. Yani bunu sadece ben değil, meclisin geri kalanı da hissedebilir. Bu durumda, Sybil."

"Başka bir cadı sana kurban veriyor, Ölümsüz Olan," diye araya girdi Sybil.

Kadının bu sözleri söylerken duyduğu saygıyı neredeyse hissedebiliyordu. Ama bu sözler buz gibi bir korku dalgası yaratmıştı. Bu duygu, hayatının her adımında onunla birlikte yürüyen bir hayaletti. Cadılar her zaman ailelerini kurmak isterdi. Daha çok kadın, daha çok cadı ve daha büyük bir meclis isterlerdi. Daha büyük bir ev ve daha fazla güç, bir ömür boyu kullanamayacakları kadar içlerinden akan büyü isterlerdi.

Bunların hepsini ve daha fazlasını istediler. Çünkü cadılar hep *isterdi*.

Dünyayı yuttular ve o zaman bile bu yeterli olmadı. Güç bağımlılık yapıyordu ama kendilerini koruyabilecekleri hissi de öyle. Arzularının nereden geldiğini her zaman biliyordu, tıpkı onları besleyebilecek tek kişinin kendisi olduğunu bildiği gibi.

Çok geçmeden, son bir parça büyü için kemiklerini parçalayacak ve emerek temizleyeceklerdi.

"Elric?" Jessamine dedi ve Elric tekrar şimdiki zamana çekildi. İki kadın, sorduklarını duymadığı bir sorunun cevabını bekliyormuş gibi ona bakıyorlardı.

Endişesini bir kenara iterek, içinde çalkalanan anılar yerine onlara odaklandı. "Ne dedin sen?"

"Ona yardım edecek miyiz?" Sybil muhtemelen yine sordu.

Cevabının ne olacağını bildiği için mezar taşına baktı. Jessamine çok şey atlatmıştı ama içinde hâlâ bir aile isteyen bir kız vardı. Umutsuzca bir bağa ihtiyacı vardı ve bunun canını acıtmadığını söylerse yalan söylemiş olurdu.

Onun için kız yeterliydi. Dünyayı şimdi sona erdirebilir ve ölümsüz hayatının geri kalanını sadece onunla geçirebilirdi ve bu onun memnun olacağı bir hayat olurdu.

Ama Jessamine'inin bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. O yüzden bunu sağlamak zorundaydı.

İç çekerek ayağa kalktı ve dizlerindeki ağrının ve ayağa kalkarken kalçasının arkasına batan küçük bir çakıl taşının ısırtığının tadını çıkardı. Hayat her şeyden ibaret değildi.

ve hâlâ hissedebildiği sürece acının hafif sızısının sonsuza dek tadını çıkaracaktı.

"Gel," dedi Gru y malikâneye doğru ilerlerken. "Bu konuyu kimsenin duyabileceği bir yerde konuşmayacağım."

Kadın kurbanını keserken ve ineğin kanı buradan çok uzaktaki bir araziye dökülürken zincirlerin omuzlarına dolandığını, Reş'ine battığını hissedebiliyordu. Cadılara bağlıydı. Elric yüzyıllarını onlara hizmet ederek ve onların kurbanlarından beslenerek geçirmişti, böylece onlar da onun büyüsüyle karınlarını doyurabileceklerdi. Her adım aynı tehlikeli döngüye doğru bir adım daha atıyormuş gibi hissediyordu.

2

Malikâneye döndüklerinde Jessamine neredeyse titriyordu. Kimse konuşmadı. Birkaç kez soru sormaya çalıştığında hem Elric hem de Sybil ona çenesini kapatması gerektiğini söyleyen bir bakış attılar. Ama neden konuşmadıklarını anlamıyordu.

Burada kimse yoktu. Burada yaşadığından beri malikâneye kimse gelmemişti, ondan önce de bir süre gelmemişti. Eminim kimse onları duymamıştır.

Ama ne Elric ne de Sybil içeri girene kadar tek kelime etmediler. O zaman bile Jessamine arkalarından mutfağa doğru ilerledi ki bu bile başlı başına tuhaftı. Elric mezarlarda ya da tüm kardeşlerinin bulunduğu odada buluşmayı tercih ederdi.

heykeller. Onlarla nadiren mutfakta buluşurdu çünkü Sybil'in en güçlü olduğu yer orasıydı.

Elbette bu iyiye işaret değildi. Sybil'e asla üstünlük vermezdi.

Elric kapının yanında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturarak kapının çerçevesine yaslanmıştı. Jessamine'le göz teması bile kurmadı; onun yerine Roor'a baktı.

Sybil tavana asılı otları indirmeye başladı, yemek pişirirken kendi kendine mırıldanıyordu.

"Sadece gergin olduğunda yemek pişiriyorsun," dedi Jessamine. "Başka bir cadı iyi bir şey, değil mi?"

"Bir bakıma," diye mırıldandı Sybil. "Başka bir cadı pek çok anlama gelebilir. Belki de eski günlerde özlediğim cadılar meclisimizden biridir. Cadılar meclisindeki bazı cadıların diğerlerinden daha kana susamış olduğunu düşünürsek, bu muhtemelen iyi bir şey olmaz."

"Hepsi kana susamıştı," diye araya girdi Elric. Jessamine onun ellerini kaburgalarına dayamış olduğunu fark etti. "Bu endişelerimizin en küçüğü. Hepsini hatırlıyorum Sybil. Bu orijinallerden biri değil."

"Ah, pekala." Sybil kesme tahtasını sertçe adanın üzerine bıraktı. Cadı konuşmaya devam ederken çıkan keskin çatlak Jessamine'in sıçramasına neden oldu. "Ölümsüz Olan'ın fiziksel formuna geri dönmesiyle birlikte bu dünyaya daha fazla büyü salındığını söyleyebilir miyim? Büyüye eğilimi olanlar bu gücü eskisinden daha fazla hissediyor olabilirler."

"Eski kelimeleri biliyordu," diye araya girdi, kelimeler neredeyse kulağa... hüznü geliyordu. "Onları doğru söyledi. Biri onu eğitmiş."

"O zaman tanımadığımız bir cadı başkaları yerine sana tapmaya karar vermiş." Sybil sıkıntılı görünüyordu. Kesme tahtasının üzerine bir yeşil biber ve bir soğan koyarken kaşları konsantrasyonla aşağı doğru indi. Biber hafif çürümüşü, soğan ise biraz lapa gibiydi. "Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyorum."

Jessamine takip etmekte zorlanıyordu. "Yeni bir cadı iyi bir şey değil mi? Siz ikiniz bir cadı olarak kim olduğumu kabul etmem konusunda çok kararlıydınız, bu yüzden ikinizin de bu yeni kişiyle ilgilenmemeniz beni şaşırttı."

İkisi de konuşmadı.

Jessamine ikisinin arasına baktı. Ondan bir şey saklıyorlardı. Elric hâlâ Roor'a bakıyordu, kaşları çatılmış, gözlerinin arasında on bir rakamını andıran çizgiler oluşmuştu. Sybil yemek pişirirken gözlerini dikmiş, sebzeleri biraz fazla sert doğruyordu. Elindeki bıçak kesme tahtasının tahtasında oyuklar açıyor, bıçak doğal olmayan bir hızla törpüleniyordu.

İkisi de konuşmadı, belli ki diğerinin bir şey söylemesini bekliyorlardı. Ve işte buradaydı, karanlıkta, her zaman olduğu gibi.

Öne doğru eğildi ve dirseklerini mutfak adasına dayadı. "Pekâlâ. Bunu bana hanginiz açıklayacak?"

Sybil yeşil biberi öyle sert kesti ki bıçak kesme tahtasına saplandı. İçini çekti ve bıçağı olduğu yerde bıraktı. "Bir mezarcı olarak kim olduğunu kabul etmeni istedik çünkü onu hayata döndürebilecek tek kişi sendin. Bir diriliş sadece ve sadece bir mezarcı tarafından gerçekleştirilir."

"Evet, benim sıradan bir cadıdan farkım olmadığını çok açık bir şekilde ortaya koydun." Ve bu hâlâ biraz acıtıyordu. "Nasıl olur da bir mezarcı iyi olur da bir cadı olmaz anlamıyorum."

Elric'in ayağı Roor'un üzerinde kaydı ve iki kadın da donup ona baktı. Omuzları rahatsızlık içinde hafifçe kalkmıştı. Jssamine'in onun ne kadar huzursuz olduğunu fark etmesine yetecek kadar.

Cevap verirken sesi kısık ve alçaktı. "Başka bir meclis üyesi meclisi daha güçlü kılar, bu kesin. Ama başka bir cadı kendi istek ve arzularını da beraberinde getirir. Kontrol edemediğimiz ihtiyaçlar. Fedakârlık beni daha güçlü kılar ve gücümü besler ama kabul edersem bu fedakârlığın karşılığında başka bir cadıyı daha güçlü kılmak zorundayım."

"Peki bu kötü bir şey mi?"

"Çünkü bir cadı karşılığında her şeyi isteyebilir. Bir cadının ne yapacağı belli olmaz. Bu kadını ya da ne isteyeceğini bilmiyoruz. Tek bildiğimiz şu anda bana taptığı ve bunun da kendi zincirleriyle birlikte geldiği."

Ona bakınca korkusunun nereden kaynaklandığını nihayet anladı.

Daha fazla cadı, ona zarar vermek isteyebilecek daha fazla insan demektir. Başka bir cadı, ne istediğine veya krallığın neye ihtiyacı olduğuna bağlı olarak muhtemelen onu kurban etme fikrini tekrar gündeme getirecekti. Cadılar en iyi ihtimalle

zamanlar. Ama zaten ayaklarının altında parçalanmış bir krallıkta yaşarken kim yaşamıyordu ki?

Sybil'in bal rengi sesi Elric'in açıklamasının ardından sessizliği bozdu. "Cadılar birlikte daha güçlüdür. Bir cadılar meclisi var olmuş en güçlü kadın grubudur. Birbirimiz için yaşar ve nefes alırız. Büyümüz Ölümsüz Olan'dan gelir, evet. Senin bana verdiğini gördüğün gibi o da bize veriyor. Kendisini bu yeni kadına aynı şekilde bağlaması gerekecek. Onun sahip olduğu sihri alıp verebilir ve karşılığında onun adına yaptığımız fedakârlıklar ona daha fazla güç verir."

"Bütün bunlar kulağa iyi bir şeymiş gibi geliyor." Ama Jessamine neden öyle olmadığını da anlıyordu.

Başka bir kadın. Başka bir zihin. Bu kadının kim olduğuna bağlı olarak işler karmaşılaşabilirdi. Ama Sybil'in söylediği bir cümle her şeyden çok aklına takılmıştı.

"Cadılar birlikte daha güçlüdür," diye tekrarladı Jessamine. Nyx'e uzandı ve kediye kucağına çekerek sevebileceği yumuşak bir şey olmasını sağladı. "Bütün bunların özü bu. Ne düşündüğümüz, istediğimiz ya da korktuğumuz önemli değil. Birlikte daha güçlüyüz ve böyle zamanlarda gücümüze bakmamız gerektiğini düşünüyorum."

Sybil'in gözlerinde gururlu ve belki de biraz açgözlü bir bakış vardı. "Eğer güce ulaşmak istiyorsak, Gravesinger, o zaman tek seçenek fedakârlıktır."

Elric bir hışımla ortadan kayboldu.

Sybil küfretti. "Bunu böyle söylememeliydim. Bunu yapacağını bilmeliydim."

"Sorun değil," diye araya girdi Jessamine. "Ben onu getiririm."

"Jessamine." Sybil onun kolunu tutarak olduğu yerde kalmaya zorladı. "Haklısın, biliyorsun. Eğer seni desteklemeye devam edeceksek bir cadılar meclisi kurmalıyız. Bir tanrının bu dünyayı kendi suretinde şekillendirebileceğine inandığını biliyorum ama yanında bir tanrı kral olmazsa insanların seni bir kraliçe olarak görmesi daha kolay olacaktır."

Mutfaktan çıkarken bu sözler zihninde yankılandı. Önce, ailesinin heykellerinin hâlâ durduğu odaya baktı. Ama o odada değildi.

Onu sık sık gölgelerinde bulurdu. Roor'un ortasındaki avizesi hâlâ kırık olan büyük odada da değildi. Onu bulmaktan neredeyse vazgeçmişti ki yatak odasının kapısının önünden geçerken perdenin yer değiştirdiğini fark etti.

Perdeyi dikkatlice kenara çekince onu yatağında otururken buldu. Sırtı yuvarlanmış, başı ellerinin arasında, sanki biri eski bir ceket oraya örtmüş ve bir yığının içinde unutmuş gibi görünüyordu.

"Elric," diye mırıldandı, onun önünde durarak.

"Yapma," diye cevap verdi o hırıltılı ses tonuyla. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum." "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Ne dediğini duydun. Bir sonraki makul adım kurban etmek." Ellerini yüzünden çekti, gözlerinin etrafındaki koyu halkalar ve omuzlarındaki dünyanın ağırlığı ile ona baktı.

Onu hiç bu kadar yorgun görmemişti. Üzgün, endişeli ya da korku dolu değil. Sadece kemiklerine kadar yorgundu.

Başparmaklarını o koyu halkalar boyunca hafifçe sürükleyerek, kollarını kalçalarına dolayan adamın bacaklarının arasına girdi. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Yakında beni feda etmen için sana yalvaracaklar. Ve yakında bir gün bunun nedenini göreceksin. Bana ettiğin yeminden pişman olacaksın ama bir tanrıya edilen yemin bozulamaz." Adamın elleri kadının sırtında kasıldı. "Beni korumaya çalışırken öleceksin ve namluları bize doğru çeviren geleceği durdurmanın hiçbir yolu yok. Cadılar meclisi bu sona doğru atılan ilk adım sadece."

"Cadılar meclisi biz ne yaparsak o olacak," diye ısrar etti. "Sen hizmet ettiğimiz tanrı olacaksın ve ölmek zorunda kalmayacaksın."

"Bu hoş bir rüya."

"Gerçekliğin dokusuna dikeceğimiz bir rüya." Jessamine onu öne doğru çekti, alınlarını birbirine bastırarak nefesini içine çekti. "Ona ihtiyacımız var, Elric. Bu tahtı doğru yoldan geri almam gerek. Bunu yapmadan önce onlara bana güvenmeleri için bir neden vermeden bu krallığı yok edemeyiz."

Lütfen, diye düşündü. *Lütfen bana inanın.*

Çünkü sonuçta bunların hepsi onun seçimiydi. Elric adımlarına musallat olan canavardı. Kabuslarının şeklini alan kararmış şekil. O olmadan, onlar bir hiçti. Gerçek bir güce sahip olmayan bir cadı ikilisiydiler sadece.

İçini çekti ve nefesi kızın köprücük kemiğinde oynadı. "Kehanet kâseni getir, mezarıcı."

"Neden?"

"Benim için bu kadar büyük bir fedakârlıkta bulunan bu cadıyı bulmak istiyorum. Onun kim olduğunu ve nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Sadece ona gidemez misin?" Jessamine onun gözlerinin içine bakmak için arkasına yaslandı. "Sen her zaman bana göründün."

"Çünkü ben istedim." Adamın bakışları kızın her bir yüz hatlarında geziniyordu ve kız adamın onlara ne zaman baktığını görebiliyordu. Gözlerinin karanlığından zevk alıyor, dudaklarının hafifçe aşağı doğru kıvrılmış kenarlarında oyalanıyor ve boğazındaki yara izinin vahşiliğinin tadını çıkarıyordu. "Bu cadıya bu kadar kolay görünmek istemiyorum. Bir tanrıya tapınmak asla basit olmamalı, Jessamine Harmsworth. Bu bir inanç işi olmalı."

Kızın kalçalarındaki tutuşunu bıraktı, böylece kız kehanet kâsesini alabildi. Gümüşten yapılmış devasa kabı hareket ettirmek zordu, özellikle de içine su doldurduğunda. Bu yüzden büyüye başlamadan önce mükemmel bir yerde olduğundan emin oldu.

Elric onun arkasından yaklaştı, ellerini kalçalarına koyarak sözlerini yönlendirdi. Aralarındaki sıcaklık artarken bile büyü dudaklarından kolaylıkla döküldü. Her zaman olduğu gibi, büyülerinin gerilimini hissetti ve bu gerilim her zaman onun temel ihtiyaçlarını çağırırdı. Adamın ciğerlerindeki nefesin omuzlarından aşağıya ve köprücük kemiğinin üzerinden geçtiğini hissedebiliyordu. Elleri yanlarında kenetlenmişti, kavrama neredeyse çok sıkıydı ve yine de pek çok anıya ilham veriyor.

Callum'u yendikten sonra sadece bir gece tutku dolu bir gece geçirmişlerdi. Mümkün olan her anını hayal ettiği bir gece. Başını onun omzuna yaslayıp kokusunu içine çekerken, gözlerini kapattığında gözlerinin ardında bir anının kızarıklığı yandı. O ellerin ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. İçine dalarken kalçalarını kavradığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu şimdi biliyordu.

Onun tutkusunun tadını biliyordu ve sadece bir yudumdan daha fazlasını istiyordu.

"Odaklan, mezarıcı," diye mırıldandı kulağına, kadın ona doğru eğilirken. "Aradığın şey odaklan."

Aradığı Şey oydu. Onun tadıydı, büyüsyüdü, her hamlesiyle bedeninde dalgalanan güçtü.

"İrademe boyun eğ." Sesi sanki onun bir parçasıymış gibi zihninde yankılanıyordu. Sanki zaten onun içindeymiş gibi. "Gözlerini aç ve bana tapan cadıyı gör."

Okumaya devam et...

THE HEARTLESS ONE

EMMA HAMM

USA Today Bestselling Author

Kalpsiz Olan

Emma Hamm

Yazar Hakkında

© MEGAN LUCKS

EMMA HAMM, Gravesinger serisi de dahil olmak üzere birçok fantezi serisinin *USA Today* çok satan yazarıdır. Emma, *Fire Heart* ve *Heart of the Fae* gibi fantastik romantizm kitaplarının yanı sıra *Whispers of the Deep* gibi canavar romantizmi kitapları da yazmıştır. EmmaHamm.com adresinde daha fazlasını bulabilirsiniz.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:
SimonandSchuster.com/Authors/Emma-Hamm SimonandSchuster.com

   Galerikitaplar Bizi

[TikTokedin@GalleryBooks](https://www.tiktok.com/@TikTokedin@GalleryBooks)'ta takip

Galeri Kitapları

An Imprint of Simon & Schuster, LLC 1230

Avenue of the Americas

New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Simon & Schuster 100 yılı aşkın bir süredir yazarları ve yarattıkları hikayeleri destekliyor. Tarafından Bir yazarın fikri mülkiyetinin telif hakkına saygı göstererek, Simon & Schuster ve yazarın gelecek yıllarda olağanüstü kitaplar yayınlamaya devam etmesini sağlarsınız. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın alarak yazarın telif hakkını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü açık izin olmaksızın çoğaltılamaz veya herhangi bir formatta saklanamaz, herhangi bir web sitesine, veri tabanına, dil öğrenme modeline veya başka bir depoya, erişim veya yapay zeka sistemine yüklenemez. Tüm hakları saklıdır. Sorularınız için Simon & Schuster, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 veya permissions@simonandschuster.com adresine başvurabilirsiniz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025 Emma Hamm

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: Gallery Books Yan Haklar Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

İlk Gallery Books ticari ciltsiz baskısı Ağustos 2025

GALLERY BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, LLC'nin tescilli ticari markalarıdır

Simon & Schuster ifade özgürlüğüne güçlü bir şekilde inanır ve her türlü sansüre karşı durur. Daha fazla bilgi için BooksBelong.com adresini ziyaret edin.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-50G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacı Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-8GG-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacı Bürosu ile iletişime geçebilir veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edebilirsiniz.

Kathryn A. Kenney-Peterson tarafından iç tasarım Lisa

Litwack tarafından kapak tasarımı

Carlos Quevedo'nun kapak illüstrasyonu

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

ISBN 978-1-GG80-G312-5

ISBN 978-1-GG80-G313-2 (e-kitap)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

